

virtual-project.eu

Mary Kubica
FATA CEA BUNĂ

MARY KUBICA

FATA CEA BUNĂ

Original: *The Good Girl* (2014)

Traducere din engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

virtual-project.eu

HERG BENET

2017

EVE

Înainte

Stau așezată confortabil în colțul unde ne luăm de obicei micul dejun și îmi beau ceașca de cacao cu lapte, când aud telefonul sunând. Căzută pe gânduri, privesc pe fereastra întunecată peluza noastră care acum, la început de toamnă, e plină de frunze. Cele mai multe sunt moarte, doar câteva se mai agață cu ultimele puteri de ramurile copacilor. E o după-amiază târzie. Cerul e întunecat, temperaturile au scăzut parcă peste noapte la patru, cinci grade. Nu sunt încă pregătită pentru asta, îmi spun, întrebându-mă cum Dumnezeu a zburat atât de repede timpul. Mi se părea că abia ieri parcă venise primăvara, pe neașteptate, apoi, doar câteva clipe mai târziu, vara.

Sunetul telefonului mă face să tresar și sunt convinsă că este vreun vânzător care vrea să-mi bage pe gât ceva de care nu am nevoie, așa că nici nu mă obolesc să mă dau jos de pe scaunul meu cocoțat. Savurez puținele ore de liniște pe care le mai am înainte ca James să intre ca o furtună pe ușă și să-mi ia în stăpânire lumea, așa că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd minute prețioase vorbind la telefon cu un vânzător de obiecte la super-ofertă pe care va trebui oricum în final să-l refuz.

Țârâiala enervantă a telefonului se întrerupe, apoi o ia de la capăt. Răspund, dar numai pentru a-l face să se oprească odată.

— Alo?, întreb pe un ton cam nervos, stând acum în mijlocul bucătăriei, cu un șold sprijinit de masa insulă.

— Doamna Dennett?, mă întreabă femeia.

Îmi trece prin minte pentru un moment să-i spun că a greșit numărul, sau să-i retez oferta cu un simplu „nu mă interesează”.

— Da.

— Doamnă Dennett, sunt Ayanna Jackson.

Știu numele ăsta. Nu am întâlnit-o niciodată, dar pot spune că este o prezență constantă în viața Miei de mai bine de un an. De o grămadă de ori am auzit-o pe Mia spunându-i numele: *Ayanna și cu mine am făcut*

asta și ailaltă, Ayanna și cu mine am fost pe colo și pe dincolo... Îmi explică de unde o cunoaște pe Mia, cum amândouă predau la liceul pentru copii speciali din oraș.

– Sper că nu v-am întrerupt din ceva, îmi zice.

Respir adânc.

– O, nu, Ayanna, tocmai ce intrasem pe ușă, o mint.

Mia va împlini 25 de ani peste o lună: pe 31 octombrie. S-a născut de Halloween, așa că presupun că Ayanna m-a sunat în legătură cu asta. Pune la cale o petrecere – poate o petrecere surpriză? – pentru fiică-mea.

– Doamnă Dennett, Mia nu a venit la muncă astăzi.

Nu este exact ce mă așteptam să aud. Îmi ia un minut să-mi revin.

– Păi, probabil nu se simte prea bine, îi răspund.

Primul meu impuls este să o acopăr pe fiica mea; sigur trebuie să aibă un motiv real pentru care a lipsit și nici n-a sunat să anunțe. Fiică-mea este destul de libertină, adevărat, dar în același timp te poți și baza pe ea.

– Nu a dat niciun semn de viață?

– Nu, îi spun.

Asta nu e ceva neobișnuit. Trec zile, uneori chiar și săptămâni fără să ne vorbim. De când s-a inventat email-ul, forma noastră cea mai bună de comunicare este să ne trimitem diferite forward-uri cu banalități simpatice.

– Am încercat s-o sun acasă, dar nu a răspuns.

– I-ai lăsat vreun mesaj?

– Mai multe.

– Și încă nu te-a sunat?

– Nu.

O ascult doar pe jumătate atentă pe femeia care este colegă cu fiica mea. Privesc concentrată pe fereastră, la copiii vecinilor care scutură un copăcel firav, pentru ca ultimele frunze rămase să le cadă în cap. Copiii aceia îmi țin loc de ceas. Când apar în curte, știu că e târziu după-amiază și școala s-a terminat. Când dispar înăuntru în casă, e semn că a venit vremea cinei.

– Ai încercat și pe mobil?

– Intră direct căsuța vocală.

– Ai...

- I-am lăsat un mesaj.
- Ești absolut sigură că azi n-a sunat nici la școală?
- Da, directorii nu știu nimic de ea.

Sunt îngrijorată că Mia ar putea să intre în bucluc. Mi-e teamă să nu o dea afară. Gândul că ar putea deja să fi intrat într-o belea încă nu-mi trece prin cap.

- Sper că absența asta nu i-a cauzat prea multe probleme.

Ayanna îmi povestește că elevii de la primele ore nu au anunțat că profesoara lipsește și abia la orele de după-amiază s-a dus vorba: domnișoara Dennett nu venise la școală, iar ei nu avuseseră nici suplinitor. Directorul s-a dus să-i țină în frâu până când a fost chemat suplinitorul: a găsit pereții mângăliți cu graffiti în stilul găștilor de cartier, graffiti făcut cu tuburile scumpe de vopsea pe care le achiziționase Mia pentru orele de desen, atunci când școala refuzase să le cumpere din propriile fonduri.

– Doamna Dennett, nu credeți că este ciudat să lipsească așa?, mă întreabă ea. Nu e deloc stilul Miei.

- Of, Ayanna, sunt convinsă că are un motiv întemeiat.

– Cum ar fi?

– O să sun la spitale. Sunt câteva în apropiere de locuința...

– Am făcut-o deja.

– Atunci, prietenii ei, spun eu, deși îmi dau seama că nu-i cunosc pe prietenii Miei.

Am auzit niște nume în treacăt, cum ar fi Ayanna și Lauren și știu că mai este cineva din Zimbabwe venit cu o bursă, care e pe cale să fie trimis înapoi, iar Mia consideră că asta este total nedrept. Dar nu îi cunosc propriu-zis, iar numele lor de familie sau cum să-i contactez ar fi greu de aflat.

– Am făcut și asta.

– O să apară ea, Ayanna. Probabil că e doar o neînțelegere la mijloc. Ar putea fi un milion de motive...

– Doamnă Dennett – spune Ayanna, și abia atunci mi se ia o ceață de pe ochi –, ceva nu e în regulă.

Mă lovește în stomac și prima imagine pe care o am este cu mine fiind însărcinată în luna a șaptea sau a opta cu Mia, și membrele ei puternice

și încăpățâdate lovind atât de tare încât forma mâinilor și picioarelor ei micuțe mi se vedea uneori prin piele. Îmi trag un scaun înalt și mă așez la masa de bucătărie gândindu-mă că, înainte să-mi fi dat seama, Mia va împlini 25 de ani și încă nu știu ce să-i iau de ziua ei. Nu i-am propus să dea o petrecere și nici să facem rezervări pentru o cină la vreun restaurant select, noi patru, James, Grace, Mia și cu mine.

– Ce propui să facem, atunci?, întreb.

Aud un suspin la celălalt capăt al liniei telefonice.

Speram să-mi spuneți că Mia e cu dumneavoastră.

GABE

Înainte

Este întineric deja când parchez în fața casei. Luminile artificiale se scurg de pe ferestrele vilei în stil englezesc, imitând perioada Tudor, pe caldarâmul străzii mărginite de copaci. Pot să văd câțiva oameni agitându-se înăuntru, în așteptarea mea. Unul dintre ei este judecătorul, care măsoară încăperea cu pasul, alta este doamna Dennett, cocoțată pe marginea unui scaun înalt, tapisat, sorbind dintr-un pahar cu o băutură care pare să conțină alcool. Sunt acolo și polițiști în uniformă și o altă femeie, o brunetă, care mă examinează prin fereastra din față în timp ce, fără grabă, fac un mic popas pe stradă, în fața casei, amânându-mi marea intrare, inspectându-i din mașină.

Familia Dennett este ca oricare alta din North Shore, Chicago, o fâșie de suburbii care leagă Lake Michigan de nordul orașului. Sunt putred de bogați. Nu e de mirare că trag cât pot de timp, pe scaunul din față al mașinii, în loc să-mi croiesc cât mai repede drum spre casa lor impozantă și să le dau lovitura pe care am fost însărcinat să o aduc.

Îmi vin în minte cuvintele comisarului, înainte de a-mi distribui mie acest caz: *Să nu cumva să dai greș cu asta.*

Inspectez casa lor impunătoare din căldura și confortul mașinii mele rablagite. De afară, nu pare la fel de impresionantă și elegantă pe cât îmi imaginez că este în interior. Are acel farmec al lumii vechi pe care stilul englezesc din epoca Tudor îl poate oferi: bârne din lemn, ferestre înguste și un acoperiș foarte înclinat, alunecos. Îmi amintește oarecum de un castel medieval.

Deși am fost informat cu strictețe să păstrez acest caz cât mai departe de ochii curioșilor, presupun că ar trebui să mă simt recunoscător comisarului că m-a ales pe mine. Totuși, dintr-un motiv sau altul, nu mă simt așa.

Îmi croiesc drum către ușa din față, tăind peluza pe aleea care mă duce chiar până în fața ușii, și bat. E frig. Îmi îndes mâinile în buzunare, ca

să le țin la căldură cât aștept să-mi deschidă. Mă simt ridicol de prost îmbrăcat în hainele mele de stradă – pantaloni kaki și un tricou cu guler rotund, pe care l-am ascuns sub o geacă de piele – când sunt întâmpinat de unul dintre cei mai influenți judecători de mediere din țară.

– Domnule judecător Dennett, îi spun, în timp ce pășesc înăuntru.

Mă port ca și cum aș avea mai multă autoritate decât simt că am, arătând dovezi de autosuficiență pe care probabil le păstram ascunse undeva pentru momente exact ca acesta. Judecătorul Dennett este o persoană impozantă, atât ca poziție, cât și ca dimensiune. Dacă nu duc la bun sfârșit cazul ăsta, rămân fără job, asta în cea mai optimistă dintre variante. Doamna Dennett se ridică de pe scaun. Îi spun pe cel mai elegant ton de care sunt în stare: „Stați jos, vă rog”, apoi cealaltă femeie, Grace Dennett, presupun, din cercetările mele anterioare – o femeie mai tânără, între 25 și 30 de ani –, vine în întâmpinarea mea și a judecătorului acolo unde holul se termină și începe sufrageria.

– Sunt detectivul Gabe Hoffman, spun, fără alte adăugiri politicoase pe care o prezentare ar putea să le ceară.

Nu zâmbesc; nu le întind mâna. Fata spune că este într-adevăr Grace, despre care știu din munca legală pe care am făcut-o mai demult că este asociat deplin la firma de avocați Dalton & Meyers. Nu-mi trebuie însă mai mult decât intuiția ca să-mi dau seama că nu-mi place de ea. Emană un aer de superioritate, o atitudine sfidătoare cu care mă privește ca și cum aș fi un banal angajat la ordinul ei, și un cinism în voce care mă bagă în sperieți.

Doamna Dennett începe să vorbească, iar în glasul ei încă se mai distinge un puternic accent englezesc, deși știu, din încercările mele prealabile de a aduna date despre acest caz, că este venită în Statele Unite de la 18 ani. Pare panicată. Asta este ceea ce simt la prima vedere. Vocea ei este ridicată, iar degetele își fac de lucru cu orice obiect aflat la îndemână.

– Fiica mea a dispărut, domnule detectiv, spune pe un ton rapid, ca un lătrat. Prietenii ei n-au văzut-o. Nu știu nimic de ea. Am sunat-o pe mobil, i-am lăsat mesaje.

Se îneacă cu propriile-i cuvinte, încercând din răspuțuri să nu plângă.

– Am mers până la apartamentul ei, să văd dacă nu cumva este acolo, apoi recunoaște: Am condus degeaba tot drumul, proprietarul nu m-a lăsat să intru.

Doamna Dennett este o femeie care-ți taie răsufarea. Nu pot să mă abțin și mă holbez încontinuu la părul ei lung și blond, care-i cade neglijent peste decolteul bluzei, pe al cărei nasture de sus l-a lăsat desfăcut. Am mai văzut fotografii cu doamna Dennett, stând alături de soțul ei pe treptele Curții de Justiție. Dar pozele nu se compară deloc cu a o vedea în carne și oase.

– Când ați vorbit cu ea ultima dată?, întreb.

– Săptămâna trecută, spune judecătorul.

– Nu săptămâna trecută, James, zice Eve.

Se oprește, conștientă de privirea nervoasă a soțului ei, care a fost întrerupt. Apoi continuă:

– Săptămâna de dinainte. Ba chiar poate cu o săptămână și mai în urmă. Cam așa este relația noastră cu Mia – uneori trec săptămâni întregi fără să ne vorbim.

– Deci nu este ceva chiar neobișnuit?, întreb. Să nu aveți vești de la ea o perioadă?

– Nu, nu chiar, este de acord doamna Dennett.

– Dar tu, Grace?

– Am vorbit săptămâna trecută. O convorbire scurtă. Miercuri, cred. Poate joi. Da, era joi, pentru că m-a sunat în timp ce mergeam la Curtea de Justiție pentru audierea unei moțiuni.

Aruncă asta în discuție, ca să nu am nicio îndoială că este avocată, ca și cum sacoul fin în dungi și servieta de piele pe care o ține la picioare nu mi-ar fi deconspirat deja asta.

– Ceva ieșit din comun?

– Doar Mia fiind Mia.

– Și asta înseamnă că...?

– Gabe, mă întrerupe judecătorul.

– Domnule detectiv Hoffman, îl corectez puțin înțepat.

Dacă eu trebuie să mă adresez cu *domnule judecător*, poate face și el un efort să-mi spună *domnule detectiv*.

– Mia este o persoană foarte independentă. Joacă mereu după propriile ei reguli, ca să spun așa.

– Așadar, ipotetic vorbind, fiica dumneavoastră ar putea să fi dispărut încă de joia trecută?

– O prietenă a vorbit cu ea ieri, a văzut-o la serviciu.

– Pe la ce oră?

– Nu știu... pe la 3 după-amiază.

Mă uit la ceas.

– Deci, lipsește de 27 de ore?

– Este adevărat că nu poate fi considerată dispărută dacă nu lipsește de mai bine de 48 de ore?, mă întreabă doamna Dennett.

Sigur că nu, Eve, îi răspunde soțul, pe un ton condescendent, ca și cum s-ar adresa unui copil.

– Nu, doamnă, spun.

Încerc să fiu cât pot de amabil, ca să compensez. Nu-mi place cum soțul ei i se adresează cu superioritate și aroganță.

– De fapt, primele 48 de ore sunt de obicei cele mai importante în cazul persoanelor dispărute.

Judecătorul sare în discuție:

– Fiica mea nu este o persoană dispărută. Este doar *rătăcită*. Probabil e prinsă în ceva nesăbuit și neglijent, ceva iresponsabil. Dar nu este *dispărută*.

– Domnule judecător, cine a fost atunci ultima persoană care a văzut-o pe fiica dumneavoastră, înainte ca ea să fie – sunt al naibii de spiritual, așa că trebuie s-o spun – *rătăcită*?

Doamna Dennett este cea care îmi răspunde.

– O femeie pe nume Ayanna Jackson. Ea și Mia lucrează împreună.

– Aveți un număr de telefon?

– L-am notat pe o foaie de hârtie. Este în bucătărie.

Îi fac semn unuia dintre polițiști, care se îndreaptă spre bucătărie s-o găsească.

– Este asta ceva ce Mia a mai făcut în trecut?

– Nu, cu siguranță nu.

Dar limbajul corporal al judecătorului și al lui Grace Dennett o contrazic.

– Nu-i adevărat, mamă, o repede Grace.

O privesc răbdător. Avocații pur și simplu adoră să se audă vorbind.

– De cinci sau șase ori, Mia a dispărut de acasă. Și-a petrecut noaptea făcând Dumnezeu știe ce, cu Dumnezeu știe cine.

Da, îmi spun mie în gând, Grace Dennett e genul care poate fi o javră, când își pune asta în minte. Are părul închis la culoare, ca al tatălui ei. A moștenit înălțimea mamei și conformația tatălui. Nu e cea mai bună combinație. Unii oameni ar putea-o numi siluetă în formă de clepsidră. Probabil așa aș face și eu, dacă aș simpatiza-o. În loc de asta, aș numi-o durdulie.

– Asta-i cu totul altceva! Era în liceu pe atunci... Era puțin naivă și neastâmpărată, dar...

– Eve, nu-ți bate capul mai mult decât e cazul, zice judecătorul Dennett.

– Mia obișnuiește să bea?

– Nu cine știe ce, spune doamna Dennett.

– De unde știi tu ce face Mia, Eve? Voi două de abia mai vorbiți.

Își duce mâna la față pentru a-și șterge nasul umed, și pentru moment sunt atât de luat prin surprindere de dimensiunea pietrei de pe degetul ei, încât nu reușesc să-l aud pe judecător perorând cum soția lui l-a sunat și pe Eddie – cu alte cuvinte, sunt copleșit de faptul că nu numai că îi spune pe numele mic șefului meu, ba chiar merge până într-acolo încât îl și alintă – înainte ca el să ajungă acasă. Judecătorul Dennett pare convins că fiica lui este pe undeva distrându-se, și că nu este nevoie de o intervenție oficială.

– Nu credeți că este un caz de care să se ocupe poliția?

– Nu, categoric. Este doar o problemă de familie.

– Cum este etica muncii pentru Mia?

– Poftim?, răspunde judecătorul, iar pe fruntea lui se formează riduri adânci pe care încearcă să le apese cu o mână plictisită, frecându-și pielea.

– Etica la locul de muncă. Are un istoric pozitiv al angajărilor? A mai lipsit de la serviciu înainte? Sună des să spună că este bolnavă, când de fapt nu este?

– Nu știu. Are un job. E plătită. Se întreține singură. Nu pun întrebări.

– Doamnă Dennett?

– Își iubește serviciul. Pur și simplu îl adoră. Să predea este ceea ce și-a dorit dintotdeauna.

Mia predă arta. La liceu. Îmi notez asta în carnet, pentru că vreau să țin minte.

Judecătorul vrea să știe dacă eu cred că asta are vreo importanță.

– Ar putea avea, îi răspund.

– Și de ce ar avea?

– Domnule judecător, încerc pur și simplu să o înțeleg pe fiica dumneavoastră. Să înțeleg cine este ea. Atâta tot.

Doamna Dennett a ajuns în pragul lacrimilor. Ochii ei albaștri încep să se umfle și să se înroșească, într-o încercare eșuată de a reține șuvoiul care se pregătește să izbucnească.

– Credeți că i s-a întâmplat ceva Mieii?!

Mă gândesc, fără s-o spun cu voce tare: păi, nu de asta m-ați chemat? Voi credeți că i s-a întâmplat ceva, dar în loc de asta spun:

– Cred că mai bine luăm acum măsuri și mai târziu îi mulțumim lui Dumnezeu, când se va dovedi că a fost doar o mare neînțelegere. Sunt convins că Mia este bine, chiar sunt, dar mi-ar părea rău să trec cu vederea totul, fără ca măcar să pun niște întrebări.

Să mă ia naiba dacă totul se va dovedi un fum fără foc!

– De când locuiește pe cont propriu?, întreb.

– Se fac șapte ani peste treizeci de zile, declară doamna Dennett, fără să clipească.

Sunt luat prin surprindere.

– Țineți socoteala? Chiar și a zilelor?

– S-a întâmplat la cea de-a 18-a ei aniversare. De abia aștepta s-o șteargă de aici.

– Nu vreau să fiu indiscret, spun.

Adevărul este că nici n-aș vrea să știu prea multe amănunte.

La fel ca ea, abia aștept să mă văd plecat de aici.

– Unde locuiește acum?

Judecătorul îmi răspunde:

– Într-un apartament din oraș. În apropiere de Clark și Addison.

Sunt un fan înfocat Chicago Cubs, așa că mă entuziasmez la auzul numelor Clark și Addison, ca un pui de cățel hămesit la vederea conservei cu mâncare.

– Wrigleyville, așadar. Este un cartier bun. Liniștit.

– Vă notez imediat adresa, se oferă doamna Dennett.

– Mi-ar plăcea să arunc o privire pe acolo, dacă nu vă deranjează. Să văd dacă nu este vreun geam spart, semne de intrare prin efracție...

Vocea doamnei Dennett tremură când mă întrebă:

– Credeți că vreun hoț a intrat în apartamentul Miei?

– Încerc să o calmiez:

– Vreau doar să verific. Doamnă Dennett, clădirea respectivă are portar?

– Nu.

– Un sistem de pază? Camere video?

– De unde naiba să știm?, mormăie judecătorul.

– Nu o vizitați?, întreb, înainte să mă pot abține.

Aștept un răspuns, dar el nu vine.

EVE

După

Îi închei haina și îi trag o căciulă pe cap, după care ieșim în vântul necruțător care spulberă Chicago-ul.

— Trebuie să ne grăbim un pic, îi spun, iar ea încuviințează din cap, fără să întrebe însă de ce. Rafalele de vânt aproape că ne dărâmă pe amândouă în timp ce ne îndreptăm spre SUV-ul lui James, parcat câteva sute de metri mai încolo și, încercând să o apuc de cot, nu mă gândesc decât că dacă una din noi cade, ne vom prăbuși amândouă. Au trecut patru zile de la Crăciun, iar parcare asta e aproape un patinoar, acoperită cu o pojghiță de gheață. Fac tot ce pot ca s-o protejez de frig și de vântul ăsta sălbatic, trăgând-o înspre mine și înconjurându-i talia cu brațul pentru a o mai încălzi, deși în mod clar corpul meu minion nu este cel mai potrivit pentru a-mi atinge scopul.

— O să venim și săptămâna viitoare, îi spun Miei, în timp ce ea se urcă în mașină și se așază în spate, încercând să acopăr cu vocea mea sunetul pe care-l fac portierele când se trântesc și centurile de siguranță, când sunt prinse.

Radioul urlă la noi, iar motorul aproape că a murit, pe vremea asta câinoasă. Mia tresare și îl rog pe James să închidă radioul. Pe bancheta din spate, Mia e tăcută, privește pe geam la cele trei mașini care ne înconjoară, ca niște rechini înfomețați, cu șoferii lor curioși și băgăcioși. Unul își ridică aparatul de fotografiat și blițul aproape că ne orbește.

— Unde mama dracului sunt polițaii ăia când ai nevoie de ei?, întrebă James, mai degrabă retoric, după care apasă claxonul până ce Mia își acoperă urechile cu mâinile, din pricina zgomotului teribil.

Aparatele de fotografiat ne bagă încă o dată blițurile în ochi. Cele trei mașini pendulează prin parcare, cu motoarele pornite, în timp ce fumul iese pe țevile de eșapament pe fundalul gri al zilei de iarnă.

Mia își ridică ochii și mă vede fixând-o cu privirea.

– M-ai auzit, Mia?, o întreb, cu cea mai blândă voce de care sunt în stare.

Dă din cap că nu, și tot ce e aud este acel gând atât de tulburător pentru mine, care îi tot revine ei iar și iar. *Chloe. Numele meu este Chloe.* Ochii ei albaștri sunt în continuare lipiți de ai mei, care la rândul lor sunt roșii și apoși, pentru că încerc din răspuțeri să-mi rețin lacrimile. A devenit ceva normal de la întoarcerea Miei, deși, ca întotdeauna, James e aici și-mi amintește să mă abțin și să păstrez tăcerea. Încerc să pun totul cap la cap, cu un zâmbet împietrit pe față, un zâmbet care, deși e forțat, în același timp este și foarte sincer, iar cuvintele nerostite îmi stăruie în minte: *Pur și simplu numi vine să cred că ești acasă.* Fac tot posibilul să-i las Miei un spațiu personal, nu sunt foarte sigură câtă nevoie are de el, dar oricum nu vreau să o sufoc. Îi observ tulburarea în fiecare gest și expresie, în postura ei, care nu mai dă deloc acum pe dinafară de încredere în sine, așa cum obișnuia să fie Mia pe care o cunoșteam. Îmi dau seama că i s-a întâmplat ceva cu adevărat teribil.

Mă întreb, totuși, dacă ea oare își dă seama că și mie mi s-a întâmplat ceva.

Privește în depărtare.

– Ne întoarcem s-o vedem pe doamna doctor Rhodes săptămâna viitoare, spun, iar ea dă din cap în semn de aprobare. Marți.

– La ce oră?, întrebă James.

– La ora unu.

Își verifică smartphone-ul cu o singură mână și apoi îmi spune că va trebui s-o duc doar eu pe Mia la consultația asta. Are un proces de la care nu poate lipsi. Și, în plus, e convins că mă descurc și singură. Îi spun că bineînțeles că mă pot *descurca*, însă mă aplec spre el și-i șoptesc la ureche:

– Are nevoie de tine. Ești tatăl ei.

Îi amintesc că asta este ceva ce am discutat și am stabilit, iar el a fost de acord. Îmi promite că o să vadă ce poate face, dar eu am dubiile mele. Cu siguranță, consideră că programul lui încărcat de la muncă nu poate fi schimbat pentru crize de familie, cum este aceasta.

Pe banchetă, în spate, Mia privește fascinată pe geam cum lumea aleargă în timp ce noi zburăm pe I-94 și apoi ieșim din oraș. E aproape 3

și jumătate într-o după-amiază de vineri, weekendul Anului Nou, așa că traficul este un haos diabolic. Ajungem la un semafor și așteptăm, după care pornim, dar ne deplasăm cu viteza melcului, nu mai mult de 20 de kilometri pe oră. James nu mai are răbdare. Se uită cu teamă în oglinda retrovizoare, așteptându-se ca din clipă în clipă paparazzii să reapară.

– Așadar, Mia, zice James, mai mult ca să umple tăcerea. Psiholoaga aia spune că ai amnezie.

– Of, James, te rog, nu acum, îl implor.

Soțul meu nu este dispus să aștepte. Vrea să dea de cheia întregii povești, cât mai repede. A trecut de abia o săptămână de când Mia e acasă, locuind deocamdată cu noi, din moment ce nu este pregătită să fie pe cont propriu. Mă gândesc la ziua de Crăciun, când mașina aia rablagită, maronie, a parcat leneș în fața casei și ne-a adus-o înapoi. Îmi amintesc felul în care James, deși aproape întotdeauna detașat, blazat, în ziua aia a alergat afară pe ușă și a fost primul care să o întâmpine, primul care a prins-o în brațe pe femeia slăbită și descompusă, pe scările noastre pline de zăpadă, ca și cum el ar fi fost cel care o plânsese luni întregi, nu eu.

De atunci însă, am urmărit cum bucuria lui de moment s-a spulberat, iar Mia, cu amnezia ei, a început să-l obosească pe James, ca și cum ar fi fost unul din cazurile lui complicate, care-i dădeau bătăi de cap, și nu propria noastră *fiică*.

– Atunci când?

– Mai târziu, te rog frumos. Și, în afară de asta, femeia aceea este o profesionistă, insist eu. O psihiatră. Nu o psiholoagă.

– În regulă, atunci. Mia, psihiatra aia a zis că ai amnezie, repetă el, dar Mia nu-i răspunde.

Îi urmărește reacțiile în oglinda retrovizoare, ochii lui căprui o fixează îndelung. Pentru câteva clipe, face și ea tot posibilul să-i răspundă, privindu-l, la rândul ei, dar apoi ochii îi coboară spre mâini, unde își face de lucru scărpinându-și o porțiune de piele.

– N-ai nimic de spus?, o întreabă.

– Asta e ceea ce mi-a spus și mie, zice Mia într-un final, și îmi amintesc cuvintele doctoriței, care stătea vizavi de mine și James în cabinetul sobru – Mia fiind trimisă pe hol, să răsfoiască revistele de

modă cam depășite –, și ne dădea definiția din manual a tulburării de stres acut, iar singurul lucru la care mă puteam gândi erau acei bieți soldați care se întorseseră din Vietnam.

James oftează. Îmi dau seama că i se pare implauzibil ca memoria cuiva să se evapore pur și simplu.

– Deci, cum vine asta, până la urmă? Îți amintești că eu sunt taică-tu și ea e maică-ta, dar ești convinsă că te cheamă Chloe. Știi câți ani ai, unde locuiești și că ai o soră, dar nu mai ai absolut nicio amintire legată de Colin Thatcher? Chiar nu ai pe bune nicio idee unde ai fost în ultimele trei luni?!

Sar în apărarea Miei și spun:

– Se cheamă amnezie *selectivă*, James.

– Vrei să spui că ea alege lucrurile pe care vrea să și le amintească?

– Nu Mia o face – subconștientul ei, sau inconștientul sau ceva de genul ăsta o face. Pune amintirile dureroase într-un loc în care ea nu le poate găsi. Nu este ceva ce ea a *decis* să facă. Este doar un mod prin care corpul ei o ajută să facă față.

– Să facă față la ce?

– La absolut tot, James. La tot ce s-a întâmplat.

Vrea să știe cum o reparăm pe Mia. Nu cunosc răspunsul, dar fac o sugestie:

– Cu timpul, presupun. Terapie. Medicamente. Hipnoză.

Pufnește batjocoritor când aude de hipnoză. I se pare o păcăleală, la fel ca amnezia.

– Ce fel de medicamente?

– Antidepresive, James, îi răspund.

Mă întorc și, cu o mână pe brațul Miei, spun:

– Poate că memoria ei n-o să mai revină niciodată, dar nu este nimic dacă va fi așa. Este în regulă, orice s-ar întâmpla.

Pentru o clipă mă pierd în admirație privind-o pe Mia, aproape o imagine în oglindă a mea, doar că mai înaltă și mai tânără și, spre deosebire de mine, la ani lumină distanță de riduri și de șuvițe întregi de păr alb care îmi invadează pletele de un blond închis.

– Cum ar putea antidepresivele să o ajute să își amintească?

– O vor face să se simtă mai bine.

Este întotdeauna sincer și extrem de direct. Astea sunt unele dintre defectele lui James.

– Păi, la dracu', Eve, dacă nu-și amintește nimic, atunci ce motiv ar avea să se simtă rău?

Începem să privim pe geam la traficul din jurul nostru, și conversația este considerată încheiată.

GABE

Înainte

Liceul unde predă Mia Dennett se află în partea de nord a Chicago-ului, într-o zonă numită North Center. Este un cartier relativ decent, aproape de locuința ei, cu o populație majoritar albă și cu chirii care depășesc o mie de dolari pe lună. Toate s-au legat bine pentru ea. Dacă ar fi lucrat în Englewood, ar fi fost altă poveste. Scopul acestei școli este să se ocupe de educația celor care au abandonat liceul. Oferă pregătire în funcție de aptitudini, pregătire informatică, științe umaniste și altele. Aici a făcut furori Mia Dennett, profa de arte, al cărei scop a fost să aducă o schimbare nonconformistă, exclusă în ultima vreme din programa liceelor obișnuite, care nu-și doreau decât tot mai mult timp pentru matematică și științele exacte. Și să îi plictisească de moarte pe adolescenții de 16 ani, neînțeleși, cărora nici nu putea să le pese mai puțin de orele alea.

Ayanna Jackson mi-a spus că mă așteaptă în birou. Trebuie să stau 15 minute până apare, fiindcă e în mijlocul orei, așa că mă strecor într-un scaun de plastic impersonal, din cele specifice școlilor, și aștept. Nu prea mă simt comod pe scaunul ăla. Sunt departe de pătrățelele de pe abdomen pe care le aveam în zilele mele bune, deși îmi place să-mi spun că-mi port surplusul de greutate cu oarece clasă. Secretara mă supraveghează nonstop, de parcă aș fi un licean trimis aici, în birou, să fie muștruluit de director. Din păcate, e o imagine cu care sunt obișnuit, multe dintre zilele mele de liceu desfășurându-se în felul ăsta.

– Dumneavoastră încercați s-o găsiți pe Mia, îmi spune ea, în loc de introducere, în timp ce eu mă prezint ca detectivul Gabe Hoffman.

Îi confirm că da, încerc să-i dau de urmă. Au trecut aproape patru zile de când nimeni n-a mai văzut-o și n-a mai vorbit cu fata familiei Dennett, așa că a fost declarată și oficial dispărută, spre disperarea judecătorului. Știrea a fost peste tot în ziare, la TV, și în fiecare dimineață când mă dau jos din pat îmi spun că astăzi va fi ziua în care o găsesc pe Mia Dennett și devin erou.

- Când ați văzut-o ultima dată pe Mia?
- Marți.
- Unde?
- Aici.

Intrăm într-una din clase și Ayanna – mă roagă să nu-i spun domnișoara Jackson – mă invită să stau pe unul din scaunele de plastic atașate la pupitrul jupuit, acoperit în graffiti.

- De când timp o cunoașteți pe Mia?

Ea stă la catedră, într-un scaun confortabil tapisat cu piele, și mă simt ca un puști, deși în realitate sunt mai înalt ca ea cu un cap și ceva. Își încrucișează picioarele lungi, iar despicătura fustei negre îi dezvăluie o bucată de piele.

- De trei ani. De când a început să predea.
- Cum se înțelege cu ceilalți? Cu studenții? Colegii?

E dramatică atunci când îmi răspunde:

- Nu există cineva pe lume cu care Mia să nu se înțealeagă.

Ayanna continuă să-mi vorbească despre Mia. Cum, de când a ajuns pentru prima dată la școala asta alternativă, avea ceva special, o anumită grație, și cum putea să comunice atât de bine cu elevii ca și cum și ea ar fi crescut tot pe străzile din Chicago. Despre cum Mia organizase străngeri de fonduri pentru ca școala să suplimenteze bursele pentru elevii nevoiași.

- Niciodată n-ai fi bănuțit că făcea parte din familia Dennett.

Potrivit domnișoarei Jackson, cei mai mulți dintre profesorii nou-veniți nu rezistă în această unitate de învățământ. Cu piața muncii haotică și aglomerată, așa cum e în zilele noastre, uneori nu găsești un job decât la acest fel de liceu, iar absolvenții de colegiu vin ca profesori aici doar până când apare la orizont ceva mai bun. Dar nu și Mia.

- Ea era exact unde își dorea să fie. Lasă-mă să-ți arăt ceva, spune și scoate un teanc de hârtii dintr-o mapă aflată pe catedră.

Se apropie de mine și se așază într-o bancă, alături. Îmi pune teancul de hârtii în față și ceea ce-mi atrage mai întâi atenția este un scris de mână urât, mai neciteț chiar și decât al meu.

— În dimineața asta, elevii au scris jurnalul săptămânii în curs, îmi explică și, în timp ce ochii mei scanează lucrările, observ că numele Dennett se repetă de prea multe ori ca să le mai pot număra.

— Le dăm ca temă să scrie eseuri de tip jurnal în fiecare săptămână. Tema de data aceasta a fost să scrie ce își doresc să facă după ce termină liceul.

Rumeg chestia asta un minut sau două, în timp ce continui să observ cuvintele *Domnișoara Dennett*, care apar pe aproape fiecare foaie pe care o am în mână.

— 99 la sută dintre elevi nu se pot gândi la altceva decât la Mia, concluzionează ea, și, din tristețea din vocea femeii, înțeleg că nici ea nu prea se poate gândi momentan la altceva.

— Avea cumva vreo neînțelegere cu unul dintre elevi?, întreb, doar ca să înlătur și bănuiala asta.

Știu care va fi răspunsul ei, chiar înainte să clatine din cap.

— Avea un iubit?, întreb.

— Bănuiesc că îl poți numi așa... Jason nu știu cum. Nu-i știu numele de familie. Nu era nimic serios. Se întâlneau doar de câteva săptămâni, poate o lună, nimic mai mult.

Îmi notez chestia asta în carnet. Familia ei n-a menționat deloc un posibil iubit. Oare este o variantă ca ei să nu fi știut de existența lui? Sigur că-i o posibilitate. Încep să-mi dau seama că totul în legătură cu familia asta este posibil.

— Ai idee cum poate fi contactat?

— Este arhitect. Lucrează la o firmă prin Wabash. Se întâlnea cu el acolo, în serile de vineri, la happy hour. Wabash și cred că... Wacker? Undeva pe cheiul apei.

Sună a căutat acul în carul cu fân, dar nu resping provocarea. Îmi notez informația în carnetul meu galben.

Faptul că Mia Dennett are un iubit misterios e o pistă de luat în seamă. În cazuri ca acesta, iubitul e principalul suspect. Dacă-l găsesc pe Jason, sunt convins că o găsesc și pe Mia, sau, mă rog, ce a mai rămas din ea. Ținând cont că e dispărută de patru zile, încep să cred că povestea asta ar putea să nu aibă un final fericit. Jason lucrează în apropiere de cheiul râului, ceea ce este o veste proastă. Numai Dumnezeu știe câte cadavre

sunt scoase din Chigaco River în fiecare an. Este arhitect, aşadar e inteligent, se pricepe să rezolve probleme, cum ar fi să scape de un cadavru ce cântăreşte înjur de 50 de kilograme, fără ca nimeni să observe.

– Dacă Mia şi Jason aveau o relaţie, nu este ciudat că el nu încercă să o găsească? întreb.

– Crezi că Jason ar putea fi implicat?

Ridic din umeri.

– Tot ce ştiu este că dacă eu aş avea o prietenă şi n-aş fi vorbit cu ea de patru zile, aş fi puţin îngrijorat.

– Da, bănuiesc că aşa e.

Se ridică din bancă şi începe să şteargă tabla cu buretele. Pe fustă îi rămân pete albe de cretă.

– Nu i-a sunat Jason familia?

– Domnul şi doamna Dennett nu au idee că există şi un iubit în peisaj. Din câte ştiu ei, Mia este singură.

– Mia nu este foarte apropiată de părinţi. Au ceva... diferenţe de gândire.

– Înţeleg.

– Presupun că relaţia ei nu este un lucru despre care să le vorbească.

Discuţia o ia puţin razna, aşa că o aduc din nou pe Ayanna pe firul principal, la subiect:

– Tu şi Mia sunteţi apropiate, aşadar.

Spune că da, chiar sunt.

– Ai zice că Mia îşi împărtăşeşte secretele cu tine?

– Din ce ştiu eu, da.

– Ce ți-a spus despre Jason?

Ayanna se aşază din nou, de data asta pe marginea catedrei. Se uită la un ceas de pe perete, îşi scutură palmele de cretă. Cântăreşte în minte întrebarea mea.

– Nu era ceva menit să dureze, îmi spune, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru ca eu să înţeleg. Mia nu intră prea des în relaţii, şi de fiecare dată vrea ceva de moment, mai degrabă. Nu ceva care să o îngrădească. Nu vrea obligaţii. Este exagerat de independentă, poate asta este defectul ei major.

– Și Jason e genul care are nevoie de atenție? Genul care te acaparează?

Clatină din cap.

– Nu, nu neapărat, nu-i așa, doar că... nu-i cel potrivit. Mia nu strălucea când vorbea despre el. Nu se înroșea și nu chicotea, așa cum fac fetele când îl întâlnesc pe *acel* bărbat, întotdeauna trebuia să trag de ea să-mi povestească despre el, și era ca și cum aș fi ascultat un documentar: am mers la cină, ne-am dus la un film... Și avea o problemă cu punctualitatea, ceea ce o irita pe Mia – fie nu ajungea la întâlnirile cu ea, fie întârzia. Mia ura să fie nevoită să se adapteze la programul lui. Când ai atâtea probleme în prima lună de relație, e sigur că n-o să dureze.

– Deci e posibil ca Mia să fi avut de gând să se despartă de el?

– Nu știu.

– Dar n-ai putea spune că era chiar fericită.

– N-aș putea să spun că nu era *fericită*, îmi răspunde Ayanna. Doar că nu cred că-i păsa prea mult dacă mai era cu el sau nu.

– Din ceea ce știi tu, Jason simțea la fel?

Spune că n-are idee. Mia era mai degrabă evazivă când vorbea despre Jason. Conversațiile nu aveau cine știe ce profunzime: lista lucrurilor pe care le făcuseră, detalii fizice despre Jason – înălțime, greutate, culoarea părului și a ochilor, deși, în mod ciudat, Mia nu-i pomenise niciodată numele de familie. Nu povestise dacă s-au sărutat și nu vorbise deloc despre acea gădilătură pe care o ai în stomac – cuvintele Ayannei, nu ale mele – atunci când întâlnești bărbatul visurilor tale. Părea supărată când Jason îi trăgea clapa la câte o întâlnire (ceea ce, din câte își amintea Ayanna, se întâmpla destul de des), și cu toate astea nu părea nici foarte entuziasmată în serile când plănuiau câte un rendez-vous pe lângă Chicago River.

– Și ai caracteriza asta ca pe un fel de nepăsare? Față de Jason? Față de relația lor? Față de tot?

– Mia pur și simplu își umplea timpul, până ce altcineva mai interesant ar fi apărut la orizont.

– Se certau?

– Nu, din câte știu eu.

– Dar, dacă ar fi fost o problemă, Mia ți-ar fi spus.

— Îmi place să cred că așa ar fi făcut, răspunde femeia, și ochii ei de culoare închisă devin și mai triști ca până acum.

Un clopoțel sună înfundat, iar holul devine gălăgios. Se aud o grămadă de pași repezi. Ayanna Jackson se ridică în picioare, și interpretez asta ca fiind semnalul că trebuie să plec. Îi spun că rămâne să păstrăm legătura și îi întind cartea mea de vizită, rugând-o să mă sune dacă îi vine orice fel de idee legată de ce s-a întâmplat cu Mia.

EVE

După

Am coborât deja pe jumătate scările spre bucătărie când îi observ. O echipă de jurnaliști de la un post de știri, pe trotuarul din fața casei noastre. Stau acolo și tremură, cu camerele de filmat și microfoanele în mâini; Tammy Palmer, de la știrile locale, într-un trenchi cafeniu și cu cizme înalte peste genunchi, pe peluza din fața casei mele. Stă cu spatele la mine, iar un bărbat îi numără pe degete – *trei... doi...* – și în timp ce-i dă undă verde lui Tammy, aud transmisiunea cum și începe. *Stau aici în fața casei Miei Dennett...*

Nu este prima dată când au venit aici. Numărul lor a mai început acum să scadă, reporterii migrând în căutarea altor povești: legea căsătoriilor între persoanele de același sex și starea precară a economiei. Dar în zilele de după întoarcerea Miei, se mutaseră cu cățel și purcel pur și simplu în fața casei, sperați să prindă o imagine cu femeia distrusă, și orice fărâmbă de informație pe care s-o transforme într-un headline captivant. S-au ținut după noi cu mașinile, prin tot orașul, până n-am mai avut de ales și am încuiat-o pe Mia în casă.

Au tot fost mașini misterioase parcate afară, fotografi de la acele tabloide mizerabile, cu aparatele scoase pe geamul mașinilor și date pe zoom, încercând s-o transforme pe fiica mea într-o vacă de muls, pentru cititorii lor împătimitiți de senzational. Am tras draperiile și așa au rămas.

O observ pe Mia, stă la masa din bucătărie. Cobor restul scărilor în liniște, ca s-o privesc pe Mia pierdută în lumea ei, înainte s-o trezesc la realitate. S-a îmbrăcat cu o pereche de blugi sfâșiați și cu un hanorac bleumarin care, pariez, îi scoate în evidență minunat ochii albaștri. Părul îi este încă umed de la dușul pe care l-a făcut mai devreme, și i se usucă, în valuri, pe spate. Sunt uimită de șosetele groase de lână pe care le are în picioare și de cana cu cafea în jurul căreia și-a împreunat mâinile.

Mă aude apropiindu-mă și ridică privirea. Da, îmi spun, hanoracul bleumarin îi scoate superb în evidență ochii.

– Bei cafea!

Expresia nedumerită de pe fața ei îmi dă de înțeles că am spus ceva nepotrivit.

– Nu obișnuiesc s-o fac?

Pășesc ca pe cioburi de aproape o săptămână deja, încercând mereu să spun numai chestiile la locul lor, dându-mă peste cap, într-un mod aproape ridicol, s-o fac să se simtă cât se poate de binevenită acasă. Am făcut tot efortul ca să împac apatia lui James cu rătăcirea Mieii. Și apoi, când te aștepti mai puțin, o conversație inofensivă... și, poftim, o dau în bară.

Mia mea nu bea cafea. Evită tot ceea ce are cofeină. O face agitată. Dar acum mă uit la ea ducând cana la buze, complet pierdută și letargică, și mă gândesc – îmi doresc! – ca puțină cofeină să reușească s-o scoată din starea asta. Cine e această femeie lipsită de vlagă, care stă în fața mea, mă întreb, recunoscându-i fața, dar neputând să-i identific limbajul corpului, sau tonul vocii, sau această liniște tulburătoare care o înconjoară ca un halou.

Vreau s-o întreb un milion de chestii. Dar n-o fac. Mi-am jurat să-i dau puțin răgaz, să încerce să-și revină. James a tras-o de limbă suficient. Las întrebările nerostite în seama profesioniștilor, a doctoriței Rhodes și a detectivului Hoffman, și a aceluia care nu știu niciodată când să se dea bătuți, cum este James. E fiica mea, dar în același timp nu este. E Mia, dar nu e Mia. Arată exact ca ea, dar poartă șosete și bea cafea și se trezește plângând în miez de noapte. Îmi răspunde mai prompt dacă o strig Chloe decât dacă îi spun pe numele care i-a fost dat. Pare pur și simplu golită, îți lasă senzația că e adormită când e trează și că stă trează când ar trebui să doarmă. Aproape că a sărit trei metri în sus de pe scaunul ei seara trecută când am acționat robotul gălăgios de tocat gunoiul, și imediat după asta s-a retras în camera ei. N-am văzut-o timp de ore bune și, când am întreat-o ce a făcut, a răspuns că nu știe. Mia pe care o cunosc eu n-ar fi putut să stea liniștită atâta timp.

– Pare că va fi o zi frumoasă, îi spun, dar ea nu-mi răspunde.

Într-adevăr, ziua se anunță frumoasă; e însorit. Deși soarele de ianuarie este înșelător și sunt sigură că nu se va încălzi mai mult de câteva grade peste zero.

– Vreau să-ți arăt ceva, îi spun și o conduc din bucătărie în sufrageria învecinată, unde am înlocuit niște tablouri scumpe în ediție limitată cu picturile Miei, în noiembrie, pe când începusem să fiu sigură că a murit.

Picturile Miei sunt în ulei, în culori pastelate, acest sat din Toscana pe care l-a reprodus după o fotografie, imediat ce ne-am întors din călătoria în acea regiune, cu ani în urmă. A suprapus pastelurile în ulei, creând o imagine dramatică a satului acela, o frântură de timp prinsă sub acea foaie de sticlă. Mă uit la Mia cercetând pictura și mă gândesc: ce bine ar fi dacă toate lucrurile ar putea fi păstrate așa, neschimbate!

– Tu ai făcut asta, îi spun.

Știe. Asta își amintește. Își aduce aminte ziua în care s-a așezat la masa din sufragerie cu uleiurile și cu fotografia. S-a tot rugat de taică-su să îi cumpere fotografia tip poster și el a fost de acord până la urmă, deși era convins că proaspăta ei pasiune pentru pictură era doar o fază care avea să treacă. Când a terminat, toți am scos sunete de încântare, *Oh* și *Ah*, pentru ca mai apoi să fie depozitată undeva împreună cu vechi costume de Halloween și role pe care nu le mai folosea nimeni, doar pentru a fi regăsită de mine când am început să caut cu disperare poze cu Mia, la rugămintea detectivului.

– Îți amintești excursia noastră în Toscana?, o întreb.

Face un pas înainte și atinge cu degetele ei minunate tabloul. E cu centimetri buni deasupra mea, dar în sufrageria noastră Mia e din nou un copil – un pui de om care încă nu a învățat să stea bine pe picioare.

– A plouat, spune Mia, fără să-și desprindă privirea de pe propria ei pictură.

Încuviințez.

– Așa e. A plouat, spun, bucuroasă că și-a amintit.

Atâta că a plouat o singură zi, iar celelalte au avut o vreme divină.

Vreau să-i spun că am pus pictura pe perete fiindcă eram atât de îngrijorată pentru ea. Eram îngrozită. Stăteam trează noapte de noapte, timp de câteva luni, tot întrebându-mă: oare dacă? Dacă intrase în cine știe ce bucluc? Dacă era bine, dar n-o mai găseam niciodată? Dacă murise, și nu aveam să aflăm niciodată? Dacă murise și aveam să aflăm, când detectivul ne va chema să-i identificăm rămășițele?

Vreau să-i spun Miei că i-am atârnat șosetele în așteptarea lui Moș Nicolae, așa, pentru orice eventualitate, și că de Crăciun i-am cumpărat cadouri și le-am ambalat și le-am pus sub brad, să fie. Aș vrea să mai știe că am lăsat becul de pe verandă aprins în fiecare noapte și că probabil am sunat-o pe mobil de peste o mie de ori, în speranța că ar fi putut răspunde. Doar pentru eventualitatea că, o dată, ar fi putut să nu intre căsuța vocală. Și că am ascultat mesajul ei înregistrat din nou și din nou, aceleași cuvinte, același ton al vocii, *Hei, eu sunt Mia, te rog lasă un mesaj*, savurându-i cuvintele și vocea pentru o vreme. M-am întrebat: dacă erau ultimele cuvinte pe care aveam să le mai aud vreodată de la fiica mea? Dacă erau tot ce îmi rămăsese?

Ochii îi par goi, iar expresia îi este pierdută. Mia a avut mereu cea mai minunată piele, albă ca laptele, iar în obraji culoarea piersicii coapte, însă acum piersicile par să fi dispărut, iar ea este albă ca o stafie. Nu se uită la mine când vorbim; se uită dincolo de mine sau prin mine, dar niciodată la mine. De cele mai multe ori privește în jos, la picioare, la mâini, la orice, numai să evite privirea celui cu care vorbește.

Și apoi, stând acolo în sufragerie, fața ei se goleşte de orice urmă de culoare. Se întâmplă într-o fracțiune de secundă, lumina care se scurge prin draperii cade pe Mia, al cărei corp se clatină și apoi se încovoie, iar mâna îi cade de pe pictura cu peisajul toscan. Își atinge abdomenul cu o mișcare rapidă. Bărbia îi cade în piept, respirația îi devine hârâită. Îmi las o mână pe spattele ei suplu – prea slab, îi pot simți coastele – și aștept. Dar nu pot aștepta mult; sunt îngrijorată.

– Mia, scumpo, îi zic, dar ea deja îmi spune că e ok, a trecut, iar eu sunt convinsă că e din cauza cafelei. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri. Mâna îi este în continuare lipită de burtă și îmi dau seama că nu se simte bine. Corpul ei a luat o poziție în care parcă încearcă să fugă din sufragerie.

– Sunt obosită, asta-i tot. Trebuie doar să mă întind puțin.

Îmi notez în minte să scap de toate urmele de cofeină din casă până ce se trezește ea din moțăială.

GABE

Înainte

— Nu ești o persoană prea ușor de găsit, îi spun, în timp ce el mă invită în spațiul lui de lucru.

Este mai mult un cubicul decât un birou, dar măcar pereții despărțitori sunt ceva mai înalți, oferind puțină intimitate. Există un singur scaun – al lui –, așa că rămân în picioare la intrarea în cubicul, sprijinit de unul dintre pereții pliabili.

— N-aveam idee că există cineva care încearcă să mă găsească.

Prima mea impresie e că omu-i un idiot plin de ifose, așa cum eram eu cu mulți ani în urmă, înainte să-mi dau seama că eram cu mult mai arogant decât ar fi trebuit. E un tip impunător, zdravăn, deși nu neapărat înalt. Sunt convins că trage de fiare, bea shake-uri proteice, poate chiar folosește steroizi. O să-mi notez asta în carnet mai târziu, deocamdată m-ar deranja ca el să bănuiască la ce mă gândesc. Ar putea să-mi tăbăcească fundul, dacă i s-ar năzări.

— O cunoști pe Mia Dennett?, îl întreb.

— Depinde.

Se învârte cu scaunul rotativ, cu spatele la mine, termină de scris un email.

— Depinde de ce anume?

— De cine întreabă.

Nu mă dă pe spate joculețul ăsta.

— Eu întreb, îi răspund, dar încă nu-i dezvălui atuul meu.

— Și tu ce treabă...

— O caut pe Mia Dennett.

Mă văd un pic pe mine în tipul ăsta, deși are maxim 24 sau 25 de ani, de abia ieșit de pe băncile facultății. Încă mai crede că lumea se învârte în jurul lui.

— Dacă zici tu...

Eu, în schimb, mă îndrept spre 50, și chiar în dimineața asta am observat câteva fire noi de păr alb. Sunt convins că judecătorului Dennett trebuie să-i mulțumesc pentru ele.

Continuă să-și scrie emailul. Ce naiba, îmi zic. Nici n-ar putea să-i pese mai puțin că sunt și eu aici și că aștept să vorbesc cu el. Trag cu ochiul peste umărul lui. Este despre fotbal, trimis de cineva cu username-ul dago82. Maică-mea e italiancă – de unde părul meu brunet și ochii căprui închis după care, sunt convins, leșină femeile – așa că iau acel nume derizoriu drept o insultă adusă poporului meu, deși nu am fost niciodată în Italia și nu știu nici măcar un cuvânt în limba asta. Pur și simplu, e doar un motiv în plus să-l antipatizez pe tipul acesta.

– Pare o zi aglomerată, comentez, iar el pare iritat că îi citesc emailul peste umăr.

Face ecranul mai mic.

– Cine dracu' ești?, mă întrebă.

Bag mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și scot legitimația aia lucioasă care-mi place atât de mult.

– Detectiv Gabe Hoffman.

I-a picat falca. Zâmbesc. Să dea naiba de nu-mi place meseria mea!

Face pe prostul:

– E vreo problemă cu Mia?

– Mda, cam așa ceva.

Așteaptă să spun mai departe ce am de spus. N-o fac, doar ca să-l enervez.

– Ce-a făcut?

– Când ai văzut-o ultima dată pe Mia?

– A trecut ceva timp... Cam o săptămână.

– Și când ai vorbit cu ea ultima oară?

– Nu știu. Săptămâna trecută. Marți seara, cred.

– Crezi?, îl întreb.

Se uită în calendar și îmi confirmă: da, marți seara.

– Dar nu ai și văzut-o marți?

– Nu. Ar fi trebuit să ne întâlnim, dar a trebuit să anulez. Munca.

– Sigur.

– Ce s-a întâmplat cu Mia?

- Deci n-ai mai vorbit cu ea de marți?
- Nu.
- E ceva obișnuit? Să treacă o săptămână fără să vă vorbiți?
- Am sunat-o, mărturisește el. Miercuri, poate joi. Nu m-a sunat înapoi.

Am presupus că e ofticată.

- De ce? Avea vreun motiv să fie *ofticată*?

Ridică din umeri. Se întinde după o sticlă de apă de pe birou și ia o înghițitură.

– Am anulat întâlnirea noastră de marți seară. Am avut de muncă. S-a cam rățoit la mine la telefon, știi? Mi-am dat seama că e nervoasă. Dar chiar aveam de muncă. Așa că m-am gândit că se încăpățânează să nu sune înapoi... Nu știi.

- Ce planuri aveți?
- Marți seara?
- Dap.

– Să ne întâlnim într-un bar de prin centru. Mia era deja acolo când am sunat-o. Întârziaseam. I-am spus că n-o să pot ajunge.

- Și s-a enervat?
- Nu era prea fericită.
- Deci ai stat aici și ai muncit, marți seara?
- Până pe la 3 dimineața.
- E cineva care poate confirma asta?

– Umm, da. Șefa. Am pus la punct împreună niște schițe pentru un client cu care ne întâlneam joi. Juma de noapte am tot lucrat cu ea. Sunt în vreun bucluc?

– Ajungem noi și acolo, îi răspund sec, transcriind în carnet conversația cu scrisul meu urât de mână, pe care doar eu îl pot descifra. Unde te-ai dus după ce ai plecat de la muncă?

- Acasă, omule. Era miezu' nopții.
- Ai un alibi?
- Un alibi?!

Se simte din ce în ce mai puțin confortabil, se foiește pe scaun.

- Nu știi. Am luat un taxi până acasă.
- Ai bonul?
- Nu...

– Clădirea unde stai are portar? Sau pe cineva care să ne confirme că ai ajuns cu bine acasă?

– Camere video, zice, apoi întreabă: Unde mama dracului e Mia?

După întâlnirea mea cu Ayanna Jackson, am făcut rost de lista apelurilor telefonice ale Miei. Am găsit apeluri aproape zilnice către un anumit Jason Becker, pe care l-am detectat ușor ca lucrând într-o firmă de arhitectură din Chicago Loop. L-am făcut tipului o vizită ca să mă conving dacă știe ceva despre dispariția fetei, și l-am văzut imediat schimbându-se la față când am pomenit numele Mia.

– Da, o cunosc, a zis, și m-a condus spre cubicul lui.

Mi-am dat seama ce se citea pe fața individului: gelozie.

Era convins că eu sunt tipul celălalt din viața ei.

– A dispărut, îi spun, încercând să-i citesc încă o dată reacția.

– Cum adică a dispărut?

– Pur și simplu. Nu e nicăieri. Nimeni n-a mai văzut-o de marți.

– Și credeți că eu am ceva de-a face cu asta?!

Mă deranjează că pare mai preocupat de posibila lui vinovăție decât de viața Miei.

– Da, îl mint, cred că ai putea fi implicat în asta.

Deși adevărul este că dacă alibi-ul lui e așa de sigur cum îl face el să pară, m-am întors fix de unde am plecat.

– Am nevoie de un avocat?

– Crezi că ai nevoie de unul?

– Ți-am spus, am fost la birou. Nu m-am întâlnit cu Mia marți seara. Întreab-o pe șefa.

– Așa o să fac, îl asigur, deși expresia care îi apare pe față mă roagă să nu fac asta.

Colegii lui Jason trag cu urechea la interogatoriul meu. Își încetinesc mersul când trec pe lângă biroul lui; pierd vremea în dreptul nostru și se prefac că poartă conversații între ei. Nu mă deranjează. Pe Jason, însă, da. Îl înnebunește chestia asta. E îngrijorat pentru reputația lui. Îmi place să-l privesc cum se foiește pe scaun, devenind tot mai nervos.

– Mai ai nevoie de ceva?, mă întreabă, încercând să grăbească lucrurile.

Mă vrea plecat cât mai repede de pe capul lui.

— Vreau să știu care erau planurile voastre pentru marți seară. Unde era Mia când ai sunat-o. Cât era ceasul. Verifică-ți istoricul apelurilor. Trebuie să mai vorbesc și cu șefa ta și să-mi confirme că ai fost aici, și cu cei de la pază, ca să văd la ce oră ai plecat. Am nevoie de filmarea din camerele video de la apartamentul tău, ca să văd dacă ai ajuns acasă în regulă. Dacă ești ok cu toate astea, atunci suntem mulțumiți. Dacă în schimb preferi să vin cu un mandat...

— Mă ameninți?

— Nu, îl mint eu, doar te informez care-ți sunt opțiunile.

Este de acord să mă ajute să obțin toate informațiile de care am nevoie. Îmi face cunoștință până și cu șefa lui, o femeie pe la 40 de ani, într-un birou ridicol de mare comparativ cu al lui Jason, cu geamuri din podea până-n tavan, care dau spre Chicago River.

După ce șefa lui mă asigură că muncise pe brânci într-adevăr toată noaptea, îi spun:

— Jason, o să facem tot ce putem ca s-o găsim pe Mia.

Ultima imagine pe care o văd înainte să plec este expresia de apatie de pe fața lui.

COLIN

Înainte

E destul de simplu, de fapt. Îl mituiesc pe tipul ei să stea la job cu câteva ore în plus față de cât și-ar dori. O urmăresc până în bar și mă așez strategic, s-o pot observa, dar în același timp ca ea să nu mă vadă. Aștept să-i sune mobilul și, când ea află că i s-a tras țeapă și a picat întâlnirea, intru și eu în scenă.

Nu știu prea multe despre ea. Am văzut o singură poză. E o fotografie blurată cu ea, coborând spre platforma de la metrou, o poză făcută dintr-o mașină parcată la douăzeci de metri depărtare. Între fotograf și fată s-au interpus vreo zece oameni, așa că fața ei este încercuită cu roșu. Pe spatele fotografiei sunt scrise numele Mia Dennett și o adresă. Mi-a fost înmănată cu vreo săptămână și ceva în urmă.

N-am mai făcut până acum ceva asemănător, de când mă știu. Furt, da. Șantaj, da. Să răpesc pe cineva, însă, niciodată.

Dar am nevoie de banii ăia.

Am tot urmărit-o în ultimele câteva zile. Știu de unde își face cumpărăturile, cunosc spălătoria ei de haine preferată, am aflat unde lucrează. Nu i-am vorbit până acum. N-aș putea să-i recunosc timbrul vocii. Încă nu știu ce culoare au ochii ei sau cum arată când este îngrozită.

Dar urmează să aflu.

Mi-am luat o bere, dar nu beau din ea. Nu pot risca să mă îmbăt. Nu în seara asta. Nu vreau însă nici să atrag atenția asupra mea, așa că îmi comand berea, ca să nu pară că stau ca idiotul. Pare plictisită, înainte să-i sune mobilul. Iese afară să vorbească, și când se întoarce observ că este nemulțumită. Se gândește să se care, dar mai stă să-și termine băutura. Scoate un pix din geantă și începe să mâzgălească pe un șervețel de la bar, în timp ce-l ascultă pe un fraier care-și citește poeziile pe scenă.

Încerc să nu mă gândesc deloc la asta. Încerc să ignor că e așa de drăguță. Mă forțez să mă gândesc la bani. Am nevoie de banii ăia. N-ar trebui să fie așa de greu. În câteva ore se va termina totul.

– E ca lumea, îi spun, arătând din cap spre șervețel.

E cea mai bună replică la care mă pot gândi. Nu știu niciun rahat despre artă.

Mă privește cu răceală când mă apropii. Nu vrea să aibă de-a face cu mine. E bine, asta face totul să fie și mai ușor. De abia își ridică ochii de pe șervețel, chiar și atunci când îi laud lumânarea pe care a desenat-o. Vrea s-o las în pace.

– Mulțumesc.

Nu se uită la mine.

– Cam abstractă.

Asta, aparent, e o afirmație nepotrivită.

– Ți se pare că arată aiurea?

Un alt tip, în locul meu, ar râde. I-ar spune că a glumit și ar potopi-o cu complimente. Nu și eu. Nu cu ea.

Mă strecor în separeul ei. Cu oricare altă fată, în oricare altă zi, m-aș duce dracului de acolo. În oricare altă zi nu m-aș fi apropiat de masa ei, nu de masa unei femei care pare nervoasă și care mai are și aerul unei scorpії. Aș lăsa în seama oricărui alt tip flirturile, conversațiile superficiale și alte asemenea rahaturi.

– N-am spus că arată aiurea.

Cu o mână, își apucă geaca de pe spătar.

– Mă pregăteam să plec, zice.

Dă peste cap restul băuturii și lasă paharul pe masă.

– Locu-i numai al tău.

– Cam ca Monet, îi zic. Monet desena chestiile alea abstracte, nu?

O fac intenționat.

Mă privește. Sunt convins că e pentru prima dată. Îi zâmbesc. Mă întreb dacă ce vede la mine e suficient ca să-și ia mâna de pe geacă. Vocea i se îmblânzește, ca și cum și-ar da seama că a fost agresivă la început. Poate nu-i chiar o scorpīe, până la urmă. Poate e doar enervată.

– Monet e un pictor impresionist, zice. Picasso era cu arta abstractă. Kandinsky. Jackson Pollock.

N-am auzit de ei. Încă mai are de gând să plece. Nu sunt îngrijorat. Dacă se hotărăște să plece, o s-o urmăresc până acasă. Știu unde stă. Și am timp destul.

Dar mai fac oricum o încercare.

Mă întind după șervețelul pe care l-a făcut ghemotoc și l-a aruncat în scrumieră. Îl scutur de scrum și-l despățuresc.

– Nu arată deloc aiurea, îi zic, în timp ce-l îndoi și-l bag în buzunarul de la spate al blugilor.

Asta e de ajuns ca s-o facă să-și îndrepte privirea spre bar, cu ochii după chelneriță. Se gândește să-și mai comande o băutură.

– Îl păstrezi?, mă întreabă.

– Da.

Râde.

– În caz că ajunge celebră într-o bună zi?

Oamenilor le place să se simtă importanți. Are și ea defectul ăsta.

Îmi spune că o cheamă Mia. Îi zic că eu sunt Owen. Îmi ia ceva timp până să-i răspund la întrebare, așa că zice:

– Nu mă gândeam că e așa greu să răspunzi la asta.

Îi spun că părinții mei trăiesc în Toledo și că sunt funcționar la bancă. Nu e adevărat niciuna, nici alta. Nu-mi spune nici ea prea multe chestii personale. Vorbim despre întâmplări diverse: un accident de mașină pe Dan Ryan, un tren de marfă care a deraiat, campionatul World Series. Propune să vorbim despre ceva care nu e deprimant. Greu de făcut! Își comandă o băutură, apoi încă una. Pe măsură ce bea, devine tot mai deschisă și vorbăreață. Recunoaște că iubitul i-a tras clapa. Îmi povestește despre el, că sunt împreună de la sfârșitul lui august și că ar putea să numere pe degetele de la o singură mână dățile în care el chiar a apărut la întâlniri. Cerșește o compătimire pe care eu nu i-o ofer. Nu sunt genu'.

La un moment dat, mă așez mai aproape de ea la masă. Din când în când, picioarele noastre se ating, fără să vrem, pe sub masă.

Încerc să nu mă gândesc deloc. La ce va fi după. La cum o voi brusca să intre în mașină și la cum i-o voi da lui Dalmar. O ascult vorbindu-mi întruna, dar nici nu mai știu despre ce, pentru că singurul lucru la care mă gândesc sunt banii. La cât de mult îmi vor ajunge. Chestia asta nu e ceva

ce fac în mod obișnuit – să stau cu o tipă într-un bar în care pariez că n-aș fi intrat niciodată, să iau pe cineva ostatic pentru recompensă. Dar îi zâmbesc când se uită la mine, iar când mâna ei o atinge pe a mea o las, pentru că știu o chestie: fata asta ar putea să-mi schimbe viața.

EVE

După

Frunzăresc albumul cu amintirile mele din copilăria Miei, când mă lovește din senin: în clasa a doua, a avut o prietenă imaginară căreia îi zicea Chloe.

Este chiar acolo, în paginile puțin îngălbenite ale albumului, notat pe margine cu scrisul meu cursiv, în cerneală albastră, între amintirea primului ei os rupt și a unei gripe nenorocite care m-a făcut să o duc la Urgențe. Poza cu Mia în clasa a treia acoperă o parte din numele Chloe, dar îl pot descifra oricum.

Mă holbez îndelung la această fotografie din clasa a treia, acest portret al unei fetițe zburdalnice și fericite, încă la ani distanță de aparatul dentar și acnee și Colin Thatcher. Zâmbește cu gura știrbă și cu o claie de păr blond roșcat care îi încadrează capul ca niște flăcări. E plină de pistrui, care au dispărut în timp, iar părul îi este cu câteva tonuri mai deschis decât avea să-l aibă mai târziu. Gulerul bluzei îl are desfăcut, și pot paria că piciorușele ei subțiri sunt acoperite de niște colanți roz, cel mai probabil unii pe care îi avusese Grace și îi rămăseseră mici.

Sunt multe poze în albumul cu amintiri. Dimineața de Crăciun când Mia avea doi ani și Grace șapte, arătându-și una alteia pijamalele asemănătoare. Cu James alături, cu părul lui gras zbârlit, fiindcă abia se trezise. Primele lor zile de școală. Petrecerile de ziua lor.

Sunt așezată în colțul pentru micul dejun, cu albumul deschis în fața mea, ochind scutece și biberoane și dorindu-mi să vină înapoi acele vremuri. O sun pe doctorița Rhodes. Spre mirarea mea, chiar răspunde.

Când îi povestesc despre prietena imaginară, doctorița se lansează în analiza psihologică, cea care îi este familiară.

– De multe ori, doamnă Dennett, copiii își creează prieteni imaginari pentru a suporta mai ușor singurătatea și lipsa prietenilor din viața reală. De cele mai multe ori, conferă acestor prieteni imaginari trăsături pe care de fapt și le doresc în propriile lor vieți. Îi fac dezinvolți, dacă ei sunt

timizi, sau sportivi, dacă ei sunt mai neîndemânatici. Să ai un prieten imaginar nu este neapărat o problemă clinică, atâta timp cât *prietenul* dispare atunci când pacientul se maturizează.

– Doamnă doctor Rhodes, Mia și-a numit prietena imaginară Chloe.

Tace, brusc.

– Asta-i interesant, spune ea, și de data asta eu sunt cea care amorțesc, lipsită de cuvinte.

Devin obsedată de numele Chloe. Îmi petrec toată dimineața pe internet, încercând să aflu tot ce este de știut în legătură cu acest nume. Este de origine grecească și înseamnă *înfloritor, înverzit, proaspăt, îmbobocit*, depinde de site-ul unde îl cauți, dar, dincolo de asta, cuvintele sunt aproape sinonime. Anul acesta este unul dintre cele mai populare nume, dar în 1990 ocupa locul 212 în topul numelor americane pentru copii, strecurat între Alejandra și Marie. Sunt aproximativ 10.500 de oameni în Statele Unite acum cu numele Chloe. Uneori, îl găsești scris cu un umlaut pe e (pierd aproape douăzeci de minute încercând să aflu semnificația acelor două puncte de deasupra vocalei, și când găsesc explicația îmi dau seama că nu e nimic mai mult decât pentru a diferenția cum sună o și e la finalul cuvântului), alteori fără. Sunt curioasă oare cum îl scrie Mia, deși n-aș îndrăzni s-o întreb. De unde să se fi inspirat Mia în alegerea numelui? Poate că era pe așa-zisul certificat de naștere al unei păpuși Cabbage Patch Kids, adusă de la Spitalul de Păpuși Bebe. Intru pe site-ul lor. Sunt uimită să găsesc o varietate de tonuri ale pielii pentru păpușile din acest an – cafea mocca, frișcă, latte –, dar nicio referință la o păpușă pe care s-o cheme Chloe. Poate să fi fost până la urmă un alt copil din clasa Miei...

Trec în revistă și femeile celebre numite Chloe. Atât Candice Bergen, cât și Olivia Newton-John și-au numit fetițele așa. Este prenumele real al autoarei Toni Morrison, deși tare mă îndoiesc că Mia ar fi putut citi *Beloved* în clasa a doua. Mai sunt Chloë Sevigny (cu umlaut) și Chloe Webb (fără), deși sunt sigură că prima dintre ele este prea tânără și a doua prea în vârstă pentru ca Mia să le fi dat atenție pe când avea 8 ani.

Sigur, aș putea să o întreb. Aș putea să urc scările, să-i bat la ușa dormitorului și s-o întreb. Asta-i ceea ce ar face James. Ar da de miezul acestei probleme. Vreau și eu să aflu adevărul, dar nu vreau să înșel

Încrederea Miei. Cu ani în urmă, i-aș fi cerut sfatul lui James, ajutorul lui. Dar asta ar fi fost cu ani în urmă.

Ridic telefonul, formez numărul. Vocea care mă întâmpină este blândă, familiară.

- Eve, zice, și simt cum mă relaxez.
- Bună, Gabe.

COLIN

Înainte

O conduc spre un bloc-turn din Kenmore. Luăm liftul până la etajul șapte. Dintr-un apartament se aude muzica dată foarte tare, în timp ce ne croim drum, pășind pe mocheta pătată de pipi, până la o ușă din capătul culoarului. Descui, în timp ce ea stă lângă mine. E întuneric în apartament. Doar becul de la cuptor este aprins. Pășesc pe podeaua acoperită cu parchet și aprind o veioză de lângă sofa. Umbrele dispar și sunt înlocuite de fragmente ale vieții mele sărăcicioase: reviste Sports Illustrated, perechi de pantofi baricadând ușa dulapului, un covrig pe jumătate mâncat pe o farfurie de hârtie de pe măsuța pentru cafea. O observ în tăcere cum îmi evaluează existența. Este liniște. Un vecin a gătit mâncare indiană în seara asta și mirosul de curry aproape o îneacă.

– Ești ok?, mă întrebă, pentru că urăște tăcerea apăsătoare.

Probabil își spune că asta a fost o greșeală și că ar trebui să plece.

Mă apropii de ea și îi mângâi părul, apucând-o ușor de șuvițele care îi cad pe ceafă. O privesc într-un fel anume, ca și cum ar fi urcată pe un pedestal, și văd în ochii ei cum și-ar dori, chiar și pentru un moment, să rămână acolo. Este un loc în care nu a mai fost de ceva vreme. A uitat cum este când cineva te privește în felul ăla. Mă sărută, și îi ies complet din cap orice gânduri despre plecare.

Îmi apăs buzele de ale ei într-un fel care este și nou, și familiar în același timp.

Felul în care o ating este ferm. Am mai făcut asta de o mie de ori. O liniștește. Dacă aș fi fost un ciudat care refuză să meargă mai departe, ea ar fi avut timp să se răzgândească. Dar, în cazul ăsta, totul se întâmplă foarte repede.

Apoi, la fel de repede pe cât a început, ia sfârșit. Mă răzgândesc și mă îndepărtez de ea.

– Ce e?, mă întrebă, cu respirația grăbită. Ce s-a întâmplat?, mă imploră, încercând să mă tragă din nou spre ea.

Mâinile ei îmi coboară pe corp, iar degetele neîndemânatic, împleticite, încearcă să-mi desfacă acum cureaua.

– E o idee proastă, îi zic, și mă întorc cu spatele.

– De ce?! spune, cu tonul ăla care pare că se roagă de mine.

Se agață cu disperare de cămașa mea. Mă trag tot mai departe, unde să nu mă mai poată atinge. Și apoi, ușor, își dă seama ce se întâmplă – respingerea. Se simte rușinată. Își apasă mâinile pe față ca și cum ar vrea să verifice dacă are febră.

Se lasă ca lipsită de vlagă pe brațul unui fotoliu și încearcă să-și tragă sufletul. În jurul ei, totul se învâрте. Pot vedea asta în expresia de pe fața ei: nu este obișnuită să audă cuvântul *nu*. Își aranjează fusta șifonată, își trece palmele transpirate prin păr, jenată.

Nu știu cât timp stăm așa.

– E pur și simplu o idee proastă, spun într-un final, și îmi fac de lucru cu pantofii.

Îi arunc în dulap, câte o pereche pe rând. Se lovesc de pereții dulapului cu un zgomot sec. Dincolo de ușă, cad unii peste alții, într-o grămadă dezordonată. Apoi închid dulapul, lăsând haosul ăla departe de ochii noștri.

Furia ei își face loc și mă întrebă:

– De ce m-ai adus atunci aici? De ce m-ai mai adus aici, doar ca să îți bați joc de mine?

Îmi amintesc de noi, la bar. Îmi amintesc ochii mei care luceau când m-am aplecat spre ea și i-am zis:

– Hai să mergem de aici.

I-am spus că apartamentul meu era foarte aproape, în josul străzii.

Pur și simplu, am alergat tot drumul până aici.

Acum, mă holbez la ea.

– Pur și simplu, nu e o idee bună, zic din nou.

Se ridică și se întinde după geantă. Un cuplu trece cu pași apăsați de-a lungul holului, iar râsul lor e ca o mie de cuțite care mi se înfig în creier.

Încearcă să meargă spre ușă, dar își pierde echilibrul.

– Unde te duci?, o întreb, în timp ce corpul meu blochează ușa.

Nu poate pleca acum.

– Acasă, zice.

– Ești beată.

– Și ce dacă?, mă provoacă.

Se agață de un scaun ca să-și recapete postura.

– Nu poți să pleci, insist.

Nu când sunt atât de aproape să fac ce am de făcut, mă gândesc, dar ei îmi spun:

– Nu în halul ăsta.

Zâmbește și spune că e drăguț din partea mea să zic asta. Crede că sunt îngrijorat că ar putea să i se întâmple ceva rău. Cât de puțin mă cunoaște!

Nici că ar putea să-mi pese.

GABE

După

Când ajung, Grace și Mia Dennett sunt așezate la biroul meu, cu spatele la mine. Grace pare teribil de stânjenită. Ridică un pix de pe biroul meu și, cu manșeta trasă peste degete, dă la o parte capacul ros de dinții mei. Îmi netezesc cravata cu model paisley pe care o port la cămașă, în timp ce-mi croiesc drum spre ele.

O aud pe Grace îngânând cuvintele „ținută neglijentă”, „nepotrivit”, „îngălat” și mă gândesc că se referă la mine, numai că apoi o aud spunând că șuvițele răsucite ale Miei nu au văzut o perie sau o placă de păr de săptămâni întregi; mai are și pielea nehidratată și pungi inestetice sub ochi. Hainele pe care le poartă sunt într-adevăr șifonate și par că ar trebui să acopere mai degrabă trupul unui licean, al unui băiat la pubertate. Mia nici nu zâmbește.

– Ce ironie, nu-i așa, zice Grace. Mi-aș dori acum să te răstești la mine, să spui că sunt o javră, o narcisistă, toate epitetele alea pe care mi le adresai în zilele de dinainte de Colin Thatcher.

Mia însă continuă să privească în gol.

– Bună dimineața, spun.

Grace îmi taie abordarea politicoasă cu o întrebare răstită;

– Crezi că putem trece la treabă? Am multe de făcut astăzi.

– Bineînțeles, spun, și apoi îmi vărs câteva pliculețe de zahăr în cafea, cât de încet pot. Speram să pot vorbi cu Mia, să văd dacă pot obține ceva informații de la ea.

– Nu văd cum ar putea ea să fie de vreun folos, zice Grace și-mi amintește de amnezie. Nu mai știe ce s-a întâmplat.

Am rugat-o pe Mia să vină în dimineața asta ca să văd dacă îi pot împrăști în vreun fel memoria, să aflu dacă nu cumva Colin Thatcher i-a spus ceva cât timp au fost în cabană, ceva care să-mi fie de ajutor pentru mersul investigației. Fiindcă mama ei nu se simțea prea bine, a trimis-o pe Grace să o însoțească pe Mia. Pot vedea în ochii lui Grace că

ar prefera să fie oriunde, chiar și pe scaunul unui dentist, în loc să se afle aici, cu Mia și cu mine.

– Mi-ar plăcea să încerc să-i provoc un pic memoria. Să văd dacă niște fotografii ar putea fi de folos.

Grace își dă ochii peste cap și zice:

– La naiba, avem timp acum de admirat portrete ale infractorilor? Știm cu toții cum arată Colin Thatcher. Am văzut fotografiile. Mia a văzut fotografiile. Crezi că nu-l va recunoaște?

– Nu e vorba de portrete ale infractorilor, o asigur, și bag mâna în sertar ca să caut ceva sub teancul de dosare.

Se uită la mine nedumerită și în același timp curioasă și e mirată când vede caietul de schițe. Este un caiet pentru desen, pentru schițe, cu spiră, de dimensiune 11x14. Îi inspectează coperta în căutare de indicii, dar ele nu se află acolo. Mia, în schimb, este pentru un scurt moment atentă. Ceva, de neidentificat nici pentru mine, nici pentru ea, o străbate, ca un val de aducere aminte, după care dispare la fel de repede precum a venit. Am putut să văd asta în limbajul corpului ei – și-a îndreptat spatele, s-a aplecat în față, iar mâinile i s-au întins necontrolat spre caiet, ca să-l tragă spre ea.

– Recunoști ăsta?, o întreb, și îmi dau seama că sunt exact cuvintele care îi stăteau și lui Grace pe limbă.

Mia îl ține în mâini. Nu-l deschide, doar își trece ușor palma peste coperta în relief. Nu spune nimic și apoi, după aproximativ un minut, clatină din cap. I-a dispărut sclipirea. Se lasă înapoi pe spate, în scaun, iar degetele ei dau drumul caietului, care acum i se odihnește în poală.

Grace i-l înșfacă de acolo. Deschide caietul și o mulțime de schițe făcute de Mia se revarsă, pagină după pagină. Eve mi-a spus odată că Mia ia un caiet pentru schițe cu ea, oriunde merge, desenând orice, de la vagabonzii de la metrou până la mașini parcate în apropiere de stații. Este felul ei de a ține un jurnal: locurile în care a mers, lucrurile pe care le-a văzut. Iată, de pildă, acest caiet: copaci, o mulțime; un lac înconjurat de copaci; o cabană mică de lemn, primitoare, pe care cu siguranță am văzut-o cu toții în fotografii; o pisică slabă, târcată, dormind pe o podea pe care se prelinge o urmă de soare. Nimic din toate astea nu par să o surprindă pe Grace, nu până când dă peste portretul lui Colin Thatcher,

desenat pe foaie, care e atât de viu încât practic pare să-i sară în întâmpinare, așa cum stă desenat pe pagina dintre schițe înfățișând copaci și cabana acoperită de zăpadă.

Arată jalnic. Neîngrijit. Părul creț îi este ciufulit. Barba, blugii sfâșiați și hanoracul cu glugă au trecut de mult de limita grunge-ului, sunt de-a dreptul murdare. Mia a desenat un bărbat masiv și înalt. A acordat multă atenție ochilor, făcând umbre și suprapuneri din creion în jurul lor, până ce aceste mici detalii care îi construiesc personajului o uitătură răutăcioasă, chiorâșă, o fac pe Grace să-și întoarcă capul în altă parte, cât mai departe de foaie.

— Tu ai desenat asta, să știi, concluzionează, forțând-o pe Mia să arunce o privire pe foaie.

Îi îndeasă carnetul în mâini, ca să vadă mai bine.

E așezat pe podea, cu picioarele încrucișate, cu spatele la un șemineu în care ard niște lemne. Mia își trece mâna peste foaie din nou și se murdărește puțin de negreală pe degete. Își privește urmele de creion, apoi își freacă degetul mare de arătător, ca să le îndepărteze.

— Pare ceva cunoscut acolo?, o întreb, sorbind din cana mea cu cafea.

— Este... el?, ezită Mia.

— Dacă prin el te referi la psihopatul care te-a răpit, atunci da, e el, spune Grace.

Oftez.

— Este Colin Thatcher.

Îi arăt o fotografie. Nu genul de portrete în care ești pus să recunoști infractori, din care a mai văzut, ci o fotografie chiar reușită a lui, dichisit și în haine bune. Ochii Mieii trec de la fotografie la desen, comparând personajul. Părul creț. Constituția athletică. Ochii închiși la culoare. Pielea ușor bronzată și aspră. Felul în care își ține mâinile încrucișate în față, iar chipul nu se mai forțează să ascundă un zâmbet.

— Ești o artistă bună, o complimentez.

— Și am desenat eu asta?, întreabă Mia.

Încuviințez.

— Au găsit caietul de desen în cabană, printre lucrurile tale și ale lui Colin. M-am gândit că-ți aparține.

— L-ai avut cu tine în Minnesota?, întreabă Grace.

Mia ridică din umeri. Ochii îi sunt fixați pe cele două imagini cu Colin Thatcher. Sigur că nu știe. Grace știe că soră-sa n-are habar, și totuși o întreabă. Se gândește la același lucru ca și mine: ciudatul o răpește și o duce într-o cabană din Minnesota, iar Mia își ia, dintre toate lucrurile, caietul de desen cu ea?

– Ce altceva ai mai luat la tine?

– Nu știu, spune Mia, cu vocea abia auzită.

– Păi, ce altceva ați mai găsit?

De data asta, Grace vorbește cu mine.

O urmăresc pe Mia, întipărindu-mi în minte comunicarea ei nonverbală: felul în care degetele ei se tot întind ca să atingă imaginile pe care le are în față, frustrarea care încet, pe nesimțite, o acaparează. De fiecare dată când este pe cale să renunțe și să pună fotografia și desenul deoparte, se întoarce iar la ele, ca și cum și-ar implora mintea: *gândește, la naiba, gândește.*

– Nimic ieșit din comun.

Grace se înfurie.

– Și asta ce vrea să însemne? Haine, mâncare, arme – pistoale, bombe, cuțițe – un șevalet și acuarele? Dacă mă întrebi pe mine, spune ea, smulgând din mâinile Miei caietul cu schițe, uite, asta e ceva ieșit din comun! Un răpitor de obicei nu-i dă voie victimei să deseneze dovezile într-un caiet ieftin și jerpelit!

Se întoarce spre Mia și îi pune întrebarea cea mai logică care poate fi pusă:

– Dacă a stat nemișcat tot timpul ăsta, Mia, destul cât să-i faci portretul, atunci de ce naiba nu ai fugit?

Mia o privește cu o expresie dezolată pe chip. Grace oftează, complet exasperată, și se uită la Mia ca și cum ar trebui închisă într-un spital de nebuni. Ca și cum nu are nici cea mai vagă idee care este realitatea, unde se află sau de ce este aici. Ca și cum ar vrea s-o lovească în frunte cu un pietroi și să-i bage mințile în cap.

Îi sar în apărare și spun:

– Poate că îi era frică. Poate că nu avea unde să fugă. Cabana era în mijlocul pustietății, și partea de nord a Minnesotei pe timpul iernii arată

ca un oraș bântuit. E posibil să nu fi avut unde să fugă. În plus, ar fi putut s-o găsească, s-o prindă, și apoi ce-ar fi făcut? Ce s-ar fi întâmplat?

Grace se afundă în scaun și frunzărește caietul, uitându-se la copacii desfrunziți și la zăpada fără sfârșit, lacul pitoresc înconjurat de păduri dese și... aproape că trece peste foaia aia, dar răsfoiește înapoi, o privește și apoi rupe foaia de sub spiră.

— Ăla e un *brad de Crăciun*?! șuieră ea, cu gura căscată la imaginea care se vede în colțul interior al foii desprinse.

Zgomotul făcut de foaia ruptă din caiet a speriat-o pe Mia, care a sărit în picioare.

Îi urmăresc tresăririle, apoi îmi pun o mână pe brațul ei, pentru a o liniști.

— O, da! râd, deși nu e nimic amuzant. Uite, da, bănuiesc că asta ar putea fi considerat ceva ieșit din comun, nu-i așa? Am găsit un brad de Crăciun. Încântător, pe bune, dacă mă întrebi pe mine.

COLIN

Înainte

Când sună telefonul, ea se luptă cu tentația de-a se lăsa în voia somnului. A zis de aproape o mie de ori că trebuie să plece. Am asigurat-o că nu are de ce.

Mi-a trebuit tot autocontrolul din lume ca să stau departe de ea. Să întorc spatele ochilor ei care mă implorau și să mă forțez să uit ce îmi oferea. Este ceva foarte greșit în a ți-o trage cu fata pe care te pregătești s-o răpești.

Dar, într-un fel sau altul, am convins-o să rămână. Crede că a fost pentru binele ei. Când se va mai trezi, i-am zis, o s-o conduc la un taxi. Se pare că m-a crezut.

Sună telefonul. Nu sare speriată, se uită la mine, suspectând că este vreo femeie. Cine altcineva m-ar putea suna în miezul nopții? E 2 fără ceva dimineața și, când mă îndrept spre bucătărie să răspund la telefon, o văd ridicându-se de pe canapea. Încearcă să se lupte cu letargia care a cuprins-o.

– Totu-i gata?, vrea să știe Dalmar.

Singurele chestii pe care le știu despre Dalmar e că a coborât cândva de pe un vapor și că e cea mai neagră ființă pe care am văzut-o vreodată. Am mai făcut servicii pentru Dalmar înainte: furt și șantaj. Niciodată nu am răpit un om.

– Mda, da.

Trag cu ochiul la fată, care stă oarecum stânjenită în sufragerie. Așteaptă să termin convorbirea. Apoi are de gând să se care. Mă îndepărtez cât pot, ies din raza privirii ei. Cu grijă, scot un pistol semiautomat din sertar.

– La 3 fără 10, zice el.

Știu unde trebuie să ne întâlnim: într-un colț întunecat de la metrou, pe unde numai vagabonzii bântuie la ora asta din noapte. Îmi verific ceasul.

Trebuie să parchez în spatele unei dube gri. Ei vor lua fata și vor lăsa banii. E atât de simplu. Nici nu este nevoie să cobor din mașină.

– 3 fără 10, zic.

Gagica Dennett nu are mai mult de vreo cincizeci de kile. E încă pierdută la mijloc între beție și o durere de cap năucitoare. Treaba va merge ușor.

Când intru în sufragerie, deja îmi spune că are să se care. Se îndreaptă fix spre ușă.

O opresc cu un singur braț, pe care i-l pun în jurul taliei. O trag de lângă ușă, în timp ce mâna mea îi atinge pielea.

– Nu pleci nicăieri.

– Nu, serios acuma. Trebuie să fiu la muncă de dimineață.

Chicotește. De parcă ar fi ceva amuzant. Ca și cum m-ar tachina.

Numai că mai este și arma pe acolo. O vede. Și, în acel moment, lucrurile se schimbă. Are un moment de luciditate. Mintea ei procesează apariția pistolului, se întreabă ce naiba are să se întâmple. Buzele i se despart și îi scapă o exclamație: *Ah*. Și este un gând venit cu întârziere, atunci când spune:

– Ce faci cu aia?

Se trage cât mai departe de mine, lovindu-se de canapea.

– Trebuie să vii cu mine, îi spun, pășind spre ea și umplând spațiul dintre noi.

– Unde?, întreabă.

Când o ating, se smucește, vrând să scape. O apuc cu putere de ambele mâni.

– Nu face treaba asta mai complicată decât trebuie să fie.

– Ce faci cu arma aia?, izbucnește.

Este totuși mai calmă față de cum mă așteptam că va fi. Este îngrijorată. Dar nu urlă. Nu plânge. Fixează cu privirea pistolul.

– Pur și simplu, tre' să vii cu mine.

Mă întind și o apuc de braț. Tremură. Alunecă, simt că îmi scapă. Dar o apuc cu și mai multă putere, sucindu-i mâna la spate. Țipă de durere. Îmi arată o privire rănită, ca și cum ar fi luată prin surprindere. Îmi zice să o las în pace, să-mi țin mâinile departe de ea. Vocea ei are o superioritate care mă calcă pe nervi. Ca și cum ea ar fi la conducere, nu eu.

Se zbate să se elibereze, dar își dă seama că nu poate. Nu-i dau voie.

– Taci din gură, îi zic.

O apuc și mai tare de încheietură și știu că o doare. O rănesc, în locul unde am apucat-o îi apar pete roșii de-a lungul pielii.

– E o greșeală! Iatră la mine. Ai înțeles greșit.

Are o liniște pur și simplu stranie, deși își ține în continuare ochii lipiți de pistol. Nici nu mă pot gândi de câte ori am auzit replica asta. Fiecare așa-zisă victimă este convinsă că am făcut o greșeală.

– Taci dracu'! mă răstesc de data asta, cu mai multă autoritate.

O împing în perete și dărâm o veioză. Cade pe podea, lovind parchetul cu un bufnet nasol. Becul se sparge, abajurul supraviețuiește.

O țin pe loc, acolo. Îi spun să tacă. I-o repet de mai multe ori, iar și iar. Numai să tacă dracului din gură.

Nu spune niciun cuvânt. Are fața asta inexpressivă, deși pe dinăuntru probabil fierbe de furie.

– Bine, spune dintr-odată, ca și cum totul ar fi după ea, ca și cum e hotărârea pe care a luat-o brusc.

Ca să vezi, de parcă ar avea un cuvânt de spus în asta. Încuviințează din cap, disprețuitoare. O să vină cu mine. Ochii ei nu exprimă teamă. Sunt oboșiți, dar calmi. Frumoși, așa zice. Are ochi albaștri frumoși. Apoi, mă forțez să nu mă gândesc la asta. Îmi alung gândul. Nu e vremea acum pentru așa ceva, pentru prostii din astea. Nu înainte de a i-o da lui Dalmar. Trebuie să-mi termin treaba. S-o duc naibii la bun sfârșit, înainte să am îndoieli.

Cu pistolul lipit de tâmpla ei, îi explic cum se vor desfășura lucrurile. O să vină cu mine. Dacă țipă, apăs pe trăgaci. Atât de simplu.

Dar n-o să țipe. Până și eu îmi dau seama de asta.

– Geanta mea, zice, în timp ce pășim peste poșeta ei, pe care a scăpat-o pe jos când am intrat în apartament, cu ore în urmă, pe când eram preocupați să scăpăm cât mai repede de haine.

– Dă-o dracu' de geantă nenorocită, mormăi.

O trag după mine pe hol, trântesc ușa apartamentului.

Afară e frig. Vine un vânt aprig dinspre lac, și îi dă cu putere părul peste față. O văd că tremură ca naiba. Mâna mea o ține strâns de mijloc, dar nu ca s-o încălzească. Mi se rupe dacă îi e frig sau nu. Singurul lucru pe care

mi-l doresc e să nu fugă. O țin atât de strâns lângă mine, încât ne împiedicăm în propriile picioare și alunecăm. Mergem cât putem de repede, grăbindu-ne spre mașina parcată pe Ainslie.

– Hai mai repede! Îi strig de mai multe ori, deși amândoi știm că eu sunt cel care ne încetinește.

Mă uit mereu în urmă, ca să mă asigur că nu suntem urmăriți. Ea merge cu capul în pământ, încercând să scape pe cât posibil de vântul tăios. Haina i-a rămas în apartament. Pielea i s-a făcut de găină. Fusta subțire pe care o poartă nu o poate apăra de aerul rece de început de octombrie. Nu mai e nimeni pe străzi, în noapte, în afară de noi doi.

Deschid portiera pentru ea, și fata urcă înăuntru. Nu mai pierd timpul să-mi prind centura. Pornesc mașina și o iau în josul străzii, întorcând pe Ainslie și intrând chiar și pe sens interzis.

Străzile sunt pustii. Conduc mult prea repede, știind că n-ar trebui, dar vreau ca totul să se termine cât mai curând. E tăcută, iar respirația îi este calmă. Într-un mod ciudat, pare sedată. Deși, cu colțul ochilor, o văd că tremură: de frig, de frică. Mă întreb la ce se gândește. Nu se roagă de mine. S-a ghemuit pe scaunul de lângă mine și privește pe geam orașul.

Nu avem mult până ce vom parca în spatele dubei și oamenii lui Dalmar o vor smulge din camionetă, o vor atinge cu mâinile lor jegoase. Dalmar este impulsiv. Nu am idee ce planuri au cu fata. Răscumpărare. Asta e tot ce știu. Să o țină pentru răscumpărare, până ce taică-su va scuipa o sumă serioasă. Când datoria va fi plătită, n-am idee ce vor face. O vor ucide? O vor trimite înapoi acasă? Mă îndoiesc. Și chiar dacă ar face-o, asta va fi după ce Dalmar și băieții lui își vor face puțin de cap cu ea, ca să merite osteneala de a o fi răpit.

Mintea mi-o ia la goană într-un milion de direcții diferite. Acum mă gândesc la ce se va întâmpla dacă voi fi prins. Va însemna că am riscat și m-am chinuit degeaba. Răpirea îți aduce o condamnare de până la treizeci de ani. Știu. M-am documentat. M-am gândit la asta de mai multe ori, după ce Dalmar m-a angajat. Dar una e să te gândești la ceva, și altceva să o faci. Acum iată-mă aici, cu fata în mașină, imaginându-mi cum arată treizeci de ani de pârnaie.

Nu vrea să se uite la mine. Ajungem la un semafor și mă holbez la ea. Are privirea îndreptată în față, dar știu că mă poate vedea. Știu că-mi

simte ochii lipiți de ea. Își ține respirația. Se luptă cu impulsul de-a izbucni în lacrimi. Conduc cu o singură mână, în cealaltă țin pistolul.

Nu este ca și cum aș da doi bani pe femeia asta. Chiar nu. Chestia e că mă deranjează ce ar fi să se întâmple dacă s-ar afla acasă că eu am făcut asta. Când numele meu va fi legat de o răpire sau chiar crimă. Și sigur va fi. Dalmar în niciun caz nu s-ar asocia cu așa ceva. Îmi va întinde o cursă. Și dacă, sau mai ales când, lucrurile vor sfârși nasol, eu voi fi țaful ispășitor, cel cu gâtul pe butuc și cu toporul deasupra.

Se face verde la semafor. Pornesc, tot înainte, spre Michigan. O gașcă de puști beți stau la intersecție, așteptând autobuzul. Se dau mari, se protestesc, se îmbrâncesc. Unul dintre ei se împiedică și alunecă de pe bordură în mijlocul drumului. Aproape că îl lovesc.

– Idiotule! mormăi ca pentru mine.

Puștiul îmi arată degetul mijlociu.

Mă gândesc pentru prima dată la planul de rezervă, întotdeauna am unul, pentru cazurile în care treaba se impute. Până acum n-a fost nevoie să apelez la vreunul. Verific să văd câtă benzină mai am. E suficientă cât să ne scoată din oraș, cel puțin...

Ar trebui să mă opresc la Wacker și să coborâm. Cifrele de pe bordul camionetei arată 2:12. Dalmar și băieții sunt la locul de întâlnire, ne așteaptă. Ar fi putut s-o facă până la urmă chiar el, singur, dar n-a vrut. Dalmar niciodată nu-și murdărește mâinile. Găsește mereu pe cineva, pe câte un paria ca mine, să-i facă treburile jechoase, iar el privește de la distanță. În felul ăsta, când se îngroașă gluma, el e la adăpost. Fără amprente la locul crimei, fără fotografii cu moaca lui printre dovezi. Ne lasă pe noi, restul, să suportăm consecințele – operatorii, cum ne mai spune, de parcă am fi în nenorocita de CIA.

Probabil că sunt vreo patru în dubă, patru golani care abia așteaptă s-o țină cu forța pe fata care acum e lângă mine și stă liniștită, în loc să se zbată ca să-și salveze viața.

Mâinile îmi alunecă pe volan. Transpir ca un porc. Îmi șterg palmele de blugi, apoi lovesc volanul cu pumnul, iar fata scoate un țipăt care i se oprește în gât.

Ar trebui să opresc la Wacker, dar n-o fac. Conduc mai departe.

Știu că e o prostie. Știu exact tot ce ar putea merge ca dracu'. Dar o fac, cu toate astea. Mă uit în oglinda retrovizoare, să mă asigur că nu se ține nimeni după noi. Că nu ne-au luat urma. Apoi apăs pe accelerație. De-a lungul Michigan-ului, apoi spre Ontario, și sunt pe autostradă chiar înainte ca ceasul să arate 2:15.

Nu-i spun nimic fetei, fiindcă oricum nu ar crede nimic din ce i-aș putea spune.

Nu știu cu precizie când anume se întâmplă. Undeva, în timp ce ne îndepărtăm de oraș, pe când linia orizontului se pierde în întuneric complet, iar clădirile se îndepărtează tot mai mult. Se foiește pe scaun, iar masca liniștită pe care o avea începe să se destrame. Ochii i se mișcă fără un sens anume: pe geam, apoi aplecând capul să privească în urmă, apoi în oglinda retrovizoare, privind orașul rămas mic în spatele nostru. Ca și cum cineva ar fi apăsător pe întrerupător și abia acum își dă seama ce naiba se întâmplă.

— Unde mergem?! Întreabă, iar vocea ei pare acum isterică.

Fața inexpressivă i-a fost înlocuită de ochii larg deschiși și pielea înroșită de furie. O văd în strălucirea becurilor pe lângă care trecem în fugă și care îi luminează fața din cinci în cinci secunde.

Pe neașteptate, mă roagă să-i dau drumul. Îi spun să tacă naibii din gură. Nu vreau să aud. Numai că acum a început să plângă. Acum, fața ei este roșie și plină de lacrimi, în timp ce mă imploră s-o las să plece.

— Unde mergem?, întreabă din nou.

Așa că apuc arma. Mă zgârie pe creier tonul vocii ei, strident și puternic. Trebuie s-o fac să tacă. Îndrept pistolul spre ea și o avertizez să tacă dracului din gură. Și tace.

Acum e tăcută, dar plânge în continuare, și își șterge din când în când nasul cu mâneca prea scurtă. Am ieșit din oraș, acum în jurul nostru nu mai avem zgârie-nori, ci copaci, iar luminile albastre din mijlocul autostrăzii ne ghidează drumul.

EVE

După

Mia stă la masa din bucătărie și ține în mână un plic cu aspect oficial, cu numele ei trecut la destinatar. Scrisul pare unul masculin, cu litere mari de tipar.

Pregătesc cina pentru mine și Mia. Televizorul este deschis în camera de alături, pentru a asigura zgomot de fundal, iar sunetele venite de acolo se scurg și în bucătărie, acoperind tăcerea dintre noi. Mia nu cred că își dă seama, dar zilele astea sunt cu nervii la pământ, așa că fac conversație stupidă și inutilă din orice, numai pentru a alunga tăcerea.

– Vrei piept de pui la salată?, o întreb și ea ridică din umeri. Chifle integrale sau albe?, o întreb de asemenea, dar nu-mi răspunde. O să fierb puiul. Tatălui tău i-ar plăcea cu pui.

Dar amândouă știm că James nu va fi acasă.

– Ce e aia?, întreb, arătând spre obiectul pe care-l ține în mână.

– Ce anume?

– Plicul.

– Ah, zice. ăsta.

Pun o tigaie pe aragaz, trântind-o pe jos apoi fără să vreau. Sare speriată, și mă grăbesc să mă scuz, rușinată.

– Of, Mia, scumpo, n-am vrut să te sperii!

Îi ia câteva minute să se liniștească, să-și calmeze pulsul care o luase razna la auzul zgomotului făcut de tigaie și să-i dispară broboanele de transpirație apărute din cauza spaimei.

Îmi spune că n-are idee de ce se simte în balul ăsta.

Îmi mai zice că îi plăcea mult să vadă cum se lăsa înserarea, când lumea se schimba la adăpostul întunericului, îmi descrie senzația; felul în care felinarele și clădirile scânteiau pe cerul nopții. Spune că adora cel mai mult acel aer de anonimitate, toate posibilitățile care apăreau după ce soarele se ducea să se culce. Dar acum întunericul o îngrozește, la fel

ca toate acele lucruri fără nume care s-ar fi putut afla de partea cealaltă a draperiei de mătase.

Mia mea nu se temea niciodată. Obişnuia să rătăcească pe străzile oraşului mult timp după lăsarea întunericului şi să se simtă perfect în siguranţă. Mi-a mărturisit că de multe ori se simţea bine în mijlocul traficului asurzitor, claxoanelor intruzive ale maşinilor şi sirenelor care urlau toată noaptea. Dar acum, zgomotul pe care-l face o tigaie care cade îi dă peste cap nervii.

Mă scuz şi mă tot scuz, iar Mia îmi spune că este în regulă. Ascultă televizorul din camera de alături. Ştirile de seară s-au terminat şi acum a început sitcom-ul de la ora 7.

– Mia?, zic, şi ea se întoarce spre mine.

– Ce e?, întreabă ea.

– Plicul.

Arăt spre el şi abia atunci îşi aminteşte că îl ţine în mână.

Îl întoarce pe cealaltă parte.

– Poliţistul ăla mi l-a dat.

Feliez o roşie.

– Detectivul Hoffman?

– Da.

Mia de obicei coboară numai când James este plecat. În restul timpului, se ascunde. Sunt convinsă că această cameră îi aminteşte de copilărie. Camera a rămas la fel de 20 de ani sau chiar mai mult: zugrăveala de pe pereţi, de culoarea untului, luminile aprinse pentru atmosferă. Lumânările sunt aprinse, iar lampa aruncă o lumină palidă împrejur. Masa are forma unui pedestal închis la culoare, cu picioare în spirală, şi scaune cu tapiserie asortată, pe care şi-a petrecut o grămadă de timp când era mică, sub ochii noştri atenţi. Sunt convinsă că se simte şi acum ca un copil, pentru că trebuie să stăm mereu cu ochii pe ea, să-i gătim, s-o supraveghem. Libertatea îi lipseşte cu desăvârşire.

Ieri, a întrebat când va putea merge acasă, la propriul ei apartament, iar tot ce am putut eu răspunde a fost *în curând*.

Eu şi James n-o lăsăm să iasă din casă, decât dacă trebuie să mergem la doctoriţa Rhodes sau la poliţie. Nici nu se pune problema să iasă la cumpărături sau la plimbare. Zile întregi, soneria a ţârâit de dimineaţa

până seara, bărbați și femei cu microfoane și camere de filmat ne așteptau în fața casei, lipiți de prag. *Mia Dennett, am vrea să-ți punem câteva întrebări*, așa insistau, băgând microfoanele în fața Miei, până când a trebuit să-i spun să nu mai deschidă ușa, și am început să ignorăm și soneria. Telefonul suna fără încetare, și în acele puține dați în care am răspuns singurul lucru pe care l-am putut spune a fost *Nu comentez*. După o zi, două, am lăsat mesajele să ajungă în căsuța vocală, iar apoi, când n-am mai putut suporta nici țârâitul lui neîncetat, am deconectat telefonul pur și simplu.

– Și... n-ai de gând să-l deschizi?, îi amintesc Miei.

Își strecoară degetul sub triunghiul care ține plicul lipit și-l deschide. Este o singură foaie de hârtie înăuntru. O scoate cu grijă din plic și o privește. Las cuțitul pe un tocător de legume și mă așez la masă lângă Mia, prefăcându-mă că sunt doar vag interesată de hârtia aia, când de fapt dintre noi două doar eu mor de nerăbdare să văd despre ce este vorba.

E o copie a unui desen rupt dintr-un carnet cu spiră, se văd înnegrite cercurile unde în original a fost prinsă foaia în caiet. Este un portret al cuiva, o femeie, bănuiesc, după părul ei lung.

– Eu am desenat asta, spune Mia, iar eu îi iau foaia din mână.

– Pot?, o întreb, lăsându-mă pe spate în scaunul de lângă ea. De ce spui că tu ai desenat?, zic, iar mâinile încep să-mi tremure, în timp ce stomacul îmi tresaltă cu putere.

Mia a desenat de când o știi. Este o artistă tare talentată. Am întrebato odată de ce îi plăcea să deseneze, de ce era atât de îndrăgostită de activitatea asta. Mi-a spus că desena pentru că era singurul fel în care putea aduce schimbare în lume. Putea transforma găștele în lebede și o zi întunecată într-una cu soare. Desenele erau locuri în care realitatea nu trebuia neapărat să existe.

Dar portretul ăsta e cu totul altceva. Ochii sunt perfect rotunzi, iar gura zâmbăreață este în genul acela simplist pe care l-a învățat la grădiniță. Genele sunt niște linii îndreptate în sus. Fața este diformă.

– Este din același caiet, ăla pe care-l avea detectivul Hoffman. Caietul cu desenele mele.

— N-ai desenat tu asta, spun cu cea mai mare certitudine pe care o pot avea. Poate ai fi desenat așa cu zece ani în urmă. Pe când de abia învățai s-o faci. Dar nu acum. E mult prea *banal* ca să fie făcut de tine. Este mediocru, în cel mai bun caz.

Un ceas scoate un bip undeva, și mă ridic în picioare. Mia apucă foaia, să se mai uite o dată.

— Atunci, de ce mi l-ar fi dat polițistul mie?, mă întrebă, învârtind plicul în mână.

Îi spun că nu știu.

Așez chiflele din făină integrală pe o foaie de copt, pentru a le băga în cuptor, când Mia mă întrebă:

— Atunci, cine? Cine a desenat asta?

Pe aragaz, puiul începe să se ardă.

Împing hârtia de copt în interiorul cuptorului. Întorc puiul pe partea cealaltă și încep să tai energic un castravete în felii subțiri, ca și cum însuși Colin Thatcher s-ar afla pe tocător, în fața mea.

Ridic din umeri.

— În desenul ăla...

Mă abțin din greu să nu plâng. Mia stă în continuare la masă și examinează desenul, și pot vedea asemănările, clare ca lumina zilei: părul lung, ochii rotunzi, zâmbetul în formă de U.

— În desenul ăla, îi spun, în desenul ăla ești tu.

COLIN

Înainte

Am intrat deja pe Kennedy înainte să mă sinchisesc să dau drumul la căldură. Undeva prin Wisconsin, deschid radioul. Din difuzoare se aud doar pârâituri. Paraziți. Fata se uită pe geamul din dreapta ei. Nu spune nimic. Sunt convins că o pereche de faruri ne-a urmărit pe toată lungimea autostrăzii 90, dar a dispărut chiar înainte să intrăm în Janesville, Wisconsin.

Ies de pe autostradă. Drumul e întunecos, părăsit, și pare să nu ducă nicăieri. Opresc la o benzinărie. Nu este nimeni acolo care să mă ajute să fac plinul. Opresc motorul și mă dau jos ca să pun benzină, luând și pistolul cu mine.

Sunt cu ochii pe ea tot timpul și, la un moment dat, văd o licărire din interiorul camionetei. Lumina unui telefon care tocmai a fost deschis. Cum de-am putut să fiu atât de prost? Deschid brusc portiera, o sperii de moarte. Sare, încercând să-și ascundă telefonul sub fustă.

— Dă-mi telefonu! urlu la ea, nervos că am uitat să i-l confisc înainte s-o tulim.

Lumina de la neoele benzinăriei se revarsă în interiorul camionetei. Fata arată groaznic, cu machiajul întins pe față, cu părul ca un cuib de cuci.

— De ce?, mă întrebă.

Știi că nu e chiar atât de proastă.

— Doar dă-mi-l!

— De ce?

— Dă-mi-l dracului odată!

— Nu-i la mine, minte.

— Dă-mi nenorocitul ăla de telefon!, urlu și mă întind spre ea să i-l smulg de sub fustă.

Îmi zice să-mi iau mâinile de pe ea. Verific telefonul. A reușit doar să deschidă agenda cu numerele, dar atât. În timp ce merg să umplu

rezervorul, îi închid telefonul, după care îl arunc într-un coș de gunoi. Chiar dacă polițiștii îi depistează semnalul, n-o să mai fim oricum prin preajmă.

Răscolesc pe sub bancheta din spate a camionetei căutând ceva: sfoară, un cordon de racord, ceva cu care s-o leg dracului. Îi leg mâinile atât de strâns, încât începe să țipe de durere.

– Mai încearcă asta o singură dată, și o să te omor, îi spun, în timp ce mă urc în camionetă.

Trântesc portiera și pornesc motorul.

E un singur lucru pe care-l știu sigur: când nu am apărut cu fata, Dalmar i-a trimis pe toți ăia pe care-i cunoaște după noi. Până acum, mai mult ca sigur mi-au făcut praf apartamentul. Ne-am transformat amândoi în ținte pentru ei. Nici de-al dracului nu m-aș mai întoarce acum înapoi. Dacă fata e destul de proastă să încerce, o să fie moartă. Dar n-o să las să se întâmple asta. Le-ar spune unde sunt înainte ca ei s-o omoare, așa că aș omorî-o eu mai degrabă. Am făcut oricum prea multe fapte bune deja.

Conduc prin noapte. Își închide ochii, doar pentru câteva clipe, apoi îi deschide brusc și inspectează camioneta, ca să-și dea seama dacă ăsta nu e cumva un coșmar. Dar e totul real: eu, camioneta jegoasă, scaunele ei jupuite, din imitație de piele, cu vata ieșind în ghemotoace, bâzâiala care se aude din radio, câmpurile nesfârșite și cerul întunecat al nopții. Pistolul stă la mine-n poală – știu că nu are curaj să se întindă după el –, iar mâinile mele strâng volanul. Conduc ceva mai încet acum, de când am văzut că nu suntem urmăriți.

Mă întrebă o singură dată de ce fac asta, iar vocea îi tremură.

– De ce-mi faci asta?

Suntem undeva pe lângă Madison. A stat tot timpul până acum tăcută, ascultând la radio un preot catolic pălăvrăgind despre păcatul originar, vocea întrerupându-i-se la fiecare al treilea sau al patrulea cuvânt. Și apoi, din senin, *De ce-mi faci asta?* și în special partea *de ce mie* mă râcăie pe creier cel mai rău. Crede că totul are legătură cu ea. Chiar n-are nicio treabă cu cine e ea. Este un pion, o păpușă, mielul de sacrificiu.

– Nu-ți bate tu capul, îi zic.

Nu-i place răspunsul meu.

– Nici măcar nu mă cunoști, mă acuză, pe un ton de superioritate.

– Te cunosc, îi spun, în timp ce-i arunc o privire rapidă.

E întuneric în mașină. Nu pot vedea decât un contur al femeii, pe fundalul întunecimii de afară.

– Ce ți-am făcut eu? Ți-am făcut eu vreodată ceva?, se roagă de mine.

Nu, nu mi-a făcut niciodată nimic. Știu asta. O știe și ea. Dar îi spun oricum să tacă.

– Gata!

Și, când nu se potolește, îi mai spun o dată:

– Taci din gură!

A treia oară țin la ea:

– Taci dracului din gură!

Ridic pistolul și-l îndrept spre ea.

les de pe șosea și apăs cu putere frâna. Nici nu cobor bine din camionetă, că ea și strigă la mine s-o las în pace.

Scotocesc în spatele camionetei după o rolă de bandă adezivă și, când o găsesc, rup o bucată cu dinții. În aer plutește o răcoare plăcută, iar liniștea e din când în când tulburată de zgomotul pe care-l fac camioanele care alunecă de-a lungul șoselei, în miezul nopții.

– Ce faci?, țipă ea și mă lovește cu picioarele chiar în clipa în care deschid portiera.

Mă pocnește tare în stomac. E o luptătoare, asta da, însă singurul lucru pe care-l reușește e să mă enerveze și mai rău. Mă lupt cu ea, intru în camionetă și-i lipesc banda adezivă peste buzele care încă mai încearcă să formeze cuvinte.

– Ți-am zis să taci din gură.

Și tace.

Mă urc la locul meu și trântesc portiera. les din nou pe autostradă, fără să mă uit dacă trece vreun camion, iar roțile scrâșnesc pe pietrișul de pe margine.

Nu-i de mirare că e nevoie de 150 de kilometri sau chiar mai mult până să-și ia inima-n dinți și să-mi spună că vrea pipi, până își face curaj să-mi atingă brațul ca să-mi atragă atenția. Degetele îi tremură.

– Ce-i?, zbier și îmi trag brațul departe de atingerea ei.

Se crapă de ziuă, aproape. Fata se bâțâie pe scaun și în ochi i se citește nerăbdarea. Îi smulg banda adezivă, brutal, și scapă un scâncet. Sigur a durut. A durut ca dracu'.

Foarte bine, îmi spun. Asta o va învăța să-și țină gura închisă când îi spun eu s-o facă.

— Trebuie să merg la baie, mormăie, înfricoșată.

Opresc lângă o dărăpănătură de parcare pentru camioane, în apropiere de Eau Claire. Spre est, soarele începe deja să se ridice deasupra unei ferme de lapte. O cireadă de vaci Holstein paște pe marginea drumului. Se anunță o zi cu soare, dar e frig al naibii. Octombrie. Frunzele copacilor și-au schimbat culoarea.

În parcare, ezit. E pustie, cu excepția unei singure mașini, o furgonetă veche și ruginită, cu tot felul de abțibilduri dintr-o campanie electorală lipite pe spate, cu farul din spate prins cu scotch. Inima îmi bate repede. Îmi bag pistolul în pantaloni, sub curea. Nu e ca și cum nu m-aș fi gândit că vom ajunge aici, odată ce am plecat. Știam că va fi ceva ce va trebui să fac. Cam pe acum, fata ar fi trebuit să fie cu Dalmar, iar eu să încerc din răspuțeri să uit ce am făcut. Nu plănuiam câtuși de puțin să se întâmple ce s-a întâmplat. Dar, dacă ce facem acum are sorți să meargă, sunt chestii de care avem nevoie, cum ar fi banii. Am ceva bani la mine, dar nu de ajuns pentru ce am de gând să fac. I-am golit fetei portofelul înainte să plecăm. Cărțile de credit nu-s bune la nimic.

Scot un cuțit din torpedo. Înainte să-i tai sfoara cu care i-am legat mâinile, o avertizez.

— Stai cu mine. Nu încerci să faci vreo prostie.

Îi spun că poate să meargă la baie când îi spun eu, numai când spun eu că e în regulă. Îi tai legăturile de la mâini. Apoi tai o bucată de sfoară de rezervă și o îndes în buzunarul hainei.

Arată caraghios când coboară din camionetă, cu cămășuța aia boțită care nu-i ajunge nici măcar până la încheieturile mâinilor. Își ține mâinile în față, strânse nod. Tremură de frig. Părul îi acoperă fața. Își ține capul în jos, cu ochii la pietriș. Încheieturile îi sunt rănite, roșii, ca și cum ar avea desenate niște tatuaje chinezești stupide.

E o singură casierică înăuntru, și nici măcar un client. Exact așa cum mă așteptam. O cuprind pe fată cu un braț și o trag înspre mine,

Încercând să creez impresia că suntem apropiați. Picioarele ei ezită și nu poate păși în ritm cu mine. Se împiedică, dar o prind înainte să cadă. O ameninț cu privirea: să se poarte cum trebuie. Mâinile mele care o țin strâns nu sunt o dovadă de intimitate. Sunt o dovadă de putere. Ea știe asta, dar femeia de la casă nu are habar.

Mergem printre rafturi și tot mergem, ca să mă asigur că suntem cu adevărat singurii clienți. Iau o cutie de plicuri. Verific baia, să văd dacă nu e cineva înăuntru. Mă asigur că nu există o fereastră pe care să poată sări, după care îi spun că e ok, poate să se pișe. Femeia de la casă se uită la mine ciudat, îmi dau ochii peste cap și îi spun că fata a băut prea mult. Aparent, mă crede.

Pare că-i ia o eternitate să facă pipi și, când bag un cap înăuntru, o văd în fața oglinzii, aruncându-și apă pe față. Se holbează la reflexia ei îndelung.

– Hai să mergem, îi spun după vreun minut.

Apoi ne îndreptăm spre casă, să plătim pentru plicuri. Dar nu le plătim. Doamna de la casă nu ne bagă în seamă, se uită la niște reluări care par din anii '70 la un televizor micuț, din ăla cu diagonala de maxim treizeci de centimetri. Inspectez cu privirea încă o dată locul, să mă asigur că nu există camere de filmat.

Pe urmă mă strecor în spatele ei, scot pistolul din pantaloni și îi spun să golească nenorocita aia de casă.

Nu mă prind cine se panichează mai tare. Fata înțepenește, cu figura plină de groază. Iată-mă, cu pistolul lipit de părul cărunt al unei femei de vârstă mijlocie, și ea este martora. Complice. Începe să mă întrebe ce naiba fac. Iar și iar și iar.

– Ce faci?! Țipă la mine.

Îi spun să tacă din gură.

Femeia se roagă de mine:

– Te rog, nu-mi face nimic! Te rog, dă-mi drumul!

O împing în față și îi repet să golească imediat casa. O deschide și începe să îndese bancnote într-o pungă de plastic cu o mare față zâmbăreață desenată pe ea, însoțită de urarea să *aveți o zi bună!* îi spun fetei să se uite pe geam. Să-mi spună dacă vine cineva. Dă din cap, ascultătoare ca un copil.

– Nu, zice, încându-se cu lacrimile. Nu vine nimeni.

Și apoi întreabă din nou:

– Ce faci?!

Apăs pistolul mai tare și îi spun femeii să se grăbească.

– Te rog! Te rog, nu mă răni!

– Și alea de 50, îi spun.

Sunt câteva fișicuri cu ele.

– Ai cumva și timbre?, o întreb.

Mâinile ei încearcă să tragă un sertar, când urlu la ea:

– Nu pune mâna pe nimic! Doar spune-mi. Ai timbre pe undeva?

Din ce știu eu, ar putea să fie chiar și o armă în sertarul ăla.

Se smiorcăie când mă aude răstindu-mă la ea.

– În sertar... Te rog să nu mă rănești! se roagă de mine.

Începe să-mi vorbească despre nepoții ei. Are doi, un băiat și o fată.

Singurul nume pe care-l rețin e Zelda. Ce nume imbecil e Zelda, zău așa?

Bag mâna în sertar și găsesc o foaie cu timbre lipite, pe care o îndes în sacoșa de plastic. I-o smulg din mână și i-o arunc fetei.

– Ține asta! Stai acolo și ține asta, îi zic.

Îndrept pistolul spre ea pentru un moment, ca să știe că nu mă încurc, sunt al dracu' de serios. Țipă și își ferește capul ca și cum – la naiba – chiar aș fi împușcat-o.

O leg pe vânzătoare de scaun cu sfoara pe care o luasem cu mine și o aveam în buzunar. Apoi îndrept pistolul spre telefon și trag, ca să mă asigur că nu va fi o problemă. Ambele femei urlă.

Chiar nu mi-aș dori ca femeia să cheme polițiștii prea curând.

Lângă ușă sunt atârdate niște tricouri sport. Iau unu și-i spun fetei să-l îmbrace. M-am săturat s-o tot văd tremurând. Și-l trage peste cap și i se electrizează părul. Cred că e cel mai urât tricou pe care l-am văzut în viața mea. *L'étoile du Nord*. Ce mama dracului o mai însemna și aia.

Mai iau câteva tricouri, câteva perechi de pantaloni lungi – tot sport și ăia – și niște șosete. Și vreo două gogoși, cam uscate, să avem pe drum.

Și apoi ne tirăm.

În camionetă, îi leg din nou mâinile. Încă mai plânge, îi spun să găsească o soluție ca să tacă, sau voi găsi eu una pentru ea. Ochii îi

rămân fixați pe banda adezivă de pe bord, așa că tace. Știe că nu vorbesc tâmpenii.

Iau un plic și scriu pe el adresa destinatarului. Îndes în el cât de mulți bani încap, pe urmă îi lipesc un timbru în colț. Bag restul banilor în buzunar. Conducem mai departe, până ce găsesc o cutie poștală mare, albastră, în care strecur plicul. Fata mă urmărește, întrebându-se ce naiba fac, dar cel puțin nu mă întreabă, și nici eu n-am niciun chef să-i spun. Când îi prind privirea, îi arunc un *Nu-ți face tu griji*, în timp ce mă gândesc: *Nu e câtuși de puțin treaba ta.*

.

Nu e perfect. Nu e perfect nici pe departe. Dar, pe moment, e tot ce pot să fac.

EVE

După

M-am obișnuit deja să văd mașini de poliție parcate în fața casei mele. Sunt două acolo, zi și noapte, patru polițiști în uniformă cu ochii pe Mia. Stau pe locurile din fața ale mașinilor, bând cafea și mâncând sandvișurile pe care și le cumpără cu rîndul.

Îi privesc de la fereastra dormitorului, trăgând cu ochiul prin jaluzelele pe care le dau doar puțin la o parte cu mâna. Arată ca niște adolescenți, așa îi văd eu, cel puțin, mai mici chiar și decât copiii mei, și cu toate astea poartă la ei pistoale și bastoane de cauciuc, și mă cercetează printr-un binoclu. Ne urmăresc fiecare mișcare. Încerc să fiu convingătoare când îmi spun că nu mă pot vedea noapte de noapte, când sting o parte din becuri ca să mă schimb într-o pijama flaușată, dar adevărul e că nu-s așa de sigură.

Mia stă pe verandă în fiecare zi, aparent nederanjată de frigul aspru. Se uită cu privirea pierdută la zăpada care ne înconjoară casă, așa cum un șanț înconjoară un castel. Privește copacii amortiți de frig cum își mișcă ramurile înainte și înapoi, în bătaia vântului. Dar nu bagă de seamă mașinile de poliție, cei patru bărbați care-i urmăresc mișcările de-a lungul întregii zile. Am rugat-o să nu părăsească veranda și a fost de acord, deși uneori uită și o pornește prin zăpadă până la aleea principală, de unde o ia la pas pe lângă casele domnului și doamnei Pewter, și cea a familiei Donaldson. În timp ce una dintre mașinile de poliție se târăște după ea de-a lungul străzii, cealaltă trimite un polițist să mă avertizeze, și ies din casă în picioarele goale ca să-mi recuperez fiica rătăcitoare.

— Mia, iubito, unde te duci?

M-am auzit punând întrebarea asta de nenumărate ori, prinzând-o pe Mia de mâneca hanoracului sau a cămășii și aducând-o înapoi în casă. Nu poartă niciodată o geacă, iar mâinile îi sunt de fiecare dată reci ca gheața. Nu pare să știe niciodată încotro o pornise și mă urmează înăuntru, iar eu le mulțumesc polițiștilor în treacăt, în drum spre bucătărie,

unde ne așteaptă un pahar de lapte cald. Tremură în timp ce-l bea, iar când termină spune că merge la culcare. S-a simțit foarte rău săptămâna trecută, a vrut tot timpul să stea în pat.

Dar astăzi, nu știu de ce, observă mașinile de poliție. Scot mașina din garaj și ies cu spatele pe stradă, în drum spre biroul doctoriței Rhodes, pentru prima ședință de hipnoză a Miei. Un moment de luciditate se strecoară în mintea ei și mă întrebă, cu ochii lipiți de geamul mașinii:

— Ce caută ei aici?

Ca și cum polițiștii abia atunci ar fi apărut lângă locuința noastră, în acel moment al ei de luciditate.

— Se asigură că suntem în afara vreunui pericol, îi răspund cu diplomație.

Ceea ce vreau să spun este că o apără pe ea de vreun eventual pericol, dar nu-i spun asta, pentru că nu vreau să-i fie frică.

— Ce pericol ar putea fi?, întrebă și își întoarce capul ca să privească polițiștii și pe geamul din spate al mașinii, când ne îndepărtăm.

Una dintre cele două mașini pornește chiar în urma noastră, de-a lungul străzii. Cealaltă rămâne acolo, să supravegheze casa cât lipsim noi.

— Nu trebuie să te temi de nimic, îi zic, în locul unui răspuns la întrebarea ei, dar ea îl acceptă cu grație și se întoarce ca să privească înainte, uitând și că avem urmăritori în spatele nostru.

Conduc mai departe, printre casele vecinilor noștri. Este liniște. Copiii s-au întors la școală, după două săptămâni, cât a ținut vacanța de iarnă, și nu mai pierd vremea pe peluzele din fața caselor, făcând oameni de zăpadă sau bătându-se cu bulgări și râzând gălăgios, un sunet care este străin în casa noastră unde a încetat orice fel de comunicare. Instalațiile luminoase de Crăciun au rămas aprinse la ferestre sau prinse de zidurile caselor, iar Moși Crăciunii puțin dezumflați stau leșinați pe dâmburile de zăpadă. James nu a avut timp să decoreze pe exterior anul ăsta, deși eu am păstrat luminițele și tot tacâmul undeva la îndemână. Pentru eventualitatea în care Mia se întorcea acasă și am fi avut motive să sărbătorim.

A fost de acord cu hipnoza. Nu a fost nevoie s-o batem prea mult la cap. Zilele astea, am senzația că Mia e de acord cu orice. James, în

schimb, nu e de acord; crede că hipnoza e o păcăleală, la fel ca cititul în palmă și astrologia. Cât despre mine, nici nu știu ce să cred, dar să fiu a naibii dacă nu aș încerca efectiv orice, cât timp există o speranță că i-ar putea fi de ajutor Miei. Dacă o ajută să recupereze măcar o singură secundă din lunile alea care îi lipsesc din memorie, atunci merită și costurile exorbitante și timpul petrecut în sala de așteptare a doctoriței Avery Rhodes.

Nu știam mai nimic despre hipnoză până în urmă cu o săptămână. Abia după ce m-am trezit în miezul nopții ca să caut câte ceva pe internet despre asta, m-am mai dumirit. Așa cum o înțeleg eu, este o stare de relaxare, ca o transă, asemănătoare cu visatul cu ochii deschiși. Această transă o va ajuta pe Mia să renunțe la inhibiții și să se detașeze de lumea exterioară pentru ca să poată, cu ajutorul doctoriței, să-și recupereze amintirile pierdute. Sub hipnoză, subiectul devine foarte influențabil, și poate avea acces la informații pe care mintea le-a ferecat bine într-un loc ascuns. Hipnotizând-o pe Mia, doctorița Rhodes va avea de-a face direct cu subconștientul ei, acea parte a creierului care îi ascunde Miei amintirile. Scopul este să o pună pe Mia într-o stare de relaxare profundă pentru ca partea conștientă a minții ei să adoarmă, mai mult sau mai puțin, și să-i permită acces doctoriței la subconștient. Pentru binele Miei, scopul este să recâștigăm o parte sau chiar tot – chiar și niște momente singulare – din timpul pe care l-a petrecut la cabană, astfel ca, prin terapie, să se poată împăca într-un final cu faptul că a fost răpită și să înceapă să se vindece. Pentru bunul mers al investigației, însă, detectivul Hoffman caută cu disperare orice informații, orice fel de detalii sau indicii pe care Colin Thatcher le-ar fi putut dezvălui la cabană, astfel încât poliția să le poată folosi pentru a-l prinde pe bărbatul care i-a făcut asta Miei.

Când ajungem la cabinetul doctoriței Rhodes, eu, la insistențele lui James, primesc învoirea de a intra împreună cu Mia. James vrea s-o țin sub observație pe *nebună*, cum îi spune doctoriței, în caz că încearcă să-și facă de cap cu mintea Miei. Mă așez pe un fotoliu ceva mai retras, iar Mia, parcă temătoare, se întinde pe canapea. Pereții sunt acoperiți de dulapuri înalte până în tavan, pline de manuale științifice. O fereastră dă spre parcare. Doctorița Rhodes ține jaluzelele trase, doar o dâră de lumină intră înăuntru, așa că atmosfera este destul de intimă. Încăperea

este întunecată și simplă, secretele dezvăluite între acești pereți putând fi absorbite doar de zugrăveala vișinie și de lambriurile de stejar. De undeva simt că vine curentul; îmi trag puloverul în jurul corpului și-mi încrucieșez brațele, în timp ce partea conștientă a Miei începe să devină tot mai somnoroasă. Doctorița spune:

– Vom începe cu lucruri simple, despre care știm sigur că sunt adevărate, și vom vedea unde ne duc ele.

Nu se întorc în ordine cronologică. Nu se întorc nici măcar într-un mod rațional, astfel încât, chiar și mult după ce ieșim afară în ziua friguroasă de iarnă, pentru mine totul rămâne un puzzle. Mi-am imaginat că hipnoza ar putea fi capabilă să descuie cufful ferecat și acolo, chiar în acel moment, toate amintirile s-ar răsturna pe covorul care imită unul persan, iar Mia, eu și doctorița ne-am putea apleca asupra lor să le disecăm. Dar nu se întâmplă deloc așa. Pentru scurta perioadă în care Mia este sub hipnoză – vreo douăzeci de minute, nu mai mult – ușa e deschisă și doctorița Rhodes, cu o voce amabilă și plăcută, încearcă să dea la o parte straturile prăjiturii ca să ajungă la umplutura de cremă delicioasă. Amintirile vin sub forma unor firimituri: atmosfera rustică a cabanei cu lambriuri noduroase din lemn de pin, paraiziții unui radio dintr-o mașină, *Für Elise* a lui Beethoven cântată undeva, un elan zărit în trecăt.

– Cine este în mașină, Mia?

– Nu sunt sigură.

– Tu ești acolo?

– Da.

– Conduci?

– Nu.

– Cine conduce?

– Nu știu. E întuneric.

– Cam cât este ceasul?

– Foarte devreme dimineața. Soarele abia ce a răsărit.

– Poți vedea ceva pe geam?

– Da.

– Vezi stele?

– Da.

– Și luna?

- Da.
- E o lună plină?
- Nu, dă ea din cap. O semilună.
- Știi unde te afli?
- Pe autostradă. Este o autostradă mică, numai două benzi, înconjurată de pădure.
- Sunt și alte mașini?
- Nu.
- Vezi vreun indicator?
- Nu.
- Auzi ceva?
- Hârâituri, paraziți la radio... Vorbește un bărbat, dar vocea lui... se aud numai hârâituri.

Mia stă întinsă pe canapea, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor. E pentru prima dată în ultimele două săptămâni când o văd relaxată. Își ține mâinile împreunate deasupra abdomenului, de pe care puloverul ei gros s-a ridicat puțin, când s-a întins pe spate. Parcă ar sta într-un coșciug.

- Poți auzi ce spune bărbatul?

Doctorița Rhodes stă pe un fotoliu maroniu, aproape de Mia. Femeia este întruchiparea grijii de sine: îmbrăcămintea ei nu face nici măcar o cută, părul ei nu are niciun fir rebel. Tonul vocii ei este monoton – m-ar putea îndemna la somn.

- Maxima de opt grade, mai mult senin...
 - Prognoza meteo?
 - Cred că este un prezentator... Sunetul vine din radioul mașinii. Dar paraziții... Boxele din față sunt stricate. Vocea vine din spatele meu.
 - Stă cineva pe locurile din spate, Mia?
 - Nu. Suntem doar noi.
 - Noi?
 - Îi pot vedea mâinile, deși este întuneric. Conduce cu amândouă mâinile pe volan, îl ține foarte strâns.
 - Ce altceva îmi poți spune despre el?
- Mia scutură din cap.
- Poți vedea cu ce este îmbrăcat?

- Nu.
- Dar îi vezi mâinile?
- Da.
- Poartă ceva... un inel, un ceas? Orice altceva?
- Nu știu.
- Ce-mi poți spune despre mâinile lui?
- Sunt aspre.
- Poți vedea asta? Poți vedea că are mâinile aspre?

Mă preling spre marginea scaunului, agățându-mă de fiecare cuvânt pe care îl șoptește Mia. Știu că Mia – Mia cea de dinainte, Mia pre-Colin Thatcher – nu și-ar fi dorit ca eu să ascult discuția asta.

Nu răspunde la ultima întrebare a doctoriței.

- Te rănește?

Mia se sucește pe canapea, ca și cum ar vrea să se eschiveze de la a răspunde. Doctorița Rhodes o întreabă din nou:

- Te-a rănit, Mia? Acolo, – în mașină, sau poate înainte de asta?

Întrebarea rămâne tot fără răspuns. Psihiatra continuă:

- Ce altceva îmi poți spune despre mașină?

Însă Mia, în loc să răspundă la asta, zice:

- Asta nu trebuia... nu trebuia... să se întâmple.
- Ce nu trebuia, Mia? Ce nu trebuia să se întâmple?
- Totul e atât de greșit, răspunde Mia.

Este dezorientată, îmi dau seama că amintirile ei încep să se amestece Haotic, viziuni dispartate îi gonesc prin minte.

- Ce este greșit?

Niciun răspuns.

- Mia, ce e greșit? La mașină? Ceva ce are legătură cu mașina?

Dar Mia tace. La început, cel puțin. Dar apoi, ținându-și respirația, spune, cu violență:

- E vina mea! Este doar vina mea!

Am nevoie de toată voința din lume ca să nu sar de pe scaunul meu și să-mi îmbrățișez copilul. Vreau să-i spun că nu, nu, nu este. Nu este vina ei. Îmi dau seama cât de tare o sfâșie durerea acelor amintiri, cum mâinile ei până atunci parcă lipsite de viață se încleștează sub forma unor pumni gata să lovească.

– Eu am făcut asta, spune.

– Nu este vina ta, Mia, declamă doctorița Rhodes.

Vocea ei este alinătoare, blândă. Mă agăț de brațele fotoliului pe care stau și mă chinui să rămân calmă.

– Nu e vina ta, îi repetă.

Mai târziu, după ce ședința se termină, îmi explică mie între patru ochi că victimele, aproape întotdeauna, se învinovățesc pe sine. Îmi spune că asta este cel mai des cazul victimelor violurilor, de aceea peste jumătate din agresiunile sexuale rămân nedenunțate, pentru că victima crede întotdeauna că ea este de vină. Dacă nu s-ar fi dus într-un anumit bar; dacă nu ar fi intrat în vorbă cu un anumit străin; dacă nu ar fi purtat haine atât de provocatoare... Mia, îmi explică doctorița, trece printr-un fenomen firesc pe care psihologii și sociologii îl studiază de ani buni: auto-învinuirea.

Mai târziu, în timp ce Mia stă în sala de așteptare și eu am un schimb de cuvinte cu doctorița Rhodes, ea îmi spune:

– Auto-învinuirea poate fi, desigur, distructivă, atunci când este dusă la extrem, dar de asemenea poate împiedica victimele să devină vulnerabile în viitor.

Ca și cum asta ar trebui să mă facă să mă simt ușurată.

– Mia, ce vezi?, o întreabă psihiatra, când fiica mea se mai liniștește.

Este tăcută, la început. Doctorița o întreabă din nou:

– Mia, ce vezi?

De data asta, Mia răspunde:

– O casă.

– Spune-mi câte ceva despre ea.

– Este mică.

– Altceva?

– Un pod. Un pod mic, cu trepte, care duce spre pădure. Este o cabană făcută din lemn – lemn întunecat. De abia o poți vedea printre copaci. E veche. Totul în interiorul ei este vechi: mobila, instalațiile...

– Spune-mi ceva despre mobilă.

– E uzată. Canapeaua este în carouri. Pătrățele albe și albastre. Nimic nu e confortabil în casa aia. Mai sunt acolo și un balansoar vechi, din lemn, și câteva becuri slabe, care de-abia luminează încăperea. O masă

micuță cu picioare șchioape și o față de masă în carouri, pe care-ți vine să o iei la un picnic. Parchetul întărit scârțâie. Este frig. Miroase urât.

— A ce miroase?

— A naftalină.

Mai târziu, noaptea, în timp ce mai rămânem în bucătărie după cină, James mă întreabă ce naiba are de-a face mirosul de naftalină cu ORICE. Îi răspund că e și asta un progres, chiar dacă mic. Dar e un început. Ceva ce, ieri, Mia nu-și putea aminti. Și eu, la fel ca James, speram la o descoperire fenomenală; o ședință de hipnoză, și gata, Mia să fie vindecată. Doctorița Rhodes mi-a sesizat frustrarea când eram pe punctul de a ieși din cabinetul ei și mi-a explicat că trebuie să avem răbdare. Lucrurile astea au nevoie de timp și să grăbim lucrurile i-ar face Mieii mai mult rău decât bine. James nu crede asta; e de părere că totul nu-i decât o schemă pentru a ne stoarce mai mulți bani. Îl urmăresc smulgând o bere din frigider și îndreptându-se spre biroul lui, ca să lucreze, în vreme ce eu spăl vasele murdare rămase de la cină, observând, pentru a treia oară săptămâna asta, că Mia de abia s-a atins de mâncarea pe care i-am pus-o în farfurie. Mă uit la porția de spaghete, deja întărită pe marginile farfuriei din ceramică, și mă gândesc că pastele erau dintotdeauna mâncarea preferată a Mieii.

Deschid o listă și încep să notez chestii, una câte una: mâinile lui aspre, de pildă, sau prognoza meteo. Îmi pierd noaptea pe internet, scotocind după informații care mi-ar putea fi de folos. Ultima dată când temperatura în nordul Minnesotei s-a ridicat la opt grade a fost în ultima săptămână din noiembrie, deși a cam oscilat totuși în jurul cifrei ăsteia de la dispariția Mieii până la Ziua Recunoștinței. După asta, a scăzut bine de tot sub minus zece și cu siguranță nu se va mai ridica la opt grade o perioadă bună de acum încolo. Luna a fost în Primul sau Ultimul Pătrar pe 30 septembrie, 14 octombrie și apoi pe 29. A mai fost pe 12 noiembrie și pe 28, deși poate că semiluna văzută de Mia era mai degrabă aproximativă, așa că datele respective sunt doar orientative... Elanii sunt animale obișnuite în Minnesota, în special iarna.

Beethoven a compus Fur Elise în 1810, iar Elise era de fapt o femeie pe nume Therese, cu care s-a căsătorit mai târziu, în același an.

Înainte să mă duc la culcare, trec prin fața camerei unde doarme Mia. Deschid ușa, fără să fac zgomot, și stau acolo, privind-o, cum este întinsă de-a curmezișul patului, cu pătura pe care a aruncat-o de pe ea la un moment dat, în timpul somnului, și care acum stă grămadă pe jos. Lumina intră în cameră printre stinghiile jaluzelei de lemn, lăsând dâre de lumină pe fața Miei, și pe pijamaua ei de culoarea vinetei coapte, apoi pe piciorul îndoit de la genunchi, trântit pe o pernă care este în plus în patul ei. E singurul moment, zilele astea, când Mia pare împăcată. Pășesc ușor prin cameră ca să o învelesc, și fără să-mi dau seama mă aplec spre fața ei. Este liniștită. Sufletul ei pare calm acum, și, deși știu că este o femeie matură, nu mă pot opri să nu-mi văd acolo fetița mea minunată, înainte să fie luată de lângă mine. Faptul că Mia este aici uneori mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. Aș sta acolo toată noaptea, dacă aș putea, ca să mă conving că nu este un vis, că atunci când mă voi trezi dimineața, Mia – sau Chloe – va fi tot aici.

Când mă strecur în pat lângă trupul fierbinte al lui James, transpirat sub plapuma groasă, cu puf, mă gândesc la ce-mi folosește toată informația pe care o am – prognoza meteo și fazele lunii – și pe care am adunat-o conștiincioasă într-un folder, împreună cu zecile de semnificații ale numelui Chloe. De ce, nu știu sigur, dar îmi spun că orice fel de detalii suficient de importante pentru ca Mia să și le amintească sub hipnoză contează la fel de mult și pentru mine, orice fărâmbă de informație care să-mi explice ce s-a întâmplat cu fiica mea înăuntrul peretilor groși de lemn ai acelei cabane rustice din Minnesota.

COLIN

Înainte

Sunt copaci peste tot, o mulțime. Pini, molizi, brazi. Își păstrează cu încăpățănare acele verzi. În jurul lor, frunzele stejarilor și ulmilor se îngălbenesc și se împrăștie pe pământ.

E miercuri. Noaptea a venit și a trecut. Ieșim de pe autostradă și conduc în viteză pe o șosea cu dublu sens. Se ține de scaun, parcă speriată, la fiecare curbă. Aș putea să încetinesc, dar n-o fac, pentru că nu-mi doresc decât să ajungem acolo odată. Nu prea e nimeni pe drum. Din când în când, mai depășim câte o mașină, câte un turist care merge sub limita de viteză ca să se bucure de peisaj. Nu există nicio benzinărie. Niciun magazin 7-Eleven. Doar câte un chioșculeț cu de toate, genu' ăla de afacere de familie. Fata se uită pe geam, în timp ce trecem pe lângă ele. Sunt convins că-și imaginează că suntem în Timbuktu. Nu se obosește să mă întrebe unde suntem. Poate că știe. Poate că nu-i pasă.

Mergem mai departe spre nord, intrând în cele mai adânci și întunecate colțuri ale Minnesotei. Traficul e din ce în ce mai slab înspre Two Harbors, unde aproape suntem îngropați în frunze uscate și ace de brad. Șoseaua e plină de hârtoape. Ne aruncă în sus de fiecare dată când dăm într-una și le înjur încontinuu. Ultimul lucru de care avem nevoie este un cauciuc spart.

Am mai fost aici. Mă aveam mai bine, dacă se poate spune așa, într-o vreme cu deținătorul cabanei, o coșmelie în mijlocul pustietății. Stă pierdută printre copaci, iar pe jos s-a așternut un strat foșnitor de frunze uscate. Copacii au majoritatea crengile dezgolite.

Mă uit la cabană și e exact așa cum mi-o aminteam de pe când eram copil. Este o căsuță din lemn care, deși mică, domină lacul. Lacul pare rece, înghețat. Sunt convins că așa și este. Sunt scaune de plastic afară și un mic grătar. Imaginea e dezolantă, nu e nici țipenie de om kilometri întregi, de jur-împrejur.

Exact ceea ce avem nevoie.

Duc camioneta, mai mult alunecând, spre un loc unde o pot parca, și apoi ne dăm jos. Apuc din spate un drug de fier. Și îmi fac drum în susul dealului, spre vechea locuință. Cabana pare abandonată, așa cum mă și așteptam să fie, dar totuși mă uit după semne de viață de jur-împrejur: o mașină parcată în spate, siluete întunecate pe fereastra care dă în cameră. Nu e nimic din așa ceva.

Stă ca leșinată în spatele camionetei.

— Hai să mergem, îi zic.

Într-un final începe să urce treptele până la cabană. Urcă vreo douăzeci și se oprește să-și tragă răsuflarea.

— Hai mai repede! îi spun.

Din câte știu, am putea fi urmăriți. Bat la ușă, mai întâi, doar ca să mă asigur că suntem singuri. Apoi îi zic fetei să tacă din gură și ascult. E o liniște ca de mormânt.

Folosesc ranga pe care am luat-o din camionetă ca să forțez ușa. Se sparge, fir-ar a dracu' de ușă. Îi zic fetei c-o s-o repar mai târziu. Proptesc o masă în ea, ca să stea închisă. Fata s-a oprit pe loc, cu spatele lipit de un perete făcut din butuci roșii de pin. Se uită în jur. Camera e mică. Sunt acolo o canapea albastră deșelată, un scaun roșu de plastic, urât, și, în colț, o sobă cu lemne care nu dă niciun strop de căldură. Mai sunt niște fotografii cu cabana de pe vremea când era în construcție, poze vechi, alb-negru, făcute cu un aparat ieftin și demodat. Îmi aduc aminte că, pe când eram copil, cine mă adusesse aici îmi spusese că oamenii care o construiseră cu o sută de ani în urmă aleseseră locul nu pentru priveliște, ci fiindcă pădurea de pini de la est de ea ar fi protejat cabana de vântul aprig. Ca și cum el ar fi avut de unde să știe ce le trecea prin minte acelor oameni, morți acum, care o construiseră. Îmi aduc aminte cum, până și atunci, copil fiind, mă uitasem la începutul lui de chelie, lucios de transpirație, și la fața plină de urme de vărsat de vânt, și mă gândisem că, pe bune, mânca atâta rahat.

Iată și bucătăria, cu întrerupătoarele de culoarea muștarului, și podeaua acoperită cu linoleum, și masa cu o mușama pe ea. Praful s-a depus în strat gros peste tot. Atârnă de tavan plase de păianjen, iar pe pervaz sunt multe gărgărițe moarte. Pute.

— Obișnuiește-te cu asta, îi spun.

Îi citesc dezgustul în ochi. Sunt convins că vila judecătorului n-ar putea să arate niciodată în halul ăsta.

Apăs pe întrerupător să văd dacă este curent, și încerc robinetul. Nimic. Cabana a fost pregătită pentru iarnă înainte ca tipu' s-o ia din loc. Nu-i ca și cum încă ne vorbim, dar mai țin cât de cât pasul cu ce i se mai întâmplă. Știu că i s-a dus căsnicia pe apa sâmbetei, din nou, știu că a fost arestat în urmă cu vreun an sau cam așa fiindcă l-au prins conducând beat. Știu că în urmă cu câteva săptămâni, așa cum face de altfel în fiecare toamnă, și-a strâns boarfele și s-a cărat înapoi în Winona, unde lucrează la o firmă de transport public care se ocupă cu dezapezirea drumurilor.

Smulg telefonul agățat de perete și, cu o foarfecă pe care o găsesc într-un sertar de bucătărie, îi tai firul. Mă uit la fată, care nu s-a mișcat din pragul ușii. Ochiul ei sunt fixați pe mușama urâtă. E hidoasă, știu. Ies afară ca să mă piș. Mă întorc un minut mai târziu. Stă tot acolo, holbându-se la nenorocita de mușama.

— De ce nu te faci și tu utilă și nu te duci să aprinzi focul?, îi zic.

Își pune mâinile pe coapse și se benoclează la mine, cu tricoul ăla urât ca dracu' pe ea, ăla pe care l-am luat de la benzinărie.

— De ce nu te duci tu?, zice, dar vocea îi tremură, mâinile îi tremură, și știu că nu e atât de neînfricată pe cât vrea s-o cred eu.

Ies afară, aduc trei butuci pentru foc și îi azvârl pe podea, la picioarele ei. Sare, speriată. Îi întind niște chibrituri, pe care le lasă să cadă pe jos, cutia se deschide și bețele se împrăștie. Îi spun să le adune. Mă ignoră.

Trebuie să înțeleagă că eu conduc jocul. Nu ea. E primită și ea în horă, atâta timp cât tace din gură și face ce-i spun eu. Scot pistolul din buzunar și-l îndrept spre ea. Spre ochii ăia albaștri drăguți, care trec de la siguranță la aproape îndoială, în timp ce-mi spune:

— Ai înțeles totul greșit.

Pun degetul pe trăgaci și-i zic să adune chibriturile și să facă imediat focul. Și mă întreb dacă asta e cumva o greșeală, dacă poate ar fi trebuit să i-o duc lui Dalmar. Nu știu exact ce așteptări am avut de la fata asta, dar ceea ce face acum clar nu e ce aveam în minte. Nu mi-am imaginat c-o să am de-a face cu o nerecunoscătoare. Se holbează la mine. Mă provoacă. Vrea să vadă dacă am curaj s-oucid.

Fac un pas în față și-i pun pistolul la tâmplă.

Și în momentul ăla se dă bătută. Se lasă pe vine și, cu mâinile alea tremurânde, adună bețele de pe jos. Unul câte unul. Și apoi le bagă la loc în cutie.

Și stau în continuare acolo, ținându-i pistolul lipit de cap, în timp ce ea încearcă să aprindă chibriturile, băț după băț. Focul îi arde degetele și apoi se stinge. Își bagă degetul în gură, ca să calmeze durerea, și pe urmă încearcă din nou. Și din nou. Și din nou. Știe că mă uit la ea. Pană acum, mâinile i-au tremurat atât de tare încât nu a reușit să aprindă un nenorocit de chibrit.

— Dă-mi mie! îi zic, și mă strecor rapid în spatele ei.

Tresare. Aprind chibritul fără bătaie de cap, îl arunc în sobă, pe urmă trec pe lângă fată și mă duc în bucătărie, să văd dacă avem ceva provizii, să nu crăpăm de foame. Nu e pic de mâncare, nici măcar niște biscuiți expirați.

— Și acum?, mă întrebă, dar o ignor. Ce facem aici?

Mă plimb prin cabană, inspectez. Apa nu curge. Totul a fost închis pentru perioada iernii. Nu că n-aș putea să mă descurc. E liniștitor, totuși. Când a pregătit cabana pentru iarnă, era convins deci că nu avea să mai dea pe aici până primăvara. În perioada asta trăiește ascuns, ca un pustnic. Șase luni pe an.

O aud cum se mișcă impacientată, ca și cum s-ar aștepta ca din clipă în clipă cineva să intre pe ușă și să o omoare. Îi spun să termine. Îi zic să se așeze. Stă acolo în picioare încă mult timp până ce se hotărăște să tragă unul din scaunele de plastic și să-l rezeme de perete opus ușii, apoi să se lase să cadă pe el. Așteaptă. E cumva apocaliptic s-o privești stând acolo, cu ochii lipiți de ușă, așteptând să vină sfârșitul.

Noaptea vine și pleacă. Niciunul dintre noi nu doarme.

Cabana o să fie friguroasă ca dracu' la iarnă. Nu e construită ca să stai în ea din noiembrie încolo. Singura sursă de căldură este soba cu lemne. Am văzut și ceva antigel pe acolo.

Electricitatea fusese oprită. Am rezolvat asta noaptea trecută. Am găsit întrerupătorul principal și l-am aprins. Am auzit-o pe fată pur și simplu mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru 25 de wați amărâți cu care

lumina o veioză urâtă, pusă pe masă. Mi-am făcut de lucru pe afara cabanei. Am găsit un depozit plin cu rahaturi care în general nu folosesc nimănui, dar și cu câteva chestii care ar putea să ne fie utile. Cum ar fi o trusă cu unelte.

Ieri, i-am zis fetei că va trebui să se pișe afară. Eram mult prea obosit ca să mă mai ocup și cu desfundatul closetului. Am urmărit-o cum cobora scările împleticită, cu teamă, de parcă ar fi mers pe o sfoară. S-a ascuns în spatele unui copac și și-a dat jos pantalonii. S-a așezat pe vine unde a crezut că nu o văd, și, după ce a terminat, nu s-a încumetat să folosească o frunză, ci a stat să se usuce pur și simplu. A făcut pipi o singură dată.

Azi am găsit robinetul principal de apă și i-am dat drumul. Ne-a împrăscat bine mai întâi, pe urmă a început să curgă normal. Am desfundat toaleta și am lăsat apa să curgă, să se ducă bine antigelul. Mi-am făcut o listă în cap cu lucruri de care am avea nevoie: bandă izolatoare pentru țevi, hârtie igienică, mâncare.

E cu nasul pe sus. Snoabă și arogantă, o primadonă. Mă ignoră pentru că e ciufută și speriată, dar și pentru că este convinsă că e mult prea bună pentru mine. Stă pe scaunul ăla roșu, urât, și privește pe fereastră. La ce? La nimic. Se uită în gol. N-a zis mai mult de două cuvinte de dimineață până acum.

— Hai să mergem, îi zic.

Îi spun să meargă înapoi la mașină. Facem o excursie.

— Unde?

Nu vrea să meargă nicăieri. Ar prefera să se uite toată ziua pe fereastră aia nenorocită și să numere frunzele care cad din copaci.

— O să vezi.

E speriată. Nu-i place să nu știe ce are să se întâmple. Nu se mișcă, în schimb se uită la mine cu un tupeu mimat și cu o sfidare artificială, când de fapt eu știu că este speriată ca dracu'.

— Vrei să mănânci, nu?

Vrea, aparent.

Așa că ieșim pe afară. Ne urcăm în camionetă și pornim spre Grand Marais.

Îmi fac un plan în cap; să mă car din țară, curând. Pe fată o las aici. N-am nevoie de ea să mă încetinească. O să iau un zbor spre Zimbabwe sau Arabia Saudită, orice loc din care autoritățile n-ar avea cum să mă extrădeze. În curând, îmi spun. O s-o fac în curând. O s-o las legată fedeleș în cabană și o s-o iau la sănătoasa spre Minneapolis și de acolo să mă arunc în primul avion, înainte ca ea să aibă șansa să-mi împrăștie moaca peste tot prin Interpol.

Îi spun că n-o pot striga Mia. Nu în public. În scurt timp, se va duce vorba că este dispărută. Ar trebui s-o las în mașină, dar nu pot. S-ar căra cât ai zice pește. Așa că îi pun pe cap șapca mea de baseball și îi spun să se uite în jos, să evite contactul vizual. Asta poate că nici nu trebuia să mai precizez. Știe pietrișul ăla pe dinafară, oricum. O întreb cum vrea să-i spun. Ce nume să-i dau. După ce stă căzută pe gânduri îndeajuns cât să încep să mă enervez, vine cu numele Chloe.

Pe nimeni nu interesează că am dispărut și eu. Când n-o să apar la muncă, vor presupune că lenevesc pe undeva. Nu-i ca și cum aș avea prieteni.

O las să aleagă supă de pui cu tăiței, pentru prânz. Urăsc supa aia, dar îi spun că e în regulă. Sunt oricum mort de foame. Luăm vreo douăzeci de cutii. Tăiței cu pui, supă de roșii, mandarine, porumb la conservă. Genul de mâncare pe care-l găsești într-un ghid de supraviețuire. Fata își dă seama de asta și zice:

— Poate că n-ai de gând să mă ucizi prea curând.

Îi spun că nu, nu înainte să mâncăm porumbul.

După-amiaza încerc să dorm. Zilele astea, somnul refuză să vină prea ușor. Prind o oră acum, o oră mai târziu, dar în general sunt trezit de gândul că Dalmar e pe urmele mele sau că poliția a ajuns deja la cabană. Sunt cu ochii în patru tot timpul, mă uit pe geam de fiecare dată când străbat camera și ajung în dreptul lui. Întotdeauna mă uit în spate, peste umăr.

Baricadez ușa cabanei înainte să mă culc și mă bucur că unele geamuri sunt perfect opace, după ce un idiot le-a stropit cu vopsea. Nu mi-a trecut până acum prin minte să-mi fac griji că fata ar putea încerca să evadeze. N-am crezut-o în stare de asta. Am lăsat garda jos, am pus

cheile camionetei undeva la vedere, și uite că asta a fost toată încurajarea de care ea avea nevoie.

Așa că sunt adormit buștean pe canapea, cu pistolul strâns la piept, când aud ușa cabanei trântindu-se. Sar imediat în picioare. Îmi ia un minut să mă dezmeticesc. Când mă adun, o văd pe fată împleticindu-se pe scări, spre drumul cu pietriș, unde e parcată camioneta. Ies în fugă pe ușă și țip, mânios. Șchioapătă. Ușa camionetei nu e încuiată. Urcă și încearcă să pornească motorul. Nu găsește cheia potrivită. O pot vedea prin geamul din față al mașinii, îi observ toate gesturile. O văd cum dă cu pumnul în volan, nervoasă. M-am apropiat mult de camionetă. Deja a devenit disperată. Alunecă spre scaunul de lângă șofer, deschide portiera și iese. O ia direct spre pădure. E rapidă, dar eu sunt și mai rapid ca ea. Ramurile copacilor îi încetinesc fuga, îi zgârie mâinile și picioarele. Se împiedică de o piatră și se prăbușește, cu fața în jos, pe o grămadă de frunze uscate. Se ridică, însă, și continuă să alerge. Este din ce în ce mai obosită, încetinește. Plânge și mă roagă s-o las în pace.

Dar sunt enervat ca dracu'.

O apuc cu putere de păr. Picioarele îi continuă să fugă, dar capul îi este tras în spate brusc, violent. Aterizează pe pământul tare. Nu apucă să strige, că deja sunt deasupra ei, cu cele nouăzeci și ceva de kilograme ale mele strivindu-i corpul subțire. Gâfâie și mă roagă să mă opresc. Dar n-o fac. Sunt plin de furie. Plânge cu sălbăticie, lacrimile îi curg pe față și i se amestecă cu sânge, noroi și cu saliva mea. Se răsuțește într-o parte și-n alta, mă scuipă. Sunt convins că își vede întreaga viață trecându-i prin fața ochilor. Îi spun cât este de proastă. Apoi îi duc pistolul la tâmplă și pun degetul pe trăgaci.

Se oprește din foială, ca și cum tocmai ar fi paralizat.

Apăs cu putere, iar țeava îi lasă un semn pe pielea capului. Aș putea s-o fac. Aș putea să-i curm viața.

E o idioată, o proastă nenorocită. Am nevoie de fiecare gram de bunăvoință ca să nu apăs pe trăgaci. Am făcut asta pentru ea! I-am salvat viața. Cine dracu' se crede, să încerce s-o ia la sănătoasa? Apăs și mai tare pistolul, țeava îi intră tot mai adânc în carne. Urlă.

— Crezi că asta doare, îi zic.

— Te rog...

Mă imploră, dar n-o ascult. Ar fi trebuit s-o înmânez ca pe un pachet, când am avut ocazia.

Mă ridic în picioare, o apuc și pe ea din nou de păr. Zbieră.

— Taci naibii, zic.

O târăsc de păr, printre copaci. O îmbrâncesc în fața mea și-i spun să se miște.

— Mai repede!

E ca și cum picioarele ei nu mai funcționează cum trebuie. Se împiedică, pică pe jos.

— Ridică-te! țip la ea.

Are măcar o idee ce mi-ar face Dalmar dacă m-ar prinde? Un glonț în cap ar fi varianta cea mai bună. O moarte rapidă și ușoară. Dar nu, el mă va crucifica. Mă va tortura.

O împing pe scări, în sus, în cabană. Trântesc ușa, dar se deschide la loc. Îi trag un picior ca să se închidă și arunc masa în direcția ei, ca s-o țină așa. O închid pe fată în dormitor, nu înainte de a-i spune că dacă aud orice fel de zgomot, chiar și respirația ei, n-o să mai apuce să vadă lumina zilei.

GABE

Înainte

Conduc până în centru din nou, a patra oară săptămâna asta. Mă și gândesc să fac scandal în cazul în care nu-mi va fi decontată benzina pentru toate drumurile astea. Nu sunt decât vreo cincisprezece kilometri, dar drumul îmi ia vreo treizeci de minute în traficul ăsta nenorocit. E și motivul pentru care nu locuiesc în oraș. Mai prăpădesc și cinșpe dolari la parcare cu plată – hoție la drumul mare, dacă mă întrebi pe mine – fiindcă am trecut prin intersecția de la Lawrence și Broadway de cel puțin zece ori și tot nu am reușit să găsesc un loc liber.

Barul se deschide abia peste câteva ore. Norocul meu, mă gândesc, în timp ce bat în geam, să atrag atenția barmanului. Face inventarul sticlelor și sunt convins că mă aude, dar nu se clintește. Bat din nou și, de data asta, când trage cu ochiul în direcția mea, îi arăt insigna.

Deschide ușa, în sfârșit.

Este liniște în bar. Becurile luminează palid și numai câteva raze de soare își fac loc prin ferestrele întunecoase. Locul e prăfuit și miroase a fum de țigară stătut, genul ăla de chestii pe care nu le observi neapărat atunci când jazz-ul și lumina lumânărilor creează atmosferă.

– Deschidem la 7, zice el.

– Cine se ocupă de locul ăsta?, întreb.

– Îl ai în fața ochilor.

Îmi întoarce spatele și se adăpostește din nou în spatele barului. Îl urmez și eu și mă cocoș pe unul din scaunele înalte, din vinil jupuit. Bag mâna în buzunar după fotografie: Mia Dennett. E o poză foarte reușită, una pe care Eve Dennett m-a lăsat să o împrumut săptămâna trecută. I-am promis că n-o s-o pierd sau s-o stric, și acum mă simt prost fiindcă în buzunarul cămășii mele deja i s-a îndoit un colț. Pentru doamna Dennett, era o poză care o reprezenta sută la sută pe Mia, sau cel puțin așa spunea ea, această imagine a unei femei care părea să prețuiască libertatea, o femeie cu părul blond închis, poate prea lung, ochi azurii și

un zâmbet larg, sincer. Stă în fața Fântâniei Buckingham, iar apa țâșnește cu putere și, în vântul din Chicago, o stropește pe femeie, care râde ca un copil.

— Ai văzut-o cumva pe femeia asta?, întreb, întinzând fotografia peste bar.

O apucă repede să se uite. Îi spun să aibă grijă. Îmi dau seama imediat că a recunoscut-o. O știe, clar.

— Vine pe aici tot timpul – stă la masa aia de colo, îmi răspunde, făcând semn spre un separeu din spatele meu.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Mda. Când cere băutură.

— Doar atât?

— Mda. Doar atât. Care-i treaba?

— A fost aici marțea trecută, seara? În jur de ora 8?, întreb.

— Marțea trecută? Prietene, eu de abia îmi amintesc ce am mâncat în dimineața asta. A tot fost pe aici, doar asta pot să-ți zic sigur.

Îmi înapoiază fotografia. Mă deranjează că mi-a spus *prietene*. Mi se pare jignitor.

— Detectiv, îi spun.

— Este *domnule detectiv Hoffman*. Nu *prietene*.

Apoi îl întreb:

— Poți să-mi spui cine a lucrat la bar marți seara?

— Care-i treaba?, întrebă din nou.

Îi spun să nu-și bată capul. Cer din nou să aflu cine a lucrat marți seara, de data asta pe un ton mai hotărât, ca să-l fac să înțeleagă că e ceva care îl depășește. Nu e mulțumit deloc de lipsa mea de respect. Știe că ar putea să mă bată de să-mi meargă fulgii, dacă ar vrea. Singura problemă este că eu port la mine un pistol.

Se retrage oricum într-o cameră din spatele barului. Când se întoarce, are mâinile goale.

— Sarah, zice.

— Sarah?

— Cu ea tre' să vorbești. Ea a adus băuturile la masa aia, zice, arătând spre o masă din separeu din spatele localului. Marți seara. O să ajungă aici în vreo oră.

O vreme, stau la bar, și îl urmăresc cum amestecă băuturile din sticle. Mă uit la el cum umple lada cu gheață și cum numără banii din casa de marcat. Încerc să fac puțină conversație ca să-l distrag de la numărul mărunțișului. Pierd șirul pe la 49 de pennies. O las baltă.

Sarah Rorhig apare după aproape o oră, ținând un șorț în mână. Șeful o ia la o discuție privată, timp în care ea aruncă priviri în direcția mea. Are o expresie îngrijorată și un zâmbet forțat. M-am așezat la masă, prefăcându-mă că sunt în căutare de indicii care mi-ar putea folosi, când în realitate acolo nu e decât un separeu cu scaune îmbrăcate în vinil și o bucată de lemn care trece drept masă. Astea, plus o lumânărică verde, mică și dantelată, pe care mă bate gândul s-o șterpelesc și s-o duc la mine acasă.

— Sarah?, întreb, și ea spune că așa o cheamă.

Mă prezint și o rog să stea jos. Îi întind fotografia Miei.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

— Da, recunoaște ea.

— Îți amintești dacă a fost aici marțea trecută, înjur de ora 8?

Probabil că e ziua mea norocoasă. Sarah Rorhig lucrează ca asistentă medicală cu normă întreagă și la bar vine doar în serile de marți, să mai facă un ban. A trecut o săptămână de la noaptea în care a lucrat, așa că imaginea Miei îi este proaspătă în minte. Zice că este convinsă că Mia a fost aici marțea trecută; spune că Mia e mereu aici în serile de marți. Uneori singură, alteori cu un bărbat.

— De ce marțea?

— Marțea e seara când este concursul de recitat poezie, zice Sarah, sau cel puțin presupun că de asta e aici de fiecare dată. Deși nu sunt chiar atât de convinsă că ascultă. Pare mereu distrasă.

— Distrasă?

— Pare că visează cu ochii deschiși.

O întreb în ce naiba constă concursul ăla de lectură. N-am auzit până acum de așa ceva. Îmi imaginez niște puști care dau de pământ cu operele lui Whitman și Yeats; nici pomeneală de așa ceva, îmi zice. Ideea că oamenii își recită propriile poeme pe scenă mă uluiește și mai tare. Cine naiba ar vrea să asculte așa ceva? Pare că încă mai am multe de aflat despre Mia Dennett.

– A fost singură săptămâna trecută?

– Nu.

– Cu cine a fost?

Sarah cade pe gânduri un minut.

– Cu un tip. L-am mai văzut pe aici.

– Cu Mia?

– Așa o cheamă?, se miră ea. Mia?

Îi spun că da.

Zice că era amabilă – folosirea verbului la trecut mă lovește ca un tren al groazei – și întotdeauna prietenoasă. Lăsa bacșișuri bune. Speră că totul e în regulă cu ea. Din întrebările mele își dă seama că probabil nu e chiar totul în regulă, dar nu mă întreabă ce s-a întâmplat și nici eu nu țin să o lămuiesc.

– Tipul ăsta cu care a fost Mia aici marțea trecută... au mai venit până acum împreună?

Spune că nu, n-au mai venit. A fost prima dată când i-a văzut împreună. De obicei, el stă la bar, singur. L-a observat pentru că aparent este drăguț, într-un mod misterios – îmi notez asta în carnet. Va trebui să caut semnificația în dicționar. Mia este întotdeauna la masă, uneori singură, alteori nu. Dar marți seara au stat împreună la masă și au plecat tot împreună, grăbiți. Nu știe numele bărbatului, dar, când o întreb, reușește să mi-l descrie: înalt, solid, ciufulit, cu ochi căprui. Este de acord să se întâlnească cu un portretist mai târziu, să vedem dacă pot scoate ceva din asta împreună.

Întreb din nou:

– Ești sigură că au plecat împreună? E foarte important.

– Da.

– I-ai văzut tu plecând?

– Da. Mă rog, într-un fel. Le-am adus nota și, când m-am întors după ea, plecaseră.

– Ți s-a părut că ea a plecat de bunăvoie?

– Am avut senzația că de-abia aștepta s-o șteargă de aici.

O întreb dacă au venit în bar împreună. Zice că nu, nu crede. Cum a ajuns el la masa Mieii? Nu știe. Sigur nu îi știe numele? Nu. Oare știe cineva din bar cum îl cheamă? Probabil că nu. El și Mia au plătit cash. Au

lăsat o bancnotă de 50 pe masă, și își amintește asta pentru că a fost un bacșiș generos pentru cinci sau șase beri consumate. Mai mult decât lasă clienții obișnuiți. Își amintește că s-a dat mare mai târziu cu ea, arătându-le colegilor ei bancnota cu fața lui Ulysses S. Grant pe ea.

Când părăsesc barul, verific în susul și-n josul Broadwayului după camere video, în fața restaurantelor, băncilor, studiourilor de yoga, orice altceva care ar putea să-mi spună cine era bărbatul cu care a plecat Mia în noaptea în care a dispărut.

COLIN

Înainte

Nu vrea să mănânce. De patru ori i-am oferit mâncare, i-am trântit un castron plin pe podeaua din dormitor. De parcă aş fi nenorocitul ei de bucătar personal. Stă întinsă în pat pe o parte, cu spatele la uşă. Nu se mişcă atunci când mă aude intrând, dar văd că respiră. Ştiu că e încă în viaţă. Dar, dacă o mai ţine mult aşa, în curând o să moară de foame. Ar fi ironic, nu?

Iese din dormitor arătând ca un zombie, cu părul – încurcat ca un cuib de cuci – acoperindu-i faţa. Merge la baie, îşi face nevoile, se întoarce. O ignor; mă ignoră şi ea. Îi spun să lase uşa dormitorului deschisă. Vreau să fiu sigur că nu se ţine de prostii pe acolo, dar tot ce face e să doarmă, de fapt. Până în după-amiaza asta.

Fusesem pe afară, tăiasem lemne pentru sobă. Transpirasem ca naiba. De abia mai respiram. Am venit în fugă în cabană, cu o singură chestie în minte: apă.

Şi iat-o pe ea acolo, în mijlocul camerei, dezbrăcată, doar într-un sutien de dantelă şi chiloţi. Părea aproape moartă. Pielea îi era lipsită de orice culoare. Părul îi era încâlcit, iar pe coapsă avea o vânătaie de mărimea unui ou de raţă. Mai avea şi o buză spartă şi un ochi învineţit, plus multe zgârieturi de la fuga ei printre copaci. Ochii îi erau injectaţi şi umflaţi. De-a lungul obrazilor albi ca varul îi curgeau lacrimi. Corpul îi tremura şi avea pielea de găină peste tot. S-a apropiat de mine, şchiopătând. Mi-a zis:

– Asta e ceea ce vrei?

M-am holbat. La părul ei, căzând ca o claie peste umerii albi. La pielea ei palidă şi neîngrijită. La felul în care clavicula îi ieşea în relief şi la pânțele ei perfect. La chiloţii cu talie înaltă, la picioarele lungi. La glezna ei, atât de umflată încât ar fi putut să fie ruptă. La lacrimile care îi cădeau pe podea, lângă picioarele desculţe. Lângă unghiile ei vopsite în roşu rubiniu.

Picioarele îi tremurau atât de tare în timp ce mergea, încât mă temeam că n-o vor mai asculta. Îi curgea nasul și nu-și mai putea opri plânsul în hohote, în timp ce se apropiase de mine, îmi pusese o mână tremurătoare pe curea și încercase să-i desfacă repede catarama.

— Asta vrei?, mă întrebases din nou, și o lăsasem pe moment să-mi atingă cureaua cu ambele mâini.

Îi dădusem voie s-o desfacă și s-o arunce pe podea. Să-mi desfacă nasturele de la blugi și apoi fermoarul. Nu puteam spune că nu era ceea ce îmi doream. Puțea, la fel ca mine. Mâinile îi erau ca de gheață, când m-a atins. Dar nu asta a fost. Nu asta m-a oprit.

Am împins-o cu blândețe.

— Oprește-te, i-am șoptit.

— Lasă-mă să continui, m-a rugat ea.

Credea că asta ar putea s-o ajute. Că ar putea să schimbe lucrurile.

— Îmbracă-te, i-am zis.

Mi-am închis ochii. Nu puteam să mă mai uit la ea. Stătea tot acolo, lângă mine.

— Nu...

Mi-a luat mâinile și le-a pus pe corpul ei.

— Termină!

A crezut că glumesc.

— Gata! i-am zis încă o dată, mai tare, cu mai multă forță. Apoi am adăugat:

— Termină naibii! și am îmbrâncit-o.

I-am zis să-și pună rahaturile alea de haine pe ea.

Am ieșit în fugă din cabană, am înșfăcat toporul și am reînceput să tai lemne, cu disperare, ca un maniac.

Am uitat până și de apă.

EVE

Înainte

Este miezul nopții și, la fel ca toată săptămâna care a trecut, nu pot dormi. Amintirile cu Mia mă bântuie la orice oră din zi sau noapte, o imagine cu Mia la vârsta de un an, îmbrăcată într-o salopetă de culoarea măslinii, cu piciorușele ei grăsuțe ieșind din pantalonași în timp ce încerca să meargă, dar nu reușea; unghiute roz, perfecte, pe cele mai scumpe degețele în vârstă de numai trei ani; sunetul plânsului ei când i-au fost găurite urechile, dar apoi felul în care își admira cu orele, în oglinda din baie, cele două pietricele de opal.

Stau în fața ușilor deschise ale cămării, pe întuneric. Ceasul din bucătărie, de deasupra cuptorului, arată 3 și 12 minute dimineața. Bâjbâi orbește pe rafturi după ceaiul de mușețel, știind că mai am sigur o cutie pe acolo, dar în același timp fiind conștientă că aș avea nevoie de ceva mult mai tare decât ceaiul de mușețel ca să mă ajute să adorm. Mi-o amintesc apoi pe Mia la prima ei împărtășanie, dezgustul de pe fața ei când și-a pus pentru prima dată anafura pe limbă, Trupul lui Christos; mi-o amintesc râzând apoi de asta, doar noi două, singure în dormitorul ei, ea spunându-mi cât de greu a fost de mestecat și înghițit bucățița aia de pâine uscată și cum aproape s-a înecat cu vinul.

Și apoi mă lovește, cu forța unui izbituri de un zid de cărămidă, revelația care brusc mă copleșește: copilașul meu ar putea fi mort, și acolo, în fața cămării, în miezul nopții, încep să plâng amarnic. Mă las să cad pe podea și îmi acopăr fața cu manșetele pijamalei ca să-mi înăbuș plânsul. O văd parcă în salopeta ei de bebeluș, cum zâmbește fără dinți, pe care încă nu-i are, și cum se ține de marginea măsuței de cafea ca să vină spre brațele mele, întinse pentru a o prinde.

Fetița mea ar putea fi moartă.

Pun umărul ca să contribui și eu la investigație, și totuși pare complet inutil și superficial tot ce fac, pentru că Mia încă nu este acasă. Petrec o zi întregă în cartierul unde locuia Mia, împărțind trecătorilor fluturași pe

care scrie *Dispărută*. Le lipesc pe stâlpii de iluminat și pe vitrinele magazinelor. Fotografia Miei pe o hârtie roz, imposibil de trecut cu vederea. M-am întâlnit la prânz cu prietena ei Ayanna, și împreună am rememorat detaliile ultimei zile în care a fost văzută Mia,perate să găsim ciudățeni care ar putea explica dispariția ei. Dar nu am găsit. Am mers în oraș cu detectivul Hoffman, după ce și-a făcut și el o copie a cheii de la apartamentul Miei și a verificat dacă nu cumva era acolo locul crimei, și împreună am răscolit printre obiectele fiicei mele, prin însemnările și planurile ei pentru lecțiile pe care le avea de predat, prin listele de cumpărături și cele cu sarcini de îndeplinit, sperând să găsim un indiciu. N-am găsit nimic.

Detectivul Hoffman mă sună în fiecare zi, uneori chiar și de două ori. Rar, foarte rar trece o zi în care nu vorbim. Vocea lui și temperamentul calm mă încurajează, și este mereu prietenos cu mine, chiar și atunci când James îl repede.

James spune că Hoffman este un dobitoc.

Detectivul îmi lasă impresia că sunt de fiecare dată prima care intră în posesia oricărei informații care ajunge pe biroul lui, dar sunt convinsă că nu-i așa. Le triază înainte să mi le aducă la cunoștință. Acele mici frânturi de informație dau naștere la o mie de întrebări în mintea unei mame.

Fiecare respirație îmi amintește de dispariția fiicei mele. Când văd alte mame ținându-și copiii de mână. Când văd puști urcându-se în autobuzul care-i duce la școală. Când văd pe stradă anunțuri cu pisici dispărute, sau când o mamă își strigă fiul pe nume.

Detectivul Hoffman vrea să știe absolut totul despre Mia. Scotocesc printre fotografiile ei vechi din pivniță. Dau peste costume vechi de Halloween, hăinuțe pentru vârsta de trei ani, role și păpuși Barbie. Știu că mai există și *alte* cazuri. Alte fete dispărute, ca Mia. Îmi imaginez mamele acelor fete. Știu că există fete care nu se vor mai întoarce niciodată acasă.

Detectivul îmi reamintește că absența noutăților este de fapt o veste bună. Uneori mă sună chiar și când n-are ceva să-mi spună, nicio noutate, în caz că mă întrebam, și întotdeauna mă întreb, firește. Mă încurajează. Îmi promite că va face tot ce poate ca să o găsească pe Mia. Pot să-i

citesc asta și în ochi, când mă privește, sau când stă un minut în plus față de cât ar fi cazul, parcă pentru a se asigura că n-o să mă prăbușesc.

Însă, cu toate astea, mă gândesc la dispariție tot timpul. Și la cât de greu este să stai în picioare și să mergi, la cât de imposibil a devenit să exiști într-o lume care se gândește la politică, la distracție, la sport și la economie, în timp ce eu nu mă pot gândi la altceva decât la Mia.

Cu siguranță, nu am fost cea mai bună mamă. Este de la sine înțeles. Scopul meu nu a fost să fiu nicio mamă rea, totuși. Pur și simplu, s-a întâmplat. Așa cum au stat lucrurile, să fiu o mamă imperfectă a fost o joacă în comparație cu a fi o mamă fără cusur. Aceasta din urmă era o luptă din răzputeri, 24 de ore pe zi din care nu puteai ieși niciodată victorioasă. Mult după ce fetele erau în pat, adormite, eu mă chinuiam cu dileme privind ce am făcut și ce n-am făcut în orele în care am stat împreună. Îmi ardeau sufletul întrebările astea. De ce i-am permis lui Grace s-o facă pe Mia să plângă? De ce am țipat la Mia, când începuse să plângă, doar pentru că nu mai puteam suporta zgomotul? De ce m-am retras într-un loc liniștit, departe de ele, pentru o clipă? De ce am grăbit zilele – de ce mi-am dorit ca ele să treacă mai repede – doar pentru a rămâne singură? Alte mame își duceau copiii la muzee, în parcuri, la plajă. Eu le-am ținut pe ale mele în casă, cât am putut de mult, doar ca să nu facă o scenă în mijlocul mulțimii.

Stau trează noaptea, întrebându-mă: dacă nu voi mai avea niciodată o șansă să mă revanșez față de Mia? Dacă nu-i voi mai putea arăta niciodată ce fel de mamă mi-am dorit dintotdeauna să fiu? Genul acela care se joacă ore nesfârșite de-a v-ați ascunselea cu fiicele ei, care șușotește și chicotește pe marginea patului lor despre băieții din generală care sunt *drăguți*. Am avut dintotdeauna în minte imaginea unei prietenii reale între mine și fiicele mele. Ne-am imaginat făcând împreună cumpărături, probând haine, împărțășind secrete, cu totul altceva decât relația formală și rece care există acum între mine și fetele mele, Grace și Mia.

Îmi fac o listă în minte cu toate lucrurile pe care i le-aș spune acum Mieii, dacă aș putea.

Că am ales numele Mia de la străbunica mea, Amelia, luptându-mă cu James ca să-l conving să renunțe la numele ales de el – Abigail.

Că în noaptea de Crăciun, când ea avea patru ani, James a stat treaz până la 3 dimineața ca să assembleze căsuța pentru păpuși, iar în final a ieșit de vis. Că deși toate amintirile pe care le are cu tatăl ei sunt pline de ranchiună, au fost și clipe de fericire: James învățând-o să înoate, James ajutând-o să se pregătească pentru un test la gramatică, în clasa a patra.

Că sufăr pentru absolut fiecare dată când i-am refuzat bucuria de a-i citi înainte de culcare, disperată acum după măcar încă cinci minute de răs la *Harry, câinele murdar*. Că m-am dus la librărie și am cumpărat un exemplar din cartea asta, după ce am răscolit fără succes pivnița în căutarea celei vechi. Că stau pe podeaua fostei ei camere și o citesc încontinuu, iar și iar, și iar.

...Că o iubesc.

Că îmi pare rău.

COLIN

Înainte

Se ascunde în dormitor întreaga zi. Nu vrea să iasă. Nu-i dau voie să închidă ușa, așa că o pot vedea stând pe pat. Stă acolo și meditează. La ce, naiba știe. Puțin îmi pasă.

Plânge mult, lacrimile îi curg pe fața de pernă până ce probabil e udă flească. Fața ei, când iese afară să se pișe, e roșie și umflată. Încearcă să ascundă că plânge, ca și cum ar crede că eu nu aud. Dar cabana e mică și e făcută din lemn. Nimic nu ascunde sunetele din interior.

O doare tot corpul. Pot vedea asta după cum merge. Nu-și poate lăsa greutatea pe piciorul stâng. Are o rană probabil de când a căzut pe treptele cabanei și prin pădure. Șchioapătă și se ține de perete, clătinându-se spre baie. În baie, trece cu degetele peste o vânătaie care pare dureroasă și care a căpătat culoarea neagră.

Mă aude pe mine, în camera de alături. Mă plimb de colo-colo, încet. Tai lemne de foc, suficiente cât să ne țină de cald la iarnă. Dar nu e cu adevărat cald niciodată. Îmi dau seama că îi este frig tot timpul, deși se îmbracă în pantaloni lungi și se cuibărește sub plapumă. Căldura pe care o scoate soba nu ajunge până în dormitor. Dar refuză cu încăpățănare să vină aici, unde e mai calduț.

Îmi imaginez că zgomotul pașilor mei o sperie ca dracu'. Nu aude nimic altceva în afară de pași, și se așteaptă la tot ce e mai rău.

Încerc să mă mențin ocupat. Spăl și fac ordine prin cabană, înlătur plasele de păianjen și mătur muștele și gărgărițele moarte. Le arunc în coșul de gunoi. Despachetez chestiile pe care le-am cumpărat din oraș: mâncare la conservă și cafea, pantaloni de trening, săpun și bandă adezivă. Repar ușa de la intrare. Spăl blaturile din care sunt făcute mesele cu apă și prosoape din hârtie. Totul e numai ca să treacă timpul. Adun hainele fetei de jos, de pe podeaua din baie. Mă pregătesc să urlu la ea că e o îngălată și că-și lasă hainele murdare împrăștiate prin casă. Dar apoi o aud plângând.

Umplu cada cu apă. Spăl cămașa și pantalonii cu bucata de săpun pe care am cumpărat-o și apoi le atârnam afară să se usuce.

Nu putem face asta la nesfârșit. Cabana este doar ceva temporar. Îmi pun creierul pe jar ca să aflu ce vom face mai departe, care sunt următorii pași, dorindu-mi să mă fi gândit la asta înainte să decid să iau fata și să dispar.

Se strecoară pe lângă mine, cred că vrea să folosească baia. Pare bătută și șchioapă. Nu sunt de obicei genul care se învinovățește, dar știu că eu i-am făcut asta, acolo, în pădure, când a încercat să fugă. Îmi spun că ea a cerut-o. Îmi spun că măcar acum este tăcută, nu mai e atât de încrezută.

Acum știe cine e șeful. Eu.

Beau cafea fiindcă apa de la robinet are gust de rahat. I-am oferit și ei. I-am dat și apă, dar a refuzat. Tot nu vrea să mănânce nimic. În curând, cred că am s-o ținuiască la pământ și să-i îndes nenorocita aia de mâncare pe gât. N-am de gând s-o las să moară de foame. Nu după toate câte s-au întâmplat.

În dimineața următoare, mă auto-invitat în dormitor.

— Ce vrei la micul dejun?, o întreb.

Stă pe pat, cu spatele la ușă. E pe jumătate adormită când mă aude intrând. Zgomotul neașteptat al pașilor mei, explozia cuvintelor în mijlocul tăcerii, toate astea o ridică brusc din pat.

Asta a fost, pare că-și spune, prea dezorientată ca să audă ce spun.

Picioarele i se încurcă prin cearșaf. Încearcă să sară din pat, să se îndepărteze de sunetul vocii mele. Cade pe podeaua de lemn. Picioarele încă îi mai sunt încurcate în cearșafuri și plapumă. Corpul i se depărtează de mine atât cât poate. Se oprește rezemată de perete, cu cearșaful prins în mână și strâns la piept, în timp ce tremură.

Stau în ușă, îmbrăcat în aceleași haine pe care le port de o săptămână.

Se holbează la mine cu panică în ochii umflați, cu sprâncenele ridicate și cu gura căscată. Mă privește de parcă aș fi un monstru, un canibal care abia așteaptă s-o mănânce la micul dejun.

— Ce vrei?, scâncește.

— E vremea să mănânci.

Înghite cu greu, parcă ar avea un nod în gât.

– Nu mi-e foame, zice.

– Ghinion.

Îi spun că n-are de ales.

Mă urmează în camera cealaltă și mă urmărește cum răstorn așa-zisele ouă – care arată și miros ca toate rahaturile de la cutie – în tigaie. Mă uit la ele până devin maronii. Mirosul mă face să-mi vină să vomit.

Urăște totul la mine. Știu asta. O citesc în ochii ei. Urăște felul în care stau drept. Îmi urăște părul murdar și barba care acum mi-a crescut destul de mult. Îmi urăște mâinile, în timp ce le urmărește amestecând ouăle în tigaie. Urăște felul în care mă uit la ea. Îmi urăște tonul vocii și felul în care gura mea pronunță cuvintele.

Cel mai mult urăște să-mi vadă pistolul în buzunar. Tot timpul acolo, ca o garanție că o să se poarte cum trebuie.

O anunț că nu mai are voie în dormitor. Cu excepția cazului în care vrea să doarmă. Atât. În restul zilei trebuie să stea aici, unde o pot supraveghea. Ca să fiu sigur că mănâncă, bea, face pipi. E ca și cum așa avea grijă de un nenorocit de bebeluș.

De fapt, înghite cam cât un bebeluș – câteva firimituri de aici, o mușcătură de dincolo. Spune că nu-i e foame, dar cel puțin mănâncă îndeajuns ca să supraviețuiască. Asta e tot ce contează.

O observ mereu cu coada ochiului, ca să nu încerce să o ia la sănătoasa, așa cum a făcut data trecută. Când mergem la somn, trag o masă grea în fața ușii de la intrare, ca să aud dacă încearcă să evadeze. Dorm iepurește. Dorm cu arma așezată lângă mine. Am cercetat sertarele din bucătărie ca să mă asigur că nu sunt cuțite acolo. Doar briceagul meu, pe care-l port cu mine tot timpul.

N-are nimic să-mi spună, și nu încerc s-o forțez. De ce să mă leg la cap? Oricum, n-o să pot sta aici la nesfârșit. Primăvara, locul ăsta se va umple de turiști. În curând, va trebui să ne tirăm. Dă-o dracu' pe fată, îmi spun. În curând, eu va trebui să mă tirez. Să scap de ea, să mă urc într-un avion și să mă car. Înainte ca polițiștii să mă găsească. Înainte ca Dalmar să mă găsească. Chiar va trebui să plec.

Dar, bineînțeles, este ceva ce mă ține pe loc, ceva care mă împiedică să mă urc în acel avion și să dispar pentru totdeauna.

GABE

Înainte

Stau în mijlocul bucătăriei familiei Dennett. Doamna Dennett stă aplecată deasupra chiuvetei, curățând rămășițele cinei, în care porcul a fost felul principal. Văd că farfuria judecătorului nu mai are niciun rest de mâncare, în timp ce a ei mai păstrează o bucățică de file și niște boabe de mazăre.

Femeia pare că se destramă pe zi ce trece, chiar sub ochii mei.

Apa de la robinet este fierbinte, iar aburul se împrăștie prin cameră, deși mâinile ei sunt scufundate în apă și detergent de vase și nu par să simtă fierbințeala. Freacă farfuriile de porțelan cu o hotărâre pe care n-am mai văzut-o niciodată la o femeie care spală vase.

Stăm în picioare în fața insulei din mijlocul bucătăriei. Nimeni nu mă invită să iau un loc. Este o bucătărie modernă, ferchezuită, cu dulapuri din lemn de nuc și blaturi din granit, întrerupătoarele sunt din metal inoxidabil, la fel și *două* cuptoare pentru care mama mea italiancă și-ar fi vândut câteva organe ca să le aibă. Îmi imaginez Ziua Recunoștinței fără bătaia de cap legată de cum să păstrezi mâncarea caldă până la ora cinei, o zi fără lacrimi atunci când tatăl meu n-ar mai fi avut motive să se plângă de cartofi, care erau cam reci.

Pe blatul mesei-insulă, între mine și judecător, stă imaginea unui bărbat. Este o schiță de la poliție, una pe care portretistul nostru de la secție a încropit-o cu ajutorul acelei chelnerițe.

— Așadar, ăsta este bărbatul? Cel care o are pe fiica mea?

Eve Dennett a început să plângă de cum am scos schița din plic. De parcă abia aștepta să izbucnească în plâns. S-a întors cu spatele la noi și la discuție și a încercat să-și facă de lucru spălând vasele, plângând în tăcere, în timp ce apa care curgea încerca să îi acopere suspinele.

— Mia a fost văzută marți seara cu acest bărbat, îi răspund, deși deja se întorsese cu spatele la mine.

Imaginea pe care o avem în față este a unui bărbat nu tocmai cizelat. Totul la el pare cumva de joasă speță, dar în același timp nu este nici monstrul mascat din filmele de groază. Pur și simplu, nu este din filmul sau clasa familiei Dennett. Așa cum nu sunt nici eu.

– Și?, mă imploră judecătorul să continui.

– Și credem că este implicat în dispariția ei.

Judecătorul stă de partea cealaltă a insulei, purtând un costum care costă salariul meu pe vreo trei luni. Și-a desfăcut cravata și o ține aruncată pe un umăr.

– Aveți vreo dovadă că Mia nu s-a dus de bunăvoie cu acest bărbat?

– Ei bine, nu, îi spun.

Deja a început să bea. Alegerea din seara asta este scotchul cu gheață. Cred că ar putea fi deja beat. Are o anumită trăgănare în vorbire și sughită din când în când.

– Să zicem că Mia pur și simplu se protestește cu el. Ce-ar fi de făcut atunci?

Îmi vorbește ca și cum aș fi un idiot. Dar îmi reamintesc că eu sunt la conducere, este cazul meu. Eu sunt omul cu insigne strălucitoare. Eu conduc investigația. Nu el.

– Domnule judecător Dennett, au trecut opt zile de când am început să investigăm dispariția fiicei dumneavoastră, spun, pe un ton oficial. Nouă zile de când Mia a fost văzută pentru ultima dată. Potrivit colegilor ei, rar lipsea de la muncă. Potrivit spuselor soției dumneavoastră, acest comportament iresponsabil nu o caracterizează pe Mia.

Trage o dușcă din sticla de scotch și apoi o trânteste cu zgomot pe blatul insulei. Eve tresare.

– Sigur, ar fi comportamentul ei huliganic, totuși. Încălcarea proprietății publice și vandalism, posesie de marijuana...

Și apoi, special ca să-mi dea peste nas, adaugă:

– ... ca să numim doar câteva dintre ele.

Pe față are o expresie de mulțumire profundă. Mă holbez la el, luat prin surprindere, rămas fără cuvinte. Îmi displace teribil felul în care bravează.

– Am verificat prin dosarele de la poliție. Nu aveau nimic referitor la Mia, îi spun.

De fapt, Mia avea un cazier impecabil. Nici măcar o amendă pentru viteză.

— N-aveau, cum era să aibă?, se întrebă el, tâfnos, și înțeleg pe dată: s-a ocupat el de asta.

Se scuză un minut, cât să-și umple din nou paharul. Doamna Dennett lustruiește mai departe farfuriile. Mă îndrept spre chiuvetă și rotesc robinetul spre rece, ca mâinile bieteii femei să nu se mai opărească.

Mă privește pierdută, ca și cum abia atunci ar fi observat cât de roșii îi erau mâinile de la apa prea fierbinte, și îmi șoptește:

— Ar fi trebuit să-ți fi spus.

Ochii i se umplu de tristețe.

Da, mă gândesc, ar fi trebuit să-mi fi spus, dar îmi mușc limba ca să rămân tăcut, iar Eve continuă:

— Mi-ar plăcea să pot spune că soțul meu refuză să creadă ce s-a întâmplat. Că este atât de copleșit de durere încât nu poate să accepte că Mia a dispărut.

Judecătorul Dennett se întoarce chiar la timp ca să prindă ultimele cuvinte din confesiunea soției sale. Este liniște în cameră, și pentru o secundă mă pregătesc să se dezlănțuie iadul. Dar nu se întâmplă asta.

— Comportamentul de acum al Mieii nu este atât de neașteptat pe cât l-ai lăsat pe detectiv să creadă, nu-i așa, Eve?, întreabă el.

— Of, James, se plânge ea.

Își șterge mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Asta a fost cu ani în urmă. Mia era la liceu. A făcut și ea greșeli, ca toată lumea. Dar a fost acum *mulți ani*.

— Dar cât de bine o cunoști pe Mia de acum, Eve? Au trecut ani de când nu mai avem o relație adevărată cu fiica noastră. De abia o cunoaștem.

— Și dumneavoastră, domnule judecător, îi spun, ca s-o scot pe doamna Dennett din prim-plan (urăsc felul în care o privește, cum încearcă să o facă să se simtă prost). Dumneavoastră ce știți despre Mia din prezent? Ceva acte ilegale pe care le-ați curățat recent din cazierul ei? Poate amenzi în trafic? Prostituație? Consum de alcool în locuri publice?

Nu este nevoie să fii un geniu ca să înțelegi motivul pentru care perioada ei rebelă dispăruse fără urmă din arhive.

– Astea nu ar da bine cu numele Dennett, așa este? Și chiar și ceea ce se întâmplă acum – dacă Mia doar și-ar face de cap pe undeva și la finalul investigației s-ar dovedi absolut în regulă, doar plecată să se distreze puțin – nici asta nu ar da prea bine, nu?

Urmăresc constant știrile. Sunt la curent cu politica. În noiembrie, judecătorul Dennett are șanse mari să fie reales.

Și totuși, nu pot să nu mă întreb dacă acel comportament delincvent al Miei este doar ceva ce a ținut de adolescență, sau dacă nu cumva este mai mult de atât.

– Ai grijă! mă avertizează judecătorul, iar pe fundal o aud pe Eve tânguindu-se: „Prostituție?! James!”, deși nu fusese decât o ipoteză ceea ce avansasem eu.

Judecătorul o ignoră. De fapt, amândoi o facem.

– Eu doar încerc să vă găsesc fiica. Pentru că, poate, într-adevăr este pe undeva făcând ceva prostesc. Dar gândiți-vă măcar pentru un minut că lucrurile ar putea să nu stea așa. Doar gândiți-vă. Ce s-ar întâmpla atunci? Sunt convins că veți cere să rămân fără insignă dacă fiica dumneavoastră va fi până la urmă găsită moartă.

– James! șuieră soția lui.

Aproape că a izbucnit în plâns când m-a auzit folosind cuvintele *moartă și fiică* în aceeași propoziție.

– Permite-mi să lămuiesc treaba, Hoffman, îmi zice el. Tu îmi găsești fata și mi-o aduci acasă. În viață. Atâta doar să te asiguri că acoperi toate pistele, pentru că Mia e mai mult decât ce pare la prima vedere, concluzionează judecătorul și, cu asta, își ia scotch-ul și iese din încăpere.

COLIN

Înainte

O surprind inspectându-și corpul în oglinda din baie. Pare că nu recunoaște imaginea reflectată acolo: părul sârmos și pielea murdară, vânătăile care încep să i se vindece. Acum sunt galbene, iar între ele pielea pare vindecată, nu ca atunci pe când erau umflate și vineții.

O aștept, când iese din baie. Stau sprijinit de tocul ușii. Iese fără să se uite și se lovește de mine, pe urmă se holbează, ca și cum aș fi un monstru care se năpustește asupra ei și-i fură aerul.

– Nu aveam de gând să te lovesc, îi spun, încercând să-i citesc gândurile, dar ea nu-mi răspunde.

Îmi pun mâna rece pe obrazul ei, încercând să-l mângâi. Se cutremură și se trage înapoi, respingându-mi atingerea.

– Ți-au mai trecut, îi spun, arătând la vânătăi.

Trece pe lângă mine și să îndepărtează.

Nici nu mai știu de câte zile facem asta. Am pierdut socoteala. Am încercat să-mi amintesc când a fost luni, când a fost marți. Cu vremea, zilele au început să-și piardă conturul. Fiecare din ele este la fel. Zace în pat până când o fac eu să se ridice. Ne chinuim să înghițim micul dejun. Apoi, ea se așază pe un scaun, pe care îl trage în dreptul ferestrei. Privește pe geam, cu orele. Meditează. Visează cu ochii deschiși. Își dorește să fie oriunde, mai puțin aici.

Mă gândesc tot timpul la cum să ne tirăm de aici. Am destui bani cât să mă urc într-un avion și să dispar. Dar, desigur, nu am pașaportul la mine, așa că n-aș putea merge decât până la Tecate sau Calexico, în California. Singurul mod în care aș putea părăsi țara ar fi dacă aș închiria un „coiot” care transportă ilegal mexicani peste graniță sau aș înota prin Rio Grande. Dar să ies din țară e oricum doar o parte a problemei. Cu restul, lucrurile stau și mai complicat. Străbat iar și iar sufrageria cabanei, întrebându-mă cum mama dracului o să mă scot din rahatul ăsta, știind

că sunt în siguranță aici, deocamdată, dar cu cât ne ascundem mai mult, cu cât *mă* ascund mai mult, va fi cu atât mai rău.

Avem reguli aici, spuse sau nespuse. Nu are voie să-mi atingă lucrurile. Folosim de fiecare dată un singur pătrățel de hârtie igienică. Ne uscăm pur și simplu, fără să ne ștergem, de câte ori putem. Folosim cât de puțin săpun putem, atâta cât să nu mirosim exagerat de la jeg. Nu putem să irosim proviziile.

Nu deschidem geamurile. Nici că am putea, dacă am vrea. Dacă dăm de cineva pe afară, ea este Chloe, îi spun. Niciodată Mia. De fapt, ar putea oricum să uite că ăla a fost vreodată numele ei.

Îi vine ciclul și învățăm pe viu ce înseamnă impresia *a fi pe stop* când începe să folosească o cârpă în loc de tampoane. Văd sânge în coșul de gunoi și întreb:

– Ce mama dracu' e asta?

Pe urmă îmi pare rău că am întreat. Ne adunăm gunoiul în niște pungi albe de plastic, pe care le-am găsit în cabană, uitate. Din când în când, conducem o bucată bună până la un tomberon aflat lângă o boxă. Mereu facem asta noaptea, ca să fim siguri că nu suntem văzuți. Mă întrebă de ce nu lăsăm pur și simplu gunoiul afară. O întreb dacă are chef să fie mâncată de un nenorocit de urs.

Dinspre fereastră vine un aer rece, dar căldura de la sobă ne ajută, cât de cât. Zilele sunt tot mai scurte. Întunericul se lasă tot mai devreme, până ce noaptea pune stăpânire pe întreaga cabană. Avem curent electric acum, dar nu vreau ca lumina să atragă atenția cuiva. Aprindem o singură veioză noaptea. Dormitorul devine o mare de negru. În puterea nopții, stă culcată și ascultă liniștea. Probabil se așteaptă ca eu să apar din întuneric și să-i curm viața.

În timpul zilei, stă lipită de fereastra prin care intră curentul. Se uită la frunze, cum cad uscate pe pământ. Afară, totul este acoperit de frunze moarte. Nimic nu se mai interpune între noi și priveliștea pe care o oferă lacul. Toamna e aproape dusă. Suntem atât de în nord, încât mai avem doi pași până în Canada. Suntem pierduți aici într-o lume nelocuită, înconjurată de nimic altceva în afară de sălbăticie. O știe și ea la fel de bine ca și mine. De asta am adus-o aici. În clipa asta, singura chestie de care ar trebui să ne temem sunt urșii. Dar, dacă stai să te gândești, urșii

hibernează iarna. În curând, vor fi cu toții adormiți. Și, apoi, singura noastră grijă va fi să nu înghețăm de vii.

Nu vorbim prea mult. Doar strictul necesar. *Prânzul e gata, mă duc să fac o baie, unde te duci? mă duc să mă culc.* Nu facem conversație. Totul e pe mutește. Putem auzi orice mic zgomot în liniștea completă – chiorăitul stomacului, tusea, momentul când înghițim cu greu, vântul care urlă noaptea afară, o căprioară care calcă pe frunze, undeva în apropiere. Și, apoi, mai sunt și zgomotele imaginare: cauciucurile unei mașini care scrâșnesc pe pietriș, pași pe scările care duc la cabană, voci.

Ea probabil că speră ca aceste zgomote să fie reale, ca să nu mai fie nevoită să tot aștepte.

Teama o ucide încet.

EVE

Înainte

Prima dată când am dat cu ochii de James aveam optsprezece ani și venisem în Statele Unite cu niște prietene. Eram tânără și naivă, fascinată de imensitatea orașului Chicago și de sentimentul de libertate care îmi intrase pe sub piele din momentul în care ne urcasem în avion. Eram fete provinciale, obișnuite cu orășelele de numai câteva mii de locuitori, cu un stil de viață mai degrabă rural, într-o comunitate conservatoare și îngustă la minte. Și, dintr-odată, debarcasem într-o lume cu totul și cu totul nouă, aterizate într-o metropolă zgomotoasă. La prima vedere, fusesem pur și simplu fascinată. Îndrăgostită.

Orașul Chicago a fost prima mea iubire, primul care m-a sedus cu toate promisiunile a ceea ce avea de oferit. Clădirile uriașe, milioane de oameni, încrederea lor care se vedea din felul în care mergeau, expresiile neclintite de pe fețele lor când se îngrămădeau de-a lungul străzilor aglomerate. Era anul 1969. Lumea, așa cum o știam noi, se schimba, dar, sincer, mie nici că ar fi putut să-mi pese. Nu eram prinsă în chestiile sociale. Eram captivată numai de viața mea, așa cum se întâmplă de obicei când ai optsprezece ani: de felul în care bărbații se uitau la mine, de cum mă simțeam când purtam o fustă scurtă, mult mai scurtă decât mi-ar fi dat voie mama. Eram îngrozitor de lipsită de experiență, disperată să fiu femeie și să mă despart de copilărie.

Ceea ce mă aștepta acasă, în Anglia rurală, fusese bătut în cuie încă de la nașterea mea: m-aș fi măritat cu unul dintre băieții pe care îi știam de o viață, unul dintre puștii care, în școala primară, mă trăseseră de păr și îmi scorniseră porecle. Nu era un secret că Oliver Hill avea de gând să mă ceară de nevastă. Își dorea asta de când avea doisprezece ani. Tatăl lui era pastor al Bisericii Anglicane, iar soția lui acel gen de femeie casnică, genul care îmi jurasem să nu devin niciodată – una care se supunea dorințelor soțului, ca și cum ele ar fi fost nici mai mult, nici mai puțin decât cuvântul Domnului.

James era mai în vârstă decât mine, ceea ce era seducător; era cosmopolit și scilipitor. Poveștile pe care le spunea erau pline de pasiune; oamenii care îl ascultau îi sorbeau fiecare cuvânt de pe buze, fie că vorbea despre politică sau vreme. Era vară când l-am văzut pentru prima dată într-un restaurant din Loop, stând la o masă rotundă cu un grup de prieteni. Vocea lui răsună și acoperea orice alte zgomote din restaurant, și nu aveai altă variantă decât să-l ascuți. Te atrăgea prin calmul și argumentația impecabilă, cu tonul vehement. Peste tot în jurul lui, oamenii așteptau atenți poanta unui banc reușit, iar apoi – atât prietenii, cât și străinii care se nimereau în preajma lui – râdeau până aproape leșinau. Câțiva izbucneau chiar în aplauze. Cu toții păreau să-i cunoască numele, chiar și cei de la alte mese, chiar și personalul restaurantului. Din partea opusă a încăperii, barmanul strigase: „Încă un rând, James?”, și într-un minut masa se umpluse cu halbe pline cu bere.

N-am putut să fac altceva decât să-l privesc, pierdută.

Nu eram singura. Prietenele mele îi făceau și ele ochi dulci. Femeile de la masa lui nu ezitau să-l atingă atunci când aveau ocazia: o îmbrățișare, o mângâiere pe braț. Una dintre ele, o brunetă cu părul lung până în talie, s-a aplecat aproape de urechea lui pentru a-i șopti un secret – orice doar pentru a-i fi aproape. Era mai sigur pe el decât oricare alt bărbat pe care-l văzusem vreodată.

Era student la Drept, pe vremea aia. Asta am aflat mai târziu, în dimineața zilei următoare, când m-am trezit lângă el în pat. Eu și prietenele mele nu aveam vârsta minimă pentru a primi băuturi alcoolice, așa că nu pot da vina decât pe îndrăgosteala mea pentru gesturile necugetate făcute în noaptea respectivă: cum m-am așezat lângă el, la masa rotundă; expresia războinică de pe fața femeii cu părul negru și lung, când el mi-a pus o mână pe umăr; felul în care James părea fascinat de accentul meu englezesc, de parcă ar fi fost cel mai tare lucru pe lume care se inventase după pâinea feliată.

James era diferit pe atunci. Nu era bărbatul care avea să devină de-a lungul anilor. Defectele lui erau pe atunci mai ușor de trecut cu vederea, lăudăroșenia lui mai degrabă fascinantă, nu enervantă, așa cum urma să devină. Era priceput la a face complimente; în timp, cuvintele pe care le adresa celorlalți au devenit jignitoare și urâte. A existat o perioadă în

viețile noastre în care am fost cu adevărat fericiți, fermecați iremediabil unul de celălalt, când nu ne puteam opri să ne pipăim și să ne sărutăm tot timpul. Dar acel bărbat, cel cu care m-am măritat, a dispărut definitiv.

Primul lucru pe care-l fac când mă trezesc este să-l sun pe detectivul Hoffman, după ce James a plecat la serviciu. Aștept, ca întotdeauna, până ce aud închizându-se ușa garajului, iar SUV-ul lui scârțâindu-și roțile pe alea noastră. Apoi mă ridic din pat și îmi pun o cafea pe care o beau în mijlocul bucătăriei, având încă fixată în minte imaginea bărbatului la care este acum Mia. Mă uit la ceas, meditănd la felul în care limba cea mică desenează un arc complet și cum 8: 59 se transformă în 9. Când se face 9, formez numărul care mi-a devenit tot mai familiar cu fiecare zi care a trecut.

Răspunde la telefon, cu vocea lui autoritară, care exprimă responsabilitate profesională în timp ce mă anunță:

– Detectiv Hoffman, bună ziua.

Mi-l imaginez la secția de poliție. Aud forfota oamenilor în fundal și zeci de polițiști care încearcă să le rezolve problemele.

Îmi ia un minut să mă adun, după care îi spun:

– Domnule detectiv, sunt Eve Dennett.

Vocea lui își pierde asprimea atunci când îmi repetă numele:

– Doamna Dennett. Bună dimineața.

– Bună dimineața.

Mi-l amintesc stând în bucătăria noastră, seara trecută: privirea pierdută de pe fața lui binevoitoare atunci când James i-a povestit despre trecutul Miei. A plecat în fugă. În minte, încă îl mai aud trântind ușa de la intrare. Eu nu am încercat să-i ascund detectivului lucruri despre Mia. Pur și simplu, cu toată sinceritatea, pentru mine comportamentul ei din trecut nu mai conta. Dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca detectivul să rămână cu o impresie greșită despre mine. El este singura mea legătură cu Mia.

– A trebuit să vă sun. Vreau să vă explic.

– În legătură cu seara trecută?, întreabă, și eu îi spun că da. Nu e nevoie s-o faceți...

Dar o fac, totuși.

Adolescența Miei a fost dificilă, ca să folosesc un eufemism. Își dorea cu disperare să se acomodeze peste tot. Își dorea și să fie independentă. Era foarte impulsivă – condusă de instincte – și nu era deloc rezonabilă. Prietenii au făcut-o să se simtă acceptată, familia ei, mai puțin. Printre amicii ei, era populară, *dorită*, iar pentru Mia senzația respectivă era ca un drog. Cei cu care pierdea vremea o făceau să se simtă în al nouălea cer – nu exista nimic ce ea nu ar fi făcut pentru acei prieteni.

– Poate că Mia intrase într-un anturaj nepotrivit, spun. Poate că ar fi trebuit să fiu mai atentă, să mă interesez mai mult cu cine își petrecea timpul. Ceea ce am observat era că notele ei deveneau, din B plus, C minus, și nu-și mai făcea temele la masa din bucătărie când venea de la școală, ci se retrăgea în camera ei, unde închidea sau chiar încloua ușa.

Mia era în mijlocul unei crize de identitate. O parte din ea tânjea după maturitate, dar restul Miei ținea neapărat să rămână un copil, incapabil de a gândi și de a lua deciziile unui adult. De multe ori se simțea frustrată și descurajată. Lipsa de sensibilitate a lui James agrava lucrurile. O compara încontinuu cu sora ei, Grace. O dădea mereu ca exemplu pe Grace, care, pe vremea aia deja trecută de douăzeci de ani, se pregătea să termine colegiul *magna cum laude*. Îi povestea cum Grace ia cursuri de latină și de argumentație, pentru a fi extraordinară la Facultatea de Drept, unde fusese deja acceptată.

Inițial, comportamentul ei răzvrătit s-a limitat la chestii tipice adolescenților: vorbea neîntrebată la ore, nu-și făcea temele. Rar chema prieteni acasă la noi. Când era luată cu mașina de către cineva din gașcă, obișnuia să-i aștepte afară, în fața casei, și mă certa dacă trăgeam cu ochiul pe fereastră. „Ce-i?”, se răstea la mine pe un ton aspru, care cândva fusese și al lui Grace.

Avea cincisprezece ani când am prins-o strecurându-se afară din casă, în miezul nopții. Era una dintre multele evadări care aveau să urmeze. Uitase să dezactiveze alarma, așa că, în miezul evadării ei, casa începuse să urle și ne trezise.

– Asta este delincvență juvenilă, spusese James.

– E doar adolescența, o scuzasem eu, urmărind-o cum sărea într-o mașină parcată în fața casei noastre, fără să se deranjeze să se uite în

urmă, unde alarma urla cu disperare, trezind tot cartierul, în timp ce James înjura blestemăția și încerca să-și amintească parola.

Imaginea era totul pentru James. Dintotdeauna fusese așa. Mereu fusese îngrijorat pentru propria reputație, despre ceea ce oamenii gândeau sau spuneau despre el. Soția lui trebuia să fie una trofeu. Mi-a spus asta încă dinainte să ne căsătorim, și, într-un mod greșit, am fost fericită să-mi intru în acel rol. Nu m-am gândit ce însemna atunci când renunțase să mă mai invite la cine de afaceri sau când nu mai ducea copiii la petrecerile de Crăciun ale firmei. De când devenise judecător, era ca și cum noi încetasem să mai existăm.

Așa că oricine își poate imagina cum s-a simțit James atunci când poliția locală i-a adus la ușă o adolescentă de șaisprezece ani beată și plină de vomă, de la o petrecere. Îmbrăcat în robă, stătuse în hol și negociase cu poliția să țină incidentul departe de ochii curioșilor. Ar fi făcut orice pentru asta.

Apoi uriașe la ea, deși Miei îi era atât de rău încât de abia își putea ține capul deasupra toaletei, în timp ce vomita. Zbiera despre cât de mult *adoră* jurnaliștii acest rahat – fiica minoră a judecătorului Dennett acuzată că a consumat alcool.

Bineînțeles că nimic nu a ajuns în ziare. James s-a asigurat că așa va fi. A cheltuit o avere ca să se asigure că numele Miei nu avea să blagoslovească paginile ziarului local, nici data respectivă, și nici următoarea. Nici atunci când ea împreună cu prietenii ei duși cu pluta încercaseră să fure o sticlă de tequila dintr-un magazin de băuturi alcoolice, nici atunci când ea, cu aceiași prieteni, fuseseră prinși fumând iarbă într-o mașină parcată în spatele unui mall de pe Green Bay Road.

– E doar o adolescentă. Asta fac ei, îi spusese lui James.

Dar până nici eu nu mai eram atât de sigură că așa stăteau lucrurile. Grace, cu toate defectele ei, nu intrase niciodată în război cu legea. În ce mă privea, nu primisem nici măcar o amendă pentru viteză. Și iat-o acum pe Mia, care își petrecea timpul într-o celulă la secția locală, în timp ce James se ruga și îi șantaja pe cei care o arestaseră să nu facă plângere mai departe sau să fie de acord să îi curețe cazierul. A plătit până și tăcerea unor părinți, ca să nu fie menționată Mia laolaltă cu copiii lor, delincvenți și ei.

Nu era niciodată cu adevărat îngrijorat pentru Mia și nu se întreba care era sursa acestui comportament al fiicei lui. Era îngrijorat doar de consecințele pe care faptele ei le-ar putea avea asupra *lui*.

Nu i-a trecut prin cap că dacă ar fi lăsat-o pe Mia să suporte consecințele, la fel ca orice copil normal, atunci poate că i-ar fi venit mintea la cap. Așa cum stăteau lucrurile, Mia putea face orice îi trecea prin minte și să scape apoi basma curată. Abaterile și ieșirile ei îl enervau teribil pe James; pentru prima dată în viața ei, avea atenția lui.

– Auzeam conversații purtate la telefon între Mia și prietenii ei în care vorbeau despre cerceii pe care îi furaseră din mall – de parcă nu ne-am fi permis să-i *plătim*. Mașina mea mirosea a fum de țigară mult timp după ce Mia o împrumuta pentru diverse drumuri, dar, bineînțeles, Mia *mea* nu fuma. Nu fuma, nu bea, nu...

– Doamnă Dennett, mă întrerupe detectivul Hoffman. Adolescenții, prin definiție, sunt o categorie cu totul aparte. Cedează ușor tiparului găștii din care fac parte. Își sfidează părinții. Răspund obraznic, și fac experimente cu orice le pică în mână. Tot ce putem face mai realist, ca părinți de adolescenți, este să-i trecem de perioada asta dificilă în viață și fără răni permanente. Ceea ce îmi povestiți despre Mia nu este foarte ieșit din comun, îmi explică el.

Deși am senzația că ar spune orice numai ca să mă facă să mă simt mai bine.

– Nici nu-ți pot spune ce multe tâmpenii am făcut pe când aveam șaisprezece, șaptesprezece ani, recunoaște el.

Mi le înșiruie: alcool, curse de mașini, copiat la examene, iarbă. Mi le șoptește la telefon.

– Chiar și copiii ascultători simt uneori impulsul de a fura o pereche de cercei de la mall. Adolescenții cred despre ei că sunt invincibili, că nimic rău nu li se poate întâmpla. Abia mai târziu înțeleg că și lucrurile rele au tendința să se mai întâmple, din când în când. Copiii perfecți, care nu greșesc niciodată, ăia sunt cei pentru care ar trebui să ne îngrijorăm, adaugă.

Îl asigur că Mia s-a schimbat mult de când avea șaptesprezece ani, disperată să-l fac să o vadă pe fiica mea ca pe ceva în plus față de un delincvent juvenil.

– S-a maturizat.

Dar e mai mult de atât. Mia s-a transformat într-o tânără femeie superbă, din toate punctele de vedere. Genul acela de femeie la care, copil fiind, visam și eu într-o zi să fiu.

– Sunt convins că așa este, îmi spune.

Dar nu mă opresc acolo.

– Au fost doi, poate trei ani de rebeliune cruntă, după care și-a venit în fire. A văzut o lumină la capătul tunelului – în curând împlinea optsprezece ani și scăpa de noi odată pentru totdeauna. Știa ce vrea. Începuse să-și facă planuri. Un loc doar al ei, libertate. Și își dorea mult să ajute oamenii.

– Adolescenții, spune detectivul, și sunt redusă la tăcere pentru că, deși nu a întâlnit-o niciodată, văd că știe despre fiica mea mai multe chiar decât știu eu. Pe aceia cu probleme, care se simțeau neînțeleși. Așa cum fusese ea.

– Da, șoptesc.

Dar Mia nu-mi explicase niciodată. Niciodată nu a stat de vorbă cu mine pe îndelete despre felul în care putea să empatizeze cu acei copii, despre cum ea, mai mult decât oricine, știa prin ce trec, toate sentimentele lor amestecate, despre cât de greu le era să înoate până la suprafața apei și să ia o gură de aer. Niciodată nu înțelesesem. Nu-mi puteam imagina cum reușea Mia să comunice cu *acei* copii. Dar uite că într-un final nu era vorba despre a fi alb sau negru, bogat sau sărac, ci despre natura umană.

– James n-a putut niciodată să-și șteargă imaginea aia din minte – fiica lui, închisă într-o celulă la secția locală de poliție. Se întoarce iar și iar asupra acelor ani în care s-a luptat să-i țină numele departe de presa de scandal. Își amintește încontinuu cât de dezamăgit a fost de ea. Cum nu voia să-l asculte. Faptul că a refuzat să meargă la Facultatea de Drept a fost picătura care a umplut paharul. Mia era o povară pentru James. Niciodată n-a trecut peste și nu a acceptat femeia puternică și independentă care era acum. În mintea lui James...

– Este în continuare o ratată, continuă detectivul fraza mea, și mă bucur că vorbele astea ies din gura lui, nu a mea.

– Da...

Îmi amintesc de mine la optsprezece ani, toate emoțiile care erau mult mai puternice decât rațiunea. Ce s-ar fi întâmplat cu mine, mă gândesc, dacă nu aș fi intrat în acel bar irlandez în noaptea aia de iulie din 1969? Dacă James nu ar fi fost acolo, dacă nu ar fi ținut un monolog despre legea împotriva trusturilor, dacă nu m-aș fi agățat cu disperare de fiecare cuvânt al său, dacă nu aș fi fost atât de impresionată când ochii lui m-au măsurat din cap până-n picioare, impresionată nu doar de Comisia Federală de Comerț, de achiziții și fuzionări, ci mai ales de felul în care putea face să pară interesant un lucru trivial, de felul în care ochii lui căprui au dansat când i-au întâlnit pe ai mei.

Dacă aș ignora instinctul meu matern, o parte din mine ar putea înțelege punctul de vedere al lui James.

Dar nu aș recunoaște-o niciodată.

Intuiția, totuși, îmi spune că ceva i s-a întâmplat fiicei mele. Ceva rău. Urlă la mine, mă trezește în miezul nopții: ceva rău i s-a întâmplat Miei.

COLIN

Înainte

Îi spun că mergem pe afară. Este prima dată când o las să se plimbe prin jurul cabanei.

— Avem nevoie de bețe pentru foc, îi zic.

În curând va ninge. Atunci vor fi toate îngropate.

— Avem lemne de foc, zice ea.

Stă cu picioarele încrucișate pe scaunul din dreptul ferestrei. Se uită la norii amenințători, negri, care plutesc deasupra copacilor desfrunziți.

Nu mă uit la ea.

— Mai avem nevoie. Pentru la iarnă.

Se ridică încet, întinzându-se.

— Ai de gând să mă ții pe aici atât de mult?

Își trage puloverul maro, urât, peste cap. Nu o consolez cu un răspuns. Sunt chiar în spatele ei, când ieșim afară. Las ușa, în urma noastră, să se trântescă cu putere de perete.

Își croiește drum spre trepte. Se apucă să adune bețe de pe jos. Sunt cu miile, rupte din copaci în timpul furtunii. Sunt ude. Se prind de noroi și de frunzele mucegăite care acoperă pământul. Le adună într-o grămăjoară la baza scărilor. Își șterge apoi mâinile pe pantaloni.

Rufele noastre sunt întinse la uscat pe prispă. Le spălăm în cadă și apoi le agățăm afară să se usuce. Folosim o singură bucată de săpun. Tot e mai bine decât nimic. Sunt înghețate și tari când le tragem pe noi, și de cele mai multe ori nu s-au uscat complet.

O ceață deasă plutește deasupra lacului și se îndreaptă spre cabană. Este o zi deprimantă rău. Nori negri acoperă cerul. În curând o să înceapă ploaia. Îi spun să se grăbească. Mă întreb oare câte zile ne vor ajunge bețișoarele astea. Avem oricum și mult lemn de foc, aliniat de-a lungul unui perete al cabanei. Am fost pe afară în fiecare zi cu un topor și am despicat copacii căzuți, apoi am cules toate crăcile rupte. Dar adunăm și bețele astea ca să nu ne plictisim, mai degrabă. Ca să nu mă plictisesc

eu. Ea n-are dreptul să se plângă. Aerul e proaspăt, tare, așa că îi face bine. Nu știe dacă va mai avea așa o șansă prea curând.

O urmăresc cum adună bețișoarele. Le ține așezate pe un braț, iar cu cealaltă mână se pleacă să mai culeagă. Este o mișcare plină de grație, elegantă. Și-a dat părul după o ureche, ca să nu-i vină în ochi când se apleacă. Le adună până ce nu-i mai încap în brațe, apoi se oprește ca să-și tragă răsuflarea. Își arcuiește spatele, ca să nu o doară de la stat aplecată. Pe urmă se apucă de adunat din nou. Când are suficiente, le duce la cabană. Refuză să se uite spre mine, deși sunt convins că știe că o urmăresc. Cu fiecare tură de bețe, se aventurează tot mai departe în căutarea lor, iar ochii ei albaștri privesc fix spre lac. Libertate.

Începe să plouă. Este una torențială – acum sunt bine, în minutul următor suntem murați. Fata vine alergând de departe cu o grămadă de bețe în brațe. S-a dus pe cât de departe i-am dat voie. Am ținut-o sub ochi tot timpul, asigurându-mă că aş putea-o prinde în caz că ar încerca ceva. Dar n-am crezut că ar fi așa proastă să încerce. Nu din nou.

Deja am început să car bețele înăuntrul cabanei. Le trântesc grămadă în spatele aragazului. Ea mă urmează înăuntru, își lasă și ea bețele, apoi iese să mai ia și celelalte stive de afară. Nu mă așteptam la atâta cooperare. Se mișcă mai încet decât mine. Glezna încă nu i s-a vindecat de tot. De abia au trecut o zi, două, de când n-am mai văzut-o șchiopătând. Ne lovim unul de altul pe scări și, fără să mă gândesc, îi spun *Scuze*. Ea nu zice nimic.

Își schimbă hainele și le agață pe cele ude de bara draperiei din sufragerie. Am adus deja hainele de pe prispă și le-am pus și pe ele la uscat prin cabană. Încet, încet, focul din sobă le va face să se usuce. Cabana pare foarte umedă. Afară, temperatura a scăzut sub minus patru, cinci grade. Am lăsat urme de noroi fleșcăit pe podea. Grămada de bețe lasă și ea să se scurgă apa pe podeaua de lemn. Îi spun să ia un prosop din baie și să șteargă ce poate. Mai devreme sau mai târziu, restul se va usca.

Mă apuc de pregătit cina. Se duce încet la locul ei, pe scaun, și se uită pe geam la ploaia care cade. Face un zgomot monoton pe acoperișul cabanei, rat-tat-tat. O pereche de pantaloni, ai mei, agățați de bara

draperiei, îi astupă o bucată de geam. Învelită în ceață, sufocată de ploaie, lumea pare diferită, ceva mai ambiguă.

Scap pe jos un castron și fata sare speriată, holbându-se la mine acuzator. Știu că sunt gălăgios. Nici nu încerc să fiu discret. Vasele alunecă și se ciocnesc pe blatul mesei, sertarele se trântesc cu zgomot. Pașii mei sunt apăsați. Lingurile îmi mai cad din mână și fac acel zgomot metalic nesuferit când se ating de blatul portocaliu al mesei. Oala de pe aragaz mai dă în clocot și zeama se prelinge pe cuptor.

Cade noaptea. Mâncăm cina în tăcere, recunoscători pentru sunetul ploii. Privesc și eu pe fereastră la cum se întunecă treptat cerul. Aprind veioza mica și chioară și mă apuc să arunc bețe în foc. Mă privește cu colțul ochiului și mă întreb oare ce vede când se uită la mine.

Deodată, aud un zgomot puternic afară și sar repede în picioare, șoptind „Șșșș”, deși ea nu spusese nimic. Mă întind după armă și o apuc strâns în mână. Privesc pe geam și îmi dau seama că este grătarul din curte, care a fost luat de vijelie.

Mă simt ușurat.

Fata se holbează iar la mine, la cum dau draperia la o parte și mă uit în curte, doar ca să fiu sigur. Să mă asigur că nu e nimeni acolo. Trag draperia înapoi și mă așez la loc. Ea mă fixează cu privirea în continuare, se uită la pata veche de două zile de pe tricoul meu, la părul negru de pe mâinile mele, la felul relaxat în care țin pistolul, ca și cum nu ar fi un obiect cu care se poate curma viața cuiva.

Mă uit la ea, nervos, și o întreb:

— Ce-i?

S-a ghemuit la loc, pe scaunul de lână fereastră. Părul îi cade peste față, în valuri lungi. Vânătăile sunt aproape vindecate, dar în ochi parcă i-a rămas durerea că au existat pe fața ei. Probabil că încă mai simte cum îi apăs pistolul în carne și știe, din felul în care mă inspectează, că e doar o problemă de timp până când o voi face din nou.

— Ce facem aici?, mă întrebă.

Întrebarea îi iese forțată, insinuată. Într-un final și-a adunat curajul ca să întrebe asta. Și-a dorit să o facă încă de când am ajuns aici.

Suspîn lung, exasperat.

— Nu-ți bate tu capul cu asta, spun, după o vreme.

Doar un răspuns la nimereală, ca să-i închid gura.

– Ce vrei de la mine?, continuă ea.

Stau nemișcat, fără nicio emoție exprimată pe față. Nu vreau nimic de la ea.

– Nimic, spun.

Mă întorc cu spatele și încep să împung bețele din foc. Nu vreau să mă uit în direcția ei.

– Atunci lasă-mă să plec.

– Nu pot.

Îmi scot unul din tricourile de pe mine și îl așez pe jos, la picioarele mele, tot acolo unde pun și pistolul. Cel puțin aici, în partea asta, focul încălzește cât de cât cabana. Dormitorul, în schimb, e friguros. Ea doarme cu multe haine pe ea, pantaloni lungi, un hanorac și șosete, și încă mai tremură chiar și după ce a adormit.

Știu asta, pentru că am privit-o.

Mă întrebă din nou ce vreau de la ea. Sigur că vreau ceva, îmi zice. Altfel, de ce aș fi înșfăcat-o din apartamentul meu și aș fi adus-o aici?

– Am fost angajat să fac o treabă. Să te iau și să te duc la Lower Wacker. Să te las acolo. Asta a fost tot. Trebuia să te las acolo și să dispar.

Lower Wacker este o stradă care se intersectează cu un tunel, iar tunelul se întinde până la mama dracu'.

O văd în ochii ei – este confuză. Se uită în depărtare, tot pe geam, în noaptea lipsită de orice lumină.

Sunt câteva cuvinte pe care nu le înțelege: *o treabă, să te las și să dispar*. Era mult mai ușor pentru ea să creadă că toate astea au fost la întâmplare. Că un nebun a răpit-o, doar pentru că așa i s-a năzărit.

Spune că singurul lucru pe care-l știe despre Lower Wacker este că obișnuia să meargă acolo cu soră-sa când erau mici, pe când locul era luminat cu becuri verzi, fosforescente. Asta e prima chestie personală pe care mi-o spune despre ea.

– Nu înțeleg, zice, disperată să primească un răspuns.

– Nu știu nici eu toate detaliile. Șantaj. Răscumpărare, îi zic.

Începe să mă calce pe nervi. N-am chef să vorbesc despre asta.

– Și atunci de ce suntem aici?

Ochii ei mă imploră să-i dau o explicație. Mă privește cu acest amestec de frustrare, dezorientare și trufie.

E o întrebare al naibii de bună, mă gândesc.

Am studiat-o un pic, online, înainte de-a o înhăța. Știu câte ceva despre ea, deși e convinsă că n-am nicio idee. Am văzut poze cu familia ei mondenă, îmbrăcați în hainele lor de designeri, părând bogați și snobi în același timp. Știu când a devenit taică-su judecător. Știu când ar trebui să fie reales. Am urmărit pe internet niște filmulețe cu el. Știu că e un nenorocit.

Așchia nu sare departe de trunchi.

Vreau să-i spun s-o lase baltă. Să tacă din gură. Dar, în loc de asta, spun:

– M-am răzgândit. Nimeni nu știe că suntem aici. Dacă ar ști, ne-ar omori. Pe mine și pe tine.

Se ridică și începe să se plimbe cu pași târșâiți prin cameră. Își ține brațele strânse în jurul corpului.

– Cine?, mă imploră ea.

Cuvintele alea – *ne-ar omori, pe mine și pe tine* – o lasă aproape fără suflare. Ploaia începe să cadă și mai puternică, deși nu credeam că este posibil. Se apleacă spre mine, ca să audă ce am de spus. Mă uit la podeaua de lemn a cabanei. Îi evit ochii nerăbdători.

– Nu-ți face griji, spun.

– Cine?! mă întreabă din nou.

Așa că îi povestesc despre Dalmar. Mai mult ca să tacă naibii din gură. Îi spun despre ziua în care Dalmar m-a găsit și mi-a dat o fotografie cu ea. Mi-a zis că trebuie s-o găsesc și să i-o aduc pe fata aia.

Se întoarce spre mine și mă întreabă pe un ton acuzator:

– Și atunci de ce n-ai făcut-o?

O văd mustind de ură, din creștetul capului până la degetele de la picioare, și mă gândesc că poate ar fi trebuit s-o fi făcut. Ar fi trebuit să i-o duc lui Dalmar și să termin cu treaba asta. Aș fi acum acasă, cu destui bani încât să am de mâncare, pentru facturi și pentru ca să acopăr creditele. Nu ar trebui să-mi fac griji pentru ce am lăsat în urmă, întrebându-mă constant cum mai merg lucrurile acasă, cum o să supraviețuiască ea, cum aș putea s-o iau cu mine înainte să dispar. Mă

gândesc la asta tot timpul, de fapt. Mă ține treaz nopțile. Când nu sunt terorizat de gândul la Dalmar și polițiști, mă gândesc la ea, singură în toată casa. Dacă aș fi predat fata așa cum ar fi trebuit, cum ne înțelesesem, toate astea s-ar fi terminat. Apoi, singurul lucru care m-ar mai fi îngrijorat ar fi fost dacă și când m-ar fi prins polițiștii. Dar, sigur, nu era ceva nou.

Nu răspund la întrebarea idioată a fetei. E ceva ce n-are nevoie să știe. Nu e treaba ei să știe de ce m-am răzgândit și de ce am adus-o aici.

În loc de asta, îi povestesc tot ce știu despre Dalmar. N-am habar de ce o fac. Presupun ca să fiu convingător, ca ea să știe că n-o mint. Ca să-i fie teamă. Ca să înțeleagă că a fi aici, cu mine, e cea mai bună alternativă, singura, de fapt.

Cam tot ce știu despre Dalmar e din auzite. Zvonuri despre cum a fost unul dintre acei copii soldați pe când trăia în Africa, ăia care sunt spălați pe creier și dresați să omoare. Despre cum a bătut și torturat un om de afaceri, într-un depozit părăsit, undeva prin vest, pentru că omul nu-și plătise datoriile. Despre cum ucisese un băiețel de numai nouă, zece ani, pentru că familia lui nu plătise răscumpărarea. Cum l-a împușcat pe copil și apoi a trimis fotografii cu el mort familiei, ca să se amuze și să triumfe.

– Minți, îmi spune ea.

Dar ochii îi sunt plini de groază. Știe că nu mint.

– Cum poți ști sigur?, o întreb. Ai idee ce ți-ar fi făcut dacă ar fi pus mâna pe tine?

Violul și schingiuirea sunt primele care-mi vin mie în minte. Are un loc secret în Lawndale, o casă pe South Homan, unde am fost și eu o dată sau de două ori. Acolo mă gândesc că ar fi ținut fata, o casă din cărămidă cu trepte în față. Un covor plin de pete. Întrerupătoare smulse din perete când fostul proprietar s-a cărat. Urme de inundație și mucegai întins pe tavan și pe pereți. Geamuri sparte, acoperite cu folie de plastic. Ea, în mijlocul camerei, pe un scaun pliant, legată și cu un căluș în gură. Așteptând. Pur și simplu așteptând. În timp ce Dalmar și băieții lui se distrau și ei un pic. Și după ce judecătorul ar fi plătit recompensa, mi-l imaginez pe Dalmar spunându-i unuia dintre băieți s-o împuște. Să scape de orice fel de dovezi. S-o arunce în vreun tomberon sau poate în râu. Îi spun asta și pe urmă adaug:

– Odată ce intri într-un rahat ca ăsta, nu mai este cale de ieșire.

Nu spune nimic. Nici despre Dalmar, deși eu știu că se gândește la el. Știu că are în minte acea imagine cu Dalmar împușcând un copil de nouă ani.

GABE

Înainte

Sergentul îmi dă undă verde să dau fața suspectului nostru la știri, vineri seara. Indiciile încep să curgă. Oamenii sună să ne spună că ne-au văzut suspectul. Atâta doar că pentru unii e Steve, pentru alții e Tom. O doamnă crede că a mers cu el în metrou seara trecută (Era și o femeie cu el? Nu, era singur). Un tip crede că l-a văzut lucrând în clădirea lui de birouri pe State Street, dar e convins că suspectul este hispanic, ceea ce îl asigură că este fals. Avem doi novici care sunt însărcinați să răspundă la telefon, încercând să deosebească piste reale de fundături. Până dimineața, rezultatul apelurilor este acesta: ori nimeni nu are nici cea mai vagă idee cine e suspectul, ori e cunoscut după atâtea alias-uri cât să primim telefoane de identificare pentru tot restul anului. Recunoașterea eșecului nostru mă întristează. Suspectul nostru ar putea fi mai experimentat decât mi-ar fi plăcut mie să cred.

Îmi petrec o grămadă de timp gândindu-mă la el. Îmi pot imagina multe despre caracterul lui fără să-l fi întâlnit vreodată, fără ca măcar să-i știu numele. Nu există niciodată un singur factor care dă naștere unui comportament violent și antisocial la o persoană. Este un cumul de factori, întotdeauna. Bănuiesc că nivelul lui socio-economic nu-l plasează nicăieri în vecinătatea familiei Dennett. Pot să presupun că nu a mers la facultate și că a avut probleme în a-și găsi sau în a-și menține un loc de muncă. Mai cred că, în copilărie, nu a avut relații care să conteze cu mulți adulți, nu a avut un model. Poate că nu a avut deloc relații care să conteze. Poate că s-a simțit înstrăinat. E posibil ca părinții să nu se fi implicat deloc. Poate că au avut probleme în căsnicie. O fi fost chiar abuzat. Cu siguranță, părinții nu au pus accentul pe educarea copilului, și nici prea mult pe afecțiunea pe care ar fi trebuit să i-o ofere. Sigur nu au fost genul care să-l învelească înainte să adoarmă sau să-i citească povești, seara. Sunt convins că nu mergeau la biserică.

Nu este obligatoriu să fi manifestat violență față de animale, în copilărie. Poate era doar hiperactiv. Poate avea probleme în a se concentra. Poate era deprimat, rebel sau antisocial.

Mai mult ca sigur, niciodată nu a simțit că deține controlul asupra propriei vieți. Nu a învățat ce înseamnă să fii maleabil. Nu știe ce este empatia. Sigur nu are abilitatea de a ieși dintr-un conflict decât dând cu pumnul sau scoțând pistolul.

Am urmat cursuri de sociologie. Am de-a face cu delincvenți de o viață întreagă, și sunt anumite tipare care se repetă de fiecare dată.

Nu e neapărat obligatoriu să fi luat droguri, dar e posibil. Familia lui poate că nu trăia neapărat din ajutor social, dar nici n-aș exclude posibilitatea asta. Poate că n-a făcut parte dintr-o bandă de cartier, dar nu se știe niciodată. Poate că părinții lui nu aveau neapărat o armă în casă.

Ce pot spune cu siguranță este că nu a fost foarte iubit de ai lui. Familia lui nu se ruga înainte de cină. Nu mergeau cu cortul în natură și nici nu se înghesuiau unii într-alții pe canapea, ca să se uite la un film. Bag mâna în foc că taică-su nu l-a ajutat niciodată cu tema la algebră. Pot să jur că măcar o dată cineva a uitat să-l ia de la școală. Mai mult ca sigur, la un moment în viața lui, nimeni n-a mai dat doi bani să verifice la ce se uită la TV. Și mai pot jura că a fost rănit cândva de către o persoană în care a avut încredere, care l-a dezamăgit brutal.

Mut de pe un program pe altul, la TV: ăia de la Bulls au zi de pauză, Illinois tocmai au fost bătute de Badgers. Nu e o seară norocoasă pentru mine, în fața televizorului. Înainte de-a mă opri să mă uit la *It's the Great Pumpkin, Charlie Brown*, mai trec o dată prin toate cele peste o sută de posturi TV – cine zice că banii nu pot cumpăra fericirea? – și, norocul meu, dau peste fața judecătorului Dennett, care ține o conferință de presă. Sunt știrile de la ora șase. *Ce dracu'*, îmi zic, și dau sonorul mai tare, ca să aud ce debitează. Ți-ai imagina că detectivul care se ocupă de investigație ar trebui să fie acolo, la conferința de presă, sau cel puțin să știe că rahatul ăla se întâmplă. Dar uite că acolo, în locul meu, este un polițist care e prieten cu judecătorul de când lumea și pământul. Trebuie să fie plăcut pentru polițist să aibă prieteni în locuri atât de importante. Eve cea strălucitoare stă lângă judecătorul Dennett, ținându-l de mână – sunt convins că gestul este doar de ochii lumii, din moment ce eu n-am

văzut până acum nicio dovadă de afecțiune între ei – iar Grace stă lângă mama ei, făcând ochi dulci camerelor de filmat, de parcă ar fi debutul ei pe sticlă. Judecătorul pare cu adevărat îndurerat de dispariția fiicei lui și sunt convins că vreun avocat sau vreun consultant în politică i-a spus ce să spună și ce să facă, până la ultimele detalii: să-și țină nevasta de mână, de pildă, sau să mimeze că își pierde șirul vorbelor și că îi este greu apoi să-și recapete stăpânirea de sine. Știu că este o înșelătorie și că judecătorul nu e așa cum vrea să pară. Un reporter încearcă să pună o întrebare, dar este refuzat, în timp ce purtătorul de cuvânt al familiei îi ia locul judecătorului, iar familia îndurerată se retrage spre propria casă, cu demnitate. Polițistul intră în direct suficient de mult ca să asigure lumea că îi are pe cei mai buni detectivi în această investigație, ca și cum asta ar trebui să mă mulțumească, după care transmisiunea se mută într-un studio de pe Michigan, unde prezentatoarea știrilor recapitulează cazul Miei – arătând pe ecran și portretul suspectului nostru, iar apoi, brusc, trece la povestea unui incendiu din South Side.

COLIN

Înainte

Urăsc să fac asta, dar pur și simplu nu văd altă soluție. Nu am încredere în ea.

Aștept până ce intră în baie și apoi vin prin spatele ei, cu o frânghie în mână. M-am gândit și la banda adezivă pe care am luat-o de la Grand Marais, dar nu cred că e nevoie de așa ceva. Nu e nimeni prin preajmă care s-o audă țipând.

– Ce faci?!

Stă în fața chiuvetei, spălându-se pe dinți cu un deget. Groaza îi umple ochii, pur și simplu, la vederea mea, cum intru în baie fără să o anunț, cu frânghia în mână.

Încearcă să fugă, dar o prind în brațe. E atât de ușor. Este foarte fragilă zilele astea; nici măcar nu încearcă să se lupte cu mine.

– Nu se poate altfel, îi spun, iar ea zbiară că sunt un mincinos și un nemernic.

Îi trec sfoara în jurul fiecărei încheieturi, și apoi o leg la baza chiuvetei. Asta am învățat pe când am fost cercetaș. Nicio șansă să se dezlege și să fugă.

Mă asigur că încui ușa de la intrare înainte să plec.

Cam tot ce știu am învățat fiind cercetaș. Proful meu din clasa a patra ne-a tot învățat chestii, pe vremea când încă îmi mai păsa de ceea ce credeau profii despre mine.

Nici nu-mi mai amintesc câte medalii de merit am câștigat – tras cu arcul, cățarat, vâslit, campat, pescuit, primul ajutor. Am învățat cum să trag cu arma. Cum să-mi dau seama că se răcește în curând vremea. Cum să supraviețuiesc afară pe timp de furtună. Cum să fac focul. Am mai învățat totul despre cum să faci un nod perfect. Nici nu ai idee când vei avea nevoie de asta.

Pe când aveam paispe ani, eu și Jack Gorsky am încercat să fugim de acasă. Jack era polonez și locuia pe strada mea, la câteva case distanță.

Am dispărut pentru trei zile. Ajunsesem până la Kokomo când ne-au găsit polițiștii, ascunși într-un cimitir abandonat, printre morminte vechi de sute de ani. Ne-au găsit beți mangă, cu sticla de votcă a doamnei Gorsky pe care Jack o șterpeliase înainte să fugă de acasă și o ascunsese în rucsac. Era martie. Făcusem singuri un foc, din bețe găsite prin cimitir. Jack se împiedicase de o piatră și-și julise rău genunchiul. L-am bandajat cu o trusă de prim ajutor pe care o cărasem cu mine, cu tifon și pânză pe care le luasem de acasă.

Am încercat să vânez la un moment dat, cu Jack Gorsky și cu taică-su. Am dormit la ei acasă în noaptea aia, și a doua zi m-am trezit la 5 dimineața. Ne-am îmbrăcat în haine cu imprimeu de camuflaj și am pornit-o spre pădure. Ei păreau vânători profesioniști cu tot echipamentul lor, arc cu săgeți și puști, binoclu, ochelari pentru noapte, muniție. Eu eram de departe doar un amator în comparație cu ei, îmbrăcat într-un trening verde turbat pe care-l cumpărasem cu o zi înainte de la Wal-Mart. Jack și cu taică-su purtau de fapt haine de armată, de când domnul Gorsky fusese în războiul din Vietnam.

Gorsky juniorul a ochit o căprioară cu coada albă. Animalul ăla nenorocit era superb, un mascul, de fapt, cu niște coarne de la care nu-mi puteam desprinde privirea. Era prima dată când mergeam să vânez. Domnul Gorsky a considerat că eu trebuie să trag primul. Așa era corect, a zis. M-am așezat în poziția de tras și am început să mă holbez la animal, în ochii lui negri care parcă mă provocau să trag.

– Nu te grăbi, Colin, îmi spusese. Stai calm.

Eram convins că vedea cum îmi tremurau brațele, ca ale unui căcăcios mic.

Am ratat intenționat, speriiind cerbul, care s-a ascuns undeva unde putea fi în siguranță.

Domnul Gorsky a spus că i se putea întâmpla oricui. Că data viitoare voi avea mai mult noroc. Jack mi-a zis că-s un fătălău. Apoi a venit rândul lui Jack să tragă. A împușcat un pui de cerb chiar între ochi, în timp ce căprioara și-a văzut puiul dându-și ultima suflare.

Data următoare când m-au invitat la vânătoare, am spus că sunt bolnav. N-a mai trecut mult după asta și Jack a fost trimis la școala de corecție, după ce a amenințat un prof cu pistolul lui taică-su.

Conduc pe bulevardul County Line, trec de lacul Trout, când îmi dau seama de ceva: aș putea conduce mai departe. Să trec de Grand Marais, să ies din Minnesota și să ajung la Rio Grande. Am legat fata bine. N-are cum să scape de acolo. N-are cum să cheme polițaii și să mă toarne. Chiar dacă și-ar putea dezlega mâinile, ceea ce ar fi aproape imposibil, ar trece ore bune până ce ar ajunge într-un loc populat. Până atunci, aș fi prin sudul Dakotei sau undeva în Nebraska. Polițiștii m-ar da în urmărire generală, numai că fata mă știe drept Owen, așa că n-ar putea să mă dea în gât decât dacă s-a uitat bine la permisul auto. Mă joc o vreme cu perspectiva asta în minte, să abandonez cabana aia jengoasă și să mă car. Dar sunt un milion de chestii care ar putea să dea greș. Deja e posibil ca poliția să știe că fata este cu mine. Poate deja și-au dat seama cum mă cheamă. M-or fi dat deja în urmărire. Poate chiar Dalmar m-a turnat, ca să se răzbune, să-și ia revanșa că i-am tras țepă.

Dar nu e singurul lucru care mă împiedică să fug încotro văd cu ochii. Mi-o imaginez pe fată, legată de chiuveta din baie, în pustietate, în anotimpul ăsta cu vreme nemiloasă. Nici dracu' n-ar găsi-o. Nu înainte să crape de foame. Nu până la primăvară, când vor veni turiștii, atrași la cabană de mirosul de putreziciune.

Ăsta e de fapt motivul principal care mă împiedică s-o iau la sănătoasa. Deși mi-aș dori tare mult să mă fac dispărut. Deși chiar am nevoie să dispar. Deși știu că fiecare zi în care mai rămân pe aici este un alt cui bătut în sicriul meu.

Nici nu știu cât timp lipsesc. Câteva ore, cel puțin. Când mă întorc, trântesc ușa în urma mea. Apar în pragul băii cu un cuțit în mână. O văd pe fată că începe să se panicheze, dar nu zic nimic. Mă așez pe jos, lângă ea, și tai sfoara. Îi întind mâna, s-o ajut să se ridice în picioare. Numai că ea mă îmbrânțește. Îmi pierd echilibrul și sunt nevoit să mă sprijin de perete. Fata tremură. Își trece degetele de-a lungul rănilor pe care frânghia i le-a făcut pe pielea încheieturilor, acum roșii.

— De ce naiba ai făcut asta?, o întreb și o apuc de mâini ca să mă uit mai bine.

A stat acolo toată ziua și a încercat să se elibereze.

Mă împinge cu toată forța de care este în stare. Nu e prea multă, de altfel. O apuc de o mână și-i parez loviturile. Simt că o doare felul în care o apuc și nu vreau să-i dau drumul.

— Ai crezut că aș fi putut pur și simplu să te las aici? întreb.

O împing de data asta eu cât mai departe de mine. Mă întorc cu spatele și plec.

— Moaca ta e peste tot la TV. Nu puteam să te iau cu mine, îi explic.

— M-ai luat data trecută.

— Dar acum ești deja celebră.

— Și tu cum ești?, mă întrebă.

— Nimeni nu dă doi bani pe ce fac eu.

— Mîiți, zice ea.

Stau în bucătărie și despachetez. Pungile golite cad pe podea. Lemne pentru foc. Observă o undiță, pe care am sprijinit-o de ușă.

— Unde ai fost?

— Să iau toate căcaturile astea.

Mi-a ajuns. Încep să mă enervez. Arunc conservele cu mâncare în dulap, trântesc ușile. Și apoi mă opresc. Mă întrerup din despachetat suficient cât să mă uit lung la ea. Chestia asta nu se întâmplă prea des.

— Dacă te-aș fi vrut moartă, ai fi fost moartă. E un lac acolo afară, aproape înghețat. Nu te-ar fi găsit nici dracu' până la primăvară.

Se uită ca de obicei pe geam, la lacul înghețat în ceața după-amiezii. O face să tremure priveliștea, sau poate gândul că trupul ei fără viață ar fi putut să se scufunde în întinderea aia rece.

Și apoi o fac.

Mă întind spre dulap și scot pistolul. Ea se întoarce să fugă. O apuc cu putere de un braț și o forțez să ia arma. Gestul ne surprinde cumva pe amândoi. Atingerea metalului rece o paralizează.

— Ia-l, o îndemn.

Nu vrea.

— Ia pistolul! țip la ea.

Îl apucă cu mâinile tremurătoare și aproape îl scapă pe jos. Îi iau mâinile și i le apăs pe amândouă în jurul pistolului. O forțez să pună degetul pe trăgaci.

– Chiar acolo. Simți? Așa tragi în cineva. Crezi că te mint? Crezi că o să-ți fac rău? E încărcat. Doar îndreaptă-l spre mine și trage.

Stă adormită, ca intrată în comă, cu pistolul în mâini, întrebându-se ce mama naibii tocmai s-a petrecut. Îl ridică pentru o clipă, iar greutatea lui i se pare mai mare decât s-ar fi așteptat. Îl îndreaptă spre mine și eu mă uit fix la ea, provocând-o. *Trage. Doar trage.* În ochi i se citește frica, mâinile îi sunt nesigure. Nu are curajul să tragă. Știu asta. Dar, totuși, am avut dubii.

Stăm așa, privindu-ne. Douăzeci de secunde, treizeci, poate mai mult, înainte ca ea să coboare arma și să iasă din cameră.

EVE

După

Îmi povestește visul. Mia de dinainte n-ar fi făcut asta niciodată. Mia de dinainte nu mi-ar fi spus prea mult din ce îi trecea prin minte. Dar visul ăsta o deranjează, un vis care se tot repetă, pe care l-a avut în fiecare noapte, nici nu mai știe de când. Este mereu la fel, sau cel puțin așa spune ea.

Stă pe un scaun de plastic alb, din cele care de obicei sunt pentru grădină, într-o cameră spațioasă dintr-o cabană altfel micuță. Scaunul este lipit de peretele opus ușii de la intrare, iar ea e ghemuită pe el, cu o pătură pusă pe picioare. Materialul păturii e din ăla care îți irită pielea și te mănâncă, îi este frig rău, tremură fără să se poată opri, deși este adormită, partea de sus a corpului îi este prăbușită peste brațul scaunului. Poartă un pulover maro, ponosit, cu o pasăre brodată pe el, un cufundar, și sub el sunt cusute cuvintele *L'étoile du Nord*.

În vis, Mia se uită la ea cum doarme. Întunericul din cabană se adună în jurul ei, sufocând-o. Simte apăsarea și mai simte ceva. Frică. Groază. O presimțire a răului.

Când el îi atinge mâna, se cutremură. Mâna lui, îmi spune Mia, este rece ca gheața. Își dă seama că în poala ei stă o armă, care acum îi alunecă de-a lungul picioarelor amortite, pentru că a stat încolăcită toată noaptea. Soarele s-a ridicat deja pe cer, îl vede strălucind prin ferestrele murdare, în timp ce draperia demodată a rămas trasă în lături. Mia apucă arma, o îndreaptă spre el. Are o expresie rece pe față. Mia nu știe nimic despre arme. Tot ceea ce a învățat, îmi spune, el i-a arătat.

Pistolul pare greu și ciudat în mâinile ei care îi tremură. Dar poate simți hotărârea care o animă, în vis – l-ar putea împușca. Ar putea să o facă. L-ar putea lua viața.

Stă nemișcat și nu pare tulburat. Înaintea ei, el se întinde și își îndreaptă spatele. Pare odihnit, deși ochii îi trădează întrucâtva tulburarea: sprâncenele ridicate, pesimismul ăla și nepăsarea care o

împietreau până atunci. Este nebărbierit, i-au crescut barba și mustața. Tocmai s-a dat jos din pat. Fața îi mai păstrează cutele imprimate de pernă în timpul somnului, iar ochii lui au urdori. Hainele îi sunt boțite, pentru că a dormit îmbrăcat. Stă la ceva distanță de ea, dar și așa îi poate simți respirația neplăcută pe care o are dimineața.

– Chloe, îi zice, cu vocea lui liniștitoare.

Spune că este blând și încurajator și, deși amândoi știu că el s-ar putea reperi să-i ia arma din mâinile nesigure și s-o împuște, nu o face.

– Am făcut ouă, zice el.

Apoi Mia se trezește.

Sunt două lucruri care-mi rămân în minte din visul Miei. Cuvintele *L'étoile du Nord* de pe pulover și ouăle. Bine, și detaliul că Mia – cu alias-ul Chloe – ține o armă în mână. Îmi iau laptopul după-amiază, când Mia s-a retras în dormitor pentru una din multele ședințe de picotit în pat. Deschid un motor de căutare și titez în franceză cuvintele alea pe care ar trebui să le știu de la ora de franceză din liceu, numai că le-am uitat. Găsesc imediat semnificația – steaua Nordului, motto-ul statului Minnesota. Bineînțeles.

Dacă visul este o amintire, nu un vis propriu-zis, o retrăire a timpului petrecut la *L'étoile du Nord*, atunci de ce ține ea un pistol în mână? Și, poate chiar mai important, de ce nu l-a folosit ca să-l împuște pe Colin Thatcher? Cum s-a sfârșit acel incident? Cât mi-aș dori să aflui!

Dar mă calmez, spunându-mi că acel vis este doar simbolic. Caut semnificații ale viselor, în special ce înseamnă când visezi ouă. Dau de un dicționar cu interpretări ale viselor și, în definiția pe care o găsesc, mi se pare că totul începe să aibă sens. Mi-o imaginez pe Mia chiar în acel moment, întinsă pe patul din camera ei, ghemuită în poziție fetală sub plapumă. Când s-a dus în cameră, spunea că nu se simte deloc bine; nici nu mai țin minte de câte ori am auzit-o deja și am pus-o pe seama stresului și oboselii. Însă acum înțeleg că ar putea fi mai mult de atât. Degetele mi se opresc pe tastatură și încep să plâng. Ar putea fi asta?

Se spune că greșurile de dimineață sunt ereditare. Mie mi-a fost îngrozitor de rău în timpul ambelor sarcini, cu Grace mai ales. Am auzit de altfel că la prima sarcină îți este mai rău și s-a adevărit. Mi-am petrecut multe zile și nopți deasupra veceului. Vomitând până nu mai rămânea

nimic decât bilă. Eram obosită tot timpul, o letargie cum nu mai trăisem niciodată până atunci; mă obosea și până să deschid ochii. James nu mă înțelegea. Sigur că nu – cum ar fi putut? Nici eu n-aș fi înțeles starea aia de rău până când n-am trăit-o, și în tot acest timp ajungeam la capătul puterilor, uneori dorindu-mi chiar să mor.

Potrivit aceluia dicționar de interpretare a viselor, când cineva visează ouă înseamnă ceva nou și fragil. Viața, în cea mai tânără formă, la începuturile ei absolute.

COLIN

Înainte

Mă trezesc cu noaptea în cap. Târăsc undița după mine afară, pe drumul spre lac, împreună cu o cutie cu scule pe care am luat-o de la magazin. Am cheltuit o avere pe toate cele necesare pescuitului – plus un burghiu și o racletă, pentru gheața de deasupra lacului. Pentru când o să înghețe. Nu neapărat că aş plănuir să mai stau pe aici până atunci.

Își trage un pulover gros pe cap. Vine și ea în excursia până la lac. Mai are părul ud, de la baia făcută cu puțin timp înainte, iar vârfurile i se întăresc afară, în aerul rece. Până la venirea ei, totul este tăcut. Soarele de abia a răsărit. Sunt pierdut printre gânduri, încercând din răspuțeri să mă conving că acasă este totul în regulă. Încerc să-mi îndepărtez sentimentul de vină, spunându-mi că mai era multă mâncare în frigider, că ea nu avea cum să alunece și să-și fractureze șoldul sau ceva de genul ăsta. Și chiar când sunt pe punctul de-a mă convinge, o nouă spaimă îmi vine în minte: am uitat să dau drumul la căldură și va îngheța în casă, sau va lăsa ușa de la intrare deschisă și cine știe ce animal va intra înăuntru. Apoi, un gând mai rațional își face loc: ba am dat drumul la căldură. Sigur că am dat. Timp de vreo zece minute, încerc să-mi reamintesc cum stăteam aplecat deasupra centralei, fixând-o la o temperatură de douăzeci de grade.

Până acum, cel puțin, măcar trebuie să fi ajuns banii, suficienți câți s-o ducă bine. Pentru o vreme.

Am adus un scaun de grădină de la cabană și stau pe el, cu o cană de cafea pe jos, la picioare. Mă holbez la ce poartă fata, în timp ce se apropie de lac. Are niște pantaloni pe ea care nu țin deloc de frig. Nu mai sunt nici frunze măcar în copaci, care să țină vântul la distanță. Părul înghețat îi zboară în toate părțile. O parte îi intră pe sub pulover și i se lipește de piele. Deja tremură.

Am deschis centrala, da, da, îmi amintesc. Sigur că am făcut-o. Douăzeci de grade.

— Ce dracu' faci aici?, o întreb. O să îngheți ca naiba.

Și totuși, se așază pe jos, neinvitată. Pe pământ, pe țărnul lacului. I-aș putea spune să meargă înapoi în cabană, dar n-o fac.

Pământul e ud, mocirlos. Își trage picioarele mai aproape. Și le îmbrățișează, ca să nu-i înghețe.

Nu vorbim. Nu avem nevoie. E pur și simplu bucuroasă că e afară, la aer.

Cabana miroase îngrozitor, asta e adevărat, A mucegai și umezeală. Îți înțepă nasul chiar și după atâtea zile în care am stat înăuntru și în care se presupune că ne-am mai obișnuit cu mirosul. A început să fie la fel de frig înăuntru ca și afară. Trebuie să păstrăm atât de multe lemne cât putem pentru la iarnă. Până atunci, aprindem soba doar noaptea. În timpul zilei, temperatura din cabană este cam pe la zero grade. Îmi dau seama că fetei nu îi e niciodată cald, deși pune haine peste haine pe ea. Iarna, aici, la nord, este aspră și neiertătoare, mai friguroasă decât ne-am imaginat vreodată. În câteva zile va veni noiembrie, liniștea de dinaintea furtunii.

Un grup mic de cufundări plutesc pe deasupra lacului, îndreptându-se spre sud. Țștia sunt ultimii care au mai rămas atât de în nord. Sunt puii țștia care se cară acum, puii care au ieșit în primăvară și care abia acum au căpătat puteri pentru o călătorie atât de lungă. Ceilalți, toți, au plecat deja.

Bănuiesc că ea n-a mai pescuit până acum, dar eu am mai făcut-o. Am tot pescuit de când eram mic. Țin de undiță, cu corpul cât mai nemișcat. Urmăresc bobina de la suprafața apei. Fata înțelege cel puțin că nu trebuie să facă niciun zgomot. Știe că sunetul vocii ei ar putea să sperie peștii și să-i îndepărteze.

— Na, îi spun, ținând undița strânsă între genunchi.

Îmi scot haina de pe mine, una groasă, bună și de ploaie, cu glugă. I-o întind.

— Pune asta pe tine, înainte să îngheți de tot.

Nu știe ce să spună. Nici măcar nu-mi mulțumește. Nu este ceva ce facem de obicei. Își bagă mâinile pe mânecile care sunt de două ori măsura ei și, doar un minut mai târziu, se oprește din tremurat. Își trage

gluga mai bine pe cap. Acum pare echipată de iarnă. Mie nu mi-e frig. Chiar dacă mi-ar fi, nu aş recunoaşte-o.

Un peşte muşcă momeala. Mă ridic în picioare şi smucesc din undiţă, ca să se înfigă cârligul. Apoi mulinez, ferm, dar nu foarte repede. Se întoarce cu spatele când un peşte prins în undiţă ţâşneşte din apă, iar aripioarele îi bat speriate, se agaţă de viaţă. Îl trântesc la pământ şi-l urmăresc zbatându-se până ce moare.

– Poţi să te uiţi acum. E mort, îi zic.

Dar nu poate. Nu se uită. Nu până ce corpul meu nu blochează priveliştea. Mă aplec deasupra peştelui şi îi scot cârligul din gură. Strecor apoi o rămă în cârligul undiţei şi i-o întind fetei.

– Nu, mulţumesc, zice.

– N-ai mai pescuit?

– Nu.

– Nu e ceva ce vă învaţă în locul de unde vii tu, aşa e?, zic.

Ştie ce cred eu despre ea. Fetiţa bogată şi răsfăţată. Încă nu mi-a demonstrat prin nimic că ar fi contrariul.

Îmi smulge undiţa din mână. Nu e obișnuită să i se spună ce să facă.

– Măcar ai idee ce faci?, o întreb.

– Poc să-mi dau seama, se stropşeşte la mine.

Dar n-are nici cea mai vagă idee, aşa că trebuie să-i arăt eu cum trebuie să țină undiţa dreaptă. Se aşază pe marginea lacului şi aşteaptă. Probabil speră ca toţi peştii să se îndepărteze. Stau la loc pe scaun şi sorb din cana cu cafeaua care s-a răcit deja.

Timpul trece. N-am idee cât. Intru în cabană ca să mai îmi pun cafea şi să mă piş. Când mă întorc, zice că e surprinsă că n-am legat-o de un copac. Soarele e sus pe cer, chinuindu-se să încălzească un pic ziua. Nu face o treabă prea bună.

– Eh, ai avut noroc, îi zic.

După ce mai trece ceva timp, o întreb de taică-su.

La început tace, uitându-se fix la apă, cu umerii neclintiţi. Parcă vrea să cuprindă cu mintea tot ce o înconjoară, umbrele lungi ale copacilor oglindite în apă, ciripitul păsărilor.

– Ce-i cu el?, mă întrebă.

– Cum e, ca om?, întreb.

Totuși, știu ce fel de om e. Vreau doar s-o aud pe ea spunând-o.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Stăm tăcuți pentru câteva momente. Apoi ea este aia care rupe tăcerea.

– Tata a fost bogat dintotdeauna. Banii lui au fost acolo de când lumea și pământul, zice ea, apoi îmi explică: familia lui a fost bogată.

De generații, încontinuu. Au avut mai mulți bani decât imaginație pentru a-i cheltui.

– Îndeajuns pentru a hrăni o țărișoară întreagă, zice ea.

Numai că n-au hrănit pe nimeni. I-au ținut pe toți numai pentru plăcerile proprii.

Îmi spune cum taică-su chiar are o carieră reușită. Știu asta.

– Oamenii îl recunosc, oriunde s-ar duce. Și asta i s-a urcat la capul ăla sec al lui. Dorința nesfârșită a tatălui meu pentru mai mulți bani, tot mai mulți, l-a făcut să devină o persoană coruptă. A început să accepte mită, de exemplu. Numai că n-a fost prins niciodată.

Face o pauză.

– Imaginea înseamnă totul pentru el.

Apoi îmi povestește despre soră-sa. Grace. Îmi spune că, la fel ca și taică-su, Grace este snoabă, goală pe dinăuntru și hedonistă. Îi arunc o privire. Am senzația că epitetele alea nu i se potrivesc doar lui Grace. Și ea este fiica unui nenorocit plin de bani. Viața i-a fost oferită și ei pe tavă.

Știu mai multe despre ea decât i-ar plăcea ei să creadă.

– Crezi ce vrei, îmi spune. Dar eu și tata suntem oameni diferiți. Foarte diferiți.

Îmi povestește că nu s-au înțeles niciodată, ea și judecătorul. Nici pe când era copil, nici acum.

– Nu prea vorbim. Rar, când și când, și atunci e numai de aparență. În caz că ne urmărește cineva.

Grace, care a ajuns avocată, este protejata tatălui ei.

– Ea este tot ce eu n-am putut să fiu, spune fata. E imaginea lui în oglindă. În timp ce tata nu mi-a plătit colegiul, a susținut-o pe Grace atât în timpul colegiului, cât și al facultății de drept. I-a cumpărat un apartament în Loop, pe care și l-ar fi permis și singură. În ce mă privește, am plătit 850 de dolari în fiecare lună chiria și, în cele mai multe luni, ăia

erau cam toți banii mei. L-am rugat pe taică-miu să doneze o sumă școlii unde lucrez. Să înființeze o bursă, poate. Mi-a râs în față. Dar lui Grace i-a găsit un job la o firmă de top din centru. Își taxează clienții cu peste 300 de dolari pe oră. Probabil, în câțiva ani, va deveni la firmă partener cu drepturi depline. Este tot ce taică-miu și-a dorit să fiu eu.

– Și tu ce ești?

– Eu sunt *cealaltă*, cea ale cărei greșeli trebuie mereu să le acopere.

Îmi spune că judecătorul n-a fost niciodată interesat de viața ei. Nici când a fost distribuită într-un spectacol de improvizație, la vârsta de cinci ani. Nici când și-a expus primul tablou într-o galerie de artă, la nouăsprezece ani.

– Cât o privește pe Grace, chiar și simpla ei prezență îi putea schimba tatălui nostru starea de spirit. Este strălucitoare, ca el, și bună la a-și susține ideile – cuvintele ei sunt mai degrabă folosite în scop eficient, nu ca ale mele, pentru a vinde *iluzii*, cum îi plăcea lui să spună. *Iluziile mele mărețe* de a deveni într-o bună zi o artistă. *Iluziile* certate cu realitatea din capul mamei mele.

Ce mă oftică rău este că vorbește ca și cum ar fi tras paiul scurt. Ca și cum viața ei a fost plină de lovituri ale sortii. N-are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să vii pe lume plin de ghinion. Îmi amintesc rulota de culoare verde mentă căreia îi spuneam casă, adăpostul unde a trebuit să stăm când n-am mai avut o locuință.

– Ar trebui să-mi fie milă de tine?, o întreb.

O pasăre se pornește pe scos triluri. În depărtare, alta îi răspunde cu un cântec.

Vocea îi este aproape șoptită:

– Nu ți-am cerut niciodată să-ți fie milă de mine. Mi-ai pus o întrebare.

Ți-am răspuns.

– Ești plină de autocompătimire, nu-i așa?

– Ai înțeles greșit, zice.

– Tu ești victima întotdeauna.

Vocea mea e lipsită de empatie. Fata asta n-are nicio idee despre cât de grea poate fi cu adevărat viața.

– Nu, se strâmbă ea la mine.

Îmi întinde undița.

— Ține, zice.

Își desface haina și începe să tremure atunci când o lovește vântul tăios. O aruncă pe jos, lângă mine. O las acolo. Nu spun nimic.

— Intru în cabană, mă anunță fata.

Trece nepăsătoare de data asta pe lângă peștele mort, ai cărui ochi o privesc cu dispreț pentru că l-a lăsat să moară.

Nu e decât la câțiva metri distanță de mine, când o întreb:

— Și răscumpărarea?

— Ce-i cu ea?, se răstește la mine.

Stă în umbra unui copac uriaș, cu mâinile odihnindu-i-se pe șolduri. Părul îi zboară iar în toate părțile, în aerul rece de octombrie.

— Ar fi plătit-o taică-tu?

Dacă o urăște pe atât pe cât crede ea, n-ar fi dat niciun bănuț ca s-o știe întoarsă acasă în siguranță.

Se gândește la asta. Știu că o face. E o întrebare al dracului de bună.

Dacă taică-su n-ar fi plătit răscumpărarea, ar fi fost acum moartă.

— Bănuiesc că n-o să știm niciodată, zice, apoi se îndepărtează.

Îi aud pașii, strivind frunzele adunate pe pământ. Aud scârțâitul unei uși deschise în depărtare. O aud apoi trântită de perete.

Știu că am rămas singur.

GABE

Înainte

Conduc de-a lungul celei mai frumoase străzi mărginite de copaci din întreaga lume. Arțari cu frunze roșii ca focul și plopi cu frunzele galbene își înalță coroanele deasupra străduței înguste, iar frunzele lor uscate cad ca o ploaie în calea trecătorilor. E prea devreme pentru copiii care vor merge de Halloween din casă-n casă, micii ștregari sunt încă la școală timp de o oră sau două. Dar casele lor de milioane de dolari îi așteaptă cu brațele deschise, ascunse dincolo de grădini impecabil aranjate și de peluze care ar avea nevoie să mai fie tunse din când în când, dar pe aici nimeni nu taie iarba. Toate sunt decorate pentru sărbătoare, cu căpițe de fân și cu dovleci mari și perfect rotunzi, încondeiați artistic.

Poștașul tocmai a lăsat scrisorile în cutia familiei Dennett când eu parchez lângă vila lor. Îmi las mașina mea hărtănită lângă Sedan-ul doamnei Dennett și îi fac cu mâna poștașului, ca și cum aș locui și eu în casa asta. Bag mâna în cutia poștală din cărămidă, mai spațioasă decât camera mea pentru alimente de acasă.

– Salut, îi spun poștașului.

– Bună ziua, îmi răspunde el și îmi întinde un teanc de scrisori.

E frig tare. Iar cerul este gri. Norii cenușii au coborât tot mai mult, astfel că nu prea mai poți vedea precis unde se termină pământul și unde începe cerul. Îmi bag scrisorile la subraț, ambele mâini în buzunar și mă îndrept spre ușa familiei Dennett.

Doamna Dennett are un fel anume de a deschide larg ușa de fiecare dată când ajung eu. Chipul îi este plin de entuziasm și speranță, dar numai până ce dă cu ochii de mine. Apoi zâmbetul îi piere. Ochii nu-i mai strălucesc, dintr-odată. Uneori scoate și un oftat.

Încerc să n-o iau personal.

– Ah, spune. Domnule detectiv...

De fiecare dată când cineva sună la ușă, e convinsă că este Mia.

Poartă un șorț de culoarea muștarului, legat peste un costum de yoga.

– Gătiți ceva?, o întreb, făcând eforturi să nu mă înec cu mirosul. Fie gătește, fie un animal s-a târât până în pivniță și a murit acolo.

– Încerc.

Deja s-a îndepărtat de mine, lăsând ușa de la intrare deschisă.

Aud un râs nervos când o urmez în bucătărie.

– Lasagna, îmi explică, tăind în felii subțiri o bucată de mozzarella. Ați făcut vreodată lasagna?

– M-am perfecționat în pizza congelată, spun, în timp ce las corespondența pe insula de bucătărie. M-am gândit să vă scutesc de un drum.

– O, mulțumesc, spune ea, lăsând deoparte mozzarella și întinzându-se după un plic în care găsește explicații privind beneficiile din partea unei companii de asigurări.

Se îndepărtează ca să caute un cuțit de deschis corespondența și, între timp, pe aragaz, cârnații italienești încep să se ardă.

Știu și eu câte ceva despre lasagna. Am urmărit-o pe mama făcând lasagna de un milion de ori pe când eram mic. Se împiedica de mine în bucătăria mică de tot, eu, care nu mai terminam cu întrebările – *E gata? Mai are mult?*, în timp că mă jucam cu mașinuțele Matchbox pe podea.

Găsesc o lingură de lemn într-un sertar și întorc cârnații pe partea unde sunt mai puțin făcuți.

– Ce ziceam... spune ea, când se întoarce în bucătărie. O, domnule detectiv, nu e nevoie... îmi zice, dar îi fac semn că nu mă deranjează, chiar îmi face plăcere să dau o mână de ajutor.

Las lingura de lemn lângă tigaie. Eve triază corespondența.

– Ați mai văzut vreodată atâtea chestii inutile? Cataloage. Facturi. Toți vor să-ți ia banii. Ați auzit vreodată de... – ridică un plic ca să se uite mai bine la numele asociației caritabile – sindromul Mowat-Wilson?

– Sindromul Mowat-Wilson, repet și eu. Nu pot spune că am auzit.

– Sindromul Mowat-Wilson, mai spune și ea o dată, punând plicul peste o grămadă de alte plicuri și dosare, care își vor face loc într-un planificator șmecher și aparent modern de pe perete.

Eram convins că ăia de la Mowat-Wilson vor ajunge la deșeuri cât de curând, dar m-am înșelat. Sunt puși bine și poate că vor primi o șansă, la o reverificare a scrisorilor primite.

– Judecătorul Dennett a făcut ceva bun ca să merite lasagna, spun.

Maică-mea o gătea tot timpul. Pentru noi nu era nimic special. Dar pentru cineva ca Eve Dennett, mă gândesc că o mâncare făcută în casă, de genul ăsta, este ceva care nu se întâmplă în fiecare zi. Bine, contează și dacă ăia care o vor mânca vor reuși să supraviețuiască; după cum arată, chiar mă bucur că n-am fost invitat să rămân la masă. E drept, gândesc în clișee, dar sunt convins că doamna Dennett e dezastru în bucătărie. Probabil are o rețetă pentru friptură de pui și, cu puțin noroc, știe să fiarbă și apa. Dar cam atât.

– Nu e pentru James, spune ea, îndreptându-se spre cuptor.

Mă atinge ușor cu mâna pe spate, probabil fără intenție. Cred că ea nici nu-și dă seama. Dar eu, da. Încă îi pot simți atingerea, mult după ce s-a depărtat de mine. Femeia aruncă acum bucăți de ceapă tăiată în tigaie. Sfârâie.

Știi că astăzi este ziua Miei.

– Doamna Dennett?

– N-o să fac asta, promite, complet captivată de carnea deja cam arsă, o schimbare bruscă după ce, cu câteva clipe mai devreme, încerca să pară apatică. N-o să plâng.

Și abia atunci observ baloanele. Le-a împrăștiat peste tot prin casă, i-a luat ceva timp să decoreze. Toate au culorile verde limetă și fucsia. Aparent, culorile care îi plac Miei.

– Mâncarea este pentru ea. Mia adoră lasagna. Orice fel de paste, de fapt. Era singura persoană pe care puteam conta să mănânce de fiecare dată ceva gătit de mine. Bine, nu e ca și cum mă aștept să apară. Știu că n-o să se întâmple. Dar n-am putut să...

Și apoi vocea i se frânge. Îi văd, din spate, umerii tresăltând puternic, iar lacrimile căzându-i peste cârnații arși. Ar putea să dea vina pe ceapa tăiată mai devreme, dar n-o face.

Încerc să nu mă holbez indiscret la ea. Admir feliile de mozzarella, în schimb. Găsește un cățel de usturoi și începe să-l strivească direct cu palma. Nu știam că doamna Dennett are atâta forță. Pare să fie chiar terapeutic gestul violent. Usturoiul e aruncat apoi în tigaie, iar doamna Dennett scoate borcane cu mirodenii și condimente – busuioc și chimen, sare și piper – dintr-un sertar și le trânteste pe blatul de granit. Solnița se

rostogolește de pe blat direct pe podeaua de lemn. Nu se sparge, însă sarea se împrăștie. Ne uităm lung la colecția de cristale de pe podea, gândindu-ne la același lucru: ghinion. Parcă șapte ani, așa era superstiția? Nu mai știu. Chiar și așa, mă gândesc că o mică joacă de-a superstițiile nu strică în momentul de față, așa că îi spun:

– Presărați puțină sare pe umărul stâng, așa se zice.

– Sigur nu era pe dreptul?, mă întrebă.

Are un început de panică în voce, ca și cum acest mic incident cu sarea ar avea puterea de a hotărî dacă Mia urmează să vină acasă sau nu.

– Stângul, insist, știind că am dreptate, dar apoi ca s-o liniștesc spun: Ei, la naiba, de ce n-am presăra puțină pe amândoi? Ca să fim siguri că sunteți acoperită.

Așa facem, pe urmă ea își șterge mâinile pe șorțul pe care-l poartă legat în față. Mă aplec să ridic solnița, și ea se lasă pe vine ca să adune sarea împrăștiată în palmă. Se întâmplă într-o clipă – înainte să ne dăm seama, ne ciocnim din greșeală capetele. Își duce o mână la frunte. O ating, îi spun că-mi pare rău și o întreb dacă e bine. Ne ridicăm în picioare și, pentru prima dată de când o cunosc, doamna Dennett începe să râdă cu poftă.

Doamne, este superbă, deși râsul ei se transformă brusc în ceva artificial, ca și cum în orice moment ar putea de fapt izbucni în plâns. Am avut cândva o iubită care era bipolară, într-o clipă avea un entuziasm nesănătos, ca și cum își dorea să cucerească universul, iar în clipa următoare era atât de deprimată încât cu greu se putea da jos din pat.

Mă întreb dacă judecătorul Dennett a luat-o măcar o dată în brațe – o singură dată, de când a început nebunia asta – să-i spună că totul va fi bine.

Când se mai calmează, o întreb:

– Vă imaginați cum ar fi fost dacă Mia venea acasă în seara asta? Dacă apărea pur și simplu la ușă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Clatină din cap. Nu-și poate imagina.

– De ce ați devenit detectiv?, mă întrebă.

Dar n-am ce răspuns profund să îi dau. De fapt, e aproape jenant.

– Am fost avansat pentru că, aparent, eram un polițist bun. Și am devenit polițist pentru că am avut un prieten în liceu care dădea la Academie. N-am avut o idee mai bună decât să-l urmez și eu.

– Dar vă place munca pe care o faceți?

– Îmi place.

– Nu este prea deprimantă? Eu de abia mă pot uita la știrile de seară, zice ea.

– Avem și zile proaste, răspund, dar apoi încep să fac o listă a tuturor lucrurilor bune pe care reușim să le facem.

Am închis un laborator unde se fabricau droguri. Am găsit un câine pierdut. Am prins un puști care s-a dus la școală cu un cuțit în ghiozdan. Să o găsec pe Mia, zic, ca o concluzie și, deși nu o spun cu voce tare, mă gândesc: dacă aș putea să o găsec și să o aduc vie acasă, dacă aș putea s-o trezesc pe doamna Dennett din acest coșmar în care este prinsă, atunci a meritat totul. Ar conta mai mult decât cazurile deschise și încă nerezolvate, decât toate nelegiuirile care se petrec în lumea noastră zi de zi.

Se întoarce la pregătit lasagna. Îi spun că mi-aș dori să o întreb câte ceva despre Mia. O urmăresc cum întinde aluatul într-o tigaie, apoi cum pune deasupra brânza și carnea, și vorbim despre fata ale cărei fotografii apar ca prin magie de fiecare dată când vin la ei acasă, tot mai multe, împânzind locul.

Mia în prima zi de școală, zâmbind larg, deși îi lipsesc jumătate din dinți.

Mia cu o vânătaie de mărimea oului de rață.

Mia cu piciorușe slăbănoage care îi ies dintr-un costum de baie dintr-o bucată, cu aripioare de înot prinse de brațele subțiri.

Mia pregătindu-se pentru balul de absolvire a liceului.

Cu două săptămâni în urmă, dacă inspectai casa familiei Dennett, aproape că nici n-ai fi observat că Grace avea o soră mai mică. Acum e de parcă Mia ar fi singura prezență din acest loc.

COLIN

Înainte

Am norocu' de-a avea un ceas pe care e trecută și data în care suntem. Fără el, amândoi am fi pierduți.

N-o fac imediat cum mă trezesc. Fata n-a mai vorbit cu mine de mai bine de douăzeci și patru de ore. E enervată pentru că am devenit băgăcios, dar e și mai enervată că mi-a făcut confesiuni. Nu vrea să aflu nimic despre viața ei, dar eu cred că știu deja destule.

Aștept până când terminăm de mâncat micul dejun. Aștept apoi până după prânz. O las să fie furioasă și îmbufnată. Se învârte fără rost prin cabană, plângându-și de milă. Pufnește nemulțumită. Nici nu-i trece prin cap că poate și eu aș avea un milion de locuri în care mi-aș dori să fiu, nu aici. Dar preferă să creadă că e tragedia ei și numai a ei. Așa crede.

Cât despre mine, nu sunt deloc o persoană teatrală. Aștept până ce a terminat de spălat vasele de la prânz. Își șterge mâinile pe un prosop când eu pur și simplu aproape că îl azvârl pe marginea chiuvetei, lângă ea.

— E pentru tine.

Se holbează la carnețel. Un caiet pentru schițe. Și zece creioane cu mină.

— N-am luat mine de rezervă. Nu le folosi pe toate odată.

— Ce-i asta?, întreabă stupid.

Știe prea bine ce este.

— Ceva cu care să-ți omori timpul.

— Dar... începe ea.

Nu-și termină propoziția. Ia carnetul în palmă și își trece degetele peste copertă. Răsfoiește apoi paginile albe.

— Da-dar... se bâlbâie.

Nu știe ce să spună. Mi-aș dori să nu spună nimic. Nu avem nevoie să ne spunem chestii.

— Dar... de ce?

– De Halloween, îi zic, în lipsa unui răspuns mai bun.

– Halloween, zice și ea, trăgând aer în piept.

Știe că e mai mult de atât. Doar nu în fiecare zi împlinești douăzeci și cinci de ani.

– De unde ai știut?

Îi dezvălui secretul meu, acel 31 micuț care îmi apare pe ceasul pe care l-am furat de la un snob oarecare.

– Dar cum ai știut că e ziua mea?

Timpul petrecut pe internet înainte s-o răpesc, asta ar fi cel mai sincer răspuns. Dar nu vreau să-i spun asta. N-are nevoie să știe cum am urmărit-o zile întregi înainte de răpire, cum i-am luat urma când se ducea la job, când se întorcea, cum am privit-o pe fereastra dormitorului pregătindu-se de culcare.

– M-am interesat un pic.

– Te-ai interesat...

Nu spune mulțumesc. Cuvintele de genul ăsta – *te rog, mulțumesc, îmi pare rău* – sunt semne de pace și noi încă n-am ajuns la nivelul ăla. Poate că nu vom fi acolo niciodată. Își ține carnețelul aproape. De fapt, n-am idee de ce am făcut-o. Mi se făcuse rău s-o tot văd privind pe fereastra aia nenorocită, așa că am dat cinci dolari pe hârtie și creioane și pare că am făcut-o al naibii de fericită. Nu vindeau caiete de desen la buticurile de pe aici, așa că a trebuit să conduc tocmai până la Grand Marais, până la o librărie. Asta în timp ce pe ea o lăsasem legată de chiuvetă, în baie.

EVE

Înainte

Organizez o petrecere pentru ziua ei, să fie. Îi invit pe James, Grace și de asemenea familia soțului meu – părinții lui James și frații lui, cu soțiile și copiii. Fac o excursie până la mall și cumpăr cadouri pe care știu că ea le-ar adora: haine, majoritatea, bluzele alea rustice care îi plăceau ei în ultimul timp, un pulover pe gât cu glugă, și bijuterii din alea zornăitoare și mari de care poartă tinerele în ziua de azi. Acum că Mia a apărut la știri, cu greu mai pot ieși din casă fără să fiu observată. La supermarket, femeile se uită insistent la mine. Șușotesc în spatele meu. Străinii sunt oricum de preferat prietenilor și vecinilor, care vor tot timpul să vorbească despre asta. Despre dispariție. Nu pot vorbi despre Mia fără să izbucnesc în plâns. Mă grăbesc prin parcare, spre mașina mea, încercând să evit ducele reporterilor, care ne urmăresc pretutindeni. La mall, vânzătoarea îmi inspectează cartea de credit și mă întreabă dacă Dennett nu e cumva și numele fetei dispărute despre care s-a vorbit la TV. Mint că nu, mimând ignoranța, pentru că nu pot vorbi despre situația Miei fără să-mi pierd controlul.

Împachetez cadourile într-o hârtie lucioasă pe care scrie *La mulți ani* și leg cutiile cu o panglică mare, roșie. Gătesc trei tăvi de lasagna și cumpăr pâine italienească feliată, ca să fac pâine aromată cu usturoi. Pregătesc și o salată și cumpăr o prăjitură, cu glazură de cremă de ciocolată, care îi place Miei. Cumpăr douăzeci și cinci de baloane de la magazin, le umflu și le atârâ prin casă. Agăț un banner pe care scrie *La mulți ani!*, pe care-l folosim de când fetele noastre erau niște copii și apoi umplu CD playerul cu jazz relaxant.

Nu vine nimeni.

Grace motivează că are o întâlnire cu fiul unui partener de la firma ei, dar nu o cred. Deși nu ar îndrăzni să o recunoască, Grace stă ca pe ace zilele astea, imaginându-și și ea că ceea ce bănuia a fi doar cerșit de atenție din partea Miei ar putea fi mult mai mult. Dar, așa cum face Grace

de obicei, preferă să se eschiveze în loc să recunoască ceea ce gândește. Vrea să pară că nu este afectată deloc de dispariția Miei, dar eu îmi pot da seama din tonul vocii ei, atunci când pronunță numele surorii ei – felul cum face o pauză după ce-l rostește –, că este cu adevărat marcată de absența Miei dintre noi.

James insistă că e stupid să organizezi o petrecere atunci când sărbătoritul nu e acolo. Așa că, fără ca eu să știu, își sună părinții, apoi pe Brian și Marty, și le spune că totul a fost o farsă, că nu va fi nicio petrecere. Dar pe mine nu m-a anunțat, cel puțin nu până la ora opt seara, când a venit fără grabă de la lucru și m-a întrebat:

– De ce naiba ai făcut așa multă lasagna?

Se holbează la tigăile pline, înșirate pe insula de bucătărie.

– Pentru petrecere, spun eu, naivă. Poate că doar întârzie invitații.

– Nu va fi nicio petrecere, Eve, spune el.

Își umple un pahar, ca pentru seară, așa cum o face întotdeauna, dar înainte de-a se retrage ca de obicei în biroul lui, se oprește brusc și se uită la mine. O face rar – chiar să se uite la mine, nu prin mine. Expresia de pe fața lui e ușor de descifrat: ochii îndurerați, ridurile mai accentuate, buzele încordate. Aceași expresie o are și în tonul vocii, în vorbirea reticentă, blazată.

– Îți amintești a șaisprezecea aniversare a Miei?, mă întrebă.

Mi-o amintesc. Ceva mai devreme am stat și am răsfoit fotografiile: petrecerile tuturor zilelor de naștere care au venit și au trecut cât ai clipi din ochi.

Dar ce mă uimește este că și James ține minte.

Dau din cap.

– Da, îi spun. Ăla a fost anul în care Mia și-a dorit un câine.

Un buldog tibetan, mai precis, un câine de pază foarte loial, cu blană deasă și multă, care de obicei cântărește peste cincizeci de kilograme. Nici nu s-a pus problema să luăm așa ceva. James s-a exprimat foarte ferm. Nici cu ocazia acelei aniversări, nici altă dată. Mia i-a răspuns cu lacrimi și furie, iar James a ignorat protestele ei și a cheltuit o avere pe un buldog tibetan de pluș, pe care l-a comandat dintr-un magazin de jucării din New York.

– Nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de fericită, spune, amintindu-și felul în care Mia și-a înfășurat brațele în jurul jucăriei gigantice de pluș, strângând-o cu drag la piept, și pentru prima dată încep să înțeleg: este îngrijorat și el.

Pentru prima dată, James își face griji pentru copila noastră.

– Încă mai are câinele de pluș, îi reamintesc. Sus. În camera ei.

James zice că știe.

– Parcă o văd, recunoaște el. Încă mai văd exaltarea din ochii ei când am intrat în cameră cu animalul ăla uriaș ascuns la spate.

– L-a adorat, îi zic, și, cu asta, conversația noastră despre Mia ia sfârșit.

James intră în birou și închide ușa.

Prinsă cu pregătirile pentru petrecerea care n-a mai existat, am uitat să cumpăr dulciuri pentru copiii vecinilor. Toată seara se perindă pe la ușa noastră copii și, de fiecare dată când aud soneria, mă gândesc că poate totuși or fi venit invitații la petrecere, așa că deschid. La început, sunt acea femeie dusă cu pluta care, de Halloween, le dă copiilor mărunțiș dintr-o pușculiță în formă de purcel, dar, mai apoi, hotărâsc să sacrific prăjitura pe care o făcusem pentru Mia. O împart cu dărnicie. Părinții care nu mă cunosc mă privesc ciudat, iar cei care mă cunosc mă examinează cu o expresie plină de milă.

– Ceva vești?, mă întreabă o vecină, Rosemary Southerland, care colindă de Halloween împreună cu nepoții ei micuți, atât de mici încât nici nu ajung la sonerie.

– Niciuna, îi răspund, cu ochii în lacrimi.

– Ne rugăm pentru tine, mă asigură ea, în timp ce-i conduce spre ieșire pe nepoți, costumați unul în tigru și celălalt în ursulețul Winnie the Pooh.

– Mulțumesc.

Îi spun asta cu voce tare, deși ceea ce gândesc cu adevărat este: *Văd ce bine funcționează treaba asta.*

COLIN

Înainte

Îi spun că poate să iasă pe afară, dacă vrea. E prima dată când îi dau voie pe afară, singură.

– Stai acolo unde te pot vedea.

Acopăr geamurile cu folie de plastic, pregătindu-le pentru iarnă. Am făcut asta toată ziua. Ieri, am izolat cu câlți ușile și ferestrele. Cu o zi mai înainte, am izolat toate țevile. M-a întrebat de ce o fac, și m-am uitat la ea de parcă ar fi fost idioată.

– Ca să nu crape de la îngheț, i-am zis.

Nu e ca și cum mi-aș dori să-mi petrec iarna aici. Dar până găsesc o soluție mai bună, nu am de ales.

Se oprește în fața ușii. Ține în mână carnetul pentru schițe.

– Tu nu vii?

– Ești mare, te descurci, îi răspund.

Iese din cabană și se așază pe scările din față. O urmăresc pe geam. Ar fi bine să nu-și forțeze norocul.

A nins noaptea trecută, chiar dacă puțin. Pământul e acoperit cu ace maronii de pin și cu ciuperci sălbatice, dar curând vor muri. Pe lac se văd porțiuni înghețate. Deocamdată nu sunt foarte extinse. Gheața se va topi pe la prânz. În orice caz, este un semn că iarna se apropie.

Mătură cu o mână zăpada moale așternută pe trepte, se așază și deschide caietul în poală. Ieri, am ieșit pe afară împreună și ne-am dus la lac. Eu am prins păstrăvi, iar ea a desenat vreo douăzeci de copaci, cu linii groase, reprezentând rădăcinile, ieșind din pământ.

Nu îmi dau seama cât timp o privesc pe fereastră. Nu o supraveghez neapărat de teama că o va lua la fugă – știe că nu e cazul s-o facă –, ci mai mult fără un scop anume, îmi place să văd cum i se înroșește pielea de la frig. Cum îi flutură părul în vântul înghețat. Și-l dă după urechi, sperând să-l îmblânzească, dar nu reușește. Nu orice lucru se lasă așa ușor îmblânzit. Îi văd mâinile mișcându-i-se pe foaie. Rapid. Cu ușurință.

Cu creion și hârtie se simte la fel ca mine atunci când am o armă în mână: sigură pe ea, stăpână pe situație. E singura dată când pare că știe cu adevărat cine este. Această siguranță a ei mă ține în continuare lipit de fereastră, la pândă, dar în același timp hipnotizat. Îmi imaginez însuflețirea de pe fața ei, pe care de acolo de unde stau eu nu i-o pot vedea. Îi observ spatele și îmi dau seama că e destul de plăcută la vedere.

Deschid ușa și ies afară. Se trânteste în urma mea, iar fata se sperie, întorcându-se să vadă ce naiba vreau. Pe foaia din fața ei e desenat lacul, cu apa clipocind, pentru că e o zi vijelioasă. A desenat și câteva găște care se odihnesc pe o pojghiță de gheață.

Încearcă să se comporte ca și cum eu nu aș fi acolo, știu asta, dar prezența mea îi face imposibil orice act firesc, mai puțin să respire.

— Unde ai învățat să faci. asta?, o întreb.

Inspectez ușile și geamurile, să văd dacă a mai rămas vreun loc pe unde să se strecoare frigul.

— Să fac ce?, zice ea.

Își acoperă cu mâinile desenul, ca să nu-l pot vedea. Mă opresc din ceea ce fac.

— Să mergi pe gheață, îi zic, sarcastic. La ce naiba aș putea să mă refer?

— Am învățat singură.

— Doar de plăcere?

— Cred că da, zice.

— De ce?

— De ce nu?

Dar îmi povestește oricum că există două persoane cărora trebuie să le mulțumească pentru *talentul ei artistic*: un profesor pe care l-a avut la liceu și Bob Ross. N-am idee cine este Bob Ross, așa că îmi spune ea. Un individ de la TV. Îmi spune că obișnuia să-și aducă vopselele și șevaletul în fața televizorului și să picteze împreună cu el. Soră-sa râdea de ea că nu are o viață socială. Îi spunea că este o ratată. Maică-sa se prefăcea că nu o auzea pe Grace. Îmi spune că se apucase de desenat devreme, pe când se putea ascunde în dormitor cu o carte de colorat și creioane.

— Nu e rău, îi zic.

Dar nu mă uit la ea. Nici la desen. Jupoi chitul întărit de pe tocul ferestrelor. Cade pe jos, la picioarele mele. Bucăți albe de chit care se adună în grămăjoare.

– De unde știi? Nici nu te-ai uitat.

– M-am uitat, îi zic.

– Ba nu. Pot să-mi dau seama când cineva este indiferent. Am avut de-a face cu indiferența toată viața mea.

Suspin și înjur, cu voce joasă. Mâinile ei acoperă în continuare desenul.

– Ce am desenat, atunci? Spune-mi, mă provoacă.

– Ce naiba vrei?

– Ce am desenat aici?

Mă opresc din ceea ce fac și privesc în depărtare, la găștele sălbatice de pe lac. Una câte una zboară departe.

– Asta, îi zic, arătând spre peisaj.

Se dă bătută. Merg mai departe, la alt geam.

– De ce ai făcut asta?, mă întrebă, ridicând spre mine caietul de desen.

Mă opresc iarăși din ceea ce fac și mă uit la ea. Pe urmă mă apuc din nou de râcâit chitul, de data asta ceva mai brutal, și știu la ce se gândește: *mai bine să se răzbune pe chit, decât pe mine.*

– De ce dracu' pui atâtea întrebări?, mă răstesc și fata tace.

Începe să deseneze cerul, nori care au coborât foarte jos, aproape pe pământ. La un moment dat, îi spun:

– Am făcut-o ca să nu fie nevoie să mai stau după fundu' tău, ca după un copil. Ca să taci din gură și să nu-mi mai stai pe cap.

– Ah, zice ea.

Se ridică și intră în casă.

Dar nu e chiar adevărat ce i-am spus.

Dacă aș fi vrut într-adevăr să nu-mi mai stea pe cap, aș fi luat mai multă sfoară, ca s-o leg de chiuveța din baie. Dacă aș fi vrut să tacă din gură, aș fi folosit banda adezivă.

Și dacă aș fi vrut să mă simt mai puțin vinovat, i-aș fi cumpărat un caiet pentru schițe.

.

Urmărindu-mă de-a lungul anilor, oricine s-ar fi gândit că voi sfârși în punctul în care sunt acum. Dintotdeauna m-am băgat în buclucuri. I-am bătut pe alți copii, le-am răspuns obraznic adulților. Am chiulit și am picat la diferite materii. În liceu, îndrumătoarea pe probleme de comportament i-a sugerat maică-mii să mă ducă la un doctor de nebuni. I-a spus că am tulburări legate de gestionarea furiei. Mama i-a tăiat macaroana și i-a zis că dacă și ea ar fi trecut prin tot ce am trecut eu, ar avea probleme cu controlul furiei.

Taică-miu a plecat pe când aveam șase ani. A stat îndeajuns ca să-l țin minte, dar nu suficient ca să aibă grijă de mine și de mama. Țin minte și bățiile, nu doar certurile. Cum se loveau unul pe altul și cum aruncau cu obiecte. Cum suna sticla spartă, atunci când mă prefăceam, noaptea, că dorm. Ușile care se trânteau și cuvinte din puține litere, zbierate din fundul plămânilor. Îmi amintesc sticlele goale de bere și joint-urile care îi cădeau din buzunarul pantalonilor mult timp după ce pretindea că se lăsase.

Intram în tot felul de băți la școală. I-am spus profului de mate să se ducă dracu' pentru că îmi zisese că niciodată nu voi ajunge cineva. I-am spus profei de biologie s-o sugă, pentru că se gândise că ar putea să mă ajute să trec clasa.

Nu îmi doream ajutorul nimănui. Nu voiam să le pese.

Am dobândit viața pe care o am acum pur și simplu accidental. Spălăm vase într-un restaurant de fițe din oraș. Mâinile îmi erau scufundate în mizeria lăsată de alții în farfurii, apa fierbinte îmi ardea pielea când scoteam farfuriile curate din robotul de spălat vase. Degetele mi se înroșeau, transpirația îmi curgea pe frunte mereu. Totul pentru salariu minim și ceva din bacșișul chelnerițelor. Întrebasesem dacă aș putea lucra și ore suplimentare. Spusesem că stau prost cu banii.

– Stă vreunul din noi bine?, mă întrebase șeful, retoric.

Afacerea stătea pe loc, dar cunoștea pe cineva care m-ar fi putut împrumuta. Sigur, nu era vorba despre o bancă. M-am gândit că mă pot descurca. Aș împrumuta puțin, pe urmă i-aș da înapoi la salariu. Numai că n-a mers așa. N-am putut acoperi nici măcar dobânda. Așa că am căzut la un acord. Un înțepat sus-pus îi datora de zece ori mai mult decât îi datoram eu. Dacă l-aș fi putut face pe ăla să-i plătească tipului, datoria

mea ar fi fost ștearsă. Așa că m-am dus acasă la el, pe Streeterville, i-am legat nevasta și pe fiică-sa de scaunele lor din sufragerie – mobilă de epocă, restaurată – și, cu un pistol împrumutat lipit de capul nevastei, l-am urmărit cum scoate bancnotele noi-nouțe dintr-o rezervă pusă deoparte pentru cazurile de urgență, ascunsă în spatele unei reproduceri după tabloul lui Monet, *Crini de apă*.

Făceam deja parte din afacerea asta.

Câteva săptămâni mai târziu, m-a găsit și Dalmar. Nu-l mai întâlnisem până atunci. Stăteam într-un bar și îmi vedeam de treabă, când el a intrat. Eram noua lor revelație, o jucărie, pur și simplu. Oricare din gașca lor putea să mă șantajeze să fac ce spuneau ei. Așa că nici nu aveam opțiunea să refuz atunci când Dalmar s-a plâns că un tip i-a furat niște marfă – m-am dus să o recuperez. Am fost plătit cu dărnicie. Am putut să acopăr chiria. Să am grijă de maică-mea. Să mănânc.

Dar, cu fiecare dolar pe care îl câștigam, înțelegeam și că începusem să aparțin altei persoane, nu mie însumi.

Cu fiecare zi, se îndepărtează puțin câte puțin de cabană. Într-una din zile merge până la capătul scărilor. A doua zi, ajunge până acolo unde picioarele îi pot atinge iarba. Azi se îndepărtează și mai mult și începe să se bălăcească prin noroi, știind în același timp că eu stau la geam și o privesc. Se așază pe pământul rece și tare și probabil că amorțește complet când se apucă de desenat. Mi-o imaginez învăluită de frig, cu degetele înțepenite. Nu pot vedea ce desenează, dar îmi imaginez: scoarță de copaci și ramuri dezgolite, ce a mai rămas din copaci, acum că frunzele au căzut toate. Schițează copac după copac. Nu irosește niciun centimetru din hârtia aia prețioasă.

Închide la un moment dat carnetul și începe să se plimbe până la lac, unde se așază pe mal, singură. Mă uit la ea cum caută pietre și încearcă să le azvârle paralel cu suprafața apei. Dar toate se scufundă. Își lasă picioarele să o poarte cât mai aproape de apă. Totuși, nu prea departe, nu de prima dată. Doar câțiva pași mai mult decât până unde a fost zilele trecute.

Nu merg după ea fiindcă o suspectez că ar putea să fugă. E pur și simplu pentru că, dintr-odată, nu mai vreau să fiu singur în cabana asta.

Se întoarce, speriată, când aude ramuri trosnind sub pașii mei. Mă îndrept și eu spre lac, cu mâinile îndesate în buzunarul jeansilor, cu gâtul acoperit de gulerul hainei.

– Mă supraveghezi?, mă întrebă, chiar înainte să ajung lângă ea.

Mă opresc în spatele ei.

– E nevoie s-o fac?

Stăm unul lângă altul fără să se spunem nimic. Haina mea îi atinge brațul, așa că se trage puțin mai departe de mine. Mă întreb dacă ar putea reda scena asta așa cum este ea. În caietul ei de desen. Forma lacului albastru și frunzele împrăștiate pe pământ. Pinii verzi, care nu își pierd culoarea nici iarna. Cerul nesfârșit. Ar putea să redea cumva vântul care șuieră printre copacii goi? Ar putea cumva să sugereze din linii aerul atât de rece, încât pare că ne mușcă mâinile și urechile până ce încep să ne usture?

Mă ridic și fac câțiva pași.

– Nu vrei să te plimbi?, o întreb, când văd că ea nu se ridică.

Vrea.

– Atunci, hai, îi zic.

Tot timpul ăsta sunt cu câțiva pași în fața ei. Între noi nu e decât aer lipsit de viață.

N-am idee până unde se întinde lacul ăsta. Pare uriaș. Nu știu nici cât de adânc ar putea fi. N-am idee nici cum se cheamă. Marginea lui e accidentată, cu bolovani care coboară în apă. Copacii merg chiar până în linia țărmului. Nu există plajă, nisip sau pietriș. Copacii care nu își scutură frunzele iarna se îngrămădesc în marginea lacului, se încălescă, de parcă s-ar lua la bătaie între ei pentru a avea o priveliște mai bună.

Sub pașii noștri, frunzele uscate scârțâie ca bureții care se folosesc pe marginea cutiilor pentru amortizare. Fata alunecă din când în când și se luptă să-și recapete echilibrul; pământul e ud și noroios. Nu-mi încetinesc pasul ca s-o aștept. Mergem mult, ne îndepărtăm până ce nu mai reușim să vedem cabana printre copaci. Sunt convins că o dor picioarele strânse în pantofii ăia caraghioși, aceiași pe care îi avea și în oraș, când ne-am întâlnit în bar. Pantofi eleganți de purtat la birou. Dar, oricum, aerul rece și mișcarea ne fac bine. Sunt altceva față de vegetatul în cabană, unde ne plângem de milă, fiecare în felul lui.

Întreabă ceva, dar n-o aud. Mă opresc, însă, ca s-o aștept să mă prindă din urmă.

— Ce?, întreb, cam agresiv.

Nu sunt genul care să agreeze conversația despre nimicuri.

— Ai frați?, zice.

— Nu.

— Surori?

— Chiar mereu trebuie să *vorbești*? o întreb.

Trece în fața mea. Acum ea ne conduce.

— Chiar mereu trebuie să fii așa necioplit?

Nu-i răspund. Întrebarea asta este cumva esența și întotdeauna punctul final al conversațiilor noastre.

A doua zi, fata e din nou pe afară, plimbându-se fără vreo direcție anume în jurul cabanei. Nu este atât de proastă încât să meargă în locuri unde n-o pot vedea. Nu încă, fiindcă știe că, dacă ar face-o, și-ar pierde privilegiul ieșitului la aer.

Se teme de necunoscut. De Dalmar, poate, sau de ceea ce i-aș face eu dacă ar încerca să fugă. Frica o ține în raza mea vizuală. Poate că ar lua-o la fugă, dar nu știe către ce să se îndrepte.

Pistolul e la ea. Ar putea să mă împuște. Dar, bineînțeles, încă nu s-a prins cum se trage cu chestia aia. Din perspectiva ei, merit să fiu ținut prin preajmă fie și numai pentru asta.

Dar, cel puțin, atât timp cât arma e la ea, nu mai sunt nevoit s-o aud bombănind nemulțumită. Pentru moment, e împăcată. Plus că poate să iasă și afară și să înghețe până nu mai poate. Poate să deseneze dracu' știe ce cât e ziua de lungă.

Se întoarce în cabană mai repede decât m-aș fi așteptat. În brațele ei stă o pisică jengoasă. Nu e ca și cum urăsc mațele. Pur și simplu, e vorba că nu prea avem mâncare nici pentru noi. Nici căldură. De abia încăpem două ființe în cabană, darmită trei. Și nu vreau să împart nimic cu nimeni, nici măcar cu o pisică.

Ochii fetei mă imploră.

— Dacă văd pisica asta prin cabană, o s-o împușc, îi zic.

Chiar n-am deloc dispoziție pentru a fi bunul samaritean.

GABE

Înainte

După ce am așteptat o perioadă care a părut o eternitate – de fapt, nu au fost decât trei săptămâni – vine și un pont valabil: o indiancă de pe strada Kenmore e convinsă că suspectul nostru este vecinul ei. După cum ne spune ea, a fost plecată o vreme din oraș și abia acum i-a văzut fața la TV.

Așa că iau cu mine întăriri și mă duc în centru – din nou. Blocul cu multe etaje unde stă indianca este în Uptown, cu siguranță nu cel mai bun cartier din oraș. Dar nici cel mai rău, clar. Departe de asta. Acolo trăiesc oamenii de toate categoriile care nu își pot permite zone stilate ca Lakeview sau Lincoln Park, plus destul de mulți imigranți de abia ajunși în State. Este o diversitate mare. De-a lungul străzilor, vezi multe restaurante cu mâncare specifică diferitelor țări, și nu mă refer doar la specialități mexicane sau chinezești; există și cu specific marocan, vietnamez sau etiopian. În ciuda diversității, totuși, cam jumătate din locuitori sunt albi. Este destul de puțin periculos să te plimbi noaptea pe străzi. Uptownul este cunoscut pentru viața lui de noapte, ale cărei atracții principale sunt teatrele, cinematografele și barurile. Foarte mulți artiști cunoscuți au dat o fugă până în Uptown pentru a urca pe scenă în fața unor profani ca mine.

Găsim blocul și parcarei lui proprie; ultimul lucru pe care aș fi avut de gând să-l fac ar fi fost să mai donez vreun bănuț administrației orașului Chicago, ca să-mi parchez mașina. Împreună cu polițista masivă, cu aspect masculin, care mă însoțește, intru în clădire și iau liftul. Ajungem la apartament; nu răspunde nimeni când sunăm, iar ușa este încuiată. Evident. O rugăm pe proprietară să ne dea voie în apartament. Este o bătrână care șontăcăie pe lângă noi și refuză când o rugăm să ne lase cu împrumut cheia.

– Nu poți avea încredere în nimeni zilele astea, zice.

Ne mai spune că apartamentul este închiriat de o femeie pe nume Celeste Monfredo. A trebuit s-o caute în registru. Nu știe nimic despre femeia respectivă, doar că plătește chiria la timp.

– Dar sigur că apartamentul ar putea să fie subînchiriat.

– Și cum am putea să aflăm sigur?, o întreb pe bătrână.

Ridică din umeri.

– N-avem cum. Noi le cerem fie să plătească chiria la timp, fie să subînchirieze pe propria răspundere.

– Nu există acte?, mă mir eu.

În ce mă privește, nu pot lua nicio folie de Sudafed de la farmacie fără să semnez o mie de hârțoage.

– Eu nu țin evidența. Este responsabilitatea chiriașilor. Dacă se întâmplă ceva, este problema lor. Nu a mea.

Îi iau cheile din mână și intru în apartament. Bătrâna se strecoară și ea cu greu pe lângă mine și polițistă. Trebuie să-i repet de o grămadă de ori să nu atingă nimic.

Nici nu-mi dau seama ce mă lovește mai întâi ca fiind neobișnuit: o veioză aprinsă, în miezul zilei, sau conținutul unei genți de damă împrăștiat pe podea. Bag mâna în buzunar după o pereche de mănuși de latex și încep să iau la puricat apartamentul. Este un teanc de plicuri pe o poliță în bucătărie, ascuns sub o carte împrumutată de la bibliotecă, care și-a depășit termenul până la care trebuia să fie returnată. Cercetez adresa destinatarului – fiecare plic a fost expediat pentru un anume Michael Collins. Polițista își strecoară mâinile într-o pereche de mănuși și inspectează poșeta. Scotoceste în ea și găsește un portofel, iar înăuntru un carnet de șofer.

– Mia Dennett, spune ea cu o voce puternică, deși amândoi eram convinși de asta încă de dinainte să găsească actele.

– Vreau înregistrările convorbirilor telefonice. Și amprente. Și trebuie examinată cu atenție clădirea. Fiecare apartament. Există camere video?, o întreb pe bătrână.

Spune că da, există.

– Vreau tot ce aveți din 1 octombrie.

Studiez pereții: beton.

Nimeni n-ar fi putut auzi prin ei nimic din ce s-a întâmplat în camera asta.

COLIN

Înainte

Vrea să știe cu cât am fost plătit pentru treaba asta. Pune al naibii de multe întrebări.

– N-am luat niciun rahat de bani, îi reamintesc. Sunt plătit doar atunci când duc o treabă până la capăt.

– Cât ți se oferise?

– Nu e treaba ta, îi zic.

Suntem în baie, culmea, locul ideal pentru o asemenea discuție. Ea intră. Eu tocmai ies. Nu mă mai deranjez să-i spun că apa e rece ca gheața.

– Tatăl meu știe?

– Ți-am spus deja. Habar nu am.

Răscumpărarea trebuia plătită de taică-su. Asta știu. Dar n-am nici cea mai vagă idee ce a făcut Dalmar când eu n-am mai apărut cu fata.

Are acea respirație specifică dimineții, iar părul îi este încurcat și acum pare un blond murdar.

Îmi închide ușa în nas și aud apa curgând. Încerc să nu mi-o imaginez cum se dezbracă de tot și cum pășește în apa rece ca gheața.

Când iese din baie, își usucă vârfurile părului cu un prosop. Sunt în bucătărie, mănânc cereale cu lapte praf. Deja am uitat gustul mâncării adevărate. Toți banii pe care-i mai avem sunt împrăștiați pe masă, și număr să văd cât ne-a mai rămas. Observă și ea banii. Așadar, nu suntem faliți. Nu încă. Măcar ăsta este un lucru bun.

Îmi povestește cum dintotdeauna a crezut că un răufăcător condamnat îl va împușca pe taică-su pe scările tribunalului. În vocea ei aud o altă poveste. Nu crede că asta s-ar fi putut întâmpla. Spera să se întâmple.

Stă în fața mea, pe hol. O văd că tremură, dar nu se plânge că i-ar fi frig. Nu de data asta.

— Înainte de a ajunge judecător, era un avocat de litigii. S-a implicat în câteva procese care au făcut vâlvă. Niciodată nu apăra un om nevinovat. A fost de partea corporațiilor care lucrau cu azbest – oamenii mureau din cauza diferitelor boli provocate de azbest, iar tata încerca să-i scape pe șefii corporațiilor cu amenzi cât mai mici. Nu vorbea niciodată cu noi despre munca pe care o făcea. Motiva că asta ține de confidențialitatea dintre client și avocat, dar eu știam că pur și simplu nu avea chef să vorbească. Punct. Dar eu obișnuiam să mă furișez în biroul lui noaptea, când toți din casă dormeau. La început, trăgeam cu ochiul pe acolo pentru că mi-aș fi dorit să găsesc dovezi cum că ar avea o aventură, în speranța că mama l-ar putea părăsi dacă așa ar fi stat lucrurile. Eram mică – treisprezece, paisprezece ani. Habar n-aveam ce însemna *mezoteliom*. Dar puteam totuși să citesc destul de bine. Simptomele erau tuse cu sânge, palpitații, noduli sub piele. Aproape jumate din cei infectați mureau în primul an după ce erau diagnosticați. Și nici măcar nu era nevoie să lucrezi cu azbest ca să fii expus – soțiile și copiii mureau pentru că angajații aduceau materialul acasă pe haine. Iar pe criminaliiăștia îi apăra tata, pentru banii lor lupta el. Cu cât avea mai mult succes, cu atât noi eram mai amenințați. Mama găsea scrisori violente în cutia poștală. Știau unde locuim. Ne dădeau și telefoane. Oamenii își exprimau dorința ca Grace, mama și cu mine să avem parte de morți la fel de dureroase precum avuseseră copiii și soțiile muncitorilor. Apoi a devenit judecător. Fața lui apărea peste tot la știri. Toate titlurile din ziare includeau numele lui. Era hărțuit tot timpul, dar după o vreme am încetat să ne mai batem capul cu acele amenințări nefondate și nepuse în aplicare. Lui i s-a urcat totul la cap. L-a făcut să se simtă important. Cu cât enerva mai multă lume, însemna că își face treaba mai bine.

Nu prea e nimic de spus. Nu mă pricep la rahaturile astea. Nu sunt bun nici la conversație, așa cum nu sunt bun nici să-mi exprim mila față de cineva. Adevărul este că nu știu mai nimic despre nenorocitul care a crezut că e potrivit să amenințe copilul unui mizerabil corupt. Așa merge treaba în lumea noastră. Cei ca mine suntem ținuți în întuneric. Ducem o sarcină la bun sfârșit fără să ne întrebăm care e scopul real. În felul ăsta, nu putem arăta cu degetul, judeca. Nu că aș fi vrut oricum s-o fac. Știam ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă aș fi încercat. Dalmar mi-a spus să pun

mâna pe față. N-am întrebat de ce. În felul ăsta, dacă m-ar fi prins polițiștii și m-ar fi interogat, n-aș fi avut nimic de ascuns. N-am deloc idee cine l-a angajat pe Dalmar, la rândul lui. Nu știu ce aveau de gând cu fata. Dalmar mi-a spus s-o prind. Am făcut asta.

Apoi m-am răzgândit.

Îmi ridic ochii din castronul cu cereale și mă uit la ea. Privirea ei mă imploră să spun ceva, să vin cu o confesiune care i-ar oferi toate explicațiile pe care le dorește. Care o va lămurii de ce e aici. De ce ea, în locul javei de sor-sa. De ce ea, în locul judecătorului arogant. E lihnită după un răspuns. Cum e posibil ca într-o clipită totul să se schimbe așa? Familia ei. Viața ei. Totul. Mă iscodește degeaba, imaginându-și că eu știu răspunsul. Bănuind că un ratat ca mine ar putea s-o ajute să vadă lumina de la capătul tunelului.

– Cinci mii, zic.

– Ce?

Sigur nu era ceea ce se aștepta să audă.

Mă ridic de pe scaun, care alunecă pe podeaua de lemn. Pașii mei sunt grei și sonori. Clătesc castronul cu apă, la chiuvetă. Îl las să cadă lângă celelalte vase, cu zgomot, și ea tresare. Mă întorc s-o privesc.

– Mi-au oferit cinci mii.

EVE

Înainte

Îmi las zilele să treacă fără niciun rost.

În unele zile îmi este greu să cobor din pat și, când o fac, primul meu gând este Mia. Mă trezesc suspinând în miezul nopții, noapte de noapte, nopți nesfârșite, grăbindu-mă pe scări ca să nu-l trezesc pe James. Sunt lovită de durere tot timpul, în cele mai neașteptate locuri. La supermarket, mi se năzare că o văd pe Mia la raftul cu cereale, și mă opresc cu numai câteva secunde înainte de-a mă arunca la gâtul unei străine. Mai târziu, în mașină, am senzația că mă dezintegrez, și nu pot părăsi parcare vreme de un ceas, în timp ce privesc mamele cu copiii ieșiți de la școală, cum merg împreună la cumpărături: cum se țin de mână în timp ce traversează parcare, cum îi pun pe cei mici chiar în căruciorul pentru cumpărături.

Săptămâni întregi i-am văzut fața Miei perindându-se pe la TV și portretul robot al aceluia individ. Dar acum, se pare, sunt lucruri mai importante pe lume decât dispariția Miei. Presupun că asta e atât o ușurare, cât și un blestem. Jurnaliștii nu ne mai bat așa mult la cap zilele astea. Nu mă mai urmăresc când intru cu mașina pe alee, nu se mai țin după mine prin oraș, când merg să fac diferite comisioane. S-au oprit și telefoanele care îmi solicitau interviuri; pot trage acum draperiile fără să văd un cârd de jurnaliști aliniați în fața casei noastre. Dar și retragerea lor mă îngrijorează. Au devenit aproape indiferenți când aud numele Mia Dennett, au obosit să aștepte un titlu senzațional care poate n-o să vină niciodată: *Mia Dennett se întoarce acasă* sau, poate, *Fiica familiei Dennett a fost ucisă*. Încep să mă panichez, cu cât trece timpul, așa cum nori negri coboară tot mai mult spre tine într-o zi de iarnă, că poate nici eu nu voi mai afla nimic despre ea niciodată. Mă gândesc la acele familii care descoperă unde sunt rămășițele celor iubiți abia după zece, douăzeci de ani, și mă întreb dacă asta va fi și cazul meu.

Când obolesc de atâta plâns, las furia să pună stăpânire pe mine și arunc de perete pocaluri italienești de cristal, importate, și, când sunt făcute cioburi, trec la vesela cu tradiție dăruită de bunica lui James. Zbier din fundul plămânilor, un sunet barbar care cu siguranță nu-mi aparține.

Curăț mizeria pe care o fac înainte ca James să ajungă acasă, ascunzând un milion de bucăți de sticlă spartă sub o plantă moartă pe care am aruncat-o în tomberon, sperând ca el să nu vadă.

Petrec o după-amiază întreagă uitându-mă la berzele care pleacă spre sud, spre Mississippi, ca să petreacă iarna acolo. Ajung într-una din zile pe peluza noastră, cu zecile, grase și înfrigurate, mâncând tot ce pot găsi ca să fie pregătite pentru călătoria pe care o au înainte. A plouat cu o zi în urmă și acum sunt râme peste tot. Urmăresc păsările ore în șir și mă simt tristă atunci când pleacă. Vor trece luni de zile până ce se vor întoarce, cu ciocurile și picioarele lor portocalii care anunță primăvara.

În altă zi, e invazie de gărgărițe. Mii de gărgărițe, care se urcă pe ușa din spatele casei și stau la soare. Este o zi ca de vară indiană, caldă, cu temperaturi de peste zece grade și mult soare. Genul de zi după care tânjim toamna, cu copacii îmbrăcați în cele mai calde culori. Am încercat să număr buburuzele, dar o parte au zburat și au venit altele, chiar mai multe, așa că a fost imposibil să le țin socoteala. Nu știu cât timp le-am tot urmărit. Mă întreb ce fac gărgărițele când vine iarna. Oare mor? Apoi, câteva zile mai târziu, când o crustă de gheață acoperă pământul, mă gândesc la gărgărițele alea și plâng.

Mi-o amintesc pe Mia când era copil. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut împreună. Merg la locul de joacă unde obișnuiam s-o duc pe Mia când Grace era la școală, și mă așez într-un leagăn. Îmi strecur mâna în nisipul pus acolo pentru ca ăia mici să se joace cu găletușele. Mă așez pe o bancă și privesc în gol. Uneori, mă uit și la copii. La mamele lor norocoase care încă îi mai pot lua în brațe.

Dar cel mai mult mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le-am făcut.

Mă gândesc la momentul în care am tăcut atunci când James s-a răstit la Mia că nota B pe care o luase la chimie, în liceu, nu-i face cinste, și la ziua în care ea a adus acasă un tablou impresionist care-ți tăia răsuflarea, la care lucrase mai bine de o lună, la școală, la care James a pufnit batjocoritor:

– Dacă ai fi folosit timpul ăsta ca să înveți la chimie, ai fi luat A.

Mă gândesc la mine, trăgând cu urechea la discuția lor și privindu-i cu coada ochiului, incapabilă să spun ceva. Fără curaj să îi arăt lui James cât de tare o afectase indiferența lui, de teamă să nu-l înfurii.

Când Mia i-a spus că nu vrea să meargă la Facultatea de Drept, el i-a zis că nu e după ea. Mia avea șaptesprezece ani, era în plin avânt al hormonilor, și s-a rugat de mine: *Mama!* disperată ca, măcar o dată, să fiu de partea ei. Spălam vasele, încercând din răspuțeri să mă sustrag de la dezbateri. Îmi amintesc disperarea de pe fața fiicei mele, scârba de pe cea a lui James. Am ales răul cel mai mic.

– Mia! i-am zis, încercând să par autoritară și să-i sugerez că nu trebuie să-și contrazică tatăl.

N-o să uit niciodată ziua aceea. Telefonul sunând pe fundal, fără ca vreunul dintre noi să-l bage în seamă. Mirosul a ceva ce arsesem în bucătărie, aerul răcoros de primăvară care intra pe fereastra pe care o deschisesem ca să iasă fumul. Zilele se lungeau tot mai mult, ceva ce am fi remarcat și despre care am fi vorbit, dacă nu am fi fost atât de ocupați cu a o supăra pe Mia.

– Înseamnă atât de mult pentru el, îi spusese. Vrea să îi urmezi drumul.

A ieșit ca o furtună din bucătărie și, la etaj, s-a auzit o ușă trântită.

Mia visa să meargă la Institutul de Artă din Chicago. Voia să devină artistă. Era tot ceea ce contase vreodată pentru ea. Dar James refuzase.

Din ziua aia, Mia începuse o numărătoare inversă până la cea de-a optsprezecea ei aniversare, și adusese o cutie în care depozita deja lucrurile pe care avea să le ia cu ea când urma să ne părăsească.

Rațele și găștele sălbatice îmi zboară acum pe deasupra capului. Toți și toate pleacă departe.

Mă întreb dacă, undeva, și Mia privește cerul. Mă întreb dacă și ea vede același lucru.

COLIN

Înainte

Tot ce avem la dispoziție e timp pentru a reflecta. O grămadă de timp. Pisica aia jengoasă se tot fâțâie pe aici, acum că fata își sacrifică o bună parte din mâncare pentru a o hrăni pe ea. A găsit o pătură roasă de molii și, cu o cutie goală pe care o aveam în spatele camionetei, a improvizat un fel de culcuș pentru nenorocirea aia mică. L-a pus în șopronul din spate. În fiecare zi, îi duce bucățele de mâncare.

I-a pus și un nume nenorocirii: Canoe. Nu că s-ar fi obosit să-mi spună și mie că a botezat-o. Dar am auzit-o strigând-o în dimineața asta, când n-a găsit-o în culcușul ei. Acum mai e și îngrijorată pentru ea.

Stau pe malul lacului și pescuiesc. Aș mânca păstrăv tot restul zilelor lăsate de Dumnezeu, dacă asta înseamnă să scap de mâncarea care a fost congelată mai întâi sau scoasă din conservă.

Cel mai des, prind știucă. Apoi, un fel de crap mai lunguleț. Uneori, păstrăv. Încă de când mușcă momeala, știu ce pește va fi. Mai e și bibanul, care îmi dă cea mai mare bătaie de cap. Trag atât de tare de undiță, încât până îi scot la suprafață sunt convins că au de două ori mărimea pe care o au de fapt. Sunt niște șmecheri ai naibii de puternici.

Îmi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă cum dracului vom ieși din încurcătura asta. La cum voi ieși eu din asta. Mâncarea e pe terminate, ceea ce presupune o altă excursie până la supermarket. Bani mai am, cât de cât. Doar că nu știu dacă nu cumva mă va recunoaște cineva. Și ce naiba o să fac cu fata, când eu o să dispar din peisaj? Dispariția fetei judecătorului – asta e știre de prima pagină. Pot să pariez. Orice vânzător de la magazin ar recunoaște-o și ar chema poliția.

Ceea ce mă face să mă întreb: și-or fi dat seama polițiștii că am fost cu ea în noaptea în care a dispărut? E și fața mea alături de a ei la nenorocitul ăla de televizor? Poate că ăsta e un lucru bun, îmi zic. Nu pentru mine; nu dacă asta înseamnă că o să fiu prins. Dar dacă Valerie îmi va vedea moaca la TV, dacă va vedea că sunt suspect în cazul de

dispariție a unei femei din Chicago, atunci va ști ce să facă. Va ști că nu sunt acolo ca să mă asigur că e mâncare pe masă și că ușile sunt încuiate. Va ști ce trebuie făcut.

Când fata nu este atentă, scot o poză din portofel. Este deteriorată de vreme, încrețită și jupuită pe margini, pentru că de atâtea ori am scos-o ca să o privesc și apoi am îndesat-o la loc. Mă întreb dacă și când vor ajunge banii, banii pe care i-am forat de la benzinăria din Eau Claire. Mă întreb dacă va ști că eu i-am trimis. Probabil că și-ar imagina că am intrat în vreun bucluc când ar ajunge banii, cinci sute de dolari sau chiar mai mult, înghesuiți într-un plic fără adresă de înapoiere.

Nu sunt în general un tip sentimental. Am doar nevoie să știu că ea este bine.

Nu-i ca și cum ar fi chiar singură pe lume. Cel puțin, asta e ceea ce-mi spun. Vecina trece cam o dată pe săptămână, adună corespondența și verifică să vadă dacă ea e bine. Vor vedea banii. Când va trece ziua de duminică și eu nu voi apărea, vor ști. Asta dacă nu mi-au văzut deja fața la TV. Dacă Valerie nu m-a văzut deja la TV și nu s-a dus s-o verifice, să se asigure că e în regulă. Încerc să-mi repet asta până mă conving: Valerie este acolo. Totul e bine.

Aproape că o cred.

Ceva mai târziu, seara, suntem afară. Încerc să prăjesc peștele pe grătar, pentru cină. Atât că nu avem cărbuni, așa că mă uit să văd ce aș putea folosi ca să aprind focul. Fata stă pe prispă, învelită într-o pătură pe care a adus-o din cabană. Se uită în depărtare, îngrijorată. Se întrebă unde e nenorocirea aia de mătă. N-a mai văzut-o de două zile și își face griji pentru ea. Se face oricum din ce în ce mai frig. Mai devreme sau mai târziu, animalul o să moară degerat.

— Presupun că nu ești genul de persoană care lucrează cu clienții, zice, dintr-odată.

— Tu ce crezi?, o întreb.

O ia ca pe un *nu*.

— Atunci, cu ce te ocupi? Muncești?

— Muncesc.

— Ceva legal?

— Fac ceea ce e nevoie ca să supraviețuiesc. La fel ca tine.

- Nu prea cred, zice ea.
- Și de ce, mă rog?
- Eu îmi câștig existența onest. Plătesc taxe.
- Cum știi că eu nu plătesc taxe?
- Păi, plătești?, zice.

– Muncesc, îi spun. Îmi câștig existența onest. Plătesc taxele. Am spălat și podelele băii la o agenție imobiliară. Am spălat vasele. Am încărcat și descărcat lăzi. Știi cam cu cât ești plătit pentru astea, în ziua de azi? Salariul minim pe economie. Ai vreo idee nenorocită cum este să supraviețuiești cu salariul minim? Am câte două slujbe odată, treisprezece sau paisprezece ore pe zi. Doar așa pot să-mi plătesc chiria și să cumpăr și ceva de mâncare. Cineva ca tine lucrează... cât? Opt ore pe zi, plus vacanța de vară.

- Predau la școala de vară, zice.

Ce tâmpenie să spui asta. Știe și ea că e stupid, chiar înainte să mă uit urât.

Habar n-are, de fapt, cum este. Nici nu-și poate imagina.

Mă uit în sus, spre cer, la norii negri care ne amenință. Nu va veni ploaie, ci direct ninsoare. O să ningă foarte curând. Fata își trage pătura mai strâns în jurul corpului. Tremură de frig.

Știe că niciodată n-o s-o las să plece. Am mai multe de pierdut decât are ea.

- Cred că ai mai făcut asta și înainte, spune.
- Am făcut ce?
- Să răpești pe cineva. Să-i pui un pistol la tâmplă.

Nu e o întrebare.

- Poate. Dar poate că nu.
- Am simțit că eu n-am fost prima căreia i-ai făcut asta.

Am aprins focul, într-un final. Arunc peștele pe grătar și începe să sfârâie.

- N-am deranjat niciodată pe nimeni care nu merita să fie deranjat. Dar până și eu știu că nu-i adevărat.

Întorc peștii pe partea cealaltă. Se prăjesc mai repede decât m-aș fi așteptat. Îi mut mai spre marginea grătarului, ca să nu se ardă.

- Ar putea să fie mult mai rău, o asigur. Ar putea fi mult, mult mai rău.

Mâncăm afară. Stă pe podea, cu spatele lipit de scândurile din care e ridicată prispa. Îi ofer un scaun. Îmi spune *nu, mulțumesc*. Își întinde picioarele în față și apoi le încrucișează.

Bate vântul cu putere, printre copaci. Amândoi privim cum ultimele frunze se desprind din copaci și se împrăștie pe jos.

Și apoi auzim: pași pe frunzele uscate și foșnitoare care acoperă pământul. E pisica, mă gândesc, la început, dar apoi îmi dau seama că pașii sunt prea puternici pentru a fi ai mâței sfrijite, prea controlați. Cineva pășește spre noi, și nu e pisica. Eu și fata schimbăm o privire, iar eu duc un deget la buze și spun *Shhhh*. Apoi, mă ridic în picioare și duc mâna să apuc o armă care nu e acolo.

GABE

Înainte

Așteptam să vorbesc cu familia Dennett din nou când aş fi avut ceva mai multe informații, dar nu se întâmplă așa. Molfăi un sandviș unsuros cu friptură de vită când Eve Dennett intră în secția de poliție și o întrebă pe recepționeră dacă poate vorbi cu mine. Nici nu termin să-mi șterg cu un șervețel zeama scursă din sandviș pe bărbie, că ea s-a și apropiat de biroul meu.

Este prima dată când a venit la secție și, la naiba, chiar arată ca din alt film în locul ăsta. Cu totul altfel decât ratații beți pe care îi avem de obicei mișunând pe aici.

Îi simt parfumul de la distanță, încă dinainte de a se afla în fața biroului. Pășește sfioasă, în timp ce fiecărui mascul din încăperea i se scurg ochii după ea, și toți suspină invidioși când ea se oprește să-mi vorbească mie. Fiecare polițist știe că mă ocup de cazul Denneților și a pus un pariu a cărui miză este când și dacă o voi da în bară. L-am văzut până și pe comisar punând o sumă la pariul ăsta – a motivat că amândoi vom avea nevoie de câștig la pariul ăla când vom rămâne fără job.

– Bună ziua, domnule detectiv.

– Doamnă Dennett.

– N-ați mai dat niciun semn de viață de câteva zile, spune. Mă întrebam dacă ați mai aflat... ceva.

Are cu ea o umbrelă, din care se scurge apă pe podea. Are părul lipsit de luciu și puțin ciufulit de vântul de afară. E o zi oribilă, furtunoasă și rece. Nu e o vreme bună pentru ieșit la o plimbare.

– Puteați să mă sunați, îi spun.

– Ah, eram oricum prin apropiere, cu niște treburi, spune, dar știi că minte.

Nimeni n-ar ieși într-o zi ca asta, dacă n-ar avea neapărată nevoie. E vremea numai bună pentru a sta acasă în pijama și a te uita la televizor.

O conduc într-o cameră unde facem interogatoriile și o rog să ia loc. E o cameră prăfuită, luminată prost, cu o masă mare în mijloc și scaune pliante de jur-împrejurul ei. Își lasă umbrela pe podea, dar nu dă drumul genții din mână. Mă ofer să-i iau haina – îmi mulțumește, dar refuză. E frig în camera asta, genul ăla de umezeală păcătoasă care îți intră de-a dreptul în oase.

Mă așez față în față cu ea și pun pe masă dosarul cazului Dennett. O văd deja cum își fixează ochii asupra plicului.

Mă uit direct la ea, la ochii ei albaștri, delicați. Au început deja să se umple de lacrimi. Pe măsură ce trec zilele, nu mă pot gândi decât la asta: dacă n-o voi găsi niciodată pe Mia? Am senzația că doamna Dennett se dezintegrează tot mai mult de la o clipă la alta. Are ochii grei și umflați, ca și cum n-a mai dormit de mult. Nici nu-mi imaginez ce s-ar întâmpla cu ea dacă Mia n-ar mai apărea niciodată. Mă gândesc la doamna Dennett, la femeia asta din fața mea, zi și noapte; mi-o imaginez singură și pierdută în casa aia mare, imaginându-și toate chestiile îngrozitoare care i s-ar fi putut întâmpla fetei ei. Simt nevoia asta copleșitoare de a o proteja, de a răspunde tuturor întrebărilor care o țin trează noaptea: cine, unde și de ce.

– Mă pregăteam să vă sun, de fapt, spun încet. Doar că așteptam o veste bună mai întâi.

– S-a întâmplat ceva, spune ea.

Nu mă întreabă, afirmă. E ca și cum a știut de dinainte că s-a întâmplat ceva și de asta a venit până la secție.

– Ceva rău, adaugă.

Își lasă geanta pe masă și caută înăuntru o batistă.

– Avem ceva noutăți. Dar atât, deocamdată. Încă nu am reușit să-mi dau seama ce semnifică ele.

Dacă judecătorul Dennett ar fi fost aici în locul ei, s-ar fi răstit la mine că de ce nu am toate răspunsurile.

– Credem că știm cu cine a fost Mia înainte să dispară. Cineva a identificat fotografia suspectului, prezentată la știri, și când am fost în apartamentul lui, am găsit lucrurile Mieii – poșeta ei și haina.

Deschid dosarul și scot câteva fotografii, pe care le întind pe masă. Sunt făcute în apartament, cu o zi în urmă, de către polițista care a fost

cu mine atunci. Doamna Dennett ridică poza cu geanta Miei, una din acele genți tip poștaş, pe care ți-o atârni oblic de gât. Geanta e aruncată pe jos, iar o pereche de ochelari de soare și un portofel verde au căzut din ea, pe parchet. Doamna Dennett își duce batista la ochi.

– Recunoașteți ceva?, o întreb.

– Eu am ales geanta. I-am cumpărat-o. Cine este bărbatul?, mă întreabă, fără să facă vreo pauză între idei.

Se uită și la celelalte fotografii, una câte una, apoi le așază cu atenție de unde le-a luat. Își împreunează mâinile deasupra mesei.

– Colin Thatcher, îi spun.

Am verificat amprente lauate din apartamentul din Uptown și am aflat identitatea reală a bărbatului. Alte nume pe care le-am găsit – pe plicurile venite prin poștă, în telefon – erau toate pseudonime. Am luat portrete ale vechilor suspecti și le-am comparat cu schița desenatorului nostru. Unul s-a potrivit la fix. Bingo.

Văd cum mâinile doamnei Dennett încep să tremure și cum încearcă, fără succes, să le controleze tremuraturul. Fără să mă gândesc, simt cum mâna mea se întinde și o atinge pe a ei. Este rece ca gheața și pare că se topește în palma mea mare. O fac înainte ca ea să-și poată retrage mâinile și să le așeze în poală, încercând să ascundă groaza pe care o simte.

Avem și câteva filmări înregistrate de camerele de la intrarea în bloc. Colin și Mia intrând în apartament, în jurul orei 11, noaptea. Apoi, mai târziu, părăsind clădirea.

Vreau să le văd! spune ea, luându-mă prin surprindere.

Pare hotărâtă, nu confuză, așa cum m-am obișnuit până acum s-o văd.

– Nu cred că este o idee bună.

Ultimul lucru pe care are Eve nevoie să-l vadă acum este felul în care Colin Thatcher o smucea pe fiica ei afară din clădire și spaima din ochii fetei.

– Atât e de rău?, concluzionează ea.

– Nu e relevant, o mint eu. N-aș vrea să vă faceți impresia greșită.

Dar, în realitate, nu e nimic ce ar putea fi interpretat greșit în felul grăbit în care bărbatul coboară din lift, atent să nu fie văzut de cineva, sau în frica din ochii victimei lui. Fata plânge. El îi spune ceva ce sigur conține o

înjurătură. Ceva se întâmplase deja în apartament. Filmarea de dinainte, cu ei venind, era cât se poate de diferită. Doi amorezi grăbindu-se înăuntru, pentru o partidă de sex.

– Dar era în viață?, mă întreabă.

– Da.

– Cine este el? Acest Colin...

– Colin Thatcher.

Dau drumul mâinii doamnei Dennett și cotrobăi în dosar. Scot foaia cu cazierul individului.

– A fost arestat pentru diferite infracțiuni mărunte: furt, încălcare a proprietății, posesie de marijuana. A stat ceva la închisoare pentru vânzare de droguri și este căutat pentru interogare într-un caz de crimă organizată. Potrivit polițistului supraveghetor, a dispărut în urmă cu câțiva ani și în esență este un suspect dat în căutare.

N-aș putea să pun în cuvinte groaza pe care o văd în ochii albaștri ai femeii. Lucrând ca detectiv, sunt obișnuit cu temeni ca *încălcarea proprietății, crimă organizată, polițist supraveghetor*. Dar doamna Dennett le-a auzit doar în episoade din *Law & Order*. Nici nu-și poate imagina prea bine ce înseamnă – cuvintele probabil îi sună vagi, ambigue. Este îngrozită că un asemenea individ o are cu el pe fiica ei.

– Dar ce treabă ar avea el cu Mia?, mă întreabă doamna Dennett.

Mi-am pus și eu aceeași întrebare de vreo mie de ori. Infracțiunile întâmplătoare, când vine vorba despre răpire sau chiar crimă, sunt rare. Cele mai multe victime își cunosc dinainte agresorul.

– Nu știu. N-am nicio idee, dar vă promit că o să aflu.

COLIN

Înainte

Fata își pune farfuria pe pervazul de lemn al prispei. Apoi se ridică și stă lângă mine, și amândoi ne uităm înspre pădurea deasă și întunecată de unde o siluetă de femeie devine tot mai bine conturată. O femeie la vreo cincizeci de ani, cu părul negru și scurt, în blugi și un pulover, cu bocanci de munte în picioare. Ne face cu mâna, ca și cum ne-ar cunoaște, și un gând mă lovește brutal: e o capcană.

– Of, slavă Domnului, spune femeia, apropiindu-se de cabană.

Ne încalcă proprietatea. Aici este ascunzătoarea noastră, teritoriul nostru. Nimeni n-ar fi trebuit să ajungă până aici. Mă simt parcă brusc lipsit de aer.

Ține o carafă de apă în mână și arată ca și cum ar fi mers pe jos zeci de kilometri.

– Putem să vă ajutăm?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau prea bine seama ce se întâmplă, sau să-mi fac un plan de acțiune. Primul meu gând este să iau pistolul și s-o împușc. Să-i arunc cadavrul în lac și să mă car de aici. Numai că nu mai am pistolul – dracu' știe unde îl ține fata. Dar aș putea s-o imobilizez în timp ce scotocesc prin cabană după armă. Sub saltea, în dormitor, sau undeva ascunsă printre obiectele de decor.

– Am făcut pană, undeva pe drum, zice femeia. Asta e prima cabană care nu este părăsită. Am mers pe jos... zice, apoi se oprește, ca să-și tragă răsuflarea. Vă deranjează dacă mă așez puțin?

Când fata reușește să dea ușor din cap, nepoftita se trânteste pe scări și începe să bea cu sete din carafa cu apă, de parcă ar fi fost rătăcită în deșert cu zilele. Îmi simt mâna pornind spre cea a fetei și apucând-o ferm, simt că îi strivesc oasele degetelor, până ce ea chiar scoate un scâncet.

Uităm complet de cină. Dar femeia ne amintește:

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, zice, arătând spre farfuriile de pe jos. Mă întrebam doar dacă m-ați putea ajuta să schimb cauciucul de la roată. Sau să dau un telefon și să chem pe cineva, poate. Mobilul meu nu are semnal aici.

Ni-l întinde, ca să ne convingem și singuri. Spune din nou că îi pare rău fiindcă ne-a întrerupt. Ce puțin știe despre ce făceam noi aici! Nu ne tulbură doar masa de seară, ci mult mai mult.

Ochii mei zboară spre fată. Acum e ocazia ei, îmi spun. Ar putea să-i spună totul femeii. Să-i spună cum acest nebun aici de față a răpit-o, cum o ține prizonieră în cabană. Îmi țin răsuflarea, așteptând să văd ce o să răbufnească mai întâi. Mă aștept ca fata să mă toarne. Mă mai aștept și ca femeia să fie o parte dintr-un complot plănuit să mă prindă pe mine. Poate că lucrează sub acoperire. Sau pentru Dalmar. Sau pur și simplu poate e o tipă care se uită la știri și mai devreme sau mai târziu își va da seama că fata e aia pe care o tot vedea la televizor de o vreme.

— Nu avem telefon, îi spun, amintindu-mi cum am aruncat mobilul fetei în coșul de gunoi din Janesville și cum am tăiat firul telefonului fix când am ajuns la cabană.

Și nici nu i-aș permite să pună piciorul înăuntru și să vadă cum am trăit în ultimele săptămâni: ca doi suspecți, pe fugă.

— Dar pot să vă ajut eu, zic.

— Nu vreau să vă deranjez prea tare.

Aproape în același timp cu ea, fata spune:

— Eu o să rămân aici, să spăl vasele.

Se apleacă și ia farfuriile de pe jos.

Să fiu eu al naibii dacă o s-o întâmples asta.

— Mai bine vino și tu cu noi. S-ar putea să fie nevoie să ne ajuți, zic.

Dar femeia în vârstă zice:

— Nu, te rog. Chiar n-aș vrea să vă car după mine pe amândoi și să vă stric seara.

Își strânge puloverul în jurul corpului și spune că-i e frig.

Bineînțeles că n-o pot lăsa pe fată singură. Femeia mă roagă să n-o târăsc și pe *iubita mea* după mine, pe așa o noapte. E frig și e foarte târziu.

Sigur că n-o pot lăsa aici. Dacă aş lăsa-o, poate că ar fugi. Mi-o şi imaginez, strecurându-se printre copaci cât de repede poate, câţiva kilometri buni până ce eu reuşesc să schimb cauciucul şi să mă întorc. Va fi beznă până atunci, şi n-aş mai avea nicio şansă să o găesc prin pădure.

Femeia se tot scuză că este aşa o pacoste pe capul nostru. Parcă îmi şi văd mâinile strângându-se în jurul gâtului ei, apăsând jugulara până ce oxigenul nu va mai ajunge la creier. Poate că asta ar trebui să fac.

– Doar o să spăl vasele, se opune fata, timid. Ca să nu mai avem bătaie de cap cu ele mai târziu.

Îmi aruncă o privire care se vrea jucăuşă, de parcă ne-am face planuri erotice pentru mai spre seară.

– Cred că ar trebui să vii, îi spun cât de blând pot, lăsându-mi o mână pe braţul ei, ca şi cum n-aş putea concepe ideea să stau departe de ea.

– O escapadă romantică?, ne întreabă femeia.

– Ceva de genu', zic.

Apoi mă întorc spre fată şi-i şoptesc cu seriozitate:

– Vii şi tu, altfel doamna asta nu mai pleacă de aici vie.

Stă ca lovită de fulger pentru o clipă. Apoi lasă farfuriile din mână din nou pe jos, ne îndreptăm spre camionetă şi ne urcăm, femeia şi cu mine în faţă, fata în spate. Ascund bucăţile de sfoară şi de bandă adezivă de pe locul de lângă şofer, sperând că nepoftita nu le-a văzut deja. Le arunc în torpedo şi trântesc uşa, după care mă întorc spre ea şi îi zâmbesc:

– Încotro?

Pe drum, femeia ne spune că este din sudul Illinois-ului. Cum ea împreună cu nişte prietene au stat într-un refugiu şi au mers să se dea cu barca pe Boundary Waters. Scoate un aparat de fotografiat micuţ din geantă şi ne arată poze cu patru doamne în vârstă: în barcă, cu pălării pe cap, apoi bând vin în jurul unui foc, seara. Asta mă mai linişteşte: probabil că nu este o cursă întinsă mie. Iată dovezile – pozele. A mers la plimbat cu barca împreună cu amicele ei, pe Boundary Waters.

Numai că ea, ne zice mai departe – de parcă mie mi-ar păsa –, ea a hotărât să mai rămână două zile, după ce ele au plecat. Tocmai a divorţat, nu e nicio grabă să se întoarcă la o casă pustie. Proaspăt divorţată, ca să vezi, îmi zic. N-o aşteaptă nimeni acasă. Ar trece timp până ce i s-ar

descoperi dispariția – zile întregi, poate chiar mai mult. Suficient cât să apuc să fug, să fiu deja departe când cineva i-ar descoperi cadavrul.

– Și tocmai mă întorceam la civilizație, de una singură, cu bateriile încărcate, când am avut o pană. Probabil am trecut peste o piatră. Sau un cui, spune ea.

Fata îi răspunde, cu însuflețire:

– Asta trebuie să fi fost.

Dar deja mi-au pierdut atenția.

Parchez în spatele unei mașini de teren. Înainte să coborâm, arunc o privire lungă pădurii dese care ne înconjoară. Inspectez atent, printre copaci, orice posibilă urmă de polițiști – binoclu, armă, orice. Verific cauciucul, să văd dacă este într-adevăr spart. Chiar este. Dacă ar fi o ambuscadă, nimeni nu ar fi pus la cale ceva atât de elaborat doar ca să mă prindă pe mine. Până acum, când am ieșit deja din camioneta mea și m-am îndreptat spre mașina abandonată a femeii, aș fi fost deja la pământ, pe burtă, iar cineva ar sta deasupra mea și ar încerca să-mi pună cătușele.

O văd pe femeie urmărindu-mă cu interes pe când aduc niște scule din camionetă, cum ridic mașina, desfac șuruburile și schimb cauciucurile. Ele două încep să vorbească: despre mersul cu barca, despre pădurile din nordul Minnesotei. Despre vinul roșu și despre un elan pe care femeia l-a văzut în excursia ei, un mascul cu niște coarne uriașe, care se plimba printre copaci. Cred că trage de timp și încearcă de fapt să își amintească dacă ne-a văzut cumva la televizor. Dar apoi îmi spun că poate nu e cazul, fiindcă a stat pierdută pe coclauri cu amicele ei. A mers cu barca, a făcut un foc de tabără, a băut vin. Nu s-a uitat la știri.

Arunc o lanternă în mâinile fetei și îi spun să o țină dreaptă. S-a întunecat complet și nu sunt lumini aprinse prin împrejurime. O ameninț din priviri când întoarce capul spre mine, doar ca să-i amintesc să evite cuvinte ca *armă*, *răpire*, *ajutor*. Le-aș ucide pe amândouă, îi spune privirea mea. Sunt convins de asta. Mă întreb dacă și ea știe.

Când femeia ne întreabă despre excursia noastră, fata împietrește, speriată.

– Cât timp veți sta pe aici?, vrea să știe femeia.

Când fata continuă să tacă, îi răspund eu:

– Încă o săptămână.

– De unde sunteți?, întreabă femeia.

– Green Bay, spun.

– Serios?!... Am văzut numărul de Illinois și m-am gândit că...

– Mda, încă n-am apucat să le schimbăm, îi zic, înjurându-mă în gând pentru cât de prost sunt.

– Sunteți născuți în Illinois?

– Da, îi zic.

Și refuz să-i mai dau alte amănunte.

– Eu am un văr din Green Bay. Din Suamico.

N-am auzit în viața mea de locul ăla nenorocit. Dar femeia nu se oprește din sporovăit. Cum vărul ei este director la o școală generală.

Are părul șaten, lipsit de viață, tuns scurt, ca al femeilor în vârstă. Obişnuiește să râdă când conversația lânzezește. Un râs nervos. Apoi caută ceva nou de spus. Orice.

– Sunteți fani ai echipei Packers?, zice ea, și eu mint și spun că suntem.

Schimb cauciucul pe cât de repede pot, apoi cobor mașina de pe cric, verific şuruburile și mă ridic, privind-o pe femeie, întrebându-mă dacă o fi în regulă să o las să plece pur și simplu – să ajungă la civilizație, unde și-ar da seama cine eram și ar alerta poliția – sau să-i sparg capul cu cheia franceză și să-i târăsc cadavrul în pădure.

– Nici nu-ți pot mulțumi îndeajuns, spune ea, și mă gândesc la maică-mea, singură în mijlocul pădurii, dacă ar fi fost în locul ei, așteptând să fie devorată de urși.

Dau din cap și îi spun că e în regulă. E întuneric, de abia ne putem vedea unii pe alții. Stau cu cheia franceză în mână, întrebându-mă oare cât de tare ar trebui s-o lovesc ca s-o ucid. De câte ori? Mă întreb dacă s-ar lupta cu mine sau pur și simplu ar cădea la pământ și ar muri.

– Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu v-aș fi întâlnit pe voi, zice.

Se apropie de mine mai mult și îmi întinde mâna:

– Nu cred că v-am reținut numele...

Apuc și mai strâns cheia în mână. O simt tremurând. Tot e bine că o am, nu știu dacă aș putea s-o omor cu mâinile goale. Așa, va fi mai puțin

personal. Nu va trebui s-o privesc în ochi în timp ce se luptă pentru viața ei. O singură lovitură, dar bună, și totul va lua sfârșit.

— Owen, îi spun, strângându-i mâna rece și noduroasă, iar ea este Chloe.

Femeia spune că o cheamă Beth. N-am idee cât stăm acolo, pe strada întunecată, în tăcere. Inima îmi bate și mai tare când văd cu coada ochiului și un ciocan în cutia cu scule. Poate că un ciocan și-ar face treaba și mai bine.

Dar apoi simt mâna fetei pe braț, și îmi spune:

— Ar trebui să ne întoarcem.

Mă întorc spre ea și îmi dau seama că știe la ce mă gândesc, că a văzut cum țin cheia franceză în mână, cu câtă încordare, gata să lovesc.

— Hai să mergem, zice încă o dată, și îi simt unghiile înfigându-mi-se în piele.

Arunc cheia franceză în cutie, printre celelalte unelte, și o așez în spatele camionetei. Mă uit cum femeia se urcă în mașina ei și cum se îndepărtează, conducând încet, cu farurile distingându-se din ce în ce mai mici în depărtare.

Mă simt dintr-odată fără aer. Mâinile îmi sunt transpirate ca naiba. Deschid portiera camionetei, mă urc la volan și încerc să-mi recapăt suflul.

EVE

După

Stăm în sala de așteptare, James, Mia și cu mine. Mia stă strivită între noi, de parcă ar fi umplutura de cremă dintr-un biscuit Oreo. Eu aștept tăcută, picior peste picior și cu mâinile împreunate în poală. Mă uit la un tablou de pe peretele de vizavi, un tablou de Norman Rockwells, cum sunt de altfel toate din încăperea – în el, un bătrân ascultă cu un stetoscop păpușa unei fetițe. James stă și el cu picioarele încrucișate, dar își ține glezna sprijinită pe genunchiul celuilalt picior. Răsfoiește un număr din revista Parents. Respiră zgomotos, neliniștit; îl rog să se oprească, să se calmeze. Stăm aici de peste treizeci de minute și așteptăm ca medicul să ne primească. Este soția unui judecător, prieten al lui James. Mă întreb dacă Mieii i se pare ciudat faptul că fiecare copertă de revistă din încăperea e plină de bebeluși.

Oamenii o măsoară din priviri. Aud șoapte, ba chiar și numele Mieii spus încet, de pe limbile unor străini. O apuc de mână și îi spun să nu-și facă griji; *ignoră-i*, îi șoptesc, dar este greu pentru oricare din noi să facem asta. James întreabă la recepție dacă putem grăbi în vreun fel lucrurile și într-adevăr o femeie minionă, roșcată, intră în cabinet să vadă de ce durează atât.

Nu i-am spus Mieii motivul real pentru care e acum aici. Nu am adus în discuție bănuielile mele. În loc de asta, i-am zis că suntem îngrijorați din cauză că nu s-a simțit prea bine în ultimul timp, iar James a sugerat să mergem la un control medical, la această doamnă al cărei nume rusesc este aproape imposibil de pronunțat.

Mia ne-a spus că are propriul ei medic, pe cineva din oraș la care merge de ani buni, dar James a clătinat din cap și a spus că nu, doctorița Wakhrukov e cea mai bună. Mieii nici nu i-a trecut prin cap că doctorița respectivă este ginecolog.

Asistenta o strigă, dar sigur că îi spune *Mia* și e nevoie ca James să-ida un cot ca să o facă atentă. Lasă revista pe scaun când se ridică, iar eu o privesc rugător și o întreb dacă vrea să intru cu ea în cabinet.

– Dacă așa vrei, spune Mia, și aștept ca James să facă un semn de dezaprobare, dar el tace.

Asistenta o privește plină de curiozitate pe Mia. Se uită la ea ca și cum ar fi un fel de vedetă, și nu victima unei fărădelegi teribile.

– Te-am văzut la TV, îi spune.

Cuvintele sunt rostite timid, ca și cum femeia nu ar fi convinsă că le-a spus cu voce tare sau că, dimpotrivă, a reușit să le păstreze doar în capul ei.

– Am citit și în ziare despre tine, mai adaugă.

Nici eu, nici Mia nu știm ce să spunem. Mia a văzut colecția de articole din ziare pe care le-am păstrat, cât timp a fost dispărută. Am încercat să le ascund într-un loc unde ea n-ar fi putut să le găsească, dar a dat peste ele oricum, când căuta ace și ață de cusut într-un sertar, ca să coasă un nasture căzut de la o bluză. Nu voiam ca Mia să le vadă, de teamă că îi vor trezi toate fricile, din nou. Dar ea, cum le-a găsit, s-a apucat să le citească, pe fiecare, până am întrerupt-o eu. A citit despre dispariția ei, despre suspectul pe care îl avusese poliția, despre cum, odată cu trecerea timpului, cu toții începusem să ne temem că era deja moartă.

Asistenta o trimite la baie, să recolteze urină într-un recipient. Câteva minute mai târziu, suntem din nou împreună în cabinet, unde asistenta îi ia pulsul și tensiunea și o roagă să se dezbrace și să-și pună pe ea o cămașă pentru a fi examinată. Spune că doctorița Wakhrukov ni se va alătura în câteva minute. Când Mia începe să se dezbrace, mă întorc cu spatele.

Doctorița este o femeie care pare că se apropie de șaiszeci de ani, cu un aer sobru și supus. Intră brusc în încăpere și o întreabă pe Mia:

– Care a fost data ultimei menstruații?

Pentru Mia, întrebarea pare să fie tare ciudată. Neașteptată.

– N-am... n-am idee, spune, iar doctorița încuviințează din cap, ca și cum abia atunci și-ar fi amintit de amnezia Miei.

Spune că va face o ecografie transvaginală și acoperă imediat o sondă cu un fel de mănușă și un gel. O roagă pe Mia să-și ridice picioarele pe

suport și apoi, fără nicio avertizare, îi introduce în vagin sonda. Mia tresare cu putere și vrea să știe ce se întâmplă, care este legătura între operațiunea respectivă și starea ei de oboseală permanentă, cu apatia care îi face aproape imposibilă trezirea dimineată.

Rămân tăcută. Îmi doresc să fi rămas în sala de așteptare, lângă James, dar îmi spun că Mia are nevoie de mine aici și îmi las ochii să rățăcească prin cameră, orice numai ca să mă distanțez de examinarea brutală pe care o face doctorița, de confuzia vizibilă a Miei. Îmi dau seama că ar fi trebuit să-i fi spus Miei care erau bănuielile mele. Ar fi trebuit să-i explic faptul că oboseala și greața de dimineată nu erau doar simptomele tulburării de stres post-traumatic. Dar, poate, nu m-ar fi crezut.

Camera de examinare, mă gândesc, este la fel de sobră ca și doctorița. E destul de frig ca să ucidă microbii. Poate că asta e și intenția. Pielea dezgolită a Miei s-a făcut ca de găină. Sigur, temperatura nu e chiar potrivită ca să ții pacientele îmbrăcate doar cu acea cămașă subțire. Luminile de pe tavan sunt puternice și scot în evidență fiecare fir alb din părui doctoriței. Nu zâmbește, este atât de serioasă. Chiar are un aer rusesc – pomeții proeminenți și un nas subțire.

Când decide într-un final să vorbească, nu mai pare deloc rusoaică:

– Confirm sarcina.

Ca și cum am fi cu toții la curent cu asta, chiar și Mia. Picioarele încep să-mi tremure și simt nevoia să mă așez. Din fericire, există un scaun în plus, probabil adus aici pentru bărbații emoționați de vestea că au să fie tați.

Cu siguranță, scaunul ăla nu îmi era destinat mie.

– Bătăile inimii fătului sunt sesizabile cam la douăzeci și două de zile după ce a fost conceput. Uneori, nu le poți vedea atât de devreme, dar în cazul nostru, da. E încă slabă, greu de descifrat. Vezi?, întreabă ea, întorcând monitorul spre Mia. Acea mișcare ușoară?

Își pune degetul pe o bulă mică, întunecată.

– Ce?, întreabă Mia.

– Uite, aici. Stai să văd dacă o pot prinde mai bine, spune doctorița și apasă mai tare sonda care se pierde și mai mult în interiorul Miei.

Fiica mea se foiește, ca și cum ar simți disconfort sau chiar durere, iar medicul o roagă să stea nemișcată.

Dar Mia întrebese de fapt altceva decât înțelesese doctorița. Nu era vorba că Mia nu vedea unde ținea ea degetul pe ecran. O văd cum își plimbă mâna pe abdomen, nehotărâtă.

– Nu se poate...

– Iată, spune doctorița, scoțând sonda și dându-i Miei o hârtie pe care sunt imprimate pete negre, amestecate cu alb, de parcă ar fi un desen abstract.

Este o fotografie, așa cum am avut și eu cu Mia, înainte ca ea să vină pe lume. Îmi deschid poșeta cu mâini tremurătoare, răscolind înăuntru după un șervețel.

– Ce-i asta?, întreabă Mia.

– Fătul. Am printat ecografia, spune doctorița, la fel de serioasă ca și până atunci.

Îi spune Miei că se poate ridica. Își scoate mănușa de latex pe care și-o trăsese și o aruncă în coșul de gunoi. Cuvintele pe care le spune în continuare sunt lipsite de viață, ca și cum ar ține o prelegere pe care a mai repetat-o de o mie de ori: Mia va trebui să vină o dată la patru săptămâni, până în cea de-a treizeci și două săptămână de sarcină. Apoi, o dată la două săptămâni și pe urmă în fiecare săptămână. Mai sunt teste de făcut – analize de sânge și cea a lichidului amniotic, dacă vrea, un test de toleranță la glucoză.

În a douăzecea săptămână, îi spune doctorița, poate afla sexul bebelușului, dacă vrea.

– Ați vrea să știți?

– Nu știu...

Asta e tot ce reușește Mia să spună.

O întreabă apoi pe Mia dacă are întrebări. Are una singură, dar nu-și poate găsi forța să o rostească. Încearcă, apoi, tușind pentru a-și regăsi vocea, încearcă din nou. E mai mult

O șoptă:

– Sunt însărcinată?

Ăsta este visul oricărei fetițe. Încep să se gândească la momentul acesta încă de când sunt prea mici pentru a ști de unde vin bebelușii. Își plimbă păpușile peste tot și le alintă și visează la nume pentru copii. Pe când Mia era mică, îi plăceau numele care te duceau cu gândul la flori și natură – Isabella, Samantha, Savannah. Apoi a trecut prin faza în care i se părea că tot ce se termina cu i suna bine – Jenni, Dani și Lori. Nu i-a trecut niciodată prin minte că ar putea avea un băiețel.

– Da, ești. În cinci săptămâni.

Nu așa ar fi trebuit să se întâmple.

Își trece din nou mâna peste abdomen și speră să simtă ceva înăuntru: bătaia inimii sau chiar o ușoară lovitură. Sigur că e prea devreme și totuși speră să simtă ceva mișcându-se înăuntru. Dar nu simte nimic. Văd asta în ochii ei, când se întoarce spre mine și mă găsește plângând, pe scaunul meu. Se simte golită. Pustie pe dinăuntru.

Îmi mărturisește:

– Nu pot fi. Nu pot fi însărcinată.

Doctorița se așază și ea pe scaun. Îi acoperă Miei picioarele cu cămașa și o întreabă, de data asta cu o voce mai blândă:

– Nu-ți amintești cum s-a întâmplat asta?

Mia dă din cap că nu.

– Jason, spune, apoi clatină din cap. N-am mai fost cu Jason de luni bune.

Le numără pe degete. Septembrie. Octombrie, Noiembrie. Decembrie. Ianuarie.

– De cinci luni, concluzionează.

Pur și simplu, calculele sunt greșite.

Dar eu, sigur, știu că nu Jason este tatăl copilului.

– Ai destul timp ca să te hotărăști ce vrei să faci. Există opțiuni.

Doctorița îi întinde pliante Miei. Plasarea spre adopție sau avortul, cuvintele vin unul după altul atât de repede încât Mia nu poate ține pasul.

Doctorița trimite după James, dându-i răgaz fiicei mele câteva minute ca să se îmbrace, înainte ca tatăl ei să intre în cabinet. În timp ce așteptăm, o întreb pe Mia dacă pot vedea ecografia. Mi-o întinde și continuă să repete: *nu se poate, pur și simplu nu se poate...* Abia atunci, când iau fotografia în mână și îmi văd atât de aproape nepotul, sânge din

sângele meu, dau frâu liber lacrimilor. Când James intră în cabinet, plânsul meu deja este unul cu suspine. Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, dar nu pot. Iau câteva șervețele de hârtie dintr-un raft de pe perete și îmi șterg ochii. Când doctorița se întoarce, nu mă mai pot stăpâni și încep să mă jelesc:

— Te-a violat. Nenorocitul ăla te-a violat.

Dar, în continuare, Mia nu simte nimic.

COLIN

Înainte

A venit iarna.

Când ne-am trezit, ninge, iar temperatura a scăzut în cabană până pe la vreo minus cinci grade, sau cel puțin așa pare.

Nu avem apă caldă. Fata își pune pe ea, una peste alta, toate hainele pe care le găsește. Își trage două perechi de pantaloni și hanoracul ăla maro, care o face să arate ca o fată de cartier. Își trage o pereche de șosete, plângându-se că nu-i place de obicei să poarte ciorapi, dar fără ele picioarele i-ar îngheța. Zice că a urât șosetele dintotdeauna, chiar și când era mică. Și le smulgea din picioare și le arunca pe jos, lângă pătuț.

Nu am vrut să recunosc până acum că mi-e frig, dar dârdâi ca dracu'. Am aprins focul imediat cum m-am trezit. Deja am băut trei căni de cafea. Stau la masă și am în față o hartă veche, sfâșiată, a Americii. Am găsit-o în torpedo, alături de un pix cu pasta pe terminate, și acum încerc să trasez cele mai bune rute ca să ne cărăm naibii de aici. Cred că alegerea cea mai bună rămâne deșertul, undeva între Las Vegas și Baker, în California. Undeva unde e cald. Mă gândesc cum aș putea să fac o oprire mai întâi în Gary, Indiana, fără ca polițiștii să ia la ochi camioneta. Mi-am dat seama că va trebui să abandonăm camioneta și să ciordim una nouă, cumva, și să sperăm că nu va fi dată dispărută. Asta, sau să ne urcăm într-un tren de marfă. Dacă suntem dați în urmărire, ar putea fi razii pe autostradă, în special în apropiere de Gary, pentru eventualitatea în care aș avea tupeul să mă duc pe acasă. Poate că polițiștii o folosesc pe ea ca momeală. Poate au deja o echipă pe poziție în jurul vechii case din Gary, așteptând ca eu să sun sau să fac o mișcare greșită.

La dracu'.

— Pleci undeva?, întreabă fata, uitându-se la harta pe care o împăturesc și o pun deoparte.

Nu-i răspund.

– Vrei cafea?, o întreb în schimb, gândindu-mă că nici în deșert n-am putea rezista prea mult.

Să ne târâm prin deșert ne-ar anula orice încercare de a trăi aproape normal. Acolo ar fi totul o luptă pentru supraviețuire. N-o putem lua prin deșert, hotărâsc pe loc, atunci și acolo. Singura șansă pe care o avem e să ne cărăm din țară. Nu mai avem destui bani ca să luăm avionul, așa că nu văd decât două variante – în sus sau în jos. La nord sau la sud. Canada sau Mexic.

Dar, logic, ca să ieșim din țară avem nevoie de pașaport.

Și atunci mă lovește – știu ce trebuie să fac.

Fata clatină din cap că nu, nu vrea cafea.

– Nu bei de obicei?

– Nu.

– Nu-ți place?

– Nu beau nimic care are cofeină, zice.

Îmi spune că obișnuia să bea, chiar a băut o perioadă lungă, dar o făcea agitată, nervoasă, fără astâmpăr. Nu putea sta locului. După puțin timp, efervescenta dată de cofeină se pierdea și era înlocuită de oboseală puternică. Așa că mai bea o altă cană de cafea. Un cerc vicios.

– Și când am încercat să evit cofeina, m-au luat niște dureri atroce de cap, care nu-mi treceau decât cu Mountain Dew.

Dar îi torn o cană, doar să fie. Ia cana fierbinte în mâini și își lipește fața de marginea ei. Aburul se ridică și o încălzește. Știe că n-ar trebui, dar o face oricum. Duce cafeaua la buze și o ține acolo ceva timp. Apoi ia o înghițitură, arzându-și esofagul în timp ce lichidul fierbinte alunecă în jos.

Se îneacă.

– Fii atentă, e fierbinte, îi spun, prea târziu.

Nu avem nimic altceva de făcut în afară de a sta și a ne uita unul la celălalt. Așa că, atunci când spune că ar vrea să-mi facă portretul, sunt de acord. Nu am altă treabă mai bună cu care să-mi umplu timpul.

Ca să fiu sincer, nu-mi prea surâde ideea. La început, nu e mare chestie, dar apoi îmi tot spune să stau nemișcat și să mă uit în față și să zâmbesc.

– Las-o baltă, îi zic. Nu mai vreau.

Mă ridic de pe scaun. Să fiu al dracu' dacă o să stau acolo o jumătate de oră nemișcat și să zâmbesc ca prostu'.

– Bine, nu zâmbi. Nici nu e nevoie să te uiți la mine. Doar stai nemișcat.

Mă așază lângă foc. Îmi apasă pieptul cu mâinile ei reci. Mă pune la loc, de data asta pe podea. Spatele meu aproape că atinge soba. Flacăra mai are un pic și-mi face o gaură în cămașă, iar eu încep să transpir.

Îmi amintesc cum a fost ultima dată când m-a atins. Disperarea cu care mâinile ei încercau să mă dezbrace. Și apoi ultima dată când am atins-o eu, lovind-o brutal peste față.

Camera este întunecoasă, buștenii de pin de pe pereți și tavan blochează orice rază de lumină. Mă apuc să număr buștenii. Sunt câte cincisprezece pe înălțime, de-a lungul peretelui. Nu mai este soare, să poată intra pe ferestrele alea mici.

Mă uit la fată. Nu e deloc neatrăgătoare.

Era frumoasă atunci, în prima noapte, în apartamentul meu. Mă privea cu ochii ei mari și albaștri, care nu suspectau nimic, care nu știau că voi face ce am făcut.

Stă și ea pe podea, cu spatele sprijinit de canapea. Și-a încrucișat picioarele și și-a pus carnetul pe genunchi. A scos un creion din pachet. Și-a înclinat capul, iar părul încâlcit i s-a adunat într-o parte. Ochii ei au început să urmărească liniile feței mele, curbura nasului, conturul pomeților.

N-am idee de ce, dar simt nevoia dintr-odată să-i sparg moaca tipului care a fost cu ea înaintea mea.

– I-am dat bani, îi spun. Iubitului tău. L-am mituit cu o sută de dolari ca să nu vină la întâlnire în seara aia.

Tipul nici măcar nu întrebase care-i faza. Nici eu nu-i spuseseam. Lașul a luat banii din mâna mea și dus a fost. Nu-i spun fetei că am scos și arma la el, în buda unde l-am abordat.

Cu o sută de dolari poți cumpăra multe zilele astea.

– Avea de lucru, spune fata.

– Asta e ce ți-a spus ție.

– Jason mereu lucrează până târziu.

– Așa zice el.

- E adevărul, mă contrazice fata.
- Uneori. Poate.
- Are succes în carieră.
- Are succes la mințit.
- Ok, l-ai plătit. Și ce-i cu asta?, izbucnește ea.
- De ce ai mers acasă la mine?, o întreb.
- Ce?!
- De ce ai mers cu mine în noaptea aia?

Înghite în sec și nu răspunde. Se preface că e pierdută în desenat, trasează cu furie linii pe foaie.

- Nu mi-am dat seama că e o întrebare așa grea, o provoc.

Ochii i se lărgesc. O venă îi pulsează prin piele, la tâmplă. Pielea i se umezește și mâinile îi tremură. E furioasă.

- Eram beată.
- Beată.
- Da. Eram beată.

– Pentru că ăsta e singurul motiv pentru care cineva ca tine ar merge acasă la cineva ca mine, nu?

– Pentru că ăsta e singurul motiv pentru care *eu* aș merge acasă la *tine*.

Mă privește atentă și mă întreb ce vede. Ce crede că vede. Crede că sunt impasibil la indiferența ei, dar greșește.

Îmi scot cămașa și o arunc pe podea, lângă cizmele mele zgomotoase. Am pe dedesubt un maiou și blugii fără care nu cred că m-a văzut până acum. Mâzgălește fața mea mai departe pe hârtie, linii și umbre trasate în delir, ca să redea fidel demonul pe care-l vede stând în fața focului.

Băuse câteva pahare în seara aia, e adevărat, dar era totuși destul de trează ca să știe ce face, să mă lase să o ating și așa mai departe. Sigur, asta fusese înainte să afle care erau intențiile mele.

Nu știu cât timp rămânem tăcuți. Și aud răsuflarea și zgomotul creionului pe hârtie. Aproape că-i pot auzi gândurile. Ura și furia.

- E la fel ca fumatul și drogurile, îi spun într-un final.

Cuvintele mele o sperie și durează ceva până își recapătă ritmul respirației.

- Ce anume?, zice.

Nu se oprește din desenat. Se preface aproape că nu mă ascultă. Dar eu știu că e pe fază.

— Viața mea. Ce fac eu. Știi că e ceva rău pentru tine de prima dată când o faci. Țigările. Iarba. Dar îți spui că e în regulă – te descurci tu. O singură dată, doar să vezi cum este. Și apoi, dintr-odată, ești tras înăuntru; nu mai poți ieși de acolo, nici dacă ai vrea. Nu e doar din cauză că aveam nevoie de bani cu atâta disperare – deși aveam. E pur și simplu din cauză că, dacă aș fi încercat să ies, aș fi fost omorât. Sau cineva m-ar fi dat în gât și aș fi ajuns la pârnaie. Să mă împotrivesc n-a fost niciodată o variantă pentru mine.

Acum se oprește din desenat. Mă întreb oare ce o să zică. Un comentariu fițos, sunt convins. Dar n-o face. Nu spune nimic. Atâta că vena de la tâmplă nu-i mai pulsează atât de evident, iar mâinile i se liniștesc. Ochii i se îmblânzesc. Se uită la mine și încuviințează din cap.

EVE

După

Mă uit, de pe hol, cum James intră cu aplomb în dormitorul Miei. Zgomotul pașilor lui apăsați în fața ușii, apropiindu-se repede de patul ei, o trezește brusc din somn. Sare în mijlocul patului, cu ochii măriți de spaimă, cu inima probabil bătându-i mai să-i iasă din piept, cum se întâmplă în situații din astea, când ești înspăimântat. Îi ia câteva secunde până se dumirește unde este – haine rămase din liceu care încă atârână pe umerase în cameră, covorul de iută, un poster cu Leonardo DiCaprio pe care l-a lipit pe când avea paisprezece ani. Și apoi începe să se calmeze. Își amintește unde este. Este acasă. Este în siguranță. Își lasă capul în mâini și începe să plângă.

– Trebuie să te îmbraci, îi spune James. Mergem s-o vedem pe psihiatra aia.

Intru și eu în dormitor după ce el pleacă și o ajut pe Mia să-și aleagă niște haine potrivite din șifonier. Încerc să-i alung frica, să-i amintesc că aici, în casa noastră, este complet în siguranță.

– Nu te poate răni nimeni, o asigur, dar nici eu nu sunt atât de convinsă.

Mia mănâncă în mașină, doar o felie de pâine prăjită, goală, pe care am luat-o cu mine pentru drum. N-a vrut să întindă nimic pe ea, și nici felia simplă nu o atrage, dar, de pe locul de lângă șofer, mă întorc o dată la câteva minute spre ea și o implor să mai ia o înghițitură. Ca și cum ar avea din nou patru ani.

– Hai, încă o gură, Mia.

Îi mulțumesc doctoriței Rhodes că ne-a strecurat atât de devreme în programul ei încărcat. James o trage deoparte pentru o conversație între patru ochi, în timp ce eu îi scot Miei haina. Mă uit apoi cum fiica mea și psihiatra dispar împreună în spatele ușilor închise.

Doctorița Rhodes va sta de vorbă în dimineața asta cu Mia despre copil. Mia nu vrea să accepte că un bebeluș îi crește în burtă, și presupun

că și eu fac la fel, pe undeva. Fiică-mea nu poate pronunța nici cuvântul. *Copil.* Îi rămâne pierdut în gât și de fiecare dată când eu sau James deschidem subiectul, ea jură că nu poate fi adevărat.

Dar ne-am gândit că ar putea să-i fie de ajutor Miei să discute cu doctorița Rhodes, atât pentru că este o profesionistă, cât și o persoană imparțială care cunoaște întreaga poveste. Psihiatra va analiza împreună cu Mia opțiunile pe care le are, dar parcă și aud răspunsul fiicei mele: *opțiunile în legătură cu ce?* Apoi, doctorița Rhodes îi va aminti de copil.

– Hai să fiu sincer, Eve, îmi spune James, imediat cum rămânem singuri. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca Mia să poarte bastardul *acelui bărbat.* Va face avort și asta se va întâmpla cât mai repede!

Face o pauză, cât să pună planul la punct.

– Când oamenii vor întreba, vom spune că bebelușul nu a supraviețuit. Stresul întregii situații. Nu a supraviețuit.

Nu comentez. Pur și simplu, nu pot. Mă uit la James, care ține o moțiune *in limine* împrăștiată în poală – ochii lui par să acorde mai multă importanță moțiunii decât fiicei noastre și copilului ei care e pe cale să vină pe lume.

Încerc să mă conving din răspuseri că inima lui e acolo unde trebuie. Dar mă întreb dacă într-adevăr așa este.

Nu a fost mereu așa. James nu a fost de la început lipsit de interes față de viața de familie. În după-amiezile liniștite, când el este la muncă și Mia dormitează, mă trezesc răscolind după amintiri cu James din tinerețe, pe când fetele erau mici. Fotografii vechi cu el ținând în brațe bebelușul Grace sau bebelușul Mia, învelite în păturile din pătuțul lor. Mă uit la filmări de începători făcute lui James și fetelor. Ascult un alt James cântându-le cântece de leagăn. Îmi amintesc primele zile de școală și petrecerile de ziua lor, zile speciale pe care James nu voia în ruptul capului să le rateze. Scotocesc după fotografii în care James le învață pe Grace și Mia să meargă pe bicicletă fără roțile ajutătoare, cu ei trei înotând în piscina unui hotel superb sau vizitând peștii la acvariu pentru prima dată.

James vine dintr-o familie putred de bogată. Tatăl lui este avocat, așa cum a fost și bunicul lui și poate chiar și străbunicul – sinceră să fiu, nu știu. Fratele lui, Marty, este procuror, iar fratele Brian este unul dintre cei

mai buni medici anesteziști din oraș. Fiicele lui Marty, Jennifer și Elizabeth, sunt avocate. Una este specializată în drept comercial, cealaltă în apărarea proprietății intelectuale. Brian a avut băieți, trei: un avocat, un dentist și un neurolog.

James are o imagine de apărat. Deși nu ar spune-o niciodată răspicat, mereu a fost într-o competiție cu frații lui: cine are mai mult prestigiu, mai multă putere, care este cel mai important dintre băieții Dennett.

Pentru James, să iasă pe locul doi nu a fost niciodată o variantă.

După-amiezile cobor în pivniță și răscolesc prin vechile cutii de pantofi, acum pline cu fotografii, ca să-mi demonstrez că acele momente în care James le-a arătat dragoste fiicelor noastre au fost reale. Că nu s-a petrecut asta doar în mintea mea. Găsesc un desen făcut cu o mână de începător de către Mia, la cinci ani, cu litere de tipar scrise de jur-împrejur: TE IUBESC TATI. Desenul este compus dintr-un bărbat înalt, alături de un copil, și observ că mâinile lor, cărora le lipsesc degetele, sunt înlănțuite. Fețele le sunt înfrumusețate cu zâmbete uriașe, iar pe marginile desenului Mia a lipit abțibilduri, unele roz, altele roșii, toate în formă de inimă.

I-am arătat-o într-o seară, când a venit de la muncă. S-a uitat la desen un timp îndelungat, nu știu exact cât, apoi a dus foaia în biroul lui și a lipit-o pe raftul bibliotecii cu un magnet.

— E pentru binele Miei, știi, îmi spune apoi, rupând tăcerea asurzitoare. Are nevoie de timp ca să se vindece.

Dar mă întreb dacă într-adevăr așa stau lucrurile.

Vreau să-i spun că mai sunt și alte variante. Adopția, de exemplu. Mia ar putea să dea copilul unei familii care nu poate să procreeze. Ar putea să facă fericită o familie mai puțin norocoasă. Dar James n-ar vedea niciodată lucrurile în felul ăsta. Întotdeauna ceva ar putea să nu meargă conform planului: dacă părinții adoptivi ar decide în ultima clipă să nu mai ia copilul, dacă bebelușul se va naște cu un defect, sau dacă, atunci când va crește, o va căuta pe Mia și îi va distruge din nou viața.

Avortul, pe de altă parte, este rapid și ușor. Asta e ceea ce spune James. Nu ia în calcul vinovăția care o va urmări pe Mia pentru tot restul vieții.

Când doctorița Rhodes termină ședința cu Mia, o conduce în sala de așteptare și, înainte să plecăm, îi pune o mână pe braț și îi spune:

— Nu trebuie să iei hotărârea asta chiar azi. Mai ai destul timp.

Dar văd în ochii lui James că el deja a hotărât.

COLIN

Înainte

Nu pot să dorm, și nu e prima dată. Am încercat să număr oi, porci, orice, și nu a mers. Acum mă plimb prin cameră. În fiecare noapte e greu. În fiecare noapte mă gândesc la ea. Dar în seara asta e și mai rău, pentru că data de pe ceasul meu îmi reamintește că e ziua ei de naștere. Și mă gândesc la ea, rămasă de capul ei, singură, acolo acasă.

E beznă să-ți bagi degetele în ochi și, dintr-odată, pașii mei nu mai sunt singuri în cameră.

— M-ai speriat ca dracu', îi spun fetei.

De abia reușesc să-i disting profilul. Ochii mei nu sunt obișnuiți cu întunericul.

— Îmi pare rău, minte ea. Ce faci?

Maică-mea mereu mă cicălea că am mersul prea zgomotos. Spunea că aș putea scula și morții din mormânt.

Nu aprindem lumina. În beznă, ne ciocnim unul de altul. Niciunul nu-și cere scuze. Ne intimidăm și fiecare se retrage în colțul lui.

— Nu puteam să dorm. Am încercat să-mi limpezesc mintea.

— În legătură cu ce?, zice fata, și la început păstrez tăcerea.

La început, nici nu mă gândesc să-i povestesc. Nu e deloc treaba ei.

Dar, apoi, o fac. E îndeajuns de întuneric în cameră încât să mă prefac că fata nu e acolo. Dar nu de asta o fac, nu numai de asta. Este felul în care spune *Nu contează* și apoi pașii ei se îndreaptă spre ușă. E ceva care îmi spune că vreau s-o fac să rămână.

Îi spun că taică-miu a plecat pe când eram mic, dar n-a contat prea mult, oricum. Nu era ca și cum ne puteam baza pe el nici până atunci. Obișnuia să bea la greu. Să meargă prin cârciumi și să parieze. Cu banii de abia ne ajungeam și fără ca el să-i mai arunce pe geam. Îi spun că era curvar, genul care înșală. Îi spun că am învățat totul despre viață în cel mai brutal mod – cum nu aveam mereu mâncare pe masă și apă caldă

pentru baie. Nu că ar fi avut cine să-mi facă baie, de altfel. Aveam trei, poate patru ani.

Îi spun cum taică-miu era un om căruia îi sărea repede muștarul. Îi povestesc cum obișnuia să mă sperie teribil pe când eram mic. La mine doar țipa, urla mult, dar atât. Însă pe mama o lovise. Și nu numai o dată.

Uneori, mergea la muncă, dar de obicei era între joburi. Mai mereu ajungea să fie concediat pentru că nu se prezenta la serviciu. Sau pentru că venea beat. Pentru că era arogant cu șefii.

Mama muncea tot timpul. Nu era niciodată acasă pentru că lucra doișpe ore la băcănie, de la 5 dimineața, apoi, la lăsarea serii, ca barmaniță într-un local, unde bărbații se dădeau la ea, și o atingeau și o alintau cu abureli ca *păpușă* și *dulceață*. Tata îi spunea că e o curvă. Așa îi zicea: *curvă bună de nimic*.

Îi povestesc cum mama îmi cumpăra haine de la second hand-uri, cum ne plimbam cu mașina în ziua de dinainte să fie adunat gunoiul și umpleam sacii eu te miri ce găseam pe acolo. Cum am fost evacuați de nenumărate ori. Cum am dormit în mașină. Obișnuiam să mergem la câte o benzinărie înainte de a intra la școală, ca să mă furizez în baie și să mă spăl pe dinți. Până la urmă, vânzătorii s-au prins de șmecheria asta. Ne-au amenințat că vor chema poliția.

Îi povestesc despre toate dățile, la supermarket, când mama avea doar douăzeci de dolari și ne umpleam coșul cu tot ce aveam nevoie: lapte, banane, o cutie cu cereale. La casă, de fiecare dată făceau mai mult de douăzeci de dolari, deși noi încercam să calculăm în minte. Și acolo, trebuia să alegem – cerealele sau bananele – în timp ce câte un jegos din spatele nostru, de la coadă, ofta și ne spunea să ne grăbim. Țin minte că, o dată, o pușlama de la școală era în spatele nostru. Am tot auzit apoi povestea timp de două săptămâni. Cum mama lui Thatcher n-a avut bani nici pentru niște amărâte de banane.

Tac, la un moment dat, și ea nu zice nimic. Orice altă fată și-ar arăta mila față de ceea ce am povestit. Ar spune că îi pare rău. Ar spune că își dă seama ce *greu* trebuie să-mi fi fost. Dar fata nu o face. Nu pentru că ar fi lipsită de empatie, ci pentru că știe că nu de milă am nevoie, nu asta e ceea ce vreau.

Nu i-am mai spus nimănui despre taică-miu.

N-am mai spus nimănui nici despre maică-mea. Dar acum o fac. Poate e din cauza plictiselii, nu știu. Am rămas fără chestii pe care să ni le spunem. Dar, cumva, cred că e mai mult decât atât, ceva la fata asta care mă face să-mi fie ușor să vorbesc. Mă face să vreau să-mi iau toată greutatea de pe inimă. Pentru că, poate, așa voi reuși într-un final să dorm.

– Pe când aveam cinci sau șase ani, a început să tremure, îi spun mai departe.

Măinile ei, mai întâi. A început să aibă probleme la serviciu. Tot scăpa chestii pe jos, vărsa rahaturi. Cam în decursul unui an, au început să-i tremure și picioarele. Nu mai putea să meargă ca lumea. De abia își țâra picioarele, iar mâinile îi erau amorțite. Oamenii se holbau la ea, îi spuneau să se grăbească. Își pierduse zâmbetul. A intrat în depresie. Nu și-a mai putut păstra niciun job. Era prea înceată, prea împiedicată.

– Parkinson, spune fata, și eu încuviințez din cap, deși ea nu poate să vadă asta.

Vocea pare că vine de foarte aproape, ca și cum aș putea întinde mana să-i ating buzele, dar nu-i pot vedea expresia feței. Nu pot să-mi dau seama dacă are ochii ei albaștri înduioșați sau nu.

– Asta au spus și doctorii.

Până am ajuns în generală, trebuia s-o ajut să se îmbrace, întotdeauna pulovere, nu geți, pentru că nu reușea să-și tragă fermoarul când avea nevoie. Când am intrat la liceu, deja avea nevoie de ajutor și când mergea la baie. Nu-și putea tăia mâncarea din farfurie. Nu-și putea scrie numele.

A început să ia medicamente care să-i ușureze simptomele, dar toate au avut efecte secundare. Greață. Insomnie. Coșmaruri. Așa că a renunțat. Am început să muncesc de la paispe ani. Am încercat să fac cât de mulți bani am putut. Nu erau niciodată de ajuns. Taică-miu se cărase deja. Imediat cum mama s-a îmbolnăvit, el a luat-o la sănătoasa. Am împlinit optsprezece ani, am abandonat liceul și am plecat de acasă. M-am gândit că aș putea face mai mulți bani în oraș. I-am trimis tot ce câștigam ca să-și poată plăti medicamentele și să aibă ce mânca. Și ca să nu ajungă în stradă. Dar niciodată nu erau bani suficienți.

Apoi, într-o zi, spălam vase într-un restaurant. Am întrebat dacă aș putea lucra peste program, am zis că stăteam prost cu banii. Șeful mi-a

zis: *Stă vreunul din noi bine?* Afacerea mergea așa și-așa, dar știa pe cineva care m-ar fi putut împrumuta.

Și restul este istorie.

GABE

Înainte

Reușesc într-un final să-i descopăr o rudă, în Gary: Kathryn Thatcher, mama lui Colin Thatcher. Am găsit un telefon mobil ascuns într-un sertar în bucătăria lui Thatcher – înregistrat pe numele unui Steve Moss, a.k.a. Colin Thatcher – și am aflat istoricul apelurilor. Au fost foarte multe, aproape zilnice, către o femeie între două vârste din Gary, Indiana. Alt lucru care mi-a atras atenția au fost trei apeluri făcute către un mobil cu cartelă în seara în care Mia a dispărut, dar și înjur de zece apeluri pierdute de la același număr, în noaptea respectivă și a doua zi, dimineața. I-am pus pe băieții de la tehnic să descarce mesajele vocale și, când au reușit, cu toții ne-am adunat și am ascultat. Un tip voia să știe unde este fata, fiica judecătorului, și de ce Thatcher nu venise la punctul de întâlnire. Individul nu părea deloc în toane bune. De fapt, părea al naibii de supărat. Nervos.

Abia atunci realizez că suspectul Colin Thatcher lucrează pentru altcineva.

Dar pentru cine?

Încerc să dau de urma proprietarului telefonului cu cartelă. Aflu că a fost cumpărat de la un magazin din Hyde Park. Dar patronul magazinului, un indian care de abia leagă trei cuvinte în engleză, n-are nici cea mai vagă idee cine a cumpărat mobilul. Aparent, a fost plătit numerar. Ghinionul meu.

Mă hotărâsc s-o iau la întrebări direct pe mamă. Ofițerul vrea să-și folosească influența pentru a-l face pe un polițist din Gary să se ocupe de treaba asta. Îi spun că în niciun caz. O voi face chiar eu.

Aici, în Chicago, nu se vorbește prea frumos despre orașul Gary, din Indiana. Ne referim la locul ăla ca și cum ar fi poarta care duce spre iad. Toți locuitorii sunt săraci lipiți pământului. O mare parte a populației este afro-americană și este plin de combinate siderurgice, răspândite în jurul lacului Michigan, care poluează aerul pe kilometri întregi.

Ofițerul vrea să mă însoțească, dar îl fac să se răzgândească și pornesc la drum singur. Nu vreau s-o speriem pe biata femeie și să sfârșim prin a nu scoate nimic de la ea. Am făcut greșeala să-i spun doamnei Dennett că excursia era în plan pe ziua de azi. Nu a cerut explicit să meargă și ea, dar a bătut ceva apăsător. Am apucat-o ușor de braț și i-am promis, precaut:

– Veți fi prima pe care o voi suna, dacă aflu ceva.

Fac două ore până acolo. Sunt doar vreo optzeci de kilometri, dar trebuie să reduc mult viteza în localități. Fac prostia să-mi iau cafea dintr-o benzinărie, așa că până ajung aproape că am făcut pipi în pantaloni. Opresc într-o benzinărie din Gary și dau fuga la baie.

Kathryn Thatcher locuiește la o fermă de culoare albastru pal. Casa este învechită, arată exact ca-n anii '50. Peluza e plină de buruieni, tufele au crescut în voie. Florile și ce mai plantase ea acolo s-au sufocat de mult.

Bat în ușa din grilaj și aștept în pridvorul care cu siguranță are nevoie de reparații capitale. E o zi mohorâtă, una obișnuită pentru luna noiembrie, pe meleagurile astea. Sunt vreo patru grade și e frig, deși sunt conștient că în vreo lună sau două o să ne rugăm să avem temperaturi peste zero grade. Când nu răspunde nimeni, dau grilajul la o parte și bat în ușa de lemn, sub o coroniță de flori uscate care atârână de un cui ruginit. Ușa e descuiată. Se deschide imediat cum o ating. *La naiba*, mă gândesc. Poate că ar fi fost până la urmă o idee bună să mai iau un polițist cu mine. Duc mâna spre pistol, intru fără să fac zgomot și strig:

– Doamna Thatcher!

Îmi croiesc drum către camera din față, care arată atât de demodată încât trebuie să mă dezmeticesc și să mă conving că nu sunt la bunică-mea acasă. Covoare aspre, lambriuri de lemn pe pereți, tapet și o mobilă desperecheată – nimic nu se potrivește cu nimic, scaune cu căptușeala sfâșiată.

Aud din bucătărie pe cineva fredonând stângaci un cântec, așa că mă liniștesc. Bag pistolul la loc, în toc, ca să n-o sperii pe biata femeie. Și apoi ochii mi se opresc pe o imagine cu Colin Thatcher, alături de o femeie care presupun că este Kathryn, îmbrăcată la patru ace. Fotografia

Înrămată este așezată deasupra televizorului, care este pornit, dar fără sonor, și o telenovelă se desfășoară pe ecranul lui.

— Doamnă Thatcher! strig, din nou, și nu primesc răspuns.

Urmez direcția din care se aude fredonatul, spre bucătărie, și bat în tocul ușii care este deja deschisă, dar nu înainte de a urmări pentru câteva clipe silueta femeii care încearcă cu degete neîndemânatic să desfacă folia de pe o caserolă în care se află cina semipreparată. Femeia arată cam în vârstă ca să fie mama lui Colin Thatcher, și mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșală. Poartă un capot și o pereche de papuci uzați, scămoșați; picioarele îi sunt goale și încerc să nu mă gândesc că ar putea să nu poarte nimic nici pe sub capot.

— Doamnă, îi spun, și picioarele mă poartă pe podeaua cu linoleum a bucătăriei.

De data asta, când se întoarce spre mine, aproape sărindu-i inima la auzul vocii mele și la conștientizarea că un individ complet necunoscut a intrat în casa ei, îi arăt insigna, ca s-o asigur că nu e pe cale să fie ucisă sau jefuită.

— Doamne Dumnezeule, îngaimă ea, ducând o mână nesigură spre inimă. Ați venit după Colin?

— Nu, doamnă, îi zic, apropiindu-mă mai mult. Dacă îmi dați voie, adaug, întinzându-mă spre caserolă și dând plasticul de pe ea la o parte.

Arunc plasticul umed într-un coș de gunoi, pe care-l ochesc lângă ușă. În caserolă este un meniu de copil, preparat pentru a fi băgat la microunde, cu chifteluțe de pui, porumb și ca desert o negresă.

Întind o mână, ca să o ajut pe doamna Thatcher să-și recapete stabilitatea. Mi-o acceptă. Nu reușește să-și găsească echilibrul nici în timp ce merge, nici când stă pe loc. Se mișcă într-un așa fel de parcă tot corpul o doare, iar fața îi este lipsită de expresie. Stă încovoiată și îmi lasă senzația că s-ar putea prăbuși în orice secundă. Din gură îi curge puțină salivă.

— Sunt detectivul Gabe Hoffman. Sunt polițist la...

— A pățit ceva Colin?, întreabă din nou.

De data asta, pare că mă imploră să-i dau un răspuns.

— Doamnă Thatcher, îi spun, vă rog să stați jos.

O ajut să ajungă la un scaun și se așază. Îi aduc mâncarea și i-o așez în față și pescuiesc o furculiță dintr-un sertar, numai că mâna îi tremură atât de rău, încât nu reușește să ducă mâncarea la gură. Până la urmă, renunță la furculiță și apucă o chiftea cu mâna.

Femeia pare în vârstă de cel puțin șaptezeci de ani, dar, dacă este mama lui Colin Thatcher, nu poate avea mult peste cincizeci. Părul îi este spicat, un gri închis, deși în fotografia din cameră, care nu pare făcută prea demult, îl are castaniu. Pare să fi slăbit de curând, așa încât capotul atârnă pe ea ca un sac și, când se desface, pot vedea că e numai piele și os. Pe rafturile dulapului e o întreagă farmacie, flacoane peste flacoane, iar într-un coș sunt fructe care au mucegăit. Pielea bătrânei este învinețită din loc în loc, vânătăi care țin, probabil, evidența prăbușirilor ei prin casă, din cauză că picioarele n-o mai ascultă.

Știu că există o denumire pentru boala asta. Îmi stă pe limbă.

— L-ați văzut pe Colin de curând?, o întreb.

Spune că nu. O întreb când l-a văzut ultima dată. Zice că nu știe.

— Cât de des îl vedeți?

— În fiecare săptămână. Cosește iarba din curte.

Mă uit pe geam, la curtea acoperită de frunze veștede.

— Are grijă de dumneavoastră?, o întreb. Cosește iarba, vă face cumpărăturile...

Ea spune că da, are grijă. Mă uit la fructele stricate din coș, pline acum de musculițe. Deschid frigiderul și văd niște mazăre congelată, o cutie de lapte care a expirat, câteva caserole cu semipreparate. Cămara conține câteva conserve cu supă, pe care cel mai probabil doamna Thatcher nu le poate deschide singură, și biscuiți.

— Duce și gunoiul?, o întreb.

— Da.

— De cât timp are grijă de dumneavoastră? De un an, de doi?

— Era copil. Când m-am îmbolnăvit. Taică-su...

Vocea i se pierde.

— V-a părăsit, completez eu.

Dă din cap că da.

— Și acum Colin locuiește cu dumneavoastră?

Clatină din cap.

- Mai vine pe aici. În vizită.
- Dar săptămâna asta n-a fost?
- Nu.
- Nici cea de dinainte?

Nu știe. Sunt puține vase murdare în chiuvetă, dar în gunoi sunt multe farfurii din hârtie și plastic. O încurajează să folosească tacâmuri de unică folosință – e mai ușor așa să păstreze curățenia – și duce probabil gunoiul o dată pe săptămână, când vine.

– Dar el vă face cumpărăturile și curățenia și...

– Totul.

– Atâta că nu a mai trecut pe aici de ceva timp, nu-i așa, doamnă Thatcher?

Calendarul de pe perete a rămas deschis la luna septembrie. Laptele din frigider a expirat pe 7 octombrie.

– Aș putea să duc eu gunoiul?, o întreb. Văd că e plin.

– Da, zice ea.

E greu să o privești cum tremură. Mă face să mă simt aiurea, să fiu sincer.

Apuc punga jumulită cu gunoi și o scot din coș. Merg cu ea spre ușă. Pute ca naiba. Cobor în fugă treptele și ajung la mașină, unde arunc punga în portbagaj, ca să văd ce fac cu ea mai târziu. Mă asigur că nimeni nu mă vede și deschid cutia de scrisori, adun tot ce este acolo. E atât de plină încât practic plicurile se revarsă din ea, pe jos. A primit printre altele și o înștiințare că trebuie să se prezinte la oficiul poștal, unde are și mai multe colete și scrisori trimise pe numele ei, pe care trebuie să le ridice. Bietul poștaș le-a tot îndesat pe astea în cutie, până n-au mai încăput.

În bucătărie, când revin, doamna Thatcher se luptă cu porumbul. Mă dă complet peste cap să mă uit la ea. Nimeni n-ar trebui să se chinuie în halul ăsta ca să mănânce o prostie de meniu semipreparat. Mă strecor la masă, alături de ea, și spun:

– Lăsați-mă să vă ajut.

Iau furculița și îi bag în gură bucățele mici. Ezită pentru un moment. La naiba, dacă va veni o zi în care cineva va trebui să mă hrănească cu lingurița, aș prefera să fiu mort.

– Unde este Colin?, mă întrebă.

Îi întind mâncarea fără grabă, câteva firimituri, una după alta, ca la copii.

– Nu știu, doamnă. Mă tem că ar fi putut să fi intrat într-un bucluc. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Scotocesc în portofel după fotografia Miei Dennett și i-o arăt femeii. O întreb dacă a văzut-o pe fată.

Închide ochii.

– La TV, rostește încet. Am văzut-o la TV, este fata... fata... O, Doamne. O, Colin...

Începe să plângă.

Încerc s-o liniștesc, spunându-i că încă nu știm nimic sigur. Doar speculații. Mia Dennett ar putea sau nu să fie la Colin. Dar eu știu că este.

Și-a pierdut tot interesul față de mâncare. Corpul ei deformat se apleacă când în față, când în lateral, și repetă la nesfârșit:

– Colin. O, Colin.

Ca și cum ar fi răspunsul la toate întrebările pe care i le pun.

– Doamnă Thatcher, îmi puteți spune dacă vă vine în minte un loc în care Colin ar fi mers, dacă ar fi dorit să se ascundă?

– Colin...

– Îmi puteți da niște date de contact ale altor membri ai familiei sau ale prietenilor lui? Pe oricine ar fi putut contacta dacă ar fi intrat într-o belea. Poate pe tatăl lui? Aveți cumva o agendă cu adrese?

– Colin...

– Vă rog, încercați să vă amintiți când ați vorbit cu el ultima oară. Ați mai luat legătura de când a fost ultima dată aici? La telefon, poate?

Nu mai suport. Nu ajungem nicăieri.

– Doamnă, e în regulă dacă mă uit puțin pe aici? Vreau doar să văd dacă aș putea găsi ceva care să mă ajute să dau de Colin.

Mă simt de parcă am luat jucăria unui copil. O altă mamă ar cere să vorbească cu un avocat, m-ar întreba dacă am mandat de percheziție. Nu și doamna Thatcher. Știe ce s-ar întâmpla cu ea dacă fiul ei nu ar mai ajunge acasă.

O las plângând în bucătărie, îmi cer scuze și mă retrag.

Trec de sufragerie, de o baie micuță, de dormitor, și ajung în camera unui puști de șaptesprezece ani, cât avea Colin Thatcher când locuia aici. Postere cu echipa White Sox, manuale de liceu care nu au mai fost înapoiate. În dulap, încă mai sunt ceva haine: un tricou de fotbal și o pereche de blugi sfâșiați, o pereche de crampoane. Pe pereți are postere cu atleții-vedetă ai anilor '80 și, în dulap, un poster cu Cindy Crawford, acolo unde maică-sa nu-l putea vedea. Patul este acoperit de o cuvertură pe care Kathryn probabil că a croșetat-o pe când își mai putea folosi mâinile. Un perete are o gaură făcută probabil de pumnul lui Colin, într-un moment de furie. Pe peretele pe care e sprijinit patul este atârnată, în ramă, o altă fotografie cu Colin și mama lui, de data asta alături de un bărbat, sau de ce a mai rămas din el – cineva a sfâșiat jumătate de poză.

Îmi caut drumul înapoi spre bucătărie. În dormitorul femeii, patul este nefăcut. Hainele murdare stau adunate într-o grămăjoară, în colț. Draperiile sunt trase, în cameră este întuneric. Apăs pe întrerupător, dar becul este ars. Aprind becul pe hol și camera se luminează pe jumătate. Sunt fotografiile cu Colin în toate etapele vieții de până acum. Dacă privești obiectiv, nu arată atât de diferit de mine. Bebelușul grăsuț, tipic american, transformat în jucătorul de fotbal, apoi transformat într-un suspect căutat de poliție. Dintr-un album foto cad păpădii uscate, poate presate acolo chiar de către Colin, când era copil. Mai găsesc niște desene de mână – or fi ale lui? Un telefon mobil, trântit de podea, spart. Îl ridic și verific dacă se poate deschide. E mort. Ar avea nevoie de ore bune ca să se încarce.

Îmi reamintesc să nu uit să fac rost de istoricul apelurilor. Mă gândesc chiar să pun telefonul femeii sub supraveghere.

În camera de la intrare, îmi trec degetele peste clapele unui pian prăfuit. Este dezacordat, dar sunetul lui o readuce în lumea celor vii pe doamna Thatcher, care intră șchiopătând în încăpere. Are boabe de porumb lipite de bărbie. Se împiedică și se prăvălește, și am prezența de spirit s-o prind în brațe.

– Colin, suspină pentru a mia oară, în timp ce o așez pe o canapea.

Îi spun să stea întinsă, și îi îndes o pernă sub cap. Găsesc telecomanda și dau sonorul mai tare la televizor. Biata femeie, cine știe cât s-a uitat la el fără sunet.

Pe un raft al bibliotecii de stejar, văd alte albume cu fotografii. Câte unul pentru fiecare an din viața lui Colin, până la treisprezece ani. Iau unul din ele și mă trântesc pe un fotoliu. Răsfoiesc paginile. Colin la cercetași. Teme și rapoarte de la școală. Note. O colecție de frunze culese în excursii și presate între file. O listă cu dorințe de Crăciun. Un tabel cu rezultate ale unui campionat de golf. O vedere trimisă lui Kathryn Thatcher din Grand Marais, Minnesota, cu un timbru de cincisprezece cenți lipit de spate. Anul 1989 este imprimat pe vedere. Imaginea este a unei păduri și a unui lac. Colin i-a scris în puține cuvinte: *Tata e un dobitoc. Mi-e dor de tine.*

Multe dintre pozele din album au început deja să se îngălbenească și să se îndoiaie.

Rămân alături de Kathryn Thatcher cât pot de mult. Are nevoie să fie cu cineva. Dar are nevoie de fapt de mult mai mult – are nevoie de ceva ce eu nu-i pot oferi. I-am spus deja rămas bun și i-am promis că vom ține legătura, dar încă nu plec. Nu pot. Meniurile din frigider se vor termina curând. Nu are nevoie de mai mult de o singură căzătură ca să se aleagă cu o contuzie care îi va curma viața.

– Doamnă, nu vă pot lăsa așa aici, recunosc într-un final.

– Colin, șoptește ea.

– Știu. Colin are grijă de dumneavoastră. Dar Colin nu e acum aici, și nu puteți rămâne singură. Aveți și alte rude, doamnă Thatcher? Cineva pe care l-aș putea suna?

Iau tăcerea ei drept un răspuns negativ.

Asta mă face să cad pe gânduri. Dacă într-adevăr Colin a avut grijă atâta timp de mama lui bolnavă, ce l-ar fi putut face să o părăsească?

Iau câteva haine din șifonierul femeii și le pun într-o sacoșă. Adun toate flacoanele de medicamente de pe raft. Este un azil pentru bătrâni în Gary. Pentru moment, mi se pare cea mai bună soluție.

Îi spun doamnei Thatcher că vom merge într-o excursie.

– Te rog. Nu, mă roagă ea, în timp ce o împing spre mașină. Te rog. Vreau să stau aici. Nu vreau să plec.

I-am pus o haină peste capot. În picioare, a rămas cu papucii ei scămoșați.

Protestează cât de vehement poate, dar este mult prea slăbită de boală. Știu că nu vrea să plece. Nu vrea să-și lase casa de izbeliște, dar nici eu n-o pot abandona aici.

Un vecin iese să vadă ce se întâmplă. Îi arăt insigna și îi spun că este în regulă.

O ajut să intre în mașină și îi pun centura. Plânge. Mă urc în mașină și conduc cât de repede pot. În câteva minute, se va termina.

Mă gândesc la mama mea.

Un asistent mă întâmpină în parcare cu un scaun cu roțile și o ridică pe doamna Thatcher din mașină ca pe un animal împăiat, dus în brațe de un copil. După ce îl urmăresc cum intră cu scaunul cu roțile în clădire, mă urc și eu înapoi în mașină și părăsesc locul.

Mai târziu, scotocesc cu o pereche de mănuși din cauciuc prin gunoiul pe care l-am luat din bucătăria femeii. Sunt numai mizerii, cu excepția unui facturi pentru gaze, datată 29 septembrie – bănuiesc că între timp i-au fost tăiate – și un bon de la supermarket, din aceeași zi, al unor cumpărături de treizeci și doi de dolari. Suficient cât să-i ajungă o săptămână. Colin Thatcher planificase să se întoarcă într-o săptămână. Nu avea de gând să dispară.

Răsfoiesc și plicurile luate din cutia poștală. Facturi, facturi, și mai multe facturi. Notificări pentru depășirea unor termene. Dar atât.

Mă gândesc la vederea aia pe care i-o trimisese Colin, la toți copacii din fotografie. Mă gândesc că probabil Grand Marais ar fi un loc minunat de vizitat toamna.

COLIN

Înainte

Îi spun că numele maică-mii este Kathryn. Îi arăt o fotografie pe care o port mereu în portofel, ca să n-o pierd.

E una făcută în urmă cu mai bine de zece ani. Fata spune că seamăn cu maică-mea la ochi, că vede și în ai ei seriozitatea și misterul. Zâmbetul maică-mii e unul forțat în poză, dezvelind un canin strâmb care o enerva maxim.

— Când vorbești despre mama ta, chiar zâmbești, îmi zice fata.

Părul mamei mele e castaniu închis, ca al meu. E drept, ca lins de vacă. Îmi amintesc că și taică-miu îl avea tot drept. Buclele mele sunt un mister, rezultat al vreunei gene recesive, bănuiesc. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicii, ca să pot spune dacă aveau părul creț sau nu.

Nu mă pot duce acasă din mai multe motive, dar cel pe care nu l-am amintit până acum este că poliția mă vrea în spatele gratiilor. Aveam douăzeci și trei de ani când am încălcat legea prima dată. Cu opt ani în urmă. Am încercat să trăiesc cât de corect am putut. Am încercat să mă conformez regulilor, dar viața nu merge în felul ăsta. Am jefuit o benzinărie și am trimis fiecare dolar furat acasă, maică-mii, ca să-și ia medicamente. Câteva luni mai târziu, am făcut-o din nou, ca să-și poată plăti consultațiile la medic. Mi-am dat seama că aș putea face ceva mai mulți bani vânzând droguri și am făcut asta o vreme, până când am fost prins de un polițist sub acoperire și am petrecut câteva luni în pușcărie. După asta, am încercat să fac totul ca la carte o perioadă, dar mama a primit un ordin de evacuare și am devenit din nou disperat.

N-am idee de ce am avut noroc în tot timpul ăsta. Nu pricep cum de a trecut atâta fără să fiu săltat de polițiști, cu adevărat săltat și îngropat. O parte din mine își dorește să se fi întâmplat, ca să nu fiu nevoit să trăiesc așa, pe fugă, uitându-mă mereu în spate, peste umăr, ascunzându-mă sub nume false.

— Atunci... zice ea.

Suntem afară, plimbându-ne printre copaci. Este o zi de noiembrie ceva mai blândă, cu temperaturi peste zero grade, și ea îmi poartă haina, înotând în ea, fiindcă îi este mare, îngropându-și mâinile în buzunarele largi. Gluga îi ascunde aproape complet capul. N-am idee de cât timp mergem, dar ne-am depărtat atât încât nu mai putem vedea cabana. Pășim peste crengi uscate și dau la o parte măcănișul și ramurile brazilor din fața ei, ca să nu fie nevoită să se lupte cu ele. Ne cocoțăm pe dealuri, suntem atenți să nu cădem în râpe. Dăm la o parte conurile de brad, pe unele le luăm în mână și le aruncăm în depărtare. Ascultăm cum cântă păsările. Ne oprim ca să ne tragem sufletul.

– Atunci, numele tău nu e Owen, spune ea.

– Nu.

– Și nici nu ești din Toledo.

– Nu sunt.

Dar nu-i spun de unde vin.

Îi spun că taică-miu m-a adus o dată aici, în Minnesota, la Gunflint Trial. Îi spun că el este proprietarul cabanei, că a fost a familiei naiba știe de când. Cunoscuse, la un moment dat, o tipă.

– Ce naiba văzuse ea în nenorocitul ăla nu știu. N-a durat prea mult relația.

Nu mai vorbisem de ani buni și cam uitasem de el. Apoi, într-o zi, mă invitase în excursia asta. Închiriasem o rulotă. Mersesem pe autostradă de acasă de la el, din Gary, până în Minnesota. Asta fusese mult înainte să se mute în Winona, cu serviciul. Nu voiam să merg, dar maică-mea zisese că ar trebui s-o fac. Avea ideea asta naivă că taică-miu își dorea să repare relația pe care o avea cu mine, dar greșise.

– Femeia aia cu care se cuplase avea și ea un puști nenorocit cam de aceeași vârstă cu mine. Așa că idiotul de taică-miu planificase nu știu ce vacanță, ca și cum asta era ceva ce noi doi făceam în mod obișnuit. O vacanță pentru mine, tipă și copilul ei. Voia s-o impresioneze. Taică-miu îmi promisese o bicicletă dacă nu făceam nimic care să strice vacanța. Așa că tăcusem din gură mai tot timpul. N-am văzut niciodată bicicleta aia.

Îi povestesc că n-am mai vorbit cu tata de atunci. Dar, totuși, îi țin urma. Să fie.

Zice că nu pricepe cum de nu mă rătăcesc în pădure. Îi spun că e a doua mea natură. Am învățat la cercetași, asta pe de o parte, și mai am și abilitatea asta înnăscută de a ști mereu unde este nordul și unde sudul. Plus o grămadă de timp petrecut umblând aiurea prin pădure – orice, numai ca să fiu departe de ai mei, când se certau – pe când eram copil.

Ține pasul cu mine, când urcăm spre culmea dealului. Nu obosește.

Cum naiba știe o fată crescută la oraș toate denumirile copacilor? Mi-i arată pe fiecare, toate speciile de brad, de parcă ar fi o nenorocită de lecție la biologie. Știe că ghinda e din stejari, și că acele frunze de forma unor elicoptere cad din arțari.

Presupun că nu trebuie să fii geniu ca să știi lucrurile astea. Pur și simplu, mie nu mi-a păsat – nu până ce i-am văzut mâinile împrăștiind semințele pe jos și privind apoi fascinată cum se afundă în pământul noroios.

E genul de tipă care te învață chestii fără să-ți lase senzația că se străduiește s-o facă. Se pricepe și la păsări, îmi explică cum recunoaște care sunt femele și care masculi. Zice că a observat că, la cele mai multe specii, masculul e cel arătos, în timp ce femela e mai ștearsă. La păuni, lei, rațe se aplică treaba asta. Eu, până acum, nu observasem diferența. Probabil nici ea n-ar fi atât de ofensată de misoginismul naturii dacă n-ar fi fost dezamăgită de fiecare bărbat care a intrat vreodată în viața ei.

Îmi spune că niciodată nu a reușit să descrie în cuvinte felul în care taică-su o făcea să se simtă. Crede că eu n-aș înțelege, pentru că nu a fost genul care s-o lovească sau să o lase să doarmă în frig. Niciodată n-o lăsase să se culce cu stomacul gol.

Are un elev pe nume Romain, un puști de culoare care își petrece cele mai multe nopți într-un adăpost din partea de nord a orașului. Alege să meargă la școală, deși nu-l obligă nimeni. Are optsprezece ani și muncește din răspuțeri ca să dea BAC-ul, pentru că vrea să fie absolvent de liceu. Își petrece diminețile tocindu-și coatele pe băncile școlii, iar după-amiezile măturând străzile orașului. Noaptea, cerșește sub pod. Fata a vrut să lucreze la un moment dat ca voluntar la un adăpost pentru persoane fără locuință, ca să vadă cum este.

– Două ore am stat să triez sandvișurile în două grămezi – alea cu mucegai și alea fără, zice.

Pe cele fără mucegai a fost bătaie pe urmă.

Poate că nu e o arogantă autosuficientă în definitiv, așa cum m-aș fi așteptat.

Cunosc sentimentul pe care-l ai când ești privit cu ochi care nu se uită de fapt la tine. Cunosc cum sună disprețul din vocea unui om apropiat. Știu cum se simte trădarea și deziluzia, cum este atunci când cineva care ți-ar putea aduce lumea la picioare refuză să-ți dea și o fărâmbă din ea.

Poate nu suntem chiar atât de diferiți unul de altul, până la urmă.

GABE

Înainte

Verific istoricul apelurilor făcute și primite de Kathryn Thatcher. Nimic suspect printre ele. Ultima dată când a vorbit cu fiul ei a fost când a sunat-o el de pe un mobil înregistrat pe numele Steve Moss, la sfârșitul lui septembrie. În rest, au fost agenți care voiau să-i vândă ceva, firme de strâns gunoiul sau telefoane care îi aminteau de programări la medic, la care n-a mai ajuns.

Sun la azilul din Gary. Recepționera mă întrebă dacă sunt rudă cu femeia. Îi spun că nu, nu sunt. În timp ce stau și aștept la telefon, aud un bătrân cum urlă pe fundal. Încerc să nu mi-o imaginez pe doamna Thatcher fiind de față la acel urlet. Știu că ar tulbura-o. Apoi încerc să-mi reamintesc că la azil este hrănită, îmbăiată, îngrijită.

Încerc să-mi tot spun că nu sunt eu fiul ei. Că nu este responsabilitatea mea.

Și, totuși, nu-mi pot alunga imaginea asta din minte: mama mea, stând în halatul de baie pe marginea unui pat cu arcurile rupte, privind afară pe o fereastră murdară. Singură, lipsită de speranță, în timp ce un moș fără dinți urlă pe hol. Infirmierele prost plătite o ignoră, nepăsătoare. Singurul lucru pe care-l mai așteaptă este să vină ziua în care va muri.

Cazul Miei Dennett este reamintit seară de seară la știri, mulțumită presiunilor făcute de judecătorul Dennett, dar încă nu avem nicio pistă.

Am verificat – nu există nicio mașină înregistrată pe numele Colin Thatcher sau Steve Moss, și nici pe numele Kathryn Thatcher. I-am contactat pe toți cei care ar fi putut să-l cunoască pe Colin Thatcher. Pe toți ăia pe care i-am putut găsi. Prieteni avea puțini, doar vreo doi foști colegi de liceu cu care nu mai vorbise de ani buni. O fostă iubită în Chicago, pe care nu sunt atât de sigur că nu o plătea pentru sex. Nu are nici un singur cuvânt blând de spus la adresa lui. Este o femeie care îmi lasă impresia că a fost tratată cu dispreț de către bărbați – nu-mi oferă nicio informație de valoare, îmi propune doar o partidă rapidă de sex,

dacă sunt interesat, dar nu sunt. Am dat și peste unii din foștii lui profesori, a căror impresie a fost că băiatul s-a născut plin de ghinion. Alții l-au descris ca pe un inadaptat. Vecinii doamnei Thatcher nu pot spune decât că o vizitează frecvent, duce gunoiul și tunde iarba. Mare lucru. Vecinii nu au idee ce se întâmplă în interiorul casei. Dar sunt convingși că fiul ei conduce o camionetă. Culoarea, marca, modelul? Nimeni nu pare să știe. Răspunsurile pe care le primesc se contrazic unele pe altele. Nici nu-mi mai bat capul să întreb dacă știe cineva numărul de înmatriculare.

Din când în când, mintea îmi zboară la vederea aia din Grand Marais. Mă trezesc cercetând localitatea pe internet și cerând online broșuri de călătorie. Urmăresc pe hartă drumul de la Chicago la Grand Marais și cer chiar și filmări din trafic pe ruta respectivă, fără să știu cu exactitate ce caut.

Sunt într-o fundătură. Nu am nimic altceva de făcut decât să aștept.

COLIN

Înainte

Fata încă doarme adânc, când aud zgomote la ușa de la intrare. Mă sperii ca dracu'. Sar brusc din pat și abia atunci îmi dau seama că nu am pistolul. E dimineață, devreme, soarele de abia a răsărit. Trag draperiile și mă uit în jurul cabanei, dar nu văd nimic. Ce naiba, îmi zic. Îmi iau inima-n dinți și deschid ușa, numai ca să descopăr că nenorocita aia de pisică ne-a adus la ușă un șoarece mort. A dracu' javră dispăruse cu zilele. Arăta ca naiba, aproape la fel de rău ca rozătoarea pe jumătate decapitată care zace lângă labele ei însângerate.

Iau mâța într-o mână. O să mă ocup de șoarece mai încolo. Pentru moment, nenorocita de pisică este atul meu, intervenția divină, dacă așa crede în rahaturi de genul ăsta. Dulapurile sunt complet goale. Nu mai avem pic de mâncare. Dacă nu ajung la magazin curând, o să crăpăm de foame.

Nu aștept să se trezească. Intru în dormitor și o anunț:

– Mă duc în oraș.

Se ridică în fund când îmi aude vocea. Este încă confuză, abia trezită din somn. Se freacă la ochi.

– Cât e ceasul?, întreabă, dar o ignor.

– ăsta vine cu mine.

Pisoiul scoate un mieunat. Asta o trezește de-a binelea. Se întinde să-l ia în brațe, dar mă dau înapoi. Javra mă zgârie pe mână.

– Cum ai...

– Dacă mai ești aici când ne întoarcem, nu va trebui să-l omor, îi zic.

Pe urmă plec.

Gonesc spre oraș. Depășesc la greu limita de viteză. Aproape că așa paria că fata nu va face nimic stupid și nebunesc, și totuși nu-mi pot scoate imaginea asta din minte: cabana plină ochi cu polițiști, așteptându-mă cu pistoalele scoase, când mă întorc.

Pe drumul spre Grand Marais, opresc la magazine diferite. Încerc să le alternez. Nu vreau să merg de două ori în același loc. Ultimul lucru de care am nevoie este ca cineva să mă recunoască.

Dar, acum, mâncarea nu e singura chestie pe care o am în plan.

Știi un tip care se ocupă cu falsificarea actelor de identitate. Care îți fabrică o carte de identitate cât ai clipi. Găsesc un telefon public lângă un magazin și mă scotocesc de mărunțiș prin buzunare. Mă rog la Dumnezeu ca asta să nu fie o greșeală. Nu e nevoie de trei minute, sau cât dracu' zic ei la televizor, ca să depistezi locația unui apel telefonic, împutuții ăia de operatori pot face asta chiar din secunda în care e realizată conexiunea. Imediat ce formez numărul. Tot ce au nevoie este ca Dan să le spună că a primit un apel de la mine și, mâine, se vor înghesui în Hardware Sam ca să pună laba pe mine.

Totul se reduce, până la urmă, la opțiunile pe care le avem. Să facem tot ce putem ca să supraviețuim iernii, și apoi? Apoi, suntem terminați. Dacă reușim să rămânem în viață până vine primăvara, degeaba, nu vom mai avea unde să ne ascundem.

Așa că bag monezile în aparat și formez numărul.

Când mă întorc, fata aleargă pe treptele acoperite de zăpadă ca să îmi smulgă nenorocirea de pisoi din brațe.

Urlă că oricum nu ar fi plecat. Mă înjură fiindcă am amenințat și pus în pericol pisica.

— De unde era să știi?, îi răspund.

Iau pungile cu conserve de pe bancheta din spate a camionetei. Sunt vreo douăzeci de pungi, fiecare umplută până la refuz cu vreo cinșpe conserve. Asta e, îmi spun. A fost ultima excursie după mâncare în oraș. Până ce vor fi gata pașapoartele, o să supraviețuim cu supă la plic, fasole la cutie și roșii uscate. Astea, plus ce voi mai prinde eu din lacul înghețat.

Mă apucă de braț și mă obligă să mă uit la ea. Atingerea ei este hotărâtă.

— N-aș fi plecat nicăieri, spune din nou.

Mă îndepărtez de ea și îi spun:

— N-am vrut să-mi asum riscul.

Urc scările, lăsând-o singură cu pisica, afară.

Mă convinge să las mâța să stea în cabană. Se face tot mai frig cu fiecare zi care trece. N-o să supraviețuiască peste iarnă dacă stă afară.

— Nici să nu aud, îi spun.

Dar ea insistă:

— Ba da, o să stea în casă.

Pur și simplu.

Ceva se schimbă.

•

Îi povestesc cum am început să muncesc pentru unchi-miu pe când eram încă un copil. Mă las greu convins să vorbesc despre orice. Dar cred că mi-a ajuns tăcerea.

Am început să muncesc pentru fratele maică-mii pe la paispe ani. Un idiot cu o burtă uriașă de la bere, care m-a învățat să fac toate muncile în locul lui, pentru ca la final el să stea cu mâna în fund și să încaseze nouăzeci la sută din câștig.

Nimeni din familia mea n-a mers la facultate. Nimeni. Poate vreun văr îndepărtat sau ceva, dar nimeni pe care să-l cunosc eu. Cei mai mulți oameni muncesc în industria siderurgică din Gary. Am crescut într-o lume în care eu, ca băiat cu pielea albă, eram o minoritate, și unde jumătate din populație era sub limita sărăciei.

— Deosebirea dintre mine și tine, îi spun fetei, este că eu am crescut fără să am de niciunele. Nu am sperat niciodată la mai mult. Știam că n-o să obțin.

— Dar trebuie să fi visat să devii ceva?

— Am visat să-mi mențin poziția socială. Să nu cobor și mai jos decât eram. Dar, până la urmă, am făcut-o și pe asta.

Unchi-miu, Louis, m-a învățat să repar chiuvete care curg și să instalez boilere. Cum să zugrăvesc pereții și să pescuiesc o periură de dinți căzută în budă. Cum să tund iarba pe marginea peluzei, să repar ușa unui garaj și să schimb yala de la ușa cuiva care tocmai și-a dat afară fostul iubit. Louis cerea douăzeci de dolari pe oră pentru treburile astea. Seara, mă trimitea acasă cu vreo treizeci de dolari. Știam că sunt jefuit. Când am împlinit șaisprezece ani, am început să muncesc pe cont propriu. Dar nu aveam un serviciu stabil. Aveam nevoie de ceva pe care să mă pot baza. Rata șomajului în Gary este foarte ridicată.

Mă întrebă cât de des îmi vizitez mama. Mă crispez când o aud vorbind despre maică-mea și încetez brusc confesiunile.

– Îți faci griji pentru ea, observă fata.

– N-o pot ajuta cât timp sunt aici.

Și atunci își dă seama.

– Banii... Ția cinci mii...

Suspîn. Îi spun că da, erau pentru mama. Nu vrea să-și mai ia medicamentele. Nu le ia decât dacă o oblig eu. Spune că uită să le ia. Dar adevărul este că nu vrea să le suporte efectele adverse. Îi povestesc cum mă duceam în fiecare duminică la mama, în Gary. Cum îi făceam ordine în medicamente, îi lăsam dozele pregătite pentru fiecare zi, cum îi făceam cumpărăturile, duceam gunoiul, curățăm mizeria. Dar avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de cineva care să stea după ea și s-o ajute în fiecare zi, nu doar duminicile.

– Un azil, spune fata.

Am vrut s-o duc pe maică-mea la un azil unde să aibă parte de toată îngrijirea posibilă, și plănuiam să folosesc cele cinci mii ca să-l plătesc. Dar bineînțeles că acum banii ăia s-au dus pe apa sâmbetei, pentru că într-un impuls de moment am ales să salvez fata, și am reușit s-o nenorocesc și pe mama, și pe mine, dintr-o lovitură.

Dar, într-un colț îndepărtat al minții, știu de ce am făcut-o. Și nu a fost numai legat de fată. Dacă maică-mea ar fi aflat că eu eram cel care a răpit-o pe fata judecătorului, mai târziu, când ar fi fost peste tot la știri, când ar fi fost găsită moartă, chestia asta ar fi dat-o gata pe mama. Cele cinci mii n-ar mai fi contat. Mama ar fi fost terminată. Dacă n-ar fi murit de supărare, și-ar fi dorit s-o fi făcut. Și-ar fi spus că nu m-a crescut să ajung așa.

Pur și simplu, nu mă gândisem la toate astea înainte ca fata să ajungă în camioneta mea. Încet, încet, toate gândurile m-au trezit la realitate – fata plângea lângă mine, în cap îmi revenea imaginea băieților lui Dalmar smulgând-o din camionetă, apoi treizeci de ani de închisoare pentru mine. Maică-mea ar fi moartă înainte ca eu să fiu eliberat. La ce aș mai fi ieșit, de fapt?

Încep să patrulez prin cameră. Am draci. Nu față de ea. Față de mine, mai degrabă.

O întreb:

– Ce fel de om ar vrea să-și trimită mama la un azil doar pentru că a obosit să aibă grijă de ea?

E prima dată când mă simt descoperit, fără apărare. Cu garda jos. Stau sprijinit de un perete de lemn și îmi apăs mâna pe tâmplă, unde o durere de cap începe să pulseze. Mă uit la ochii ei atenți și spun din nou:

– Serios, acum, ce fel de om își duce mama la azil pentru că nu mai vrea să aibă grijă de ea?

– Atât poți face pentru ea.

– Pot face mai mult, izbucnesc.

Stă în fața ușii și se uită pe geam cum ninge. Printre picioarele ei mișună pisica, torcând, și se roagă să fie lăsată să iasă afară. Dar fata nu-i dă voie. Nu în seara asta.

– Chiar poți face?

Îi spun că în unele duminici, când ajung, sunt surprins că încă mai e în viață. Locul ăla e varză, totul este răscolit. Ea n-a mâncat de nu știu când. Meniurile gata preparate pe care i le-am lăsat în frigider sunt încă acolo. Uneori, ușa este descuiată. Alteori, cuptorul e uitat pornit. I-am spus să vină să stea cu mine, dar a refuzat. Asta e casa ei. Nu vrea să plece din Gary. A stat acolo toată viața. A crescut acolo.

– Noroc cu vecinii. O femeie vine s-o verifice o dată pe săptămână, îi aduce corespondența, se asigură că are suficientă mâncare. Are șaptezeci și cinci de ani, dar se descurcă mai bine decât mama. Numai că fiecare are viața lui. Nu mă pot aștepta să dădăcească o femeie matură doar de dragul meu.

Îi spun că mai e și mătușă-mea, Valerie, care locuiește în apropiere, în Griffith. O mai ajută și ea, din când în când. Sper că Valerie și-a dat seama cumva de ceea ce se întâmplă acum: un telefon de la un vecin, poate că m-a văzut la televizor. Sper că și-a dat seama că maică-mea e singură și că face ceva, *orice*, ca să compenseze asta.

Maică-mea nu avea habar de planurile mele cu azilul, dar nu-și dorea să fie o belea pentru nimeni. Așa că asta era tot ce puteam face. Un compromis.

Dar știu că un azil de bătrâni este de fapt un compromis de căcat. Nimeni nu ar vrea să trăiască acolo, dacă ar avea de ales. Numai că nu vedeam o variantă mai bună.

Îmi apuc haina de pe spătarul scaunului. Sunt nervos pe mine însumi. Am dezamăgit-o pe mama. Îmi trag nervos ghetele în picioare, îmi îndes brațele în mânecile hainei. Nu mă uit la ea. Aproape că o dărâm în graba mea spre ușă.

— Ninge, îmi zice ea.

Nu se dă la o parte. Îmi pune o mână pe braț și încearcă să mă convingă să rămân înăuntru, dar mă smucesc.

— Nimeni n-ar trebui să iasă afară pe o vreme ca asta, repetă.

— Nu-mi pasă.

Trec de ea și deschid ușa. Apucă pisica în mână, cu putere, ca să n-o zbughească afară.

— Am nevoie de aer, la dracu', zic, și trântesc ușa.

EVE

Înainte

În săptămâna de după Ziua Recunoștinței, o femeie își prăjește în cuptorul cu microunde copilașul de nicio lună, în timp ce alta îi taie gâtul fiului ei de trei ani. Nu e corect. Cum se face că aceste femei au fost binecuvântate cu fii și fiice, în timp ce copilul meu a fost luat de lângă mine? Am fost oare o mamă atât de rea?

De Ziua Recunoștinței, vremea a fost aproape primăvărată: temperaturi spre zece grade, mult soare. Vinerea, sâmbăta și duminica au fost toate așa, deși, chiar pe când mâneam ultimele rămășițe de piure și curcan umplut de la masa festivă, vremea specifică Chicago-ului în perioada asta era pe aproape. La meteo ne-au avertizat că ninsorile și vijeliile bat la ușă. Erau așteptate cam pe joi seara. Supermarketurile aproape că au rămas fără apă îmbuteliată, pentru că oamenii se pregăteau să se refugieze în case pentru o vreme lungă. Doamne, mi-am zis, e numai iarna, ceva ce vine peste noi în fiecare an, nu bomba atomică.

Profit de vremea bună ca să decorez casa. Evident că nu sunt în spiritul vesel al sărbătorilor care vor veni, dar mă ocup cu decoratul oricum – ca să alung plictiseala și gândurile oribile care nu-mi dau pace. Vreau să pară mai animată locuința noastră, și nu pentru mine sau pentru James. Doar pentru eventualitatea în care Mia ar fi aici de Crăciun, să se bucure de sărbători, de bradul împodobit cu decorațiunile pe care le știe de când era mică, cu îngerul brodat al cărui păr a început deja să cadă.

Aud o bătaie în ușă și tresar, așa cum o fac mereu, iar un gând nebunesc se înfiripă: Mia?

Sunt înfășurată în beculețe electrice, pe care tocmai le testez să văd dacă se mai aprind și încerc să desfac douăsprezece luni de înnodat. Nu am idee cum reușesc nodurile să se formeze în cutiile de plastic pe care le avem în mansardă, și cu toate astea, în fiecare an, ele sunt o certitudine, ceva la care trebuie să te aștepți, la fel cum este iarna

geroasă din Chicago. Din combina muzicală se aude muzică celtică de Crăciun – *Colindul clopoștilor*. Sunt încă în pijama, una de mătase cu dungi – bluza închisă în față cu nasturi, pantalonii largi, fluizi. E înjur de zece dimineața, așa că îmi spun că a fi în pijama este oarecum acceptabil. Cafeaua pe care nu am apucat s-o beau s-a răcit, iar laptele din ea probabil e chiar pe cale să se acrească. Casa arată dezastruos: cutii de plastic, roșii și verzi, împrăștiate peste tot, cu capacul scos și aruncat pe undeva unde să nu mă incomodeze. Multe ramuri ale bradului artificial sunt și ele împrăștiate prin casă. Este același brad pe care-l asamblăm și împodobim în fiecare an, de când eu și James am închiriat prima dată un apartament în Evanston, pe când el își termina lucrarea de licență. Am răscolit prin cutiile pline cu ornamente de brad, la fel de vechi și ele, de la cele cumpărate pentru primul Crăciun în care am fost părinți la cele din mărgele, făcute de fete, pe când erau în clasa a treia. Astea sunt ornamentele care rar ajung în brad, de obicei rămân în cutii și adună tot mai mult praf pe ele, de la an la an. Mi-am dorit mereu un brad impresionant, bogat, care să fie admirat de către musafirii noștri. Uram chestiile ieftine și demodate care decorau locuințele altor familii de Crăciun, acei oameni de zăpadă din vată și alte jucării clișeice.

Dar anul acesta, jur, ornamentele făcute de fetele mele vor fi primele pe care le voi agăța în brad.

Mă ridic de pe podea și las în urma mea instalația electrică pentru pom. Îl văd pe detectivul Hoffman privind înăuntru pe gemulețul ușii. Îi deschid, și o pală de aer proaspăt și rece mă lovește peste față.

– Bună dimineața, doamna Dennett, spune el, intrând înăuntru.

– Bună dimineața, domnule detectiv.

Îmi trec repede degetele prin părul încă nepieptănat.

Ochii lui iscodesc prin casă.

– V-ați apucat de decorat, văd.

– Încerc, îi răspund. Dar becuțele sunt deocamdată foarte încâlcite.

– Ei bine, zice el, scoțându-și jacheta subțire pe care o avea pe el și lăsând-o pe jos, unde își pusese și pantofii. Eu sunt expert la descâlcit instalația electrică pentru brad. Îmi dați voie?

Îl invit să facă ce îi trece prin cap cu ea, recunoscătoare să am un ajutor la sarcina aceasta anevoioasă.

Îi ofer cafea, știind că va accepta, pentru că întotdeauna o face. Știu deja că o preferă cu frișcă și cu zahăr, mult zahăr. Îmi spăl ceașca și îmi mai pun și eu una, întorcându-mă în sufragerie cu câte o cană de cafea în fiecare mână. A îngenuncheat pe podea și trage delicat de fire, cu vârfurile degetelor. Las cafeaua pe o tavă care este deja pe masă și mă aplec să-l ajut.

Îmi spune că a venit să vorbim despre Mia. Mă întreabă despre un anumit oraș din Minnesota – am fost eu cumva acolo, sau a fost Mia? Îi spun că nu.

– De ce?, îl întreb.

Ridică din umeri.

– Eram doar curios.

Spune că a văzut niște fotografii ale aceluia oraș. Arată drăguț. Un oraș-port, la puținii kilometri de granița cu Canada.

– Are ceva de-a face cu Mia?

Deși încearcă să fie evaziv, nu-i reușește.

– Ce s-a întâmplat?, întreb.

– Doar o bănuială. Nu știu nimic deocamdată. Dar investighez.

Când ochii mei se roagă să-mi dea mai multe informații, mă asigură:

– Veți fi prima căreia îi voi spune.

– În regulă, zic, după un moment de ezitare, știind că detectivul Hoffman este singura persoană căreia îi pasă de fiica mea la fel de mult pe cât îmi pasă mie.

Au trecut aproape două luni de când Gabe Hoffman a început să apară neanunțat la ușa mea. Vine ori de câte ori simte nevoia: o întrebare scurtă despre Mia, un gând care l-a lovit în miezul nopții. Urăște când îi spun *domnule detectiv*, la fel cum și eu detest să-mi spună *doamna Dennett*, și totuși ne chinuim să păstrăm aparența unei relații formale, când, în realitate, după săptămâni în care am tot discutat chestii intime legate de Mia, ar fi trebuit să ne spunem pe numele mici. Detectivul stăpânește bine arta discuțiilor de complezență și a subiectelor care bat apa în piuă. James nu este sută la sută convins că Hoffman nu e un idiot. Dar eu cred că este un dulce.

Se oprește din treabă, se întinde spre ceașca de cafea și soarbe din ea.

– Ȑștia zic că ne așteaptă o grămadă de zăpadă, încearcă el să schimbe subiectul.

Totuși, mințea mea stăruie încă asupra aceluia oraș-port despre care mi-a vorbit. Grand Marais.

– Mda, cinci metri. Poate chiar mai mult.

– Ar fi plăcut totuși să avem zăpadă de Crăciun, spune el.

– Ar fi, dar nu se întâmplă niciodată. Însă poate e mai bine aș. Cu toate drumurile pe care le avem de făcut în preajma Crăciunului, poate ar trebui să ne bucurăm că nu ninge de obicei.

– Sunt convins că vă veți face cumpărăturile cu mult înainte de sărbători.

– Da?, întreb, puțin surprinsă de siguranța cu care a spus-o. Nu am prea multe persoane pentru care să fac cumpărături. Doar James, Grace și... Mia.

Tace și el, și păstrăm un moment de liniște. Pentru Mia. Ar putea fi stnjenitor, și totuși s-a întâmplat deja de un milion de ori în lunile care au trecut, de fiecare dată când numele ei este adus în discuție, încât a devenit ceva obișnuit.

– Nu păreți genul de om care amn lucrurile, spune detectivul, când rupe într-un final tăcerea.

Rd.

– Am prea mult timp liber ca să mai și amn diferite chestii, i spun, și chiar este adevărat.

Cu James plecat la serviciu întreaga zi, ce altceva îmi rămâne de făcut, în afară de a căuta cadouri pentru sărbători?

– Ați fost dintotdeauna casnică?

mi îndrept spatele și mă întreb cum am ajuns de la discuțiile despre decorațiunile de Crăciun și prognoza meteo la asta? Urăsc cuvântul *casnică*. Mi se pare depășit, ca și cum locul lui a rămas în anii '50. Are o conotație negativă în zilele noastre, una pe care nu o avea neapărat în urmă cu vreo cincizeci de ani.

– Ce înțelegeți de fapt prin casnică? Avem o femeie care face curat, să știți. Gătesc, uneori, dar de obicei James vine foarte târziu și ajung să mnnc singură. Aș că nu știu dacă se poate spune că mă îngrijesc cu

adevărat de casă. Dacă mă întrebați de fapt dacă nu am avut niciodată serviciu...

– Nu am vrut să vă jignesc, mă întrerupe el.

Arată stânjenit, așa cum stă așezat pe podea, lângă mine, și descurcă firele instalației electrice. A făcut ceva progres cu ea, mult mai mult decât mine. O parte a fost deja desfăcută și, când se întinde să o bage în priză, sunt uimită să văd că funcționează.

– Bravo! îi spun, apoi mint: nu m-ați jignit.

Îl bat ușor peste mână, un gest pe care nu l-am mai făcut până acum, și se pare că-l iau prin surprindere.

– Am lucrat în domeniul decorațiilor interioare o vreme, spun.

Se uită atent prin cameră, vrând să surprindă unele detalii care ar putea fi realizate de mine. Chiar am decorat singură locuința noastră, unul dintre puținele lucruri de care sunt mândră, și a fost ceva la care probabil m-am priceput mai bine decât la a fi mamă. Într-un timp, să decorez casele mă făcea să mă simt împlinită, un sentiment pe care nu l-am mai trăit de mult. Făcea parte din lumea mea de dinainte de nașterea fetelor, înainte ca viața mea să se reducă la a schimba scutece și a curăța piureul aruncat de ele pe podeaua de lemn.

– Și nu v-a plăcut?, mă întreabă detectivul.

– O, nu, mi-a plăcut la nebunie.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Dacă nu vi se pare că sunt prea curios...

Are un zâmbet atrăgător, îmi spun. Atât de dulce, de tineresc.

– Copiii s-au întâmplat, domnule detectiv, îi spun, aparent relaxată. Ei au schimbat totul.

– Ați vrut dintotdeauna copii?

– Așa cred. Visam să fiu mamă încă de când eram foarte mică – e ceva la care se gândește orice femeie.

– Să fii mamă chiar este o chemare, așa cum se spune? Ceva ce o femeie este programată să simtă?

– Aș minți dacă aș spune că n-am fost în al nouălea cer când am aflat că sunt însărcinată cu Grace. Gravitatea mi-a plăcut enorm, să o simt pe fetiță mișcând în burta mea.

Detectivul roșește, jenat de această dezvăluire atât de personală.

– Când s-a născut Grace, a fost ca și cum copilul m-a readus cu picioarele pe pământ. Visasem să o țin în brațe și s-o adorm cântându-i cu vocea mea melodioasă, dar realitatea a fost diferită. Nopti nedormite, pur delir cauzat de lipsa de somn, plâns neîncetat care nu putea fi oprit orice aș fi încercat. Am avut parte de bătăi cu mâncare și crize de furie, iar timp de câțiva ani n-am avut timp să-mi fac unghiile sau să mai port machiaj. James stătea la birou până târziu, și, când venea acasă, nu prea voia să aibă de-a face cu Grace. Se spăla pe mâini de responsabilitatea creșterii unui copil, zi de zi. Țasta era jobul meu – sarcina mea de zi, de noapte, epuizantă, lipsită de satisfacții, iar seara părea mereu uimit cum de n-am avut timp să-i iau hainele de la curățătorie sau să pun deoparte rufele murdare.

Este din nou liniște. De data asta, chiar mai apăsătoare. Am spus prea multe, am fost prea sinceră. Mă ridic de pe jos și mă apuc de asamblat bradul. Fiecare ramură, plasată pe trunchiul dezgolit din mijlocul camerei. Detectivul încearcă să ignore confesiunea mea, aranjând mai departe cele două rânduri de becuțe. Avem de toate acum pentru a decora bradul, așa că el mă întrebă dacă poate să ajute, iar eu îi răspund că bineînțeles.

Aproape am terminat jumătate de brad, când el zice:

– Dar apoi ați avut-o pe Mia. Probabil ați reușit să descoperiți undeva în intervalul ăsta bucuria de a fi mamă.

Știu că e bine intenționat, că vrea să-mi facă un compliment, dar sunt lovită de bănuiala că nu a înțeles de fapt cât de greu mi-a fost ca mamă, ci faptul că nu aveam eu calitățile necesare pentru a fi una bună.

– Am încercat ani întregi s-o concepem pe Grace. Aproape renunțasem. Apoi, ei bine, cred că am fost naivi. Ne-am gândit că Grace fusese un miracol. Nu ne-a trecut prin minte că s-ar putea repeta. Așa că nu am fost atenți, ăsta e felul în care a apărut Mia. Într-o bună zi, mi-am dat seama că s-a întâmplat – greața de dimineață, oboseala. Am știut imediat că sunt însărcinată. Nu i-am spus lui James, am lăsat să treacă mai multe zile. Nu aveam idee cum o să reacționeze.

– Și cum a făcut-o?

Iau o ramură din mâna lui și o înfig în trunchi.

— A încercat să-și spună că nu e adevărat. Credea că am greșit, că am interpretat prost simptomele.

— Nu-și mai dorea un alt copil?

— Nu cred că și l-a dorit nici pe primul, recunosc eu.

Gabe Hoffman stă în fața mea într-un sacou din păr de cămilă care, sunt convinsă, l-a costat o avere. Poartă un pulover pe dedesubt și o cămașă și nu pricep cum de nu transpiră.

— Sunteți foarte elegant astăzi, îi spun.

Stau și eu în fața bradului, în pijama mea de mătase. Nu am apucat să mă spăl nici pe dinți. În momentul acela, cu soarele care parcă se scurge în sufragerie și îmi intră în ochi, detectivul arată elegant și inocent.

— Merg la tribunal. După-amiază, reușește el să spună, apoi tăcem din nou.

— Îmi iubesc fiica.

— Știi, răspunde el. Și soțul dumneavoastră? O iubește și el?

Sunt copleșită de îndrăzneala întrebării. Dar ceea ce ar trebui să mă offenseze și să mă îndepărteze mai degrabă mă atrage. Sunt fascinată de acest Gabe Hoffman îndrăzneț, care a încetat să mai bată apa-n piuă.

Se uită la mine, iar eu îmi cobor privirea în pământ.

— James îl iubește pe James, recunosc.

Pe peretele sufrageriei este o fotografie înrămată: eu și James, în ziua nunții noastre. Ne-am căsătorit într-o catedrală veche din oraș. Părinții lui James au acoperit costurile extravagante, deși, potrivit tradiției, tatăl meu ar fi trebuit să fie cel care suportă costurile. Familia Dennett nu a permis așa ceva. Nu pentru că încercau să fie amabili; considerau că o nuntă fastuoasă este ceva ce ține de prestigiu, ceva ce trebuia fluturat în fața prietenilor lor cu fițe și poziție socială de invidiat.

— Asta pur și simplu nu e viața la care visam pe când eram o copilă.

Las crengile bradului să cadă pe jos.

— Pe cine încerc eu să păcălesc? Nu vom avea Crăciun anul ăsta. James va susține că are mult de muncă, deși sunt convinsă că nu muncă este ceea ce face acolo, iar Grace va fi cu părinții tipului cu care aparent a început să se vadă, pe care noi nu l-am cunoscut până acum. Vom lua prânzul, eu și James, în ziua de Crăciun, așa cum o facem în multe alte zile ale anului, și va fi pe cât de banal cu putință. Vom sta în tăcere și vom

înghiți mâncarea, pentru ca apoi să ne retragem fiecare în dormitorul lui, la culcare. Îmi voi suna părinții, dar James mă va soma să scurtez convorbirea, din cauza costurilor ridicate ale apelurilor internaționale. Oricum nu contează. Tot ce voiau să afle avea legătură cu Mia, și mi s-ar reaminti din nou, așa cum totul îmi reamintește, în fiecare minut al fiecărei zile, că Mia...

Încerc să trag aer în piept. Ridic o mână, ca și cum aș vrea să sugerez că este de ajuns. Mă întorc cu spatele la bărbatul care mă privește cu atât de multă milă. Sunt rușinată. Nu mai pot continua. Nu-mi pot termina ideea.

Îmi simt inima bătând nebunește. Pielea începe să-mi transpire. Nu pot respira cum trebuie. Simt o nevoie uriașă de a urla.

Așa arată un atac de panică?

Dar în timp ce detectivul Hoffman își pune brațele în jurul meu, toată teroarea se îndepărtează. Mă ține așa, în brațele lui, și bătăile inimii mi se mai liniștesc. Bărbia lui îmi apasă creștetul și reușesc să inspir într-un final, oxigenul îmi inundă plămâni.

Nu-mi spune că totul va fi bine, pentru că poate nu va fi.

Nu-mi promite că o va găsi pe Mia, pentru că poate n-o va face.

Dar mă ține atât de strâns în brațe încât, pentru un moment, emoțiile se mai estompează. Tristețea și frica, regretul și furia. Le preia parcă în trupul lui în așa fel ca eu să nu mai fiu singura care să le ducă greutatea. Pentru o clipă, greutatea lor este și a lui.

Mă întorc spre el și îmi îngrop fața la pieptul lui. Ezită puțin, apoi își înfășoară din nou brațele peste pijamaua mea mătăsoasă. Miroase a spumă de bărbierit.

Îmi simt picioarele ridicându-se pe vârfuri și brațele căutându-i fața, ca s-o apropie de a mea.

— Doamna Dennett, protestează blând.

Îmi spun că probabil nu vrea să se împotrivescă și îmi lipesc buzele de ale lui. E ceva nou, și emoționant, dar și disperat, totul în același timp.

Mă apucă de pijama și mă trage spre el cu putere. Îi înlănțui gâtul și îmi trec degetele prin părul lui scurt. Simt gustul cafelei. Pentru o clipă, îmi întoarce sărutul. Doar pentru o clipă.

– Doamna Dennett, șoptește din nou, iar mâinile lui îmi găesc talia, pentru a mă împinge departe de el.

– Eve. Te rog, spune-mi Eve.

Se dă câțiva pași înapoi și își șterge buzele cu dosul mâinii. Mai fac o ultimă încercare și îl trag spre mine, dar mă refuză.

– Doamnă Dennett. Nu pot.

Tăcerea care se lasă între noi durează o eternitate.

Ochii îmi sunt lipiți de podea.

– Ce am făcut?, șoptesc.

Nu e ceva ce fac de obicei. N-am mai făcut asta niciodată. Eu sunt acea persoană virtuoaasă... Țasta... comportamentul ăsta este specialitatea lui James.

A fost o perioadă în viața mea când ochii bărbaților mă urmăreau peste tot. Când bărbații mă considerau frumoasă. Când intram într-o încăpere, la brațul lui James Dennett, și fiecare bărbat, împreună cu soția lui invidioasă, se întorceau să mă privească.

Încă mai simt brațele detectivului în jurul meu, compasiunea lui, căldura pe care o emană. Dar acum stă la câțiva metri de mine, iar eu am privirea în podea.

Mâna lui îmi ridică bărbia. Mă obligă să-l privesc.

– Doamnă Dennett.

Observă că în continuare refuz să-l privesc. Nu pot. Sunt prea rușinată.

– Eve.

Ridic ochii spre el, și nu văd deloc furie.

– Nu e nimic pe lume ce mi-ar plăcea mai mult. Doar că... date fiind circumstanțele, spune.

Încuviințez din cap. Știu.

– Ești un bărbat de onoare, îi zic. Sau un bun mincinos.

Îmi mângâie părul. Închid ochii și îi accept atingerea.

Mă împing înspre el și îl las din nou să mă îmbrățișeze. Mă ține foarte aproape. Își lipește buzele de creștetul meu și îmi sărută părul, apoi îl netezește.

– Nimeni nu mă obligă să vin să te văd de trei ori pe săptămână. Fac asta pentru că îmi doresc să te văd. Aș putea suna. Dar vreau să te văd.

Mai stăm așa câteva momente, apoi spune că trebuie să ajungă la tribunal, în oraș. Îl conduc până la ușă și mă uit după el cum pleacă și apoi rămân în dreptul ferestrei și mă uit în josul străzii, în zare, până ce nu-i mai pot distinge mașina.

COLIN

Înainte

Îi zice *cleștele din Alberta*. Este o zonă cu presiune foarte joasă care ia naștere atunci când aerul cald dinspre Pacific intră în coliziune cu munții din British Columbia. Se formează ceva pe nume Chinook, un vânt cu aspect de uragan, care aduce curenți din nord înspre sud. Cu două zile în urmă, habar n-aveam de toate astea. Nu până ce temperatura din cabană a scăzut atât de mult încât am hotărât să mergem în camionetă și să dăm acolo drumul la căldură, pentru câteva minute. Aveam nevoie să ne dezghețăm. Ne-am croit drum prin vântul șficiuitor până la camionetă. Fata a mers în spatele meu, încercând să caute adăpost. Ușile erau înghețate. În camionetă, am dat de un post de radio unde tipul de la meteo vorbea fix de acest *clește din Alberta*. Se pare că tocmai ajunsese în regiunea noastră. El era vinovatul pentru temperatura care devenise peste noapte de nesuportat. De dimineață până acum, mai scăzuseră vreo zece grade.

Să fiu sincer, nu eram prea convins că voi reuși să pornesc camioneta. Am scos ceva înjurături, în timp ce fata înălța probabil rugăciuni înfocate, și, în final, ceva a mers cum trebuie. A durat până ca aerul ce ieșea să se încălzească, dar și când a făcut-o, aproape că nu ne-a venit să credem ce bine era. Am stat acolo nemișcați și ne-am bucurat de el. Fata nu se mai putea opri din tremurat.

— De cât timp ai camioneta?, m-a întrebat.

Spune că mașina trebuie să fie cu siguranță mai în vârstă decât unii dintre elevii ei. Difuzoarele din față nu merg. Husa de vinil este sfâșiată.

— De prea mult, zic.

E pauză de reclame la radio, tipul de la meteo a terminat de vorbit. Caut un alt post, trecând de la muzică country la *Für Elise* a lui Beethoven. N-am chef de nicio culoare să ascult așa ceva. Mai încerc, și găsesc într-un final un post cu rock clasic. Îl las acolo și dau volumul mai încet. Afară,

vântul șuieră cu disperare. Uneori, mișcă cu putere camioneta, într-o parte și-n alta. Probabil este o furtună care o să dureze.

Am un început de răceală, îmi curge nasul. Îmi spune că e din cauză că am ieșit seara trecută pe afară pe frigul ăla, dar eu îi spun că nu poți răci doar fiindcă stai la frig. Apoi, mă întorc într-o parte și tușesc. Mă dor ochii și îi simt oboseți. Am o stare ca dracu'.

Privim pe geamul mașinii. Copacii se leagănă în bătaia puternică a vântului. O ramură se rupe dintr-un stejar din apropiere și lovește camioneta. Fata tresare speriată și se uită la mine. Îi spun că e în regulă. O să se termine totul în curând.

Mă întrebă care e planul, cât timp mai am de gând să ne ascundem amândoi în cabană. Îi spun că nu știu.

– Sunt câteva chestii pe care trebuie să le rezolv înainte, și pe urmă putem pleca, îi zic.

Sunt perfect conștient că, atunci când voi pleca, o voi lua cu mine. Numai la asta mă gândesc de câteva zile. Când și unde să plecăm. Temperaturile din ce în ce mai scăzute ne-au arătat încă o dată că nu mai putem rămâne prea mult aici. Dan lucrează la pașapoartele noastre false, dar a spus că va mai dura ceva. *Cam cât?*, l-am întrebat de la capătul telefonului cu fise din Hardware Sam, asigurându-mă că a înțeles că nu avem foarte mult timp la dispoziție. *Sună-mă în vreo două săptămâni, o să văd ce pot face.*

Așa că acum așteptăm. Dar nu-i spun ei asta. Pentru moment, o las să creadă că n-am o idee clară legată de ce vom face.

The Beatles se aud la radio. Zice că formația îi amintește de maică-sa.

– Le asculta albumele când eu și Grace eram copii. Îi plăcea cum suna muzica lor, dar, mai mult de atât, erau o legătură cu originea ei britanică. Prețuia tot ce era englezesc – ceaiul, pe Shakespeare și trupa Beatles.

– De ce nu prea vorbești despre maică-ta de obicei?

Spune că e convinsă că a mai menționat-o în diferite ocazii.

– Probabil că am amintit-o în trecere. Cam așa este mama. Niciodată în prim-plan. Nu sunt multe de spus despre ea. E tăcută, obedientă. Maleabilă.

Îmi țin mâinile lipite de radiatorul de sub care iese aerul cald, încercând să absorb cât mai multă căldură pot.

– Ce crede ea că ți s-a-întâmpat?, o întreb.

Pot simți mirosul pe care îl lasă săpunul nostru pe pielea ei, o aromă specială care nu rămâne niciodată pe pielea mea. Un miros subtil. Ca de mere.

– Nu știu. Nu m-am gândit până acum la asta.

– Dar știe că ai dispărut.

– Poate.

– Și este îngrijorată.

– Nu știu, spune fata.

– Păi, de ce?

Stă pe gânduri câteva clipe.

– M-a sunat, în ultimele luni. Poate o dată sau de două ori. Dar eu nu i-am răspuns, și nici n-am sunat-o pe urmă înapoi. N-a vrut să devină o pacoste. Așa că a lăsat-o moartă.

Dar îmi mărturisește că s-a gândit la asta, de fapt. Că i-a venit în minte chestia asta de câteva ori. Oare ce au spus ai ei când n-a dat niciun semn de ziua ei. Când n-a venit la cina din Ziua Recunoștinței. Se întreabă dacă oamenii au început să o caute. Dacă și-au dat seama până acum că lipsește.

– Mă întreb dacă a intervenit și poliția, sau totul este încă în stadiu de zvon. Oare mi-am pierdut deja jobul? Mi-am pierdut apartamentul, pentru că nu am mai plătit chiria?

Îi spun că nu știu. Poate că da. Dar chiar contează? Nu e ca și cum s-ar putea întoarce acasă. Nu e ca și cum s-ar mai întoarce într-o zi la acel job, la acel apartament.

– Dar să știi că te iubește. Maică-ta, îi zic.

– Logic. E maică-mea.

Apoi începe să-mi povestească despre ea.

– Mama a fost singurul copil la părinți. A crescut în Gloucestershire, acel orășel micuț și somnolent, cu vile mici construite din piatră, cu acoperișurile înclinate, vechi de sute de ani. Acolo trăiesc în continuare bunicii mei. Căsuța lor nu are nimic special, este demodată și totul înăuntru este atât de înghesuit că mă înnebunește. Bunica mea este genul de femeie care nu aruncă nimic, deși de unele obiecte nu va mai avea nevoie niciodată, iar bunicul, acel gen de bătrânel care va bea bere

până la o sută doi ani. Totul miroase a bere la el – când mă pupă, îmi lasă o aromă de bere pe piele. Într-un fel, sunt bunicii clasici: ea gătește ca nimeni altcineva pe lume, el are povești interminabile și fascinante despre cum a fost să lupte în război. Bunică-mea îmi scrie scrisori, unele lungi, pe foi rupte din caiete, cu cea mai frumoasă și îngrijită caligrafie, genul ăla de scris de mână care parcă dansează pe foaie, iar vara îmi strecoară în ele flori presate, rupte dintr-o hortensie cățărătoare pe care am adorat-o dintotdeauna. Planta s-a urcat pe peretele de piatră și acum s-a întins și pe tavanul casei.

Îmi spune că maică-sa obișnuia să-i cânte *Lavanda este albastră*, pe când era mică. N-am auzit de cântecul ăsta. Îi spun că nu îl știu.

Își amintește cum a fost să crească alături de sora ei, un joc de-a v-ați ascunselea. După ce sora ei închidea ochii și număra până la douăzeci, pleca în camera ei și își puneă căștile la urechi.

– Eu rămâneam în dulap. Un dulap mic, înghesuit, plin cu lenjerie. O așteptam acolo la infinit să vină și să mă găsească.

Stătea ore întregi închisă în dulap. Avea patru ani.

Mama ei era cea care o găsea într-un final, care întorcea casa pe dos când își dădea seama că Mia lipsește. Își amintește cum scârțâia ușa dulapului când se deschidea și cum ea era mereu pe jos, adormită. Își aduce aminte de ochii mamei, plini de scuze nerostite, felul în care o ridica de jos și o îmbrățișa, repetându-i – *Tu ești fata mea cea bună, Mia!* O făcea mereu să se întrebe care erau lucrurile pe care nu i le spunea.

Sora ei era aspru certată după fazele astea.

– Era obligată să își ceară iertare, și chiar făcea asta, dar numai de formă.

Își amintește că încă de la vârsta de patru ani se întrebase care erau avantajele în a fi fata cea bună. Dar voia mai departe să fie bună. Asta e ceea ce îmi spune. Încerca din greu să fie fata cea bună.

Îmi spune că, atunci când era singură acasă, sora ei fiind la școală sau la joacă, și tatăl ei la muncă, ea și maică-sa beau ceai după-amiaza.

– Era secretul nostru. Îmi încălzea puțin cidru de mere, iar ei își turna un ceai pe care îl păstra special pentru ocaziile astea. Beam în ceștile pe care le țineam cu degetul mic ridicat, și ne adresam una alteia cu apelative ca *iubire*, *dragoste*, iar ea îmi povestea totul despre viața în

Regatul Britanic, care mie mi se părea magică, de parcă prinți și prințese ar fi mișunat pe toate străzile pietruite ale orașelor.

Dar tatăl ei ura viața britanicilor. O forțase pe maică-sa să se transforme într-o americană get-beget, să dea uitării spiritul țării unde se născuse, cultura respectivă. Îmi spune că asta este, de fapt, imperialismul: o relație bazată pe dominare și subordonare.

Se strâmbă atunci când pronunță numele tatălui ei. Nu știu dacă o face conștient. Mai degrabă, e o grimasă care apare fără ca ea să-și dea seama. Cred că relația dintre părinții ei nu este singura imperialistă.

E întuneric beznă afară, fără lună. Luminile din camionetă ne ajută să vedem cât de cât, dar distingem mai degrabă doar contururile. Reflexia luminii în ochii ei, strălucirea pielii.

– S-a lepădat de toată moștenirea ei britanică, venind în Statele Unite pe când era mai tânără decât sunt eu acum. Taică-miu a dezvățat-o să folosească versiunea britanică a cuvintelor, de exemplu *flat*, cum zicea ea la apartament, și l-a înlocuit cu *apartment*, sau *lift*, pe care l-a schimbat cu *elevator*. Nu mai știu exact cum s-a scuturat de toate cuvintele cu care venise de acasă, de toate obiceiurile, când a renunțat să mai folosească înjurătura *bloody* atunci când era nervoasă, pe care o strecura cu stil în frazele ei lungi. Undeva, pe parcursul copilăriei mele, s-a întâmplat totuși.

O întreb cine o caută. Cu siguranță, și-a dat seama până acum cineva că a dispărut.

– Nu știu. Pot să presupun... Colegii mei sunt probabil îngrijorați, elevii mei sunt confuzi. Dar familia? Sinceră să fiu, n-am idee. Dar pe tine? Pe tine cine te caută?

Ridic din umeri.

– Nimănui nu-i pasă că am dispărut.

– Mama ta, zice ea.

Mă întorc și o privesc. Nu spun nimic. Niciunul dintre noi nu are idee dacă e o întrebare sau nu. Ceea ce știu e că simt ceva schimbându-se în interiorul meu de fiecare dată când fata se uită la mine. Ochii ei nu mai privesc prin mine. Acum, când vorbește, chiar se uită în ochii mei. Furia și ura au dispărut.

Mă întind și îi ating obrazul cu mâna pe care am ținut-o la căldură, în bătaia aerului cald. Îi dau o șuviță de păr după ureche. Îi simt obrazul cum

se apasă în palma mea și cum stă așa o vreme. Nu se trage departe de mine.

Apoi îi spun:

— Ar fi timpul să intrăm înăuntru. Va fi din ce în ce mai greu să ne rupem de sursa de căldură, dacă mai stăm pe aici.

Nu se mișcă prea repede. Ezită. Mă gândesc că va spune ceva. Arată ca și cum ar vrea s-o facă, ca și cum are niște cuvinte care îi stau pe vârful limbii.

Pe urmă îl menționează pe Dalmar.

— Ce-i cu Dalmar?, întreb, dar nu-mi răspunde.

E tăcută, rumegă o idee în minte. Probabil se gândește la cum a sfârșit aici, cu mine. Cel puțin, la asta cred că se gândește. Cum s-a întâmplat ca fiica unui judecător putred de bogat a ajuns să se ascundă într-o cabană împruțită, alături de mine?

— Nu contează, zice.

S-a răzgândit. Nu mai vrea să vorbească despre asta.

Aș putea s-o trag de limbă, dar nu insist. Ultimul lucru despre care îmi doresc să discut acum este Dalmar.

— Hai, să intrăm înăuntru, îi spun.

Dă din cap ușor:

— Bine. Să mergem.

Și apoi deschidem dintr-odată ușile și ieșim în vântul aprig. Urmăm pașii știuți înapoi la cabana întunecată și rece, și acolo, înăuntru, ascultăm cum se tânguie vântul.

GABE

După

Frunzăresc carnețelul de desen, disperat să găsesc vreun indiciu, când mă lovește brusc: nenorocita aia de pisică. Personal, urăsc pisicile. Elasticitatea lor mă sperie de moarte. Mai au și tendința să se simtă confortabil în poala mea, asta cel mai probabil fiindcă știu că mă enervează. Își lasă blană pe pantalonii mei și scot mârâitul ăla ciudat care se cheamă tors.

Șeful meu mă bate tot timpul la cap să închid mai repede cazul. Îmi tot reamintește că au trecut săptămâni bune de când fiica familiei Dennett s-a întors acasă și eu nu m-am apropiat niciun pas de găsirea celui care i-a făcut asta. Problema mea este simplă: Mia e singura persoană care îmi poate fi de ajutor. Iar Mia de abia își amintește propriul nume, ce să mai vorbim despre amănuntele din ultimele luni pe care le-a trăit. Trebuie să fac ceva prin care să-i provoc memoria.

Și așa dau peste desenul cu pisica. Maică-mea îi spune tot timpul lui taică-miu că mai degrabă ar renunța la el, decât la schnauzer. Până și eu am fost înlocuit la un moment dat cu un papagal. Îmi văd vecinii alintându-și pudelul tot timpul. Oamenii au relații caraghioase cu animalele lor de companie. Nu și eu, încă. Pe ultimul pe care l-am avut l-am aruncat în veceu și am tras apa după el.

Așa că sun un tip din Minnesota și îl rog să-mi facă o favoare. Îi trimit desenul prin fax și îi spun că suntem în căutarea unei pisici gri cu alb, cam în jur de patru, cinci kile. Trimite un polițist din Grand Marais spre cabană, ca să vadă dacă nu găsește vreo urmă pe acolo.

Nu dă de pisică, dar găsește urme de animal în zăpadă. La sugestia mea – nu mi s-a părut că aș fi fost cine știe ce geniu – lasă un castron cu mâncare și ceva apă care mai mult ca sigur va îngheța peste noapte. Oricum, tot mai bine decât nimic. Îl rog să verifice dimineața și să vadă dacă pisica a mâncat ce i-am lăsat. Nu cred să aibă ce să vâneze pe

vremea asta, iar amărăței trebuie să-i fie foarte frig. Amicul meu îmi spune că a căuta pisici vagabonde nu e chiar specialitatea lor.

— Dar care este, atunci? Să arestați oamenii care au vânat prea mulți păstrăvi?

Îi reamintesc că e vorba despre un caz de răpire care a ajuns în ziarele naționale.

— În regulă, în regulă. Revin cu noutăți de dimineață.

COLIN

Înainte

Îi spun că mă mai cheamă și Michael, la fel ca pe taică-miu. Fata încă nu-mi știe numele adevărat. Mă strigă uneori Owen, dar de cele mai multe ori nu mă strigă deloc. Nici eu nu-i spun într-un fel anume. Nu am nevoie. Am o cicatrice în josul spatelui pe care mi-a văzut-o când ieșeam într-o zi din baie, după ce făcusem duș. M-a întrebat cum am căpătat-o. Îi zic că e de la o mușcătură de câine din copilărie. Despre cicatricea de pe umăr nu-i spun nimic. Îi mai zic că am avut trei oase rupte. Clavicula într-un accident de mașină, când eram mic. Încheietura mâinii, la fotbal. Nasul, într-o bătaie.

Când sunt căzut pe gânduri, îmi scarpin barba. Când sunt furios, mă învârt ca un leu în cușcă. Fac orice doar ca să-mi omor timpul. Niciodată nu pot suferi să stau fără să fac nimic mai mult de câteva minute, și mereu îmi place să am ceva de lucru – să întrețin focul, să mănânc, să dorm.

Îi povestesc cum a început totul. Cum un tip mi-a promis cinci mii ca s-o găsec și s-o aduc ca pe un pachet la Lower Wacker Drive. Nu știam nimic despre ea pe atunci. Văzusem o fotografie, și apoi, timp de câteva zile, am urmărit-o. Nu era ceva ce îmi doream să fac. N-am aflat planul până în seara respectivă. Până ce nu m-au sunat ca să-mi spună ce am de făcut. Așa era cel mai bine – cu cât știam mai puține, totul era mai sigur. Nu mai făcusem genul ăsta de răpiri. Dar suma de bani era cea mai mare care îmi fusese oferită vreodată. Prima dată, îi zic, a fost doar ca să-mi pot plăti o datorie.

– Ca să nu încasez bătaie.

Apoi, au fost doar câteva sute de dolari, rar de tot o mie. Îi spun că Dalmar e doar un om de legătură. Ceilalți nu-și arată moacele.

– Nu am nicio idee cine mă plătește de fapt.

– Te deranjează?, mă întreabă ea.

– O iau ca atare, îi spun, ridicând din umeri.

Ar putea să mă urască, pentru că îi fac asta. Ar putea să mă urască fiindcă am adus-o aici. Dar începe să înțeleagă că decizia pe care am luat-o poate că i-a salvat viața.

Primul meu job a fost să găsesc un tip pe nume Thomas Ferguson. Trebuia să-l fac să dea înapoi o sumă considerabilă. Era un bărbat bogat și excentric. Un fel de geniu al tehnologiei care dăduse lovitura prin anii '90. Îi plăcea să parieze. Făcuse o ipotecă și pariase toți banii, până ce aproape rămăsese fără casă. Apoi pariase banii puși deoparte pentru facultate, ai copilului. Apoi a trecut la o moștenire lăsată lui și nevastei de către socri. Când soția lui a aflat, l-a amenințat cu divorțul. El a făcut rost de și mai mulți bani și s-a dus țintă la cazinoul din Joliet ca să își recupereze tot ce pierduse. Culmea, Thomas Ferguson a reușit să câștige o mică avere la cazinoul. Doar că nu și-a plătit datoria.

A fost ușor să-l găsesc.

Îmi amintesc cum îmi tremurau mâinile când am urcat scările casei lui din Chicago. Nu îmi doream să intru în vreun bucluc. Am sunat la ușă. O puștoaică a crăpat ușa puțin, să vadă cine e, iar eu am îmbrâncit-o și am intrat. Era seara, după ora 8, toamna, și îmi amintesc că era frig. Casa era întunecoasă. Puștoaica se pornise imediat pe urlat. Maică-sa venise valvârtej în cameră și s-au adăpostit amândouă sub un birou vechi, când am scos pistolul. I-am zis femeii să-l cheme pe bărbat-su. A durat ceva până ce lașul a hotărât să-și arate moaca. Era sus, se ascundea. Luasem toate măsurile de precauție: tăiasem firul telefonului, baricadasem ușa din spate. Nu avea pe unde să fugă. Și, cu toate astea, Thomas Ferguson așteptase îndeajuns încât eu să-i leg nevasta și fiica și să pun pistolul la tâmpla femeii, înainte ca el să-și facă apariția. A zis că nu are bani. Niciun bănuț pe numele lui. Dar, evident, nu era adevărat. Afară era parcat un Cadillac nou-nouț pe care i-l luase nevastei-sii.

Îi spun fetei că n-am omorât niciodată pe nimeni. Nici atunci, nici cu altă ocazie.

Facem conversație, ca să treacă timpul.

Îi spun că sforăie.

— N-am de unde să știu, zice ea. Nu-mi amintesc când s-a mai uitat cineva la mine în timp ce dormeam.

Port mereu ghetele în picioare, chiar și atunci când știu că n-o să plec nicăieri. Când temperatura e atât de scăzută și știm că nu ne vom mișca un milimetru de lângă foc.

Las apa să picure în fiecare chiuvetă, nu strâng robinetul. Îi spun să nu l strângă nici ea. Dacă apa îngheață, vor pocni țevile. Mă întreabă dacă noi vom muri înghețați. Îi spun că nu, dar nu sunt atât de sigur.

Când ajung să fiu plictisit în ultimul hal, o întreb dacă mă poate învăța să desenez. Încerc, dar rup pagină după pagină, fiindcă toate arată ca dracu'. Le arunc în foc. Încerc să-i fac portretul. Îmi arată cum ochii trebuie aduși mai spre centrul feței.

— Ochii în general trebuie să fie aliniați cu marginea de sus a urechii, iar nasul, cu lobul ei.

Pe urmă, mă forțează să o privesc. Cu mâinile, îmi explică proporțiile feței. Este o profa bună. Mă gândesc la elevii de la școala unde predă ea. Sigur o plac cu toții. Mie nu mi-a plăcut nici măcar unul dintre profii pe care i-am avut.

Încerc din nou. Când termin, îmi spune că arată exact ca un cartof. Rup foaia din caietul de desen, dar, când încerc s-o azvârl în foc, mi-o smulge din mână.

— În caz că vei ajunge celebru într-o zi, spune.

Mai târziu, o ascunde undeva unde n-o pot găsi. Știe că, dacă aș găsi-o, aș arunca-o în foc fără să stau pe gânduri.

EVE

După

S-a concentrat pe treaba asta tot weekendul, aruncând pe ici, pe colo aluzii legate de cât de mult se va îngrășa Mia și cum bebelușul care îi crește în pântec este conceput din păcat. A ignorat toate rugămintele mele de a se opri. Mia încă mai are nevoie de timp ca să accepte că în interiorul ei se plămădește o viață, deși am auzit-o deja în baie, vomitând, și mi-am dat seama că au început grețurile de dimineață. Am bătut la ușă, ca să văd dacă este bine; James m-a dat deoparte. M-a îmbrâncit, și a trebuit să mă prind de tocul ușii ca să nu mă prăbușesc.

– Nu ai drumuri de făcut?, m-a întrebat. Să mergi la manichiură? La pedichiură? La ceva?

Sunt de când mă știu împotriva avortului. Pentru mine este crimă. În burta Miei este un copil, indiferent cât de psihopat a fost individul care a contribuit la conceperea lui. Un copilăș cu o inimă care bate, cu mânuțe și piciorușe în formare, cu sânge care îi străbate corpul micuț. Corpul micuț al nepotului meu.

James nu voia să mă lase singură cu Mia. A ținut-o închisă în dormitorul ei cea mai mare parte a weekendului și i-a umplut mintea cu informații răspândite de adepții mișcării pro-alegere: fluturași și broșuri pe care le-a cules din clinicile din oraș și articole pe care le-a printat de pe internet. Știe care este părerea mea despre avort. De obicei, amândoi suntem conservatori în convingerile noastre, numai că acum, când un copil nelegitim trăiește în pântecul fiicei noastre, a dat deoparte orice gândire rațională. Pentru el, acum contează un singur lucru: să scape de acel copil. A promis să plătească avortul. Mi-a spus-o, sau mai degrabă a murmurat în bărbie, ca și cum ar fi vorbit singur. A zis că va plăti pentru intervenție cu bani lichizi, pentru că nu-și dorea ca factura să fie trimisă unei companii de asigurări – nu dorea nicio evidență că așa ceva s-a petrecut.

– N-o poți obliga să facă asta, James, i-am spus, duminică seara.

Mia se simțea rău. James îi dusese biscuiți în dormitor; niciodată nu-i mai acordase atâta atenție. N-a coborât să ia cu noi cina. M-am gândit că James o încuiase în dormitor, pentru ca eu să nu pot vorbi cu ea și s-o pot influența.

– Vrea s-o facă.

– Pentru că i-ai spus că așa trebuie.

– Fata noastră este un *copil*, Eve, care nu își mai amintește deloc cum a fost conceput acel copil din flori. Îi e rău – a trecut prin prea multe. Nu e în stare să ia decizia asta acum.

– Atunci, vom aștepta până va fi pregătită, sugerez eu. Mai este timp.

Chiar este timp. Am putea aștepta săptămâni bune. Dar James nu e de aceeași părere. Vrea ca totul să se termine acum.

– La dracu', Eve, răbufnește el, după care își aruncă scaunul pe spate și se ridică de la masa din bucătărie.

Iese din cameră. Nu și-a terminat nici măcar supa.

În dimineața asta, a trezit-o pe Mia și a ridicat-o din pat înainte ca eu să-mi termin prima ceașcă de cafea. Stau la masa din bucătărie și mă uit speriată cum el aproape că o îmbrânțește pe Mia în josul scărilor. E îmbrăcată șui și sunt sigură că James i-a deschis șifonierul, a apucat ce a nimerit de acolo și a silit-o să îmbrace.

– Ce faci?! Întreb, în timp ce el îi apucă haina din cuier și o obligă să se îmbrace.

Alerg speriată pe hol, iar ceașca de cafea alunecă de pe marginea mesei și se sparge într-o mie de bucăți de podeaua de lemn.

– Am discutat despre asta, spune James. Suntem de acord. Cu toții.

Se uită urât la mine, obligându-mă să încuviințez.

Și-a sunat amicul judecător și l-a rugat ca soția acestuia, doctorița Wakhrukov, să-i facă o favoare. L-am auzit vorbind la telefon în dimineața asta, înainte de ora 7, și expresia *a fi dat afară din barou* m-a oprit în fața ușii, tocmai când voiam să intru în biroul lui James. Avorturile sunt făcute la clinici cu reputație îndoielnică din afara orașului, nu în cabinetele medicilor ginecologi cu o reputație bună. Treaba doctoriței Wakhrukov este să aducă pe lume copiii, nu să-i ucidă. Dar ultimul lucru pe care și-l dorește James e să fie văzut alături de Mia intrând într-o clinică

îndoielnică, cunoscută pentru avorturi. Așa că poate ar recurge la șantaj, ca să-și păstreze imaginea.

O vor seda pe Mia până ce va fi atât de calmă și anesteziată încât nu va mai putea spune ce își dorește de fapt. Îi vor dilata cervixul și vor introduce un instrument care va aspira bebelușul din uterul mamei lui.

– Mia, iubito, îi spun, întinzându-mă să o prind de mână.

Este rece ca gheața. Plutește într-un fel de ceață, nu e complet trezită din somn. Nu este ea. Nu mai este ea încă de dinainte de dispariție. Acea Mia pe care o cunosc eu este puternică atunci când vine vorba de a-și susține ideile și are convingeri bine întemeiate. Știe ce vrea și știe întotdeauna cum să obțină ceea ce vrea. Nu-l ascultă niciodată pe taică-su, fiindcă i se pare rece și dezgustător. Numai că acum ea este amortită și lipsită de emoții, iar el a folosit asta în avantajul lui. Parcă a vrăjit-o. Mia, sub magie, nu poate fi lăsată să ia decizia aceasta importantă. Decizia va rămâne în sufletul ei apoi pentru tot restul vieții.

– Vin și eu, spun.

James mă împinge cu putere într-un perete.

Cu un deget îndreptat amenințător spre mine, zice:

– Ba nu vii nicăieri.

Îl îmbrâncesc și mă întind după palton.

– Uite că vin!

Dar James nu mă lasă să-i stau în cale.

Îmi smulge paltonul din mână și-l aruncă pe podea. O apucă pe Mia cu o mână și o târăște afară. Vântul puternic din Chicago intră vijelios în hol și îmi înfioară brațele și picioarele goale, ridicându-mi cămașa de noapte. Încerc să-mi apuc paltonul, strigând:

– Nu trebuie să faci asta, Mia, nu trebuie s-o faci!

James mă ține cu o mână ținută la perete și, când vede că mă lupt să mă eliberez, mă îmbrâncește atât de tare încât mă prăbușesc. Trânțește ușa de la intrare înainte ca eu să-mi pot reveni din șoc și să mă pot ridica în picioare.

Apuc să privesc pe geam și să văd mașina cum se îndepărtează pe alee.

– Nu trebuie să faci asta, Mia... spun în continuare, deși știu că ea nu mă mai poate auzi acum.

Ochii îmi alunecă pe port-cheiul meu din cuier și observ că James mi-a luat cheile mașinii, ca nu cumva să vin după ei.

COLIN

Înainte

Mie răceala mi-a trecut într-o zi sau două. În prima zi m-am simțit ca dracu'. Dar, chiar pe când începeam să-mi plâng de milă, mi s-a desfundat nasu' și am reușit din nou să respir. Țsta-s eu. Cu fata se întâmplă ceva mai nasol. Pot să-mi dau seama după cum tușește.

A început să tușească la scurt timp după mine. Nu o tuse seacă, cum aveam eu, ci altceva, mult mai serios. Am forțat-o să bea cât mai multă apă. Nu mă pricep cine știe ce – nu sunt doctor – dar cred că asta ar ajuta-o.

Se simte nasol. Pot să văd asta pe fața ei. Ochiul îi sunt umflați și îi curg tot timpul. Nasul îi e mereu roșu, pentru că îl tot șterge cu hârtie igienică. Îi e frig tot timpul. Stă cât mai aproape de foc, cu capul sprijinit pe brațul fotoliului, și se scufundă într-o stare în care nu a mai fost până acum, nici măcar atunci când i-am pus pistolul la tâmplă.

– Vrei să te duci acasă?, o întreb.

Încearcă s-o ascundă, dar eu știu că a plâns. Pot să-i văd pe obraji urmele de lacrimi. S-au scurs pe podea, așa cum a stat cu capul sprijinit de brațul fotoliului.

Își ridică privirea spre mine. Își șterge fața cu mâna hanoracului.

– Nu mă simt prea bine, atât... minte ea.

Sigur că vrea să meargă acasă. Pisica aia nu se mai dă jos din poala ei. Poate fiindcă acolo e cel mai cald. Sau poate e doar devotament. De unde naiba să știi?

Îmi amintesc cum i-am ținut pistolul la tâmplă. Mă întreb dacă aș mai putea s-o fac din nou. Mi-o imaginez întinsă pe pământul plin de pietre, corpul ei înconjurat de frunze moarte. Zilele astea, nu-mi pot scoate imaginea respectivă din minte.

Îmi apăs o mână pe fruntea ei și-i spun că arde.

Zice că e atât de obosită tot timpul. De abia își mai ține ochii deschiși, și sunt mereu în preajma ei, cu un pahar plin cu apă.

Îmi spune că o visează pe maică-sa. Cum stătea ea pe canapea când era bolnavă, în copilărie; cum era învelită de maică-sa într-o pătură și plimbată în brațe de colo-colo. Uneori, maică-sa băga pătura în uscătorul de rufe ca s-o încălzească. Îi făcea pâine prăjită cu scorțișoară. Se uitau împreună la desene animate dimineața și la telenovele după-amiaza. Aveau mereu un pahar cu suc la îndemână. Lichide, îi spunea maică-sa. Să bei cât mai multe lichide.

E convinsă că o vede pe maică-sa stând acolo, în cabană, în ușa bucătăriei, într-o cămașă de noapte de mătase și încălțată cu papuci care arată a balerini. Se aude muzică de Crăciun, spune ea. Ella Fitzgerald. Mama ei fredonează. Aroma de scorțișoară umple fiecare colțișor al încăperii. Își strigă mama, dar când se întoarce să se uite după ea, mă vede acolo doar pe mine și începe să plângă.

– Mami, suspină ea.

Inima îi bate repede. Era convinsă că maică-sa fusese acolo.

Străbat camera și-i pun din nou mâna la frunte. Tresare. Mâna mea e rece ca gheața.

– Arzi, spun.

Îi mai întind un pahar cu apă.

Mă așez lângă ea, pe marginea fotoliului. Își duce paharul la buze, dar nu bea. Stă strâmbă, cu capul sprijinit pe o pernă pe care i-am adus-o din dormitor. E subțire, parcă ar fi de hârtie. Mă întreb câte alte capete s-au mai sprijinit pe ea. Mă aplec după pătura care a căzut pe jos și o învelesc. E aspră, ca lâna. Îi zgârie pielea.

– Dacă Grace a fost preferata lui tata, eu am fost a mamei, spune dintr-odată.

Ca și cum tocmai ar fi avut o revelație. Un moment de luciditate. Îmi spune că mereu când avea un coșmar, maică-sa venea alergând în dormitorul ei. O lua în brațe, ca pentru a o proteja de necunoscut. O dădea în leagăn, când sora ei era plecată la școală.

– O văd zâmbind. O aud râzând. M-a iubit. Doar că n-a știut cum s-o arate.

De dimineață, se plânge că o doare capul rău, și gâtul, și nici nu se poate opri din tuse. Nu se vaită. Doar îmi răspunde la întrebări.

O doare acum și spatele. Se duce la un moment dat pe canapea, unde adoarme cu fața în jos. Arde ca focul atunci când o ating, deși tremură ca și cum ar muri de frig. Pisica i se mută în spate, până când o gonesc de acolo. Se ascunde după canapea.

Pe mine nu m-a iubit niciodată cineva atât cât o iubește pisica pe fată.

Bolborosește în somn despre chestii care-s doar în mintea ei: un bărbat îmbrăcat cu o haină de camuflaj, graffiti pe un zid de cărămidă, făcut ilegal, bineînțeles, cu un scris ilizibil. Îl descrie în somn. Negru cu galben, aparent. Litere groase, suprapuse, în 3D.

Îi dau voie să ia în stăpânire canapeaua. Dorm pe fotoliu, două nopți la rând. M-aș simți mai confortabil în pat, dar nu vreau să fiu atât de departe de ea. Jumătate din noapte tusea ei mă ține treaz, deși ea reușește cumva să doarmă printre reprizele în care am senzația că-și scuipeă plămâni. Cel mai des o trezește nasul înfundat, imposibilitatea de-a respira.

Nu știu cât este ceasul când îmi spune că are nevoie la baie. Se ridică mai întâi în fund, apoi își face curaj și se ridică în picioare. După cum merge, pot să-mi dau seama că o doare tot corpul.

Nu face nici măcar zece pași, că se și prăbușește.

— Owen, reușește să șoptească.

Întinde o mână spre perete, dar nu apucă să se sprijine de el, și se rostogolește pe podea.

Nu cred că m-am mișcat atât de repede niciodată până acum. N-am reușit s-o prind, dar i-am apucat capul și am împiedicat-o să se lovească de dușumeaua de lemn.

Nu e intrată în baie de mult, câteva clipe, maxim. O aud de acolo strigându-mă Jason. Crede că sunt el. Aș putea să mă enervez, dar în loc de asta o ridic în picioare, îi trag chiloții și o ajut să facă pipi. Apoi o car înapoi la canapea, o întind pe ea și o învelesc.

M-a întrebat la un moment dat dacă am o iubită. I-am spus că nu. Că am încercat o dată, dar nu mi s-a potrivit.

O întreb despre prietenul ei. L-am întâlnit pe holul băii și l-am detestat din prima clipă. E genul ăla de jegos care vrea să pară dur. Se crede mai bun decât toți ceilalți, dar în realitate e laș. E fix genul lui Thomas Ferguson, care mi-ar permite să-i pun fetei pistolul la tâmplă.

O privesc cum doarme. Aud hârâitul plămânilor, tusea care încearcă să scoată ceva dinăuntrul ei. Îi ascult respirația rapidă și mă uit cum pieptul i se ridică și se lasă.

— Ce vrei să știi?, mă întrebuse, când adusesem vorba despre prietenul ei.

Dintr-odată, nu mai aveam chef să vorbesc despre asta.

— Nimic, am spus. Nu contează.

— Să știi că te cred. Ce mi-ai spus.

— Ce anume?

— Că l-ai mituit. Te cred.

— Pe bune?

— Nu mă surprinde, zice ea.

— De ce spui asta?

Ridică din umeri.

— Pur și simplu.

Știu că nu mai putem continua asta. Îmi dau seama că îi e din ce în ce mai rău cu fiecare zi care trece. Știu că are nevoie de antibiotice, că fără ele ar putea chiar să moară. Doar că habar n-am ce să fac mai departe.

EVE

După

Cu siguranță, nu e deloc bine să fie singură acum. Ies repede din casă imediat ce James se întoarce fără fiica noastră. Nimic nu e mai important pe lume pentru mine decât Mia. Sunt convinsă că stă chiar acum singură într-o intersecție, părăsită de taică-su, și sigur nu are bani sau alte resurse ca să ajungă înapoi acasă.

Urlu la el, înainte să plec. Cum a putut să-i facă asta copilului nostru?!

A lăsat-o să iasă din cabinetul doctoriței, singură, să se avânte în ziua rece de ianuarie, știind atât de bine că în starea în care este nu-și poate pregăti singură nici micul dejun, darmită să ajungă de una singură acasă.

Și mai are și tupeul să spună că ea este cea încăpățânată. Că Mia nu e deloc rațională când vine vorba despre *copilul ăla nenorocit*. Zice că fiica mea a refuzat să meargă cu avortul până la capăt, că a părăsit cabinetul doctoriței imediat cum asistenta i-a strigat numele.

James merge cu pași grei în birou și trânteste ușa. Nu observă valiza pe care o am cu mine și pe care am tras-o pe scări, înainte să ies din casă.

Se pare că am subestimat-o. Până când eu am reușit să smulg cheile mașinii din mâna lui James și am înconjurat clinica unde lucrează doctorița de multe, multe ori cu mașina, în căutarea ei, Mia a ajuns în siguranță în propriul apartament și și-a pus la încălzit o supă la conservă.

Îmi deschide ușa, iar eu îi cad în brațe, strângând-o la piept cât de tare pot. Stă în picioare, în holul acestui apartament micuț care i-a fost mult timp casă. A trecut mult de când nu a mai dat pe aici, totuși. Plantele se agață cu ultimele lor puteri de viață, pe trei sferturi ofilite, și praful s-a așternut peste tot. Are un miros de casă nouă, așa cum miros locurile în care nimeni nu a mai stat o vreme. Calendarul lipit pe frigiderul din bucătărie a rămas desfăcut la luna octombrie, cu o fotografie de toamnă, cu frunze roșii și portocalii. Robotul telefonic bipăie; trebuie să fie vreo mie de mesaje acolo care așteaptă răspuns.

E înghețată, cuprinsă de frig după ce a așteptat un taxi și până la urmă a mers pe jos. Spune că n-a avut niciun bănuț la ea, ca să poată lua unul. E frig ca naiba și în apartament. Și-a îmbrăcat hanoracul ei preferat peste o bluză subțirică.

— Îmi pare rău, atât de rău, îi tot repet.

Dar am senzația că Mia și-a mai revenit. Mă ține de mână și mă întreabă ce s-a întâmplat, iar eu îi povestesc despre James. Mi se pare că eu sunt pe cale să o iau razna, eu sunt cea care se dezintegrează. Îmi ia valiza din mână și o duce în dormitor.

— Atunci, o să stai aici, îmi spune.

Mă așază pe canapea și mă învelește cu o pătură, apoi se întoarce în bucătărie, ca să-și termine supa. Supă de pui cu tăiței, îmi zice, pentru că e mâncarea care îi amintește de casă.

Mâncăm împreună supa, și apoi îmi spune ce s-a întâmplat în cabinetul doctoriței. Își trece o mână peste abdomen și se așază pe un scaun, strânsă ca un ghem, cu picioarele dedesubt.

Totul mergea așa cum fusese plănuț. Se lăsase deja convinsă și era doar o chestiune de timp până când lucrurile aveau să fie rezolvate. James stătea lângă ea, citind o revistă destinată avocaților, așteptând să le vină rândul. În numai câteva minute, doctorița rusoaică avea s-o scape de copil.

— Dar era acolo și un băiețel, împreună cu mama lui, îmi spune. Băiatul avea vreo patru anișori. Mama lui, tăcută lângă el, avea burta de mărimea unei mingi de baschet. Copilul se juca cu mașinuțele printre picioarele scaunelor din sala de așteptare. *Vrum, vruuum, vruuum...* A dat cu mașinuța la un moment dat peste picioarele lui James, și mizerabilul de tata i-a azvârlit-o cât colo cu piciorul încălțat în pantoful lui scump, fără ca măcar să-și ridice ochii din revistă. Apoi am auzit-o pe mama băiețelului, îmbrăcată în salopeta ei simpatică de blugi, și simțindu-se evident prost pentru că băiatul deranjase. *Vino aici, Owen*, îl strigase ea. Copilul alergase la ea, i se cățăraseră pe burtă și îi spusese *Bună, bebelușule!* frățiorului sau surioarei lui, care se afla acolo.

Se oprește să tragă o gură puternică de aer în piept, după care continuă:

– Owen. Nu mi-am dat seama pe moment ce însemna, dar știam că are o semnificație importantă. Nu-mi puteam lua ochii de la băiețel. *Owen*, m-am auzit spunând cu voce tare, și atât copilul, cât și mama lui m-au privit atent.

James o întrebase pe Mia ce dracu' făcea, iar ea a avut în acel moment un sentiment de déjà vu. Ca și cum mai fusese o dată în același loc. Dar ce însemna asta?

Mia se aplecase spre copil și îi spusese că îi plăceau mașinuțele lui. El fusese încântat și se oferise să-i mai arate și altele, dar mama lui răsese și spusese: *Oh, Owen, nu cred că vrea să le vadă acum*, dar Mia chiar voia. James începuse să bombăne și îi ceruse să-i dea băiatului jucăriile înapoi. Dar ea ar fi făcut orice numai să fie lângă puștiul ăla. Felul în care suna numele lui îi crease o stare ciudată, ca și cum dintr-odată îi era mai greu să respire.

Owen.

– Am luat în mână una dintre mașinuțe, un camion roșu, și i-am spus cât de mult îmi place, apoi i l-am pus pe cap și el a râs. M-a anunțat că urmează să aibă un frățior curând. Oliver.

Apoi, asistenta apăruse în pragul ușii și o strigase pe nume. James se ridicase în picioare, dar ea continuase să stea pe scaun. Taică-su îi dăduse un ghiont și-i zisese că era rândul ei.

Asistenta îi strigase din nou numele. O privise în ochi – știa că ea este. James o strigase oricum de mai multe ori. Încercase s-o ridice de un braț, apoi se așezase în fața ei, ca să-i zică vreo două, ceva tipic pentru James. Îi reamintise că era rândul lor să intre.

Mia îmi spune:

– Mama lui Owen îl strigase și m-am văzut întinzând mâna și răvășindu-i părul creț, și nu-mi dau seama care era mai înspăimântat, tata sau mama puștiului, dar băiatului îi plăcuse să-l ciufulesc și îmi zâmbise, așa că i-am zâmbit și eu. Am luat cele două mașinuțe și i le-am pus înapoi în mână, după care m-am ridicat de pe scaun.

James suspinase: *Slavă Domnului, era și timpul!*

Numai că nu era timpul. Mia se întinsese să-și apuce haina și îi șoptise: *Nu pot face asta.*

Pornise de-a lungul coridorului. El fugise după ea, evident, plin de critici și amenințări. O somase să se răzgândească, dar ea n-o făcuse. Nu avea habar ce însemnau toate astea. Owen. Nu știa de ce numele îi trezise atâtea sentimente.

Tot ceea ce știa era că nu venise vremea ca bebelușul ei să moară.

COLIN

Înainte

E două noaptea când mă trezește din somn țipătul ei. Mă ridic din fotoliu și o văd arătând cu degetul la ceva din întunecimea încăperii, ceva ce doar ei i se pare că este acolo.

– Mia, îi spun.

Dar ea continuă să privească spre ceva inexistent, din întuneric.

– Mia! îi zic, de data asta mai tare.

Încerc să-mi păstrez cumpătul, deși mă sperie ca naiba s-o văd uitându-se în gol. Are ochii în lacrimi și sunt fixați pe ceva. Mă întind spre veioză și o aprind, numai ca să mă liniștesc, să mă asigur că suntem doar noi în cabană. Apoi mă las în genunchi în fața canapelei. Îi iau capul în mâini și o forțez să se uite la mine.

– Mia! o strig cu putere.

De data asta, se rupe din transă.

Îmi spune că era un bărbat la ușă, cu o macetă și cu o bandană roșie legată în jurul capului. E isterică. Delirează. Mi-l descrie în cele mai mici amănunte, îmi spune că are până și o gaură în cracul drept al pantalonilor. Un bărbat negru, cu o țigară în colțul buzelor. Dar ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este căldura pe care i-o emană pielea, când îi apăs palma pe față. Ochii ei exagerat de lucioși, atunci când într-un final se uită la mine. Capul îi cade pe umărul meu și începe să plângă.

Las apa să curgă în cadă până ce aproape este plină. Nu am niciun fel de medicamente. Nu am ce să-i dau ca să-i scadă temperatura. Este prima dată când mă bucur că apa de la robinet nu se poate încălzi cine știe ce. E destul de călâie totuși cât să nu-i provoace hipotermie și în același timp îndeajuns de rece cât să-i mai scadă febra.

O ajut să se ridice în picioare. Își sprijină toată greutatea pe mine și o duc așa până la baie. Se așază pe capacul veceului, iar eu îi scot șosetele. Tresare când picioarele ei desculțe ating podeaua rece.

– Nu, mă roagă ea.

– O să fie bine, încerc s-o conving.

E o minciună.

Opresc apa și spun că o s-o las singură, dar se întinde și mă apucă de mână, cu putere.

– Nu pleca, zice.

Mă uit cum, cu o mână care îi tremură, încearcă să-și desfacă nasturele pantalonilor kaki. Devine tot mai slăbită și se apucă de chiuveță, ca să nu se prăbușească. Tot nu a reușit să-l desfacă. Pășesc spre ea și îi desfac eu nasturele. O așez pe marginea căzii și îi trag jos pantalonii. Îi scot și colanții pe care îi are pe dedesubt și îi trag hanoracul peste cap.

Plânge în timp ce se scufundă în cadă. Lasă apa rece s-o cuprindă cu totul și își trage genunchii mai aproape de piept. Apoi, își lasă capul pe genunchi, iar părul i se împrăștie pe deasupra apei. Îngenunchez lângă cadă. Iau apă în mâinile făcute căuș și o torn acolo unde nu a ajuns, unde nu i-a atins pielea. Înmoi în apa rece un burete și i-l țin pe ceafă. Nu se poate opri din tremurat.

Încerc să n-o privesc. Încerc să nu mă uit la corpul ei, să o privesc doar în ochi, în timp ce ea mă roagă să continui să vorbesc, orice ca să nu se gândească la cât de frig îi este. Încerc să nu-mi imaginez cheștiile pe care nu le pot vedea. Să nu mă gândesc la pielea ei palidă și la curbura spatelui. Încerc să nu mă holbez la părul ei lung care plutește pe apă.

Îi povestesc despre o doamnă care locuiește pe culoar cu mine. Această femeie de șaptezeci și ceva de ani care mereu reușește să se încuie pe afară când iese să ducă la ghenă gunoiul, în capătul culoarului.

Îi spun despre maică-mea, cum l-a tăiat pe taică-miu din toate fotografiile de familie. Pozele de la nuntă le-a băgat în robotul de tăiat hârtia. M-a lăsat să păstrez o singură fotografie a lui. Dar, după ce n-am mai vorbit cu el, am folosit-o pe post de țintă pentru tras cu arma.

Îi spun că, pe când eram copil, îmi doream să ajung să joc în NFL¹. La primire, ca Tommy Waddle.

Îi mărturisesc că maică-mea m-a învățat să dansez foxtrot. Dar nu m-a văzut nimeni făcând asta. Duminicile, când are zile bune, pune Frank Sinatra și ne învățăm prin cameră. Am devenit mai bun ca ea la dans,

1 Liga națională de fotbal american (n.tr.).

evident. A învățat și ea de la părinții ei. Nu existau prea multe distracții pe vremea în care a crescut ea. Vremuri grele. Îmi spunea mereu că nu știu cu adevărat ce înseamnă să fii sărac, chiar și în acele nopți în care mă înghesuiam într-un sac de dormit, pe bancheta din spate a mașinii noastre.

Îi zic fetei că, dacă ar fi după mine, aș locui undeva într-o cabană asemănătoare cu asta, într-un loc uitat de Dumnezeu. Orașul nu e pentru mine, tot furnicarul ăla de oameni.

Ceea ce nu-i spun este cât de frumoasă era în prima seară. Cum am privit-o stând singură în acel bar, ușor ascunsă de lumina slabă și de fumul de țigară. Am privit-o mai mult decât ar fi fost nevoie, doar din pură plăcere. Nu-i spun cum lumina lumânării îi făcea chipul să strălucească, cum fotografia pe care o primisem nu era îndeajuns de flatantă. Nu-i spun nimic din toate astea. Nu-i mărturisesc cum mă face să mă simt atunci când se uită la mine, sau cum îi aud vocea noaptea, în visele mele, spunându-mi că mă iartă. Nu-i spun că îmi pare rău, deși chiar îmi pare. Nu-i spun că mi se pare atât de frumoasă, chiar și atunci când o văd privindu-se în oglindă și fiind dezamăgită de imaginea de acolo.

A obosit de la atâta tremurat. Văd cum i se închid ochii și începe să moțăie. Îi apăs o mână pe frunte. Febra i-a mai scăzut. O trezesc și o ridic în picioare. O înfășor într-un prosop aspru și o ajut să pășească peste marginea căzii. O îmbrac în cele mai călduroase haine pe care le pot găsi, apoi îi șterg cu prosopul părul ud. Stă pe canapea, aproape de foc. E pe cale să se stingă, așa că arunc câteva bețe peste el. Înainte s-o pot înveli cu o pătură, a și adormit, dar mai tremură din când în când chiar și în somn. Mă așez lângă ea și mă chinui să rămân treaz. Îi privesc pieptul, cum se înalță și coboară, și așa știu că este încă vie.

În Grand Marais este cel puțin un cabinet medical. Îi spun că trebuie să mergem. Încearcă să se împotrivescă.

— Nu putem, zice.

Dar îi spun că trebuie s-o facem.

Îi reamintesc că o cheamă Chloe. Fac tot ce pot ca să ne deghezăm, cât de cât. Îi spun să-și prindă părul la spate în coadă, chestie pe care n-o face niciodată. Pe drum, intru într-un magazin cu de toate și iau o pereche

de ochelari pentru citit. Îi zic să și-i pună. Nu îi stau perfect, dar merg. Eu port șapca mea cu Sox.

Îi spun că vom plăti cu banii jos. Nu avem asigurare. O instruiesc să nu vorbească mai mult decât este necesar. Să mă lase pe mine să discut.

Nu avem nevoie decât de o blestemată de rețetă.

Conduc prin Grand Marais vreo treizeci de minute înainte să mă hotărâsc asupra unui doctor. Îi aleg după nume. Kenneth Levine suna prea pompos. E probabil genul care se uită la știri în fiecare seară, adoarme la ele. Dau peste o policlinică, dar conduc mai departe – prea mulți oameni adunați acolo. Văd un cabinet stomatologic, unul de ginecologie. Mă hotărâsc într-un final pentru o tipă doctoriță pe care o cheamă simplu Kayla Lee. Are parcare goală, poate că ăsta e argumentul decisiv. Are o mașină mică, sport, parcată în spate. Nu e prea potrivită pentru vremea asta cu zăpadă. Îi spun Miei că nu avem nevoie de cel mai priceput medic din oraș, doar unul care să poată scrie o rețetă.

O ajut să traverseze parcare.

– Ai grijă, îi zic.

Asfaltul e acoperit cu o pojghiță alunecoasă. Patinăm până la ușa cabinetului. Mia nu poate scăpa de tusea aia idioată, deși m-a mințit și mi-a spus că se simte mai bine.

Cabinetul e la etajul doi, deasupra unui centru xerox. Intrăm și mergem repede spre scările înguste. Spune că e minunat să fie într-un loc unde e cald. E raiul. Mă întreb dacă ea chiar crede în rahaturile de genul ăsta.

La intrare e o femeie care stă în spatele unui pupitru, una în vârstă care fredonează un colind idiot. O așez pe Mia pe un scaun. Își ascunde nasul într-un șervețel și-l suflă cu putere. Recepționera ridică ochii spre ea și oftează:

– Sărăcuța...

Iau formularul și mă așez lângă Mia, pe un scaun. Îi întind hârtiile și mă uit la ea atent în timp ce le completează, își amintește că o cheamă Chloe, dar când ajunge la numele de familie se blochează.

– Hai, lasă-mă pe mine, îi spun.

Îi iau pixul din mână. Mă vede trecând numele Romain pe foaie. Inventez o adresă. Las spațiu liber când vine vorba despre asigurare. Duc formularul la femeia în vârstă și-i spun că plătim numerar. Apoi mă întorc

la Mia, mă așez lângă ea și o întreb dacă e bine. O apuc de mână. Degetele mele se împletesc cu ale ei, o strâng ușor și îi zic:

– O să fie bine.

Se gândește că jucăm teatru, de dragul recepționerei, dar ceea ce nu știe ea este că n-aș putea juca teatru în niciun fel, sunt un actor jalnic.

Femeia ne conduce într-o cameră și începe să îi ia Miei tensiunea și pulsul. Camera este micuță și pe pereții colorați sunt desenate animale.

– Tensiunea e foarte mică. Pulsul mare, temperatura... uf, mare-mare. Sărăcuța, zice din nou.

Ne anunță că doctorița va veni imediat s-o consulte. N-am idee cât timp așteptăm. Fata stă pe colțul mesei și se uită la leii și tigrii de pe pereți, în timp ce eu patrurez prin cameră. Vreau să ies naibii de aici. Cred că îi spun asta de cel puțin trei ori.

Doctorița Kayla Lee bate la ușă și apoi intră. E brunetă, nu blondă, așa cum mă așteptam. Să fiu sincer, sperasem să fie o pițipoancă blondă și naivă.

Vorbește tare și i se adresează Miei ca și cum ar fi un copil de trei ani. Se așază pe un taburet, aproape de Mia.

Mia tușește, încearcă să-și curețe gâtul ca să poată vorbi. E varză. Dar poate faptul că se simte în halul ăsta o ajută să ascundă că e speriată rău.

Doctorița întreabă dacă ne-a mai consultat și înainte. Mia nu-și găsește cuvintele, așa că i-o iau înainte. Sunt surprinzător de calm.

– Nu. Suntem pacienți noi, îi zic.

– Bun. Așadar, ce se întâmplă, – se uită pe fișă – dragă Chloe?

Mia pare din ce în ce mai epuizată de călătoria până aici și de întreaga situație. Nici nu se poate uita la doctoriță. Sunt convins că doctorița își poate da seama că hainele noastre miros a murdărie, haine pe care le-am purtat în fiecare zi, așa că noi nu mai putem simți mirosul. Mia tușește, iar tusea îi seamănă cu lătratul a zece terrieri care se luptă înăuntrul ei. E răgușită, iar vocea ei pare că o să se piardă de tot foarte curând.

– Tușește așa de vreo patru zile, spun. Febră și frisoane, pe lângă asta. I-am spus că trebuia să venim la dumneavoastră încă de vineri după-amiaza, dar n-a vrut. A zis că e doar o răceală.

– Te simți obosită?

Mia dă din cap. Îi spun doctoriței că Mia e mai mult leșinată, ațipește tot timpul. Femeia își notează toate astea într-un caiet.

– Ai vomitat?

– Nu.

– Ai avut diaree?

– Nu.

– Lasă-mă să arunc o privire, spune doctorița și îi bagă imediat o lanternă micuță în ochi, apoi în nas, în urechi.

O pune să zică *ahhh* și îi pipăie gâtul. Ia stetoscopul și îi ascultă plămâni.

– Inspiră adânc, îi spune doctorița Lee.

În spatele lor, continui să patruez prin cameră. Doctorița o ascultă cu stetoscopul în diferite locuri, atât pe spate, cât și pe piept. O roagă să se întindă. O ascultă mai mult pe piept, în timp ce respiră.

– Mda. Suspectez o pneumonie. Fumezi?

– Nu.

– Ai avut cumva astm?

– Nu.

Trec în revistă desenele de pe pereți. O girafa plină de pete. Un leu a cărui coamă arată ca gulerele alea pentru căței, care li se pun când nu se pot abține să se tot lingă. Un pui de elefant albastru, care arată de parcă tocmai a fost fătat.

– Aud o grămadă de secreții în plămâni tăi. Pneumonia este o inflamare a plămânilor, cauzată de o infecție. Fluidul blochează căile respiratorii. Ceea ce începe la fel ca o răceală se poate croniciza și iată cu ce te alegi, spune ea, luând în sfârșit stetoscopul de pe pieptul Mieii.

Doctorița miroase puternic a parfum. Vorbește tare, ca să acopere tusea Mieii.

– Tratamentul se face cu antibiotice, spune ea.

Ne înșiră o listă de posibilități. La naiba, doar scrie-ne o rețetă și să terminăm cu asta.

– Dar mai înainte aș vrea să confirm diagnosticul cu o radiografie pulmonară.

Mieii îi dispăre din obraji și puțina culoare pe care a avut-o până acum. Sub nicio formă nu o să călcăm într-un spital.

– Appreciez eforturile dumneavoastră, dar... o întrerup.

Pășesc spre doctoriță, destul de aproape cât să o pot atinge. Sunt mai masiv decât cele două femei la un loc, dar nu mă folosesc de asta ca s-o fac să se răzgândească.

Am da peste zeci de oameni într-un spital. Poate mai mulți. Nici nu mă gândesc...

Mă forțez să zâmbesc și îi spun că, din păcate, momentan sunt între joburi. Nu avem asigurare de sănătate. Nu-mi pot permite să dau două sau trei sute de dolari pe o investigație amănunțită, care include și radiografii.

Apoi, Mia începe să tușească atât de puternic, încât ne gândim că o să vomite. Doctorița umple un pahar cu apă și i-l întinde. Își privește pacienta cum se luptă să ia o gură de aer.

– Bine, spune ea.

Scrie într-un final nenorocita aia de rețetă și iese imediat din cameră.

Dăm din nou peste ea pe hol, când ne îndreptăm spre ieșire. Este aplecată deasupra pupitrului, scrie ceva în dosarul pacientei Chloe Romain. Halatul îi atârnă până deasupra cizmelor de cowboy, din piele. Sub el poartă o rochie urâtă. În jurul gâtului își ține înfășurat stetoscopul, ca pe o bijuterie.

Aproape am ajuns la ușă, când ne oprește și spune:

– Sunteți siguri că nu ne-am mai văzut? Nu știu de ce, dar îmi păreți foarte familiari.

Nu se uită la Mia, mă fixează pe mine cu privirea.

– Nu, îi răspund, cu o indiferență mimată.

Nu mai simt nevoia să fiu amabil. Am obținut rețeta pentru care venisem.

Facem o programare pe numele Chloe Romain peste o săptămână, una pe care n-o va respecta.

– Mulțumesc pentru ajutor, spune Mia, în timp ce eu o împing ușor spre ieșire.

În parcare, îi spun că ne-am descurcat perfect. Avem rețeta. Asta e tot ce avem nevoie. Ne oprim la farmacie, în drum spre cabană. Mia așteaptă în camionetă în timp ce eu dau o fugă, bucuros să găsesc un puști de vreo șaisprezece ani la casă, în timp ce farmacistul e în spate și nu mă

vede. Îi dau Miei o pastilă chiar înainte să părăsim parcare și, cu colțul ochiului, o privesc cum adoarme pe drumul de întoarcere, îmi scot haina și o învelesc cu ea, ca să nu-i fie frig până ajungem.

GABE

Înainte

Îmi petrec multe zile vizitând-o pe Kathryn Thatcher în noul ei cămin. Prima dată când mă duc, spun că sunt fiul ei.

– Vai, ce bine, vorbește despre dumneavoastră tot timpul, îmi spune recepționera, după care mă conduce spre camera femeii.

Citesc în ochii ei că e dezamăgită să mă vadă pe mine în locul fiului, dar totuși atât de mulțumită să aibă companie încât nu se obosește să le spună că am mințit. Primește îngrijire medicală profesionistă și se poate descurca acum și pe cont propriu într-o anumită măsură. Doamna Thatcher împarte camera cu o altă pacientă în vârstă de optzeci și doi de ani – e doar o chestiune de timp până ce va elibera locul, murind. Este atât de îndopată cu morfină încât n-are nicio idee unde se află și e convinsă că doamna Thatcher este o tipă pe nume Rory McGuire. Nimeni n-o vizitează pe femeia în vârstă. Nimeni n-o vizitează pe doamna Thatcher în afară de mine.

Se pare că doamnei Thatcher îi plac romanele polițiste. Merg la librărie și îi cumpăr toate bestsellerurile pe care le găsesc. Mă așez pe marginea patului și încep să-i citesc. Citesc nasol cu voce tare. De fapt, nu sunt un cititor profesionist, oricum ai lua-o; cred că n-am fost priceput la lecțiile din clasa întâi. Dar îmi dau seama, cu ocazia asta, că și mie îmi plac romanele polițiste.

Îi strecur chifteluțe de pui în cameră. Cât de des putem, împărțim o porție de zece chifteluțe și o friptură uriașă.

Aduc un casetofon vechi de acasă și împrumut niște CD-uri cu colinde de la bibliotecă. Spune că la azil cam lipsește atmosfera specifică de Crăciun; poate vedea zăpada, pe fereastră, dar, în afară de asta, totul e neschimbat înăuntru. Seara, când plec, îi las casetofonul deschis, ca să nu fie nevoită să asculte respirația grea a colegei de cameră.

Zilele libere pe care le am, și nu le petrec cu Kathryn Thatcher, le petrec alături de Eve. Găsesc tot soiul de motive stupide ca să apar la ușa ei. Pe

măsură ce luna decembrie se instalează confortabil și iarna se lasă cu asprime deasupra noastră, o simt pe Eve ca intrată într-un fel de ceață. Îmi spune că este o tulburare afectivă sezonieră, ce naiba o mai fi și aia. Pot vedea că e obosită tot timpul. E tristă, de asemenea. Stă și privește ore în șir pe fereastră, la ninsoarea care cade.

Încerc de fiecare dată să-i aduc o fărâmbă de informație – reală sau nu – despre cazul Miei, ca să nu rămână cu impresia că mă aflu într-o fundătură.

O învăț să facă lasagna după rețeta maică-mii. Nu încerc s-o transform într-un mare bucătar, dar nu văd alt fel de a o face să mănânce, cât de puțin.

Îmi spune că soțul ei vine tot mai rar pe acasă. Muncește până la ore și mai târzii ca înainte, uneori până la zece sau unsprezece seara. Seara de dinainte nici nu s-a mai obosit să vină. A susținut că a muncit întreaga noapte ca să țină pasul cu niște moțiuni, o chestie pe care Eve e sigură că judecătorul n-a mai făcut-o până acum.

– Tu ce crezi?, o întreb.

– Părea obosit de dimineață. A trecut pe aici ca să-și schimbe hainele.

Încerc să-mi folosesc abilitățile mele de detectiv ca să înțeleg de ce nu-l părăsește. Până acum, n-am noroc.

– Așadar, chiar *muncise*, concluzionez.

Slabe șanse să fi fost așa... Dar, dacă o face pe Eve să se simtă mai bine, merită să susțin minciuna lui.

Nu amintim niciodată despre sărutul nostru. Dar, de fiecare dată când o văd, îmi imaginez buzele ei lipite de ale mele. Când îmi închid ochii, îi simt aroma, și pot simți toate mirosurile din jur, de la săpunul de mâini și până la parfumul fin pe care-l purta atunci.

Îmi spune Gabe, iar eu îi spun Eve. Stăm mai aproape unul de celălalt decât obișnuiam s-o facem.

Acum, când îmi deschide ușa, văd în privirea ei o sclipire scurtă de fericire. Nu doar dezamăgire că acolo, în prag, nu stă fiica ei pierdută; e și bucurie, pentru că mă vede pe *mine*.

Eve mă roagă să o duc și pe ea la azil, dar știu că ar fi mai mult decât ar putea să suporte. Vrea să vorbească cu doamna Thatcher, ca de la mamă la mamă. Crede că sunt lucruri pe care doamna Thatcher i le-ar

spune ei, pe care nu mi le spune mie. Dar, cu toate astea, refuz. Mă întreabă cum este Kathryn și îi zic că este o femeie puternică, uneori provocatoare, sfidătoare. Eve îmi spune că și ea era pe vremuri puternică. Porțelanurile scumpe și hainele de designer i-au slăbit voința.

De îndată ce doamna Thatcher va fi pusă pe picioare, va merge să locuiască la sora ei, o femeie care, aparent, în ultimele luni nu s-a uitat deloc la știri. I-am telefonat zilele trecute, la cererea lui Kathryn. Habar nu avea că nepotul ei este căutat de poliție, nu auzise nimic despre dispariția Miei Dennett.

Mi s-au dat și alte anchete. Un foc izbucnit într-un apartament, care pare să fi fost incendiere premeditată. Plângeri din partea unor eleve că un anumit profesor le agresează sexual.

Dar noaptea, când mă retrag în apartament, beau ca să pot adormi, și, când o fac, am în minte imaginea Miei Dennett, așa cum fusese surprinsă de camerele de luat vederi, împinsă afară din lift de un Colin Thatcher încruntat și hotărât. Mi-o imaginez pe Eve, vlăguită și pustie, plângând până când adoarme. Și îmi reamintesc că numai eu pot pune capăt acestei stări de fapt.

.

Sunt în vizită la azil într-o după-amiază de marți, cu multă zăpadă, când Kathryn Thatcher se întoarce spre mine și mă întreabă ceva despre vecina ei, Ruth Baker.

— Ruthie știe că sunt aici?

Îi răspund că nu știu. Nu am auzit până acum de această Ruth – sau Ruthie – Baker. Dar îmi spune că Ruthie are grijă de ea, vine să o vadă în fiecare săptămână, în acele perioade în care Colin nu poate ajunge. Ruth adună poșta în fiecare zi și i-o aduce acasă, când vine la ea. Îmi amintesc cutia poștală atât de plină, încât nu i se mai închidea ușița și plicurile aproape se răsturnaseră pe jos. Erau atâtea plicuri, încât a fost nevoie să conduc până la poșta din Gary cu un mandat, ca să adun tot ceea ce poștașul nu reușise să îndese în cutie. Am vorbit și cu vecinii, dar nu era printre ei nicio Ruth, sau Ruthie, nicio doamnă Baker. Doamna Thatcher îmi spune că Ruth locuiește în casa de vizavi de a ei, și îmi amintesc brusc că am văzut un anunț cu *De vânzare* înfipt acolo. Nimeni nu răspunsese la ușă.

Fac o scurtă investigație și dau peste un necrolog din prima săptămână de octombrie. Caut înregistrările deceselor și aflu că doamna Ruth Baker a făcut infarct și a murit pe 7 octombrie, la ora 5:18 după-amiaza. Doamna Thatcher nu are habar. Cât timp Colin lipsea, doamna Baker ar fi trebuit să arunce un ochi la mama lui. Presupun că oriunde ar fi el acum, n-are nici cea mai vagă idee că femeia de șaptezeci și cinci de ani căreia i-o lăsase în grijă pe mama lui e moartă.

Mintea mi se întoarce la scrisorile venite prin poștă. Scot maldărul adunat din cutia poștală a doamnei Thatcher, plus cele colectate de la poștă, și le sortez după data de pe ștampilă. Cu siguranță, este un spațiu temporal gol, cam de pe când a dispărut Mia și până când au început să vină înștiințările că s-au depășit termenele de plată. Aproximativ cinci zile. Mă întreb cine are plicurile care n-au mai ajuns la doamna Thatcher. Mă întorc la casa lui Ruthie Baker și bat în ușă. Din nou, niciun răspuns, așa că încerc să dau de o rudă a ei, o femeie cam de vârsta mea, care este fiica lui Ruthie. Locuiește în Hammond cu soțul și copiii. Într-o bună zi, îmi iau inima-n dinți, mă duc și bat la ușa ei.

– Pot să vă ajut?, mă întreb ea, tresărind când îi arăt legitimația.

– Mama dumneavoastră este Ruth Baker?, o întreb, chiar înainte să-mi spun și numele.

Spune că da, este mama ei. De fiecare dată când un polițist îți apare la ușă, primul lucru care îți vine în minte este: *Ce s-a întâmplat?*

Uit să-i mai spun și condoleanțe. Trec direct la subiect, cu un singur gând în minte – s-o găsesc pe Mia.

– Am motive să cred că mama dumneavoastră aduna corespondența pentru o vecină a ei, Kathryn Thatcher.

O văd pe femeie că este cuprinsă dintr-odată de un sentiment de vinovăție și jenă. Începe să se scuze. Știu că îi pare rău, dar bănuiesc că se gândește și că e posibil să fi intrat într-un bucluc. Furtul corespondenței este, până la urmă, o infracțiune, iar eu sunt un polițist care stă în fața casei ei.

– Doar că... a fost o perioadă atât de aglomerată... Toate aranjamentele, înmormântarea și pregătirea casei pentru a fi scoasă la vânzare...

Văzuse corespondența. De fapt, trecuse pe lângă ea de un milion de ori, de fiecare dată când intra și ieșea din casa mamei ei. Plicurile așezate pe o măsuță de lemn, chiar la intrare. Pur și simplu, nu apucase să le restituie proprietarului.

O urmez pe tipă, fiecare în mașina lui, înapoi pe strada unde locuia Kathryn Thatcher. Oprim în fața casei lui Ruth Baker și femeia dă o fugă înăuntru, să ia plicurile. Îi mulțumesc și i le smulg din mână. Acolo, în drum, încep să mă uit prin ele. Meniuri pentru livrare de mâncare chinezească, o factură la apă, reclame pentru supermarketuri recent deschise, mai multe facturi, plus un plic adresat lui Kathryn Thatcher, fără adresa expeditorului. Scrisul e de mână, neglijent. Sfâșii plicul și găsesc îndesați înăuntru bani, mulți bani. Nicio notiță, nicio adresă unde ar fi putut să fie returnat plicul. Îl învârt de pe o parte pe alta. Mă uit la timbru – Eau Claire, WI. Arunc tot ce am găsit pe scaunul de lângă și pornesc în viteză. La secție, caut o hartă pe internet. Urmăresc ruta de la Chicago la Grand Marais. Bineînțeles! Chiar unde autostrada I-94 o ia spre vest, către Minneapolis, acolo e orașelul Eau Claire, din Wisconsin, la numai cinci ore distanță de Grand Marais.

Îl contactez pe Roger numai-știu-cum, colegul meu din Minnesota de nord. Mă asigură că sunt pe o pistă greșită, dar îmi zice că va cerceta, cu toate astea. Îi spun că îi trimit prin fax o schiță, să fie. Nu am idee dacă moaca lui Colin Thatcher a ajuns până acolo. Bănuiesc că posturile TV din Minnesota și din restul lumii nu au idee cine este tipul.

Dar vor avea.

COLIN

Înainte

Antibioticul începe să-și facă efectul și ea se simte mai bine pe parcursul nopții. Deși tusea nu-i dispare, febra îi scade simțitor. Arată vie, nu ca un zombie, ca până acum.

Dar, pe măsură ce se simte mai bine, ceva se schimbă. Îmi spun că trebuie să aibă legătură cu antibioticul. Dar până și eu știu că nu e adevărat. Este foarte tăcută. O întreb dacă e bine, ea zice că încă nu chiar. Nu vrea să mănânce. Încerc s-o conving să ia măcar câteva înghițituri, dar ea stă acolo și privește pe fereastră. Tăcerea umple cabana, o liniște apăsătoare, aducându-ne în acel punct în care fusesem la început.

Încerc să o fac să vorbească, dar răspunsurile ei sunt monosilabice. *Da, nu, nu știu*. Spune că o să înghețăm și o să murim de frig. Mai zice că urăște zăpada și că dacă va trebui să mai mănânce supă de pui o singură dată, va vomita.

În mod normal, m-aș enerva. I-aș spune să tacă dracului din gură. I-aș aminti cum i-am salvat viața. I-aș spune să mănânce nenorocita aia de supă înainte să i-o îndes eu pe gât.

Nu mai vrea nici să deseneze. O întreb dacă vrea să iasă pe afară – ziua e mai caldută față de cele trecute –, dar zice că nu. Ies eu, iar ea nu se mișcă niciun centimetru cât lipsesc.

Nu mai poate face alegeri. Nu vrea supă de pui cu tăiței, pricep asta. Așa că, pentru cină, o las pe ea să aleagă. Îi enumăr tot ce avem de mâncare în dulap. Spune că nu-i pasă. Oricum nu-i e foame.

Zice că a obosit să tot aibă frisoane. E plictisită de mizeriile pe care le mâncăm, conserve cu lături care vor să fie mâncare. Doar mirosul lor îi face greață.

Toată plictiseala a obosit-o. A obosit să nu aibă nimic de făcut ore în șir, în fiecare zi, la nesfârșit. Nu vrea să iasă la plimbare în blestematul ăla de frig. Nu vrea să mai facă un alt desen inutil.

Unghiile ei sunt roase, smulse din carne. Părul îi e gras și încurcat, un haos care poate nu va mai putea fi descâlcit niciodată. Nu putem scăpa de mirosul de jeg, deși facem zilnic baie în cada aia murdară.

Îi spun că mă vor trimite la închisoare dacă mă vor prinde. Nu știu pentru cât timp. Treizeci de ani? Poate pe viață? Dar nu e vorba de asta, îi zic. Numărul de ani pe care va trebui să-i petrec acolo nu contează. Nu voi trăi să-i apuc. Fiecare condamnat cunoaște pe cineva înăuntru. Eu sunt ca și mort dacă ajung acolo. Au avut grijă de asta.

Nu e o amenințare. Nu încerc s-o fac să se simtă vinovată. Pur și simplu, așa stau lucrurile.

Nici eu nu vreau să fiu aici. Îmi petrec fiecare minut întrebându-mă când naiba va veni Dan cu pașapoartele, cum o să le iau fără ca poliția să mă prindă. Mâncarea e din nou pe terminate, nopțile devin din ce în ce mai reci, așa că e posibil ca într-o dimineață să nu ne mai trezim. Știu că *acum* e timpul s-o ștergem. Înainte ca mâncarea și banii să se termine, înainte să murim înghețați.

Mă lasă pe mine să fiu cel care își face griji. Zice că nu a mai fost nimeni care să se îngrijeze pentru ea până acum.

Mă gândesc la toate chestiile care ar putea merge prost. Să murim de foame. Să murim de frig. Să fim găsiți de Dalmar. Să fim prinși de poliție. E periculos să ne întoarcem acasă. E periculos să stăm aici. O știu eu și o știe și ea. Dar cea mai mare grijă a mea, acum, este să n-o am pe Mia cu mine.

GABE

După

Incredibil, au găsit amărâta aia de pisică. Bietul pisoi se ascundea într-un șopron din spatele cabanei, tremurând de fug, aproape mort. Nu era nimic de mâncare prin jur, așa că fusese extaziat de mâncarea de pisici pe care i-au adus-o polițiștii. Nu la fel de mult l-a entuziasmat cușca în care l-au băgat, și s-a luptat cu dinții și ghearele să iasă de acolo, înainte ca ei să tragă zăvorul. S-a plimbat până în Minneapolis, apoi a luat avionul până la O'Hare. Al naibii s-a plimbat mai mult ca mine! L-am cules în dimineața asta și l-am dus plocon familiei Dennett, unde – surpriză! – am aflat că Mia și Eve s-au mutat de acasă.

O iau la goană spre Wrigleyville și le surprind pe cele două femei la zece dimineața cu o cutie plină cu gogoși, cafele și o pisică subnutrită, când le bat la ușă. Amândouă sunt în pijamale și se uită la televizor.

Nu am sunat la interfon, am așteptat să iasă cineva. Chiar mi-am dorit să le surprind până la capăt.

– Bună dimineața, spun când Mia deschide ușa.

Nu se aștepta să mă vadă. Eve se ridică de pe canapea și își aranjează părul.

– Gabe, zice.

Își trage și un halat peste pijama, să se asigure că nu expune ceva indecent.

Încerc să las pisica în hol, dar, la naiba, nu e nevoie decât ca Mia să-mi spună un banal *mulțumesc* când eu îi arăt gogoșile și cafeaua, că a naibii pisică o ia razna complet, începe să zgârie grățiile cuștii și să scoată un mieunat diabolic, așa cum nu credeam vreodată că poate face o mătă. Și uite așa se duce surpriza mea...

Eve se albește la față.

– Ce e zgomotul ăla?

N-am ce face și trebuie să-l introduc și pe pisoi în apartament.

Potrivit cercetătorilor, oamenii care trăiesc cu un animal de companie suferă mai rar de anxietate și au tensiunea mai mică. Au și colesterolul mai mic. Sunt mai relaxați și, per total, au o stare generală de sănătate mai bună. Evident, dacă nu cumva ai un câine care se pișă peste tot sau îți face mobila bucăți.

– Ce faci cu pisica aia?, mă întreabă Eve.

Probabil crede că am luat-o razna.

– Acest domn?, zic eu, făcând pe prostul. Am grijă de el pentru un amic care e plecat. Sper că nu vă deranjează. E cineva alergică la pisici?

Îl scot din cușcă și nenorocitul mă zgârie. Pe urmă îl las jos, pe covor, și aștept să văd o reacție din partea Mieii.

Pisoiul se duce direct la Mia și începe să i se mângâie de picioare. Face cercuri în jurul ei, miaună și toarce.

Eve râde și își trece o mână prin păr.

– Ia uite, ai un nou prieten, Mia!

Fata mormăie ceva, ca și cum ar încerca să-și amintească un cuvânt, doar pentru ea, să vadă cum sună, înainte să ni-i împărtășească și nouă. Îl lasă pe pisoi să i se strecoare printre picioare, în timp ce o ascultăm pe Eve minunându-se de cât de îndrăgostit pare animalul de fiica ei.

– Ce ai spus?, o întreb, în timp ce ea se lasă pe vine și apucă pisoiul.

Evident, măgarul nici nu se gândește s-o zgârie pe ea. Acum se împinge cu capul în pieptul ei.

– I-am zis mereu că ar trebui să-și ia o pisică, exclamă Eve.

– Mia?, spun eu.

Mă privește cu lacrimi în ochi. Știe că știu cine e pisoiul și că l-am adus aici intenționat.

– Canoe. Am zis Canoe.

– Canoe?

– Așa-l cheamă, mă lămurește.

Ce s-o fi întâmplat cu nume ca Max sau Fido? Canoe? Ce naiba nume de pisică e asta?

– Mia, iubito...

Eve se apropie de ea, conștientă pentru prima dată că se întâmplă ceva.

– Al cui nume este Canoe?, o întreabă.

Vocea îi e joasă și răspicată, ca și cum i-ar vorbi unui copil ușor întârziat mintal. E convinsă că Mia aberează, un efect secundar al amneziei. Numai că, de fapt, e pentru prima dată când o aud pe Mia spunând ceva care chiar are sens.

— Eve...

Îi dau ușor la o parte mâna de pe brațul fiicei ei. Bag mâna în buzunarul hainei și scot acel fax pe care l-am trimis polițiștilor din Grand Marais, apoi îl despăturesc ca să-i arăt, clar, schița făcută lui Canoe. Desenul în care e el.

— Țsta este Canoe, îi spun.

— Atunci, nu e...

— Era un șopron, spune Mia.

Nu ne privește. Ochii îi sunt fixați pe pisică. Eve îmi ia desenul din mână. Acum știe. A văzut caietul de desen al Miei, fiecare imagine, chipul lui Colin Thatcher chiar a bântuit-o în unele nopți. Dar uitase complet de pisică. Cu schița în mână, se prăbușește pe canapea.

— Era un șopron în spatele cabanei. Trăia pe acolo. L-am găsit ghemuit într-o barcă veche, ruginită. Prima dată s-a speriat de mine. Am deschis ușa pe neașteptate, să văd ce e pe acolo, și el, bietul, aproape că a murit de spaimă. A fugit printr-o gaură din șopron și s-a pierdut în pădure. Nu mi-a trecut prin minte că se va mai întoarce. Dar era înfometat, și eu am lăsat mâncare afară. El zisese că sub nicio formă pisica asta n-o să stea cu noi. Sub nicio formă.

— Cine spusese asta, Mia?, o întreb.

Dar sigur că știu. Eu ar trebui să fiu psihiatrul.

Totuși, răspunsul ei mă ia prin surprindere.

— Owen, zice, apoi începe să plângă și se sprijină de perete.

— Mia, iubito, cine este Owen? Nu este niciun Owen. Bărbatul din cabană? Pe bărbatul ăla îl cheamă Colin Thatcher.

— Eve, spun.

Stima mea de sine crește cu fiecare secundă care trece. Am reușit să fac ceea ce unui psihiatru plin de diplome nu i-a ieșit. Am reușit s-o plasez pe Mia în acea cabană, alături de un bărbat pe nume Owen și o pisică numită Canoe.

– A avut de-a lungul timpului multe nume false. Owen este probabil unul dintre ele, îi explic lui Eve. Îți mai amintești și altceva? Îmi poți spune orice despre el?, mă adresez de data asta Mieii.

– Ar trebui s-o sunăm pe doctorița Rhodes, mă întrerupe Eve.

Știi că are cele mai bune intenții – Mia e sufletul ei –, dar n-o pot lăsa să facă asta. Bagă mâna în poșetă după telefonul mobil, dar o strig ferm pe nume. Am trecut prin multe împreună, ca Eve să știe că poate avea încredere în mine. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic Mieii. Eve îmi aruncă o privire întrebătoare și eu scutur din cap. Nu, nu acum. Ne apropiem de miezul poveștii.

– Spunea că urăște pisicile. Și că, dacă ar vedea-o plimbându-se prin cabană, ar împușca-o. Dar nu vorbea serios. Sigur că nu, altfel nu aș fi lăsat pisica înăuntru.

– Avea un pistol?

– Da.

Sigur că avea. Știam că avea.

– Îți era frică de el, Mia? Credeai că te-ar putea împușca?

Dă din cap.

– Da.

Apoi pare să cadă pe gânduri.

– Nu. Nu știi. Nu cred că m-ar fi împușcat.

– Ei bine, sigur că ți-era frică, scumpo – avea un pistol. Te răpise.

– Te-a amenințat cu arma?, o întreb pe Mia, când Eve tace.

– Da.

Se gândește la asta. E ca și cum tocmai s-a trezit dintr-un vis și încearcă să-și amintească amănuntele. Prinde bucățele, firimituri, dar niciodată întregul. Știm cu toții cum se întâmplă. În vis, casa ta e o casă, dar nu e a ta. O anumită femeie nu arată ca maică-ta, dar tu știi că e mama ta. Ziua, parcă nimic nu mai are la fel de mult sens pe cât avea în timpul nopții.

– M-a trântit la pământ și m-a țintuit acolo. Afară. În pădure. A îndreptat pistolul spre mine. Era atât de furios. Urla.

Scutură cu putere din cap. Lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Eve este un ghem de nervi. Trebuie să pășesc între cele două femei, ca s-o țin pe moment pe Eve la distanță.

– De ce?, o întreb.

Vocea mea este calmă și supusă. Poate că am fost vreun psiholog într-o viață anterioară.

– E vina mea. Totul e vina mea.

– Ce e vina ta, Mia?

– Am încercat să-i spun.

– Ce ai încercat să-i spui?

– Nu voia să mă asculte. Avea pistolul. Îl tot îndrepta spre mine. Știam că dacă ceva va merge prost, avea să mă împuște.

– Ți-a spus el asta?, o întreb. Ți-a spus că dacă ceva va merge prost, o să te împuște?

Nu, nu, dă Mia din cap. Mă privește fix în ochi.

– Am văzut-o în ochii lui, spune.

În ziua aia, în bar, s-a temut de el, îmi povestește. A încercat să nu simtă teamă, dar nu a reușit. Minteaa mea zboară înapoi la acel bar din Uptown, unde l-am chestionat pe patron. Acolo l-a întâlnit prima dată Mia pe Colin Thatcher, a.k.a. Owen. Din ce îmi povestise chelnerița, Mia plecase grăbită, din proprie voință. Îmi reamintesc cuvintele femeii, care îmi spusese că Mia părea că de abia aștepta să plece de acolo. Nu îmi sună a frică, mie.

– Apoi, plânge Mia, totul a luat-o razna. Am încercat să-i spun. Ar fi trebuit să-i spun direct, pur și simplu. Dar îmi era frică. El avea pistolul. Și știam că dacă ar merge prost treaba, m-ar omorî. Am încercat să...

– Colin Thatcher, o întrerup eu. Owen. Owen te-ar fi omorât dacă ceva mergea prost?

Dă din cap că da, apoi că nu.

– Da. Nu. Nu știi, exclamă, plină de frustrare.

– Ce ai încercat să-i tot spui?, o întreb, dar mintea ei este deja în altă parte.

Nu-și mai amintește ce avea de gând să spună.

Cei mai mulți oameni sunt de părere că există două reacții firești la spaimă: lupta sau fuga. Dar mai este și o a treia reacție la o situație nasoală – să îngheți pe loc. Ca o căprioară în bătaia farurilor mașinii. Să faci pe mortul. Cuvintele Miei – îmi era frică; am încercat să-i spun – arată exact asta. Nu a avut o reacție de tipul luptă-sau-fugi. A încremenit.

lat-o, parcă o văd: în alertă, cu adrenalina pompându-i în corp, dar incapabilă să facă ceva pentru a-și salva viața.

— E vina mea, zice din nou.

— Ce e vina ta?, o întreb, așteptând un răspuns ca o continuare la conversație.

Dar, în schimb, ea spune:

— Am încercat să fug.

— Și te-a prins?

Încuviințează.

Îmi amintesc ce ne povestise mai devreme.

— Afară, în pădure? Și era furios că ai încercat să fugi. Așa că a îndreptat pistolul spre tine. Și ți-a zis că dacă vei mai încerca s-o faci...

— Mă va omorî.

Eve icnește de spaimă și își duce o mână la gură.

Sigur că a amenințat-o că o va ucide. Așa fac ei. Sunt convins că s-a întâmplat de mai multe ori.

— Ce altceva ți-a mai spus?, continui să o chestionez. Ce-ți mai poți aminti?

Dă din cap că asta e tot. Nu-i mai vine nimic în minte.

— Canoe, zic eu. Ai spus că te avertizase că-l va împușca dacă îl aduci în cabană. Dar n-a făcut-o. Îți amintești pisica, când era în cabană?

Mia mângâie blana lui Canoe. Nu se uită la mine.

— Mi-a spus că a stat lângă mine zile întregi. Nu s-a îndepărtat niciodată.

— Cine nu s-a îndepărtat?, o întreb.

— A zis că nimeni nu l-a iubit așa mult în viața lui. Că nimeni nu i-a fost atât de devotat.

— Devotat ca cine?

Se uită la mine. *Duh*, zic ochii ei.

— Cum a fost Canoe.

Și atunci mă lovește: dacă vederea pisicii i-a trezit atâtea amintiri, oare ce altceva am putea dezgropa dacă am duce-o pe Mia înapoi la cabana de lemn?

Trebuie să găsesc persoana care i-a făcut asta, și numai atunci voi putea ști cu certitudine că atât ea, cât și Eve, sunt în siguranță.

COLIN

Înainte

Îi spun că mergem la o plimbare. E întuneric afară, e trecut de zece seara.

— Acum?, întreabă ea.

Ca și cum am avea ceva mai bun de făcut.

— Acum.

Încearcă să mă contrazică, dar nu-i dau voie. Nu de data asta.

O ajut să îmbrace haina mea și ne îndreptăm spre ieșire. Ninsorea cade încet și temperatura e pe la minus cinci grade. Zăpada care s-a așternut e moale. Este perfectă pentru o bătaie cu bulgări. Îmi aduce aminte de parcul de rulote, cum mă bulgăream cu alți copii care trăiau și ei pe unde apucau, înainte ca mama să cumpere o casă care nu era mișcătoare.

Mă urmează pe trepte. La baza lor, se oprește să admire peisajul. Cerul e negru ca tăciunele. Lacul nu se mai vede. Ar fi totul complet întunecat, dacă nu ar lumina zăpada. Prinde fulgii în mână, iar alții îi cad pe gene și pe păr. Scot limba, să-i ating și să-i gust.

Noaptea e liniștită.

Aici, zăpada face totul să strălucească. Nu e chiar frig, aerul e mai degrabă înviorător. Una din acele nopți în care zăpada care cade îți lasă senzația că îți ține de cald. Mia stă la baza scărilor și zăpada îi acoperă gleznelor.

— Hai încoace, îi spun.

Alergăm prin zăpadă până la șopronul dărâmat din spate. Deschid ușa de perete. Trebuie s-o forțez puțin, fiindcă s-a înțepenit din cauza zăpezii. Nu e ușor.

Mă ajută să trag de ușă, apoi spune:

— Ce cauți?

— Asta, îi zic, ridicând un topor.

Îmi aminteam că l-am văzut pe acolo. Cu două luni în urmă, Mia s-ar fi gândit că toporul e pentru ea.

— Ce faci cu el?, mă întrebă.

Nu este deloc speriată.

Am un plan.

— O să vezi.

Zăpada e mai mare de zece centimetri. Picioarele noastre se îngroapă în ea și pantalonii ni se udă jos, la margini. Mergem așa ceva vreme, până ce cabana iese din raza noastră vizuală. Suntem în misiune, iar asta îmi provoacă entuziasm.

— Ți-ai tăiat vreodată propriul brad de Crăciun?, o întreb.

Se uită la mine ca și cum aș fi nebun, de parcă numai un sărit de pe fix și-ar tăia singur bradul de Crăciun. Dar apoi o văd că ezită. Îmi zice:

— Mi-am dorit mereu s-o fac.

Ochii îi lucesc că ai unui copil.

Îmi spune că în familia ei mereu au avut brad artificial. Brazii adevărați făceau murdărie. Maică-sa nu ar fi fost de acord să aleagă unul natural. Nu era deloc distractiv Crăciunul în casa lor ei. Era doar de dragul aparențelor. Pomul era decorat cu toate bibelourile alea scumpe de cristal. Când era mică, țipau la ea să nu se apropie prea mult de brad, să nu le spargă.

Îi spun să îl aleagă pe ăla care îi place cel mai mult. Îmi arată unul uriaș, de vreo cînșpe metri.

— Mai încearcă, îi zic.

Dar, pentru un minut, mă gândesc serios dacă i l-aș putea tăia pe ăla.

Îmi dau seama că se distrează. Nu pare să-i mai pese de frig sau de zăpada care îi intră în ghețe. Îmi spune doar că-i îngheață mâinile. Mi le apasă pe obraji ca să văd ce reci sunt, dar nu le simt. Și obrajii mei sunt înghețați.

Îi povestesc că, pe când eram mic, eu și maică-mea uitam uneori că vine Crăciunul. Mă ducea la slujba din Ajun, dar pentru cadouri și brad și toate rahaturile astea, ei bine, nu aveam bani. Și niciodată nu-mi dorisem ca maică-mea să se simtă vinovată. Așa că lăsăm 25 decembrie să treacă ca și cum ar fi fost o zi oarecare. La școală, copiii se tot lăudau cu

ce au primit. Întotdeauna inventam și eu ceva. Nu-mi plângeam de milă. Nu eram genul care să-și plângă de milă.

Îi zic că nu am crezut niciodată în Moș Crăciun. Nicio singură zi din viața mea.

— Ce ți-ai fi dorit?, mă întrebă.

Ceea ce-mi doream era să am un tată. Pe cineva care să aibă grijă de mama și de mine, ca să nu fiu nevoit s-o fac eu în întregime. Dar ei nu-i spun asta. Îi zic că îmi doream jocuri video.

Alege în sfârșit un brad. Are cam un metru jumate.

— Vrei să încerci?

Îi întind toporul. Îl ține în mâini și începe să râdă. E un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum. Lovește trunchiul bradului.

După patru, cinci încercări, îmi dă mie toporul. Examinez trunchiul. L-a crestat puțin, nu cine știe ce. Nu e chiar ușor. Îi spun să se dea înapoi, în timp ce eu lovesc cu sete în brad. Mă privește cu ochii măriți de entuziasm ai unui copil de cinci ani. Să fiu al naibii dacă nu dărâm bradul ăsta!

Lumea întreagă e tăcută. Totul este la locul lui. Sunt convins că n-am mai trăit niciodată o noapte la fel de perfectă ca asta. Îmi spune că i se pare imposibil de crezut că undeva, acolo, oamenii merg la război. Că unii mor de foame. Că alții abuzează de copii. Suntem ruși de civilizație, ca două figurine într-un glob cu zăpadă pe care un copil l-a întors cu susul în jos. Îmi și imaginez cum am arăta – doi omuleți, cu zăpadă sclipicioasă care cade pe noi, într-un glob perfect închis.

Undeva departe sunt convins că aud o bufniță. Îi spun să tacă și pentru o clipă ascultăm. Aici migrează iarna bufnița polară. Noi murim de frig, dar ea vine aici ca să-i fie cald. Ascultăm cu atenție. Tăcere. Se uită spre cer și vede norii cum se plimbă, cum cade ninsoarea pe noi, din abundență, ca și cum ar fi confetti.

Bradul tăiat este greu. Îl apucăm amândoi, ea din față, eu din spate. Îl târâm pe zăpadă, și nu o singură dată unul dintre noi (sau chiar amândoi în același timp) alunecă și cade. Mâinile ne sunt atât de înghețate încât cu greu putem apuca trunchiul copacului.

Când ajungem în fața cabanei, ridic bradul pe sus. Merg cu spatele, spre ușă, și urc scările cu atenție. Mia stă acolo unde se termină bradul. Se prefacă că mă ajută, dar amândoi știm că doar se uită.

E atât de bogat încât intră cu greu pe ușă. Îl proptesc de un perete. Mă prăbușesc pe canapea. Cred că are vreo șaptezeci de kile, cu tot cu zăpada din el.

Îmi arunc din picioare ghetele ude și mă duc să beau apă direct de la chiuveta din bucătărie. Mia își plimbă mâinile ca un copil peste crengile bradului, încă pline de zăpadă. Își apropie nasul de el și-i inspiră mirosul. E prima dată când niciunul dintre noi nu se plânge că-i e frig. Mâinile ne sunt vinete de frig, nasul și obrajii roșii. Dar sub hainele puse una peste cealaltă transpirăm. Mă uit la ea, și văd că are pielea înviorată de frigul de afară.

Mă duc în baie să mă spăl și să-mi schimb hainele. Șterge apa de pe jos, sub brad, unde s-a topit zăpada, și noroiul pe care l-au adus ghetele noastre. Încă mai pot simți mirosul de rășină pe mâinile mele. Când mă întorc din baie, mă trântesc pe canapea.

Merge și ea la baie, să-și schimbe hainele ude. Își trage pe ea o pereche de pantaloni de trening care au fost atârnați la uscat pe bara draperiei de la fereastră și, când se întoarce, îmi spune:

— Nimeni nu mi-a mai dăruit un brad până acum.

Întețesc focul, în timp ce ea se fâțâie prin cameră. Îmi urmărește mâinile, cum arunc bușteni în foc, trezindu-l din amorțire. Îmi zice că așa fac totul, cu un anumit tip de seriozitate și știință despre care pretind că nu am habar. Nu-i răspund nimic.

Mă așez din nou pe canapea și îmi pun o pătură pe picioare. Tălpile mi se sprijină pe masa pentru cafea. Încă nu mi-am recuperat complet ritmul respirației.

— Ce n-aș da pentru o bere, zic.

Mă privește intens, mult timp, nici nu știu exact cât. Îi simt ochii fixați pe mine.

— Și tu?, o întreb.

— Dacă aș vrea o bere?

— Da.

— Aș vrea, zice.

Îmi amintesc de noi doi stand unul lângă altul, bând bere în barul ăla. O întreb dacă își mai aduce aminte și spune că da. I se pare că au trecut un milion de ani de atunci, și între timp cineva ne-a lipit într-un borcan în care plutește zăpadă cu sclipici. Asta e lumea noastră acum, un borcan cu sclipici.

— Cât e ceasul?, mă întrebă.

Ceasul meu e pe măsută, la picioarele mele. Mă aplec să mă uit. E ora 2 noaptea.

— Ești obosit?, mă întrebă.

— Cam da.

— Mulțumesc pentru brad. Mulțumesc că ne-ai luat un pom de Crăciun, adaugă.

Nu vrea să pară încrezută și să concluzioneze că am făcut asta doar pentru ea.

Mă uit la copacul tăiat care se sprijină de perete. E puțin strâmb. Familiar. Dar ea spune că e perfect.

— Nu, îi zic. E doar pentru tine. Ca să nu mai arăți atât de al dracului de nefericită.

Îi promit să găsesc beculețe pentru el. N-am idee cum, dar îi promit să o fac. Îmi spune să nu-mi bat capul cu asta.

— Este perfect așa.

Dar eu mă încăpățânez să-i spun că o să găsesc beculețe. Mă întrebă dacă am mers cu L-ul². Mă uit prostește la ea. Îi spun că da, sigur că am mers. Nu prea te poți deplasa prin Chicago fără L, care chiar este foarte rapid. Îmi spune că ea merge cel mai des cu metroul. Că zboară pe sub pământ ca și cum orice formă de transport de suprafață nu ar exista.

— Mergi și cu autobuzul, uneori?, mă întrebă.

Mă întreb și eu unde naiba duce toată discuția asta.

— Uneori, zic.

— Ieși în oraș, mergi în baruri, chestii din astea?

— Câteodată. Nu e chiar hobby-ul meu preferat, îi zic.

— Dar totuși mergi?

— Mda. Uneori.

— Mergi uneori și la lac?

– Știi un tip care are o barcă la Belmont Harbor.

Un coate-goale, la fel ca mine. Un tip care lucrează și el pentru Dalmar și trăiește pe o barcă, un vapor de mică dimensiune pe care îl ține ancorat, în caz că va trebui vreodată să fugă cu el. Are suficiente provizii mereu cât să poată trăi o lună, navigând spre Canada. Așa trăiesc cei ca noi. Mereu gata s-o ia la sănătoasa.

Mia încuviințează din cap. Belmont Harbor. Bineînțeles. Spune că merge pe acolo să alerge tot timpul.

– Poate te-am mai văzut cândva. Poate că am trecut unul pe lângă altul pe stradă, sau am mers cu același autobuz. Poate am așteptat cândva același L?

– Milioane de oameni trăiesc în Chicago.

– Dar dacă... poate?

– Nu știu. Poate. Ce e cu întrebările astea?, zic.

– Doar mă întrebam...

– Ce?

– Dacă ne-am mai fi cunoscut vreodată, dacă n-ar fi fost situația...

– Asta de acum?, completez întrebarea ei.

Nu vreau să fiu măgar. Doar spun adevărul:

– Probabil că nu.

– Așa crezi?

– Nu ne-am fi cunoscut, repet eu.

– Cum poți să știi?

– Nu ne-am fi cunoscut.

Privesc în gol. Îmi trag pătura până în gât și mă întorc pe o parte.

Îi spun să stingă lumina și, când freacă menta prin bucătărie, o întreb:

– Nu te duci să te culci?

– Dar cum poți ști sigur?, zice ea, în schimb.

Nu-mi place direcția în care duce discuția asta.

– Ce mai contează, oricum?, o întreb.

– Dacă ne-am fi întâlnit, m-ai fi abordat? În seara aia, ai fi venit la masa mea, dacă n-ai fi fost obligat s-o faci?

– N-aș fi avut ce să caut în barul ăla, dacă era după mine.

– Dar... dacă ai fi fost acolo.

– Nu.

– Nu?

– Nu aş fi venit să vorbesc cu tine.

Răspunsul meu pare că îi vine ca o palmă peste faţă.

– Oh.

Străbate camera şi stinge lumina. Dar acum nu pot lăsa lucrurile aşa.

N-o pot lăsa să se culce supărată.

Pe întuneric, recunosc:

– Nu e ceea ce crezi tu.

A intrat în faza de apărare. I-am rănit sentimentele.

– Ce crezi tu că cred eu?

– Nu are nimic de-a face cu tine.

– Sigur că are, mă contrazice.

– Mia...

– Atunci, cu ce are de-a face?

– Mia...

– Ce-i?

– Nu are de-a face cu tine. Nu înseamnă nimic.

Dar înseamnă destul de mult pentru ea. Deja se pregăteşte să intre în dormitor, când încep să-i vorbesc:

– Prima dată când te-am văzut, tocmai ieşeau din apartamentul tău. Eram pe strada de vizavi, stăteam pe treptele de la intrarea unui bloc, aşteptam. Văzusem o poză. Sunasem de la un telefon public din colţ. Răspunseseşi, aşa că am închis. Ştiam că eşti acasă. Nu ştiu exact cât am aşteptat, patruzeci de minute, poate o oră. Trebuia să ştiu în ce m-am băgat. Şi apoi te-am văzut prin geamurile alea micuţe ale uşii de la intrare. Te-am văzut alergând pe scări, cu căştile în urechi. Ai deschis uşa clădirii şi te-ai lăsat pe vine ca să-ţi legi un şiret. Am încercat să-ţi ţin minte părul, aşa cum îţi cădea pe umeri, înainte să-ţi ridici mâinile şi să-ţi legi la spate. O femeie a trecut pe lângă tine, ducând în lesă patru sau cinci câini. Ți-a zis ceva şi tu ai zâmbit, iar eu m-am gândit că nu mai văzusem până atunci nimic atât de... Nu ştiu... Nu mai văzusem nimic atât de *frumos* în viaţa mea. Ai pornit în fugă de-a lungul bulevardului şi am aşteptat. Am văzut taxiuri trecând sau oprind în dreptul meu, am văzut mulţimi de oameni mergând spre casă după ce coborâseră din autobuz, la staţia de după colţ. Era şase, poate chiar şapte seara. Începuse să se

însereze. Era un cer din ăla dramatic de toamnă, cu mult roșu. Când te-ai întors, nu mai alergai, mergeai în pas de plimbare. Ai trecut chiar prin fața mea. Am fost convins că te-ai uitat la mine, că m-ai văzut. Ai căutat în pantoful sport după cheie, ai găsit-o și ai intrat, ai urcat scările și mai departe nu te-am mai putut vedea. Am văzut lumina aprinsă la scurt timp în apartamentul tău și silueta ta în dreptul ferestrei. Mi-am imaginat oare ce puteai face înăuntru. M-am imaginat și pe mine acolo cu tine, cum ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat cu totul altfel, dacă viața mea ar fi fost diferită.

Tace. Apoi spune că își amintește seara aia. Își amintește cât de colorat era cerul, cât de impresionant, ca și cum ultimele raze de soare ar fi fost împrăștiate în miliarde de fragmente. Spune că cerul era un amestec între culoarea curmalelor și a sângriei, acele nuanțe roșietice pe care doar Dumnezeu ar fi putut să le facă.

– Țin minte câinii, trei labradori negri și un golden retriever, și femeia, slăbuță cum era, luată pe sus de animalele ei entuziasmate, cu lese înfășurate în jurul ei.

Îmi spune că își amintește și telefonul. Nu-și dăduse seama ce fusese cu el, de ce îi închisesem. Își amintește cum stătuse singură și își plânse de milă, pentru că nenorocitul ei de iubit era la muncă, dar, mai rău de atât, pentru că ei îi părea bine că el nu era acolo.

– Dar nu te-am văzut. Dacă te-aș fi văzut, te-aș fi ținut minte, îmi spune.

Se așază pe canapea, lângă mine. Ridic pătura și se strecoară și ea înăuntru. Îmi întoarce spatele și se lipește de mine. Îi pot simți bătăile inimii. Îmi simt sângele în urechi. Mi se pare că răsună atât de puternic acolo, încât îl poate auzi și ea. O învelesc bine cu pătura. Îmi trec mâna peste ea, îi găsesc degetele, și le împletesc cu ale mele. Atingerea ei mă liniștește. Încet, încet, mâinile nu-mi mai tremură. Îmi cuibăresc brațul sub gâtul ei, și îmi așez capul pe o claie de păr blond murdar, atât de aproape încât îi respir pe piele. Respirăm amândoi, deci suntem în viață, deși pe dinăuntru parcă am împietrit.

Ne pierdem în uitare așa, trecem într-o lume unde nimic nu mai contează. Nimic, doar noi doi.

Când mă trezesc, nu mai e lângă mine. Nu-i mai simt apăsarea corpului, lipit de al meu. Ceva lipsește, deși nu cu mult timp în urmă nimic nu fusese acolo.

O văd afară, așezată pe treptele prispei. Îngheață ca naiba acolo. Dar nu pare s-o deranjeze.

Are o pătură înfășurată bine pe umeri, iar în picioare și-a pus ghetele mele. Îi sunt uriașe. A dat la o parte zăpada de pe trepte, unde s-a așezat, dar marginile păturii se târăsc totuși prin zăpadă și sunt deja ude.

Nu ies și eu afară imediat ce o văd.

Fac mai întâi cafea. Îmi caut haina. Nu mă grăbesc.

— Neața, îi spun, atunci când ies într-un final, desculț.

Îi întind o cană cu cafea fierbinte.

— Asta o să te mai încălzească.

— Oh, spune ea, ușor speriată.

Vede că sunt în picioarele goale și zice:

— Încălțările tale...

Încearcă să și le scoată din picioare, dar o opresc. Îi spun că nu mă deranjează să fiu desculț. Îmi place cum îi stă ei cu ghetele mele în picioare. Îmi place cum doarme lângă mine în pat. M-aș putea obișnui cu asta.

— E frig ca naiba aici, spun.

E frigu' dracului. Minus multe grade.

— Chiar e?, întreabă ea.

Nu-i răspund.

— Te las să te bucuri de intimitate, îi spun.

Am senzația că un om care alege să moară de frig afară, pe o vreme ca asta, vrea să fie singur.

Nu e ca și cum s-a întâmplat ceva esențial. Doar să stau alături de ea, toate orele nopții, să fiu aproape de ea și atât, să-i simt moliciunea pielii și zgomotul care ieșea din pieptul ei când sforăia ușor, ei bine, astea s-au întâmplat.

— O să-ți înghețe picioarele.

Îmi privesc degetele de la picioare. Stau afundate într-un strat moale de zăpadă.

— Să știi, zic.

Mă întorc să intru în cabană.

– Mersi pentru cafea.

Nu am idee ce mă aștept să-mi spună, dar vreau să-mi spună ceva.

– Da, zic, apoi las ușa în urma mea să se trântescă și să se închidă singură.

N-am idee cât timp trece – destul cât să încep să devin nervos. Nervos pe mine, că sunt enervat pe ea. N-ar trebui să-mi pese. N-ar trebui să dau doi bani pe asta.

Dar apoi apare. Obrajii îi sunt roșii ca trandafirii, de la ger. Părul îi cade în valuri pe spate.

– Nu vreau să fiu singură, zice.

Lasă pătura să-i cadă de pe umeri, la intrarea în cabană.

– Nici nu-mi mai pot aminti când mi-a spus cineva ultima dată că sunt frumoasă.

Frumoasă e puțin spus.

Ne uităm unul la altul, din colțuri opuse ale camerei, încercăm să înțelegem ce înseamnă asta. Ne reamintim să respirăm.

Când se apropie de mine, se mișcă cu grijă și teamă. Mâinile ei mă ating precaute. Ultima dată când s-a întâmplat asta am îmbrâncit-o, dar pe atunci era diferit.

Ea era o femeie diferită.

Eu eram un bărbat diferit.

Îmi trec mâna prin părul ei. Îi mângâi apoi brațele. O ating de parcă aş vrea să-i memorez forma corpului, curbura spatelui. Mă privește într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum, nici la ea, nici la o altă femeie. Încredere. Respect. Dorință. Îi rețin fiecare pistrui de pe corp, fiecare aluniță. Îi învăț pe dinafară forma urechilor și felul cum i se arcuiesc buzele.

Mă ia de mână și mă conduce spre dormitor.

– Nu e nevoie să faci asta, îi spun.

Dumnezeu știe că nu îmi mai este de mult prizonieră.

Ceea ce-mi doresc cel mai mult este ca ea să vrea să fie aici, cu mine.

Când ajungem la ușa dormitorului, ne oprim. Buzele ei le caută pe ale mele. Îi iau capul în mâini și îi mângâi încă o dată părul: Mâinile ei mă înlănțuie strâns. Nu vrea să îmi dea drumul.

Schimbarea cea mai mare e în felul în care ne atingem. Nu ne mai evităm. Ne căutăm cu privirea atunci când intrăm într-o încăpere. Își trece degetele prin părul meu. Îmi las mâna să i se odihnească pe spate. Îmi urmărește cu degetul arătător liniile feței. Împărțim același pat.

Degetele noastre descoperă amănunte pe care ochii noștri le-au ratat. Niște iritații pe scalp. Bucăți de piele cicatrizată.

Ceea ce facem nu are nimic frivol. Nu flirtăm. Am trecut de ceva vreme de asta. Nu povestim despre relațiile din trecut. Nu încercăm să ne facem geloși unul pe celălalt. Nu ne inventăm nume de alint. Nu menționăm cuvântul *iubire*.

Ne omorâm timpul împreună. Vorbim. Facem o listă cu toate lucrurile trăsnite pe care le vezi în oraș. Cerșetorii care împing cărucioare de cumpărături într-o parte și-n alta. Pocăiți care spun că-l aduc pe Iisus și umblă cu cruci atârinate pe spate. Porumbei.

Mă întrebă care este culoarea mea preferată. Îi zic că nu am una. Vrea să știe dacă am o mâncare preferată. Mă uit la supa răsturnată din conservă într-un castron.

— Orice altceva în afară de asta.

Se întrebă oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi venit aici. Dacă aș fi înmânat-o lui Dalmar și aș fi încasat recompensa.

— Nu știu, îi spun.

— Aș fi moartă acum?

Aflăm lucruri noi. Când stăm lipiți unul de altul, ne este mai cald. Spaghetetele și fasolea călită chiar merg împreună. Oricum, tot ce mâncăm are un gust aiurea.

Mă privește cu ochii ăia mari ai ei, care cer un răspuns.

— Nu știu, îi spun încă o dată.

Mi-o imaginez smulsă din camioneta mea și aruncată în duba lor. Cu mâinile legate la spate și cu ochii acoperiți. Parcă o și aud țipând.

Împing castronul într-o parte. Nu mai mi-e foame. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

Se ridică și-mi ia castronul. Zice că o să spele ea vasele în seara asta, dar o apuc cu blândețe de încheietura mâinii:

— Lasă-le.

Ne așezăm amândoi în fața ferestrei și privim luna, o felie de argint pe cer. Norii se perindă pe deasupra ei, uneori o ascund complet și nu o mai putem vedea deloc.

— Uită-te la stele, zice ea.

Știe numele constelațiilor. Perseus, Berbecul, Cuptorul. Spune că în Chicago obișnuia să-și pună o dorință când vedea câte un avion pe cer, pentru că erau mult mai multe pe cerul nopții decât stelele căzătoare.

Uneori, am senzația că este dusă departe, chiar și când e în aceeași cameră cu mine.

Mă învață să număr până la o sută în spaniolă. O învăț să danseze fox-trot. Când lacul îngheață complet, pescuim la copcă. Nu stăm niciodată prea mult pe afară. Nu-i place să se uite când pescuiesc. Se plimbă pe lacul înghețat ca și cum Moise a despărțit apele special pentru ea. Îi place zăpada proaspăt căzută. Uneori, găsește în ea urme de animale. Uneori, auzim în depărtare bâzâitul unui snowmobil.

Când i se face frig de-a binelea, intră în cabană. Și atunci mă simt cu adevărat singur.

.

O anunț că ieșim. Îmi iau și pistolul cu mine. Mergem prin pădure o vreme până ajungem într-un luminiș atât de îndepărtat încât sunt convins că nimeni nu va auzi împruscăturile.

Îi spun că vreau s-o învăț cum să tragă cu arma. Îi întind pistolul ținându-l cu ambele mâini, ca și cum ar fi o bijuterie scumpă. Nici nu vrea să-l atingă.

— Ia-l, îi spun cu blândețe.

— De ce?

— Ca să fie.

Vreau s-o învăț să tragă cu arma ca să se poată apăra singură.

— Te am pe tine pentru asta.

— Și dacă într-o zi n-o să fiu aici?, o întreb.

Îi dau o șuviță de păr după ureche. Mă uit cum vântul îi răvășește părul la loc.

— Nu e încărcat, adaug.

Îl atinge, în sfârșit, și-l ridică din mâinile mele. E greu, iar metalul este rece. Ziua este aproape polară, totul este acoperit de zăpadă groasă și neatinsă.

Îi pun degetul pe trăgaci, îi înfășor palma în jurul armei, strâns. Îi pun și cealaltă mână pe armă, ca să o apuce bine. Mâna mea, peste ale ei, o asigură că totul va fi bine. Are pielea rece, la fel ca mine.

O învăț tot ce știu despre arme. Îi explic care sunt părțile componente. Cum se încarcă un pistol. Îi zic că pistolul ăsta este o armă semiautomată. Când este tras un glonț, altul este încărcat. De fiecare dată când apeși trăgaciul.

Îi spun să nu îndrepte niciodată arma spre ceva ce nu vrea să omoare.

— Am învățat asta pe pielea mea, îi povestesc. Pe când aveam șapte ani. Poate opt. Un puști de prin vecini... taică-su avea o armă. Se lăuda mereu cu asta. Noi îl făceam mincinos. A vrut să-mi arate că spune adevărul, așa că ne-am dus la el acasă după școală; nu era nimeni. Taică-su ținea pistolul în dormitor, într-un dulap care nu era încuiat. Arma era încărcată. Am luat pistolul din dulap ca și cum ar fi fost o jucărie. Ne-am jucat de-a hoții și polițiștii. El era polițistul, dar eu aveam pistolul. Puștiul a zis: *Mâinile sus!*, iar eu m-am întors brusc și l-am împușcat.

Stăm nemișcați, în gerul tot mai aprig. Ne amintim când privise cu spaimă pistolul îndreptat spre ea. În ochii mei e vină, e durere. Sunt convins că vede chestiile astea. Sunt convins că le aude și în vocea mea atunci când îi spun:

— Nu te-aș fi omorât.

Mă agăț cu un soi de disperare de mana ei.

— Dar ai fi putut, zice ea.

Amândoi știm că este adevărat.

— Da, recunosc eu.

Nu sunt genul care să spună că îi pare rău, să-și ceară iertare. Dar sunt convins că expresia de pe fața mea îi spune tot ce e de știut.

— Dar a fost altceva, zice.

— Cum adică?

Mă lasă să mă așez în spatele ei. Îi ridic mâinile care țin pistolul și țintim către un copac din apropiere. Îi despart picioarele și îi explic care trebuie să fie poziția corpului, apoi apăsăm trăgaciul. Sunetul este

asurzitor. Smucitura aproape că a dărâmat-o. Din copacul ochit sar așchii.

— E diferit pentru că, dacă aș fi avut ocazia, te-aș fi omorât și eu, îmi zice.

Cam așa ne împăcăm cu lucrurile care s-au întâmplat între noi la început. Așa ne revanșăm pentru toate vorbele urâte spuse între noi, pentru gândurile oribile care ne-au trecut prin cap. Cam așa încercăm să ștergem violența și ura din primele noastre zile și săptămâni în cabană, din interiorul pereților de lemn care acum ne-au devenit casă.

— Și prietenul tău, puștiul?, mă întreabă.

Dau din cap și îi arăt spre pistolul pe care-l ține în mâini. De data asta, vreau să încerce să tragă singură.

— Din fericire pentru el, nu știam să țintesc pe când eram copil. Glonțul a trecut doar prin pielea de pe braț. O zgârietură.

EVE

Ajunul Crăciunului

Gabe a sunat în dimineața asta, devreme, să-mi spună că e pe drum. Am primit telefonul în jur de ora cinci și jumătate. Spre deosebire de James, care dormea ca un bebeluș, eu eram oricum trează de ore bune, luptându-mă cu încă o noapte de insomnie chinuitoare. Nu mă obolesc să-l trezesc, îmi iau halatul, papucii și ies din cameră.

Mi-a spus că îmi aduce vești. Stau pe treptele din față, tremur de frig și aștept mașina lui Gabe să intre pe aleea de acces acoperită de zăpadă. S-a făcut șase dimineața, dar e tot întuneric. Beculețele de Crăciun ale vecinilor luminează cerul: brazi împodobiți strălucesc pe ferestre, țurțuri colorați de gheață atârnă de burlane, lumânări electrice aprinse scânteiază prinse de geamurile care dau spre stradă. Din coșurile de fum se înalță norișori denși spre cer.

Îmi strâng halatul mai bine în jurul corpului și aștept. Aud un tren în depărtare. Orașul e adormit, nimeni nu mai pândește din întuneric, așa, ca mine. E Ajunul Crăciunului, duminică dimineața.

— Ce s-a întâmplat?, îl întreb imediat cum parchează și coboară din mașină.

Vine direct spre mine, în grabă. Nici nu mai închide portiera.

— Hai să mergem înăuntru.

Mă ia de mână și mă conduce spre locul de unde vine căldura.

Ne așezăm pe sofaua albă de pluș, foarte aproape unul de altul. Nici nu ne dăm seama că picioarele noastre se ating. E întuneric în casă; doar becul cuptorului e aprins, în bucătărie. Nu vreau să-l trezesc pe James. Vorbim în șoaptă.

Are o lumină ciudată în privire. Ceva nou.

— Gata, este moartă, trag eu concluzia.

— Nu, spune el.

Apoi își revizuieste afirmația și, evitându-mi privirea, zice umil:

– Nu știu. E doctorița asta dintr-un orașel din nordul Minnesotei, doctorița Kayla Lee. Nu am vrut să-ți dau prea multe speranțe. Am primit un telefon în urmă cu o săptămână – doctorița văzuse fotografia Miei la știri și o recunoscuse ca fiind pacienta ei. Trecuseră săptămâni, poate chiar o lună de când Mia venise la o consultație. Dar era convinsă că este ea. Mia folosise un pseudonim: Chloe Romain.

– O doctoriță?

– Doctorița Lee spune că Mia venise însoțită de un bărbat. Colin Thatcher. Ne-a mai spus că Mia era bolnavă când venise să o vadă.

– Bolnavă?

– Avea pneumonie.

– Pneumonie.

Fără tratament, pneumonia poate fi fatală. Poate duce la sindrom respirator acut, la incapacitatea de a respira. Fără tratament, poți muri din cauza ei.

– I s-a dat o rețetă și a fost trimisă acasă. Doctorița i-a făcut o programare pentru o nouă consultație, dar Mia nu a mai revenit.

Gabe spune că avusese o presimțire care nu-i dăduse pace în legătură cu Grand Marais. O intuiție a lui îi spusese că Mia ar fi putut să fie acolo.

– Ce te-a făcut să te gândești la Grand Marais?, îl întreb, amintindu-mi ziua în care apăruse la ușa mea, întrebându-mă dacă auzisem vreodată de locul ăla.

– O vedere peste care am dat acasă la doamna Thatcher. Trimisă de Colin maică-sii. Pentru un tip care rar pleca departe de casă, mi-a atras atenția. Un loc bun ca să te ascunzi... Mai e și altceva, spune el.

– Ce mai e?, întreb cu o voce rugătoare.

Doctorița îi dăduse rețeta, dar asta nu înseamnă că și luase pastilele. Sau că le cumpărase.

– Am tot vorbit cu Kathryn Thatcher și am făcut ceva investigații legate de familia ei. Se pare că există o cabană în Grand Marais, care este a familiei de mult timp. Kathryn zice că nu știe mare lucru despre ea. N-a fost niciodată acolo. Dar fostul ei soț l-a dus o dată pe Colin, când era mic. E o casă de vacanță, cum ar veni, mai mult pentru vară, bună de locuit doar câteva luni pe an. Am trimis un polițist să adulmece pe acolo

și, când a ajuns, a descoperit o camionetă roșie cu număr de Illinois parcată în apropiere.

— O camionetă roșie, repet eu.

Gabe îmi reamintește că vecinii doamnei Thatcher erau convinși că fiul ei conducea o camionetă.

— Și, și?, întreb, plină de nerăbdare.

Se ridică în picioare.

— Sunt pe drum spre acolo. Ajung în dimineața asta. Mă gândeam să iau avionul, dar nu e nicio rută directă și, până schimb zborurile...

Mă ridic și eu în picioare.

— Vin cu tine. Lasă-mă doar să adun câteva...

Încerc să trec de el. Mâinile lui mă apucă cu fermitate de umeri.

— Nu poți veni, îmi spune blând.

Îmi zice că e doar o intuiție de-a lui. Nu are nicio dovadă că Mia este cu adevărat acolo. Cabana este supravegheată chiar acum. Colin Thatcher este un infractor periculos, căutat pentru încălcarea legii în repetate rânduri.

— Ba vin! E fiica mea, spun eu, în lacrimi.

— Eve.

Vocea îmi tremură. Mâinile îmi tremură. Am așteptat luni întregi momentul ăsta și acum că a venit în sfârșit nu știu dacă sunt pregătită pentru el. Atâtea lucruri ar putea să meargă prost.

— Mia are nevoie de mine acum. Sunt mama ei, Gabe. E datoria mea să o protejiez.

Mă îmbrățișează, iar îmbrățișarea lui este puternică, ca a unui urs.

— E datoria mea să te protejiez *pe tine*, îmi spune. Ai încredere în mine. Dacă Mia e acolo, o să o aduc acasă.

— N-o pot pierde acum, îi spun, plângând.

Ochii mei întâlnesc o fotografie făcută cu ani în urmă: James, Grace, Mia și cu mine. Toți ceilalți arată ca și cum cineva i-a obligat să stea la poză, cu un zâmbet forțat întipărit pe față. Chiar și eu. Doar Mia arată pur și simplu fericită. Oare de ce, mă întreb. Nu i-am dat niciodată un motiv să fie fericită.

Gabe se apleacă spre mine și mă sărută pe frunte. Buzele lui rămân acolo o vreme, apăsate pe pielea mea.

Așa ne găsește James, care coboară împleticindu-se scările, îmbrăcat în pijamaua lui strâmtă cu imprimeu tartan.

— Ce dracului e asta?, vrea să știe.

Mă trag mai departe de Gabe.

— James. Au găsit-o pe Mia, îi spun, îndreptându-mă spre el, în hol.

Dar privirea lui trece peste mine, de parcă nu ar fi ajuns până la el cuvintele rostite.

— Și așa aduc detectivii veștile acum? Dându-se la soția mea?, îl provoacă pe Gabe, ironizându-l.

— James, îl strig din nou, și îi apuc și mâna, pentru că vreau să-l fac să priceapă: fiica noastră ar putea să vină acasă. Au găsit-o pe Mia!

Dar James răspunde arogant, fixându-l în continuare cu privirea pe Gabe:

— O să cred asta când o să văd.

Și, cu o expresie zeflemitoare, părăsește încăperea.

COLIN

Înainte

Avem beculețe în pomul de Crăciun.

Nu-i spun cum au ajuns acolo. Nu i-ar plăcea să știe. Îi spun doar că norocul nostru e ghinionul altora.

Spune că arată absolut fantastic noaptea, când stingem lumina și stăm culcați unul lângă altul, doar cu becurile din brad și cu lumina aruncată de flăcările din șemineu.

– E perfect, spune.

– Nu e de ajuns, îi zic eu.

– Ce vrei să spui? E perfect.

Dar amândoi știm că suntem departe de perfecțiune.

Ce e perfect este doar felul în care ea mă privește și în care îmi spune numele. Felul în care îmi atinge părul, deși sunt convins că ea nu știe cât de fascinant este gestul. Felul în care ne îmbrățișăm în fiecare noapte. Felul în care mă simt eu: complet. Mai e perfect cum zâmbește ea uneori, sau chiar râde. Cum ne putem spune unul altuia tot ce ne trece prin cap, sau cum putem sta împreună ore întregi fără să scoatem o vorbă...

Pisica stă și ea tolănită pe lângă noi în timpul zilei. Doarme împreună cu noi noaptea, pe perna Miei, pentru că este caldă. Îi spun s-o gonească, dar Mia nu vrea. Așa că se mută mai înspre mine, ca să-i lase loc mâței. Își pune capul pe perna mea. Îi dă rămășițe din mâncarea noastră, pe care le halește cu poftă. Dar amândoi știm că, pe măsură ce dulapul se golește, Mia va trebui să decidă: noi sau pisicul.

Vorbim despre locurile pe care ne-am dori să le vizităm, dacă am putea.

Fac o listă cu toate locurile pe care le cunosc și unde știu că e cald.

– Mexic. Costa Rica. Egipt. Sudan.

– Sudan?, se miră Mia.

– De ce nu? E cald.

– Chiar atât de frig îți este?, mă întrebă.

O trag spre mine și o iau în brațe.

– Încep să mă încălzesc, îi spun.

O întreb unde și-ar dori să meargă, dacă vom scăpa vreodată de aici.

– Este un oraș în Italia... Un oraș-fantomă. Abandonat, plin de măslini crescuți peste tot, un oraș aproape inexistent, cu numai câteva sute de locuitori, cu un castel medieval și o biserică veche.

– Acolo vrei tu să mergi?, spun, surprins.

Mă așteptam la Machu Picchu sau Hawaii. Ceva pe acolo.

Dar îmi dau seama că nu e prima dată când se gândește la asta.

– E genul ăla de loc în care ne-am putea strecura și ne-am adapta ușor. Este o lume diferită de ceea ce vezi la televizor, ruptă de tehnologie... Se află în Liguria, acea parte a Italiei care se învecinează cu Franța – am fi foarte aproape de Riviera Italiană. Am putea trăi la casă și ne-am crește propriile legume. Nu am avea nevoie să depindem de alții. Nu ar trebui să ne îngrijorăm că vom fi prinși, sau găsiți, sau...

O privesc cu interes.

– Crezi că e o prostie, zice.

– Cred doar că legumele proaspete ar fi o schimbare în bine față de roșiile astea în bulion.

– Urăsc roșiile în bulion, zice și ea.

Îi spun că și eu le urăsc. Le-am cumpărat doar fiindcă eram pe fugă.

– Am putea găsi o casă veche, rustică, din piatră, una care are, nu știu, poate două sute de ani. Am avea o priveliște minunată, am vedea munții, poate chiar și marea, dacă avem noroc. Am putea ține animale și ne-am crește mâncarea singuri.

– Struguri?

– Da, am putea avea viță de vie. Ne-am schimba numele, ca să o luăm de la capăt.

– Cine ai fi?, o întreb.

– Cum adică?

– Numele tău nou.

Răspunsul pare de la sine înțeleș:

– Chloe.

– Chloe, bun. Atunci, Chloe vei fi, îi spun.

Mă gândesc la nume. Chloe. Îmi amintesc ziua aia, cu luni în urmă, când am mers în camionetă spre Grand Marais. Am obligat-o atunci să aleagă un nume, și a spus *Chloe*.

– De ce Chloe?

– Cum adică?, mă întreabă.

– În ziua aia. Când ți-am spus că nu mai poți fi Mia. Și tu ai zis că vei fi Chloe.

– Ah, zice ea, și se ridică în fund.

Pe față i s-au imprimat cute de la cămașa mea. Are părul atât de lung. Îi trece de jumătatea spatelui. Aștept un răspuns simplu. Îmi place numele, ceva de genul ăsta. Dar primesc mai mult de atât.

– Este al unei fete pe care am văzut-o la televizor.

– Ce vrei să spui?

Își închide ochii. Știu că nu vrea să-mi povestească.

Dar o face, cu toate astea:

– Aveam șase sau șapte ani. Maică-mea era în bucătărie, dar lăsase televizorul pornit, la știri. Eu desenam. N-avea idee că m-ar putea interesa să mă uit la TV. Era o poveste despre o excursie cu școala a unor elevi de liceu din Kansas sau Oklahoma. Un grup de puști în autobuz, care mergeau la o competiție sau ceva asemănător. Nu mai știu. Nu acordam de fapt prea multă atenție detaliilor. Autobuzul ieșise de pe șosea și se prăbușise într-o vale abruptă. Șoferul și jumătate din copii muriseră în accident. Apoi apăruse o familie, mama, tata și doi băieți mai mari, poate de optsprezece sau nouăsprezece ani. Încă îi mai văd – tatăl avea părul mai rar pe frunte, un început de chelie, băieții, amândoi, erau înalți și aveau alură de jucători de baschet, cu părul portocaliu aprins. Mama lor arăta ca și cum ar fi fost ea călcată de un autobuz. Plângeau cu toții, stând în fața casei lor de un alb imaculat. Asta m-a atras de fapt la întreaga poveste. Faptul că plângeau. Aveau inimile frânte. Erau distruși. L-am privit mai ales pe tată, dar de fapt cu toții m-au impresionat, cum plângeau după fiica lor care murise. După sora lor moartă. Murise în accident, căzuse cu autobuzul în prăpastie când șoferul adormise la volan. Avea cincisprezece ani, dar îmi amintesc cum tatăl vorbea despre ea ca și cum ar fi fost un bebeluș. Insista că fusese un copil minunat – deși chestiile pe care le zicea despre ea, că era blândă și că adora să

cânte la flaut, nu erau neapărat *minunate* în sine. Dar, pentru el, cu siguranță erau. O ținea încontinuu cu „micuța mea Chloe”. Țăsta era numele ei. Chloe Frost.

Face o pauză și respiră adânc.

– Nu mă mai puteam gândi decât la Chloe Frost. Voiam să fiu ea, să fiu dorită în felul în care familia ei îi ducea dorul ei, după ce murise. Am plâns și eu pentru Chloe, zile la rând. Când eram singură, îmi imaginam că vorbesc cu ea. Purtam conversații lungi cu prietena mea moartă, Chloe. O desenam. Multe desene, în care ea apărea cu părul portocaliu, ca al fraților ei, și cu ochii căprui, nuanța cafelei.

Își trece mâinile prin păr și privește în gol, de parcă ar fi jenată de ceea ce-mi povestește. Dar continuă:

– Eram cu adevărat invidioasă pe ea. Invidioasă că ea murise, geloasă că, undeva acolo, cineva o iubise mai mult decât mă iubeau ai mei pe mine. E o nebunie, știu.

Dau din cap și spun:

– Nu.

Știu că asta e ceea ce vrea să audă. Dar mă gândesc ce multă singurătate avusese înjur, în copilărie, dacă îi fusese dor de o așa-zisă prietenă moartă pe care nici n-o cunoscuse. Lucrurile nu fuseseră prea grozave nici pentru mine și maică-mea, dar cel puțin nu fusesem singuri.

Mia schimbă subiectul. Nu mai are chef să vorbească despre Chloe Frost.

– Tu cine ai vrea să fii?

– Nu știu... John?

N-aș putea să fiu mai puțin potrivit pentru numele John.

– Nu, zice Mia. Tu o să fii Owen. Pentru că oricum nu contează, ăsta nu e numele tău adevărat, nu?

– Vrei să știi care e numele meu?, o întreb.

Pariez că s-a gândit de un milion de ori la asta. Sunt convins că s-a gândit la toate variantele de nume și a încercat să ghicească. Mă întreb dacă i-o fi trecut prin cap să mă chestioneze.

– Nu, nu vreau, pentru că tu pentru mine ești Owen.

Îmi spune că nu mai contează cine am fost înainte.

– Și tu vei fi Chloe.

– Eu voi fi Chloe.

Și, din acel moment, Mia încetează să existe.

EVE

După

Mă sfătuiesc cu doctorița Rhodes. Este de acord cu planul, dar cu o singură condiție: să o luăm și pe ea cu noi. Cumpăr trei bilete de avion cu o carte de credit pe care o am la comun cu James. Departamentul de poliție îi plătește transportul lui Gabe.

Vom vizita cabana în care Mia a fost ținută captivă în tot acel timp. Sperăm că, odată aflată acolo, să i se îmbospăteze memoria și să-și aducă aminte măcar ceva din perioada petrecută la cabană. Dacă numai pisica a reușit să i-l reamintească pe Colin Thatcher, mă întreb ce efect va avea vederea locului respectiv.

Eu și Mia ne pregătim o singură valiză. Între noi fie vorba, nici nu avem prea multe lucruri pe care să le luăm la noi. Nu i-am spus lui James unde mergem. Mia a rugat-o pe Ayanna să aibă grijă de Canoe câteva zile, iar femeia a fost de acord fără să stea pe gânduri. Fiul ei Ronnie, în vârstă de nouă ani, e încântat să aibă o pisică în apropiere. Îl rugăm pe taximetrist să ne lase pentru o scurtă oprire la apartamentul ei, în drum spre aeroportul O'Hare. Mia se desparte cu greu de Canoe, pentru a doua oară. Mă întreb cum a fost prima dată când i-a spus la revedere pisicii.

Aeroportul este un loc oribil pentru cineva aflat în situația Miei. Zgomotul te asurzește: mii de oameni, difuzoare cu voci date la maximum, avioane care îți huruie pe deasupra capului. Mia e cu nervii la pământ. Observăm asta cu toții, așa cum stă prinsă între doctorița Rhodes și mine, și cum o țin eu cu un braț pe după talie. Psihiatra sugerează o doză de Valium, pe care a adus-o în geantă, să fie.

Gabe examinează pastilele femeii.

— Ce altceva mai aveți aici?, o întreabă.

Toți patru stăm la rând la terminalul nostru.

— Alte sedative, spune psihiatra. Unele mai puternice.

Gabe se trage ușor deoparte și se întinde după un ziar abandonat de cineva.

– Sunt în regulă... pentru... zic eu.

– Pentru copil, termină Mia ceea ce voiam eu să spun.

Încă nu m-am obișnuit cu ideea.

– Da, zic, admirând-o pe Mia că poate spune cuvântul *copil*.

– Este ok, dacă le ia o singură dată. Nu le-aș recomanda pentru folosire frecventă în timpul sarcinii, ne lămurește doctorița.

Mia ia pastilele cu o înghițitură de apă, și apoi așteptăm. Pe când zborul nostru este anunțat, aproape că a adormit.

Urmează să zburăm la Minneapolis/St. Paul pentru o escală de patruzeci și cinci de minute, după care vom porni spre Duluth, Minnesota. Acolo, un așa-zis amic al lui Gabe, detectivul Roger Hammill, ne va lua și ne va duce cu mașina la Grand Marais. Gabe îl numește amic, dar am senzația că descopăr în vocea lui un ușor dispreț la adresa acestuia. Zborul nostru este unul matinal, este abia ora nouă, și în timp ce avionul se ridică pe cerul înfrigorat și sumbru, știm că va fi o zi foarte lungă. Norocul nostru că Mia a adormit și este liniștită.

Stau alături de ea, pe scaun. Ea este la geam, eu, spre interval. Gabe stă de partea cealaltă a culoarului și, din când în când, mă atinge pe umăr și mă întreabă dacă sunt bine. Lângă el, doctorița Rhodes este pierdută într-un audiobook, căștile îi acoperă urechile. Restul pasagerilor sunt parcă dintr-un alt univers decât al nostru. Bolborosesc la nesfârșit despre vreme, condițiile pentru schi și legătura dintre zboruri. O femeie începe să spună *Tatăl nostru* atunci când decolăm, rugându-se să aterizăm teferi și nevătămați. Ține niște mătănii în mâinile care îi tremură. Pilotul ne avertizează în legătură cu golurile de aer și ne roagă să rămânem pe scaune.

Când suntem aproape să aterizăm în Minneapolis, Mia se trezește și se plânge de anxietate, din cauza zborului. O întreb pe doctoriță când mai poate lua o pastilă, dar doctorița Rhodes este de părere că ar trebui să așteptăm să-i treacă de la sine. Avem nevoie de o Mia lucidă în după-amiaza asta. În timp ce așteptăm avionul următor, Gabe îi întinde un iPod Miei, și caută cea mai liniștitoare muzică pe care o poate găsi, ca să acopere zgomotul aeroportului.

Mă întreb ce o să se întâmple când vom ajunge. Numai gândul la asta, și tot e de ajuns ca să mi se facă ușor greață. Mă gândesc la reacția pe

care a avut-o Mia când a văzut pisica. Cum va reacționa când va vedea locul unde a fost ținută atâta timp prizonieră? Mă gândesc la progresul pe care l-a făcut de când s-a întors acasă. Va fi pierdut totul?

Îmi cer scuze și plec până la toaletă, iar doctorița Rhodes îmi ia locul lângă Mia, pentru ca fiica mea să nu stea singură. Când ies din baie, Gabe mă așteaptă. Mă îmbrățișează și îmi spune:

— În curând, toate astea vor fi de domeniul trecutului. Ai încredere în mine.

Chiar am.

În Duluth, suntem conduși la o mașină de poliție de către cineva care se prezintă ca fiind detectivul Hammill. Gabe îi spune Roger. Mia îi spune că este încântată de cunoștință, deși Gabe îmi atrage atenția că nu este prima dată când Mia îl întâlnește pe Roger.

Detectivul este un tip cu o burtă proeminentă, cam de vârsta mea, cu toate că pare mai bătrân. Chestia asta îmi amintește că și eu îmbătrânesc cu fiecare zi care trece. Are o fotografie cu soția, agățată în interiorul mașinii – o femeie blondă, plinuță, cu o mulțime de copii strâși în jurul ei. Dacă îi număr, sunt șase copii, fiecare din ei grăsuți și cu zâmbete până la urechi.

Mia, doctorița Rhodes și cu mine ne înghesuim pe bancheta din spate, în timp ce Gabe se așază în față, lângă detectiv. Mă invitase pe mine să stau acolo, dar am refuzat cu bucurie, pentru că nu mă simțeam deloc în stare să întretin o conversație pe tot parcursul drumului.

Avem de mers în jur de două ore. Gabe și detectivul Hammill încep să discute despre munca polițienească. Vorbesc despre cazuri și rezolvările lor de parcă ar fi într-un soi de competiție, și îmi dau seama ușor că lui Gabe nu-i place tipul. Vocea lui nu este foarte prietenoasă, uneori dă chiar răspunsuri răstite, dar, de dragul doamnelor din spate, rămâne civilizat. Încearcă să vorbească cu mine și cu Mia mai mult decât cu șoferul, și, pe cea mai mare parte a drumului, stăm cu toții tăcuți în timp ce detectivul Hammill ține un monolog despre cum Tiberwolves au câștigat sezonul trecut în fața celor de la Chicago Bulls. Eu nu sunt la curent deloc cu ce se întâmplă în sport.

Mergem pe autostrada 61 și urmăm, parțial, linia apei. Lake Superior. Ochii Mieii par fascinați de apă. Mă întreb dacă recunoaște locurile astea.

– Ți se pare ceva familiar?, o întrebă Gabe, de mai multe ori.

Îi pune toate întrebările pe care eu n-am curajul s-o fac.

Ceva mai devreme, doctorița Rhodes ne-a explicat că Gabe nu ar trebui s-o forțeze exagerat. La rândul lui, Gabe i-a spus că are o misiune de îndeplinit – a ei era să adune bucățile în urma lui și s-o recompună pe Mia cât mai aproape de o persoană normală.

– Presupunând că distanța cea mai scurtă dintre două puncte este o linie dreaptă, aș spune că sigur ai mai trecut pe aici, zice detectivul Hammill, privind-o pe Mia în oglinda retrovizoare.

Trecem prin Grand Marais și o pornim pe Gunflint Trail. Detectivul Hammill ne oferă multe informații despre locurile prin care trecem, și totuși ele nu sunt noi pentru mine, care le-am aflat pe toate în nopțile lungi, fără somn, de când s-a întors Mia. Trecem pe lângă păduri, atât de multă vegetație cum nu cred că am văzut în viața mea. Mulți copaci și-au pierdut culoarea verde acum, și dormitează sub zăpadă. Pământul este peste tot acoperit de alb și așa va rămâne până la primăvară. Brazilii sunt și ei plini de zăpadă, grei, împodobiți. Ceea ce observ la Mia pe măsură ce ne continuăm excursia este o postură mai dreaptă, ca și cum ar sta la pândă. Ochii îi sunt mai vii și privesc plini de curiozitate pe geamul mașinii. I-a dispărut parcă acea privire de sticlă – acum Mia este interesată de ceea ce vede.

Doctorița Rhodes o instruește cu afirmații precum: *poți face asta*. Parcă îl și aud pe James, ironizând tacticile psihologice ale femeii.

– Recunoști ceva pe aici?, o întrebă Gabe.

S-a întors s-o privească, dar Mia dă din cap că nu. Este o după-amiază târzie, ora trei, poate patru, și deja cerul s-a întunecat. Este înnorat, și deși căldura în mașină e dată tare, degetele de la mâini și de la picioare încep să-mi amorțească. Radiatorul nu poate învinge gerul de afară.

– Mare lucru că ai reușit să scapi la timp, îi spune Miei detectivul Hammill. N-ai fi putut supraviețui viscolului iernii.

Gândul îmi provoacă fiori. Dacă n-ar fi ucis-o Colin Thatcher, mama natură s-ar fi ocupat de asta.

– Ah, spune Gabe, vrând să înveselească atmosfera, și pentru că a observat reacția mea de oroare. Ai fi surprins. Mia chiar este o luptătoare. Nu-i așa?

Îi face Mieii cu ochiul. Apoi mimează cuvintele doar pentru ca eu și Mia să le putem înțelege: *poți să faci asta*. Cauciucurile mașinii se împotmolesc într-un noian de zăpadă și, când ne întoarcem, putem vedea chiar în fața noastră o cabană sumbră de lemn.

Mia a văzut desenele. De atâtea ori am găsit-o stand letargică în fața unor schițe ale acestei cabane, sau uitându-se cu atenție în ochii goi ai lui Colin Thatcher și nevăzând nimic în silueta aceea desenată chiar de ea în caiet. Dar acum vede ceva. Detectivul Hammill deschide portiera și, ca și cum ar fi atrasă de o forță magnetică, Mia zboară din mașină, iar eu încerc s-o opresc.

— Mia, ia-ți căciula! Mia, fularul...

Este atât de frig, încât aerul ar putea să-i înghețe corpul de la primul contact. Dar Mieii nu pare să-i pese deloc, și trebuie să-i pun cu forța mânușile, de parcă ar fi un copil de cinci ani. Ochii ei sunt fixați pe cabană, pe treptele care duc la o ușă ce a fost sigilată cu bandă adezivă galbenă. Zăpada acoperă parțial treptele, deși se mai văd niște urme. De asemenea, mai disting și niște urme de cauciucuri în fața cabanei, semn că a mai fost cineva aici de la ultima ninsoare. Pătura albă și deasă e întinsă și pe acoperiș, și pe prispă, peste tot în jurul cabanei pustii. Mă întreb cum s-o fi simțit Mia când a ajuns prima dată aici, într-un loc atât de îndepărtat de lume încât îți lasă senzația că ai putea fi ultimul supraviețuitor de pe planetă. Mă cutremur la gândul acesta.

Văd pentru prima dată și lacul pe care îl tot desenase Mia, înghețat, care cu siguranță așa va rămâne până la venirea primăverii.

Sunt copleșită de un sentiment de singurătate și disperare, astfel că nu o observ pe Mia care urcă treptele ca și cum ar fi cel mai familiar și firesc lucru din lume. Gabe ajunge repede până la ea și se oferă să o ajute. Scările sunt alunecoase și Mia este aproape să cadă de câteva ori.

Când ei doi ajung în dreptul ușii, îl așteaptă pe detectivul Hammill să vină și să o descuie. Doctorița Rhodes și cu mine venim în urma lui.

Detectivul deschide ușa, o împinge, și ea scârțâie. Cu toții încercăm să aruncăm o privire înăuntru, dar Gabe îi spune Mieii:

— Doamnele mai întâi.

Apoi o urmează cât mai aproape.

GABE

Ajunul Crăciunului

Undeva, prin Minnesota, începe să ningă. Conduc cât de repede pot, dar nu e destul de rapid pe cât aş vrea. Nu mai am vizibilitate aproape deloc, deşi ştergătoarele merg la capacitate maximă. ăsta este visul oricărui puşti de şase ani – zăpadă în Ajunul Crăciunului. În noaptea asta va veni Moş Crăciun, cu sania încărcată de cadouri pentru fiecare băieţel şi fetiţă.

Mă sună detectivul Hammill. Are câţiva băieţi care ţin cabana sub observaţie. Mi-a povestit pe scurt despre ea, o cabană mică, pierdută în pădure. Până acum, n-au văzut pe nimeni care să iasă sau să intre. N-au reperat pe nimeni nici înăuntru.

Când ajung eu, plănuieşte să adune o echipă. Cam zece din cei mai buni poliţişti pe care-i are. Prin locurile astea, o răpire este o chestie importantă. Nu e ceva care se întâmplă în fiecare zi.

Mă gândesc la Eve. Ūmi repet de o mie de ori în minte ce o să-i spun, ce cuvinte o să folosesc ca să-i dau vestea cea mare. Apoi realizez că e posibil să nu fie nicio veste bună: ca Mia să nu fie în cabană, sau să nu supravieţuiască operaţiunii de salvare. Un milion de lucruri ar putea să meargă prost.

Cam pe când trec pe lângă Lake Superior, băieţii lui Roger devin nerăbdători. A pus vreo douăzeci din ei să se îndrepte deja spre pădure. Au stabilit un perimetru. Au luat cu ei cele mai bune arme din departament.

Detectivul Hammill este dedicat misiunii pe care a primit-o. E ca şi cum are ceva de dovedit.

– Să nu tragă nimeni până nu ajung acolo! zic şi accelerez pe şoseaua plină de zăpadă. Cauciucurile alunecă şi mă lupt să recapăt controlul maşinii. Mă sperii ca naiba. Dar ce mă înspăimântă mai tare este superficialitatea şi graba pe care le aud în vocea detectivului. Chiar mai

mult decât mine, este un tip a cărui principală satisfacție oferită de meserie este arma pe care o poartă.

– E Ajunul, Hoffman. Băieții mei au familii la care trebuie să meargă.

– Fac tot ce pot să ajung cât mai repede!

Soarele apune și e întuneric complet. Derapez, alunec, mașina rupe crengi ale copacilor care atârnă, încărcate de zăpadă. Mașina alunecă din nou și e gata să mă scoată de pe drum. Rabla asta de rahat o să măucidă într-o bună zi.

Conduc pe cât de repede pot, știind că trebuie să ajung la Thatcher înainte ca detectivul Hammill s-o facă. Omul ăla este complet imprevizibil.

COLIN

Ajunul Crăciunului

În după-amiaza asta m-am dus în oraș și i am mai dat un telefon lui Dan. Totul e gata stabilit. Ne-a zis că se va întâlni cu noi pe 26, în Milwaukee. Asta e tot ce-a reușit să facă. Tipul nu era să conducă până la mama dracului în Grand Marais, ne-a spus asta clar.

Este cadoul meu de Crăciun pentru ea, o surpriză pe care o să i-o fac mâine. Vom pleca la apus și vom conduce toată noaptea. E cel mai sigur așa. Îi sugerez lui Dan să ne întâlnim la Grădina zoologică. Un loc public liniștit. Deschis de Crăciun. Am analizat planul în minte de o mie de ori. Vom lăsa mașina în parcare. Ea se va ascunde pe lângă cușca maimuțelor. Eu mă voi întâlni cu Dan la lupi. Mă voi reîntâlni cu ea după ce Dan va pleca, când voi fi sigur că nu suntem urmăriți. De acolo, cel mai scurt drum spre Canada este prin Windsor, Ontario. Vom conduce spre Windsor, și de acolo cât mai departe, cât ne vor ajunge banii de benzină. Am destul cât să ajungem până acolo. Și, apoi, totul se va termina. Vom trăi cu pseudonimele alese. Îmi voi lua un serviciu.

L-am pus pe Dan să facă o carte de identitate falsă și pentru maicămea și, când voi putea, o voi lua și pe ea, cumva. O să-mi dau seama cum trebuie să procedez.

Eu știu că e ultima noastră noapte în cabana asta veche și împruțită. Mia nu știe încă. Îmi iau la revedere în secret de la locul ăsta.

Mâine e Crăciunul. Îmi amintesc că, pe când eram mic, plecam de acasă devreme în dimineața de Crăciun. Luam un dolar și doi cenți din borcanul cu mărunțiș pe care-l țineam în hol. Mă duceam la brutăria din colț. De Crăciun, era deschisă doar până la prânz. Ne prefăceam că este o surpriză, deși niciodată nu era. Mama rămânea în pat până ce mă auzea strecurându-mă afară.

Niciodată nu mă duceam direct la brutărie. Trăgeam cu ochiul, pe geam, în casele altor copii de prin vecini, ca să văd ce cadouri au primit

de Crăciun. Mă uitam o vreme la fețele lor fericite, zâmbitoare, apoi îmi ziceam *să-i ia dracu'* și mă avântam prin zăpadă, restul drumului.

Clopoțeii de la gâtul renilor agățați de ușa brutăriei îmi anunțau sosirea, și eram întâmpinat de aceeași vânzătoare bătrână care lucra acolo de cel puțin o sută de ani. În decembrie, purta o căciulă roșie de Moș Crăciun și mă întâmpina cu *Ho, ho, ho*. Ceream două croasante cu ciocolată, fiecare costând cincizeci și unu de cenți, și ea le puneă într-un pungă albă de hârtie. Când mă întorceam acasă, maică-mea mă aștepta cu două căni de ciocolată fierbinte. Ne luam împreună micul dejun și ne prefăceam că este o zi ca oricare alta, nu Crăciunul.

De data asta, mă uit pe geamul cabanei și văd numai zăpadă. Mă gândesc la maică-mea, mă întreb dacă e bine. Măine va fi prima dată în treizeci și ceva de ani când nu mâncăm împreună un croasant cu ciocolată de Crăciun.

Când o să pun mâna pe hârtie și un pix, o să-i scriu un bilet și o să-l pun la poștă în Milwaukee. O să-i scriu că sunt bine. O să-i spun că și Chloe este bine, doar ca să aibă și părinții ăia inutili ai ei ceva liniște. Dacă le pasă cât de cât. Pe când biletul va ajunge la mama, vom fi plecați din țară. Și, de îndată ce o să-mi dau seama cum, o s-o scot din țară și pe maică-mea.

Chloe vine în spatele meu și mă cuprinde în brațe. Mă întreabă dacă îl aștept pe Moș Crăciun.

Mă gândesc la ce aș schimba, dacă aș putea, și îmi dau seama că nu aș schimba nimic. Singurul meu regret e că nu-i și maică-mea aici. Dar nu pot face nimic în privința asta, fără a distruge ceea ce avem acum eu și Chloe. Într-o bună zi, totul o să fie bine. Așa îmi împac sentimentul de vină. Nu știu când sau cum. N-am idee cum îi voi trimite cartea ei falsă de identitate, fără să fiu prins, sau cum îi voi da bani pentru avion. Dar, într-o zi...

Mă întorc și o iau în brațe, ridicând-o de jos. A slăbit și mai mult. Îi cad pantalonii de pe coapse. Când merge prin casă, și-i ține cu mâna. Are goluri în obraji. Ochii și-au pierdut din strălucire. Chestia asta n-ar mai fi putut oricum să dureze.

— Știi ce-mi doresc anul ăsta de Crăciun?, o întreb.

— Ce?

– O lamă de ras.

Îmi pieptăn mustața și barba cu degetele. Le urăsc. Mi se par dezgustătoare. Mă gândesc la toate chestiile care se vor îmbunătăți odată ce vom ieși din țară. Nu ne va mai fi atât de al dracului de frig. Vom putea face duș cu săpun adevărat. Voi putea să mă bărbieresc. Vom putea ieși în lume împreună. Nu va trebui să ne mai ascundem, deși vom avea nevoie de o eternitate până ce vom începe să ne simțim cât de cât în siguranță.

– Mie îmi place barba ta, glumește ea și râde.

Când râde, parcă toate bucățile întregului se așază la locul potrivit.

– Mincinoaso, zic.

– Bine, atunci îi vom cere lui Moș Crăciun să ne aducă două, spune ea.

Îmi plimbă mâna de-a lungul picioarelor ei, acoperite de un puf moale.

– Tu ce-ai vrea să-ți aducă?, o întreb.

– Nimic. Am tot ce îmi doresc, spune ea, fără să stea pe gânduri, apoi își lasă capul pe pieptul meu.

– Mincinoaso, îi repet.

Se trage deoparte și mă privește. Îmi spune că își dorește doar să arate bine, pentru mine. Să facă duș. Să se parfumeze.

– Dar arăți bine, îi spun și nu o mint deloc.

Îmi dă și ea același răspuns pe care i l-am dat eu – că sunt un mincinos. Zice că nu s-a simțit atât de respingătoare în viața ei.

Îmi pun mâinile pe obraji ei supti. E jenată și încearcă să îmi evite privirea, dar o forțez să se uite în ochii mei.

– Ești frumoasă, îi repet.

– Bine, bine, spune.

Își trece degetele peste bărbia mea și zice:

– Și mie chiar îmi place barba, să știi.

Zâmbim și ne gândim că suntem chit.

– Într-o zi, o să poți purta și parfum și tot tacâmul, îi promit.

– Ok.

Facem o listă cu lucrurile pe care ni le dorim. Să luăm cina la un restaurant. Să vedem un film. Chestii pe care restul lumii le face în fiecare zi nenorocită.

Zice brusc că e obosită și dispăre în dormitor. Știu că e tristă. Am vorbit despre viitor, dar în mintea ei așa ceva nu mai există. Nu mai crede că e posibil.

Încep să ne adun lucrurile, dar o fac pe ascuns. Le pun deoparte, sub masa din sufragerie. Caietul ei de schițe și creioanele, banii care au mai rămas. Nu-mi ia mai mult de două minute să pun la un loc toate obiectele care contează. Nu-s prea multe. Ea e singurul lucru de care chiar am nevoie.

Apoi, de plictiseală, cu un cuțit ascuțit, zgârii cuvintele *Noi am fost aici* pe marginea dulapului de lemn. Cuvintele îmi ies în zigzag, nu sunt deloc o capodoperă artistică. Îmi agăț haina deasupra scrijeliturii, ca ea să nu o vadă până ce nu va veni vremea să plecăm.

Îmi amintesc prima noastră noapte în cabană. Îmi amintesc frica din ochii ei. Noi am fost aici, îmi spun, dar cei care pleacă sunt alți oameni.

Privesc soarele cum apune. Temperatura scade și mai mult. Mai pun lemne pe foc. Urmăresc pe ceas minutele cum trec, unele după altele. Când simt că plictiseala e aproape să mă ucidă, mă apuc de pregătit cina. Supă de pui cu tăiței. Asta, îmi zic, e ultima dată în viața mea când mai mănânc supă de pui cu tăiței.

Și apoi aud zgomotul.

EVE

După

A mai fost aici. Își dă seama de asta imediat.

Mia spune că acolo era înainte un brad de Crăciun, dar acum a dispărut. Era un foc care trosnea mereu în șemineu, dar a dispărut și el. Mirosul complet altfel – acum se simte doar un miros de dezinfectant.

Îmi spune că vede fragmente din ceea ce se poate să se fi întâmplat aici: conserve de supă îngrămădite în dulap, deși nu se mai văd acolo. Aude zgomotul făcut de apa care curge în chiuvetă și niște ghete grele târâte pe podeaua de lemn, deși noi nici nu ne mișcăm. Stăm cu spatele lipit de pereții de lemn și o observăm pe Mia cu nerăbdare și speranță.

– Aud cum cade ploaia pe acoperișul cabanei și îl văd pe Canoe cum se furișează dintr-o cameră într-alta.

Ochii ei urmează o traiectorie familiară de la sufragerie la dormitor ca și cum, chiar în acel moment, ar revedea pisica, deși cu toții știm că ea a rămas departe, la Ayanna și fiul ei.

Apoi îmi spune că aude numele ei rostit de altcineva.

– Mia?, o întreb, iar ea dă din cap că nu – nu, nu Mia.

– Chloe, îmi reamintește ea.

Își atinge cu degetele lobul urechii, iar corpul ei pare să fie dintr-odată relaxat, după multă vreme. Mia zâmbește.

Dar zâmbetul ei nu durează prea mult.

COLIN

Ajunul Crăciunului

Mama mi-a spus mereu că am urechi ca de liliac. Pot auzi orice. Nu-mi dau seama ce este zgomotul ăsta, dar mă face oricum să mă ridic de pe scaun. Sting lumina și în cabană se face întuneric beznă. Chloe începe să se agite în dormitor, încearcă să distingă ceva în întuneric. Mă strigă. Când nu-i răspund imediat, mă strigă din nou. De data asta este speriată.

Trag draperiile la o parte. Lumina palidă a lunii mă ajută să văd. Cred că sunt vreo șase, șapte mașini de poliție, cu un număr dublu de polițiști.

– La dracu', zic.

Las draperia să cadă. Alerg prin cabană.

– Chloe. Chloe!

Sare din pat. Adrenalina îi pulsează prin corp, în timp ce se luptă să-și alunge somnul. O trag din dormitor către hol, în partea unde nu sunt ferestre.

Îi pot simți mâinile cum îi tremură. Mă ține de mană atât de strâns, încât unghiile ei îmi zgârie pielea.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea îi tremură. A început să plângă. Știe ce se întâmpla.

– Au ajuns aici, îi spun.

– O, Doamne. Trebuie să fugim!

Se repede în baie. Crede că ne putem strecura pe geamul de acolo și să scăpăm. Crede că putem fugi.

– N-o să meargă, îi spun.

Geamul de la baie este blocat, nu se deschide niciodată. Dar ea încearcă, oricum. O iau în brațe și o trag de lângă el. Am vocea relativ calmă:

– Nu avem unde merge. Nu putem fugi.

– Atunci, ne vom lupta cu ei, spune.

Trece de mine. Încerc să evit ferestrele, deși sunt convins că întunericul din cabană ne face invizibili. Dar, oricum, e mai sigur așa.

Plânge și spune că nu vrea să moară. Încerc să-i spun că sunt polițiștii, nenorociții de polițiști, dar nu ascultă un cuvânt din ceea ce spun eu. Tot repetă că nu vrea să moară. Ochii îi sunt plini de lacrimi.

Crede că e Dalmar.

Nu pot gândi limpede. Trag cu ochiul pe fereastră și îi spun încă o dată că nu avem unde merge. Nu ne putem lupta. Sunt prea mulți. N-o să meargă. Doar o să înrăutățească lucrurile.

Dar, apoi, ea găsește pistolul în sertar. Știe cum să tragă cu el. Îl apucă cu mâinile care nu i se opresc din tremurat. Îi atașează încărcătorul.

— Chloe, îi spun blând. N-o să fie bun la nimic.

Dar ea își pune degetul pe trăgaci. Ambele mâini pe armă, una peste cealaltă. O ține strâns, așa cum am învățat-o.

— Chloe! S-a terminat.

— Te rog! îmi zice, printre lacrimi. Trebuie să luptăm! Nu putem lăsa să se termine așa.

E înnebunită, sălbatică. Isterică. Dar, nu știu din ce motiv ciudat, eu sunt calm.

Poate pentru că am știut de la început că vom ajunge la momentul ăsta.

Trece o clipă. Îi privesc ochii. Sunt înfrânți, copleșiți. Plânge în continuare și îi curge nasul. Nu știu cât timp trece. Zece secunde. Zece minute.

— O s-o fac eu singură, spune hotărâtă.

E supărată că nu vreau s-o susțin. Mă uit cum îi tremură arma în mâini. Nu poate face asta, clar. Și, dacă va încerca, ar putea fi ucisă.

Îi văd expresia întipărită pe față. Disperare.

— O s-o fac singură, repetă.

Dar n-o pot lăsa.

Încuviințez din cap.

— În regulă, spun.

Mă întind și îi iau arma din mână.

Nu pot lăsa lucrurile să se termine așa. Nu cu ea rugându-se de mine să-i salvez viața, și eu refuzând-o.

Lumina unor lanterne puternice intră în cabană deodată și ne orbește. Stăm în fața ferestrei, complet expuși. Eu țin arma în mână, la vedere.

Ochii mei sunt de data asta resemnați, ai ei sunt plini de teamă. Lumina puternică o face pe Chloe să se dea înapoi și îmi cade în brațe. Pășesc în fața ei, să o protejez. Ridic o mână să ne apăr de lumină.

Mâna cu pistolul.

GABE

Ajunul Crăciunului

Hammill mă sună să-mi spună că băieții lui au fost descoperiți.

— Ce vrei să spui?, țiip la el.

— Ne-a auzit.

— L-ai putut vedea?

— E el, clar. Este Thatcher.

— Nimeni să nu tragă! Nimeni să nu miște până ajung acolo! Mă auzi, la naiba?

Zice că în regulă, dar știi bine că nu dă doi bani pe ce tocmai i-am spus.

— Am nevoie de el viu! îi spun, dar nu mă aude. Convorbirea are multe întreruperi. Hammill se aude ca și cum ar fi foarte departe, pe altă planetă. Zice că are cu el cel mai bun lunetist. *Lunetist?*

— Să nu tragă nimeni! îi repet iarăși.

Să pun mâna pe Thatcher e doar jumătate din misiunea mea. Cealaltă jumătate este să aflu cine l-a angajat.

— Spune-le băieților tăi să stea liniștiți. Să nu tragă.

Dar Hammill e prea ocupat să-și asculte propria voce, așa că nu mă aude. Spune că e întuneric ca naiba. Dar au lanterne. A văzut-o deja pe fată. Arată înfricoșată. Urmează o pauză, apoi Hammill zice:

— Are o armă.

Simt cum inima mi se îngreunează dintr-odată.

— Să nu tragă nimeni, la dracu'!!!

Descopăr cabana, ascunsă în mijlocul pădurii. Sunt un miliard de polițist! parcați în fața ei. Nu e de mirare că Thatcher i-a auzit.

— O are pe fată.

Când îmi dau seama că nu mai pot înainta cu mașina, cobor și o iau prin zăpadă. Picioarele mi se afundă și nu pot alerga pe cât de repede aș vrea.

— Am ajuns! urlu în telefon.

– Are pistolul!

Arunc telefonul și continui să alerg. Îi văd, aliniați în spatele mașinilor, fiecare din ei așteptând să i se dea ordin să tragă.

– Nu trageți! urlu pentru ultima oară, când sunetul distinct al unui foc de armă mă oprește pe loc.

EVE

După

Nu sunt sigură ce m-aș fi așteptat să se întâmple la întoarcerea noastră la cabană. La aeroport, i-am enumerat lui Gabe toate scenariile îngrozitoare care îmi veneau în minte: că Mia nu-și va aminti nimic, că săptămânile de terapie vor fi aruncate pe fereastră, că *asta* îi va pune capac Miei.

Cu toții o urmărim pe Mia în timp ce inspectează interiorul cabanei micuțe, aproape un bordei, în mijlocul pădurilor din Minnesota. Mia face înconjurul încăperilor. Amintirilor ei nu le ia mult să vină înapoi într-o cascadă, și când Gabe o întreabă pentru a mia oară dacă își amintește ceva, îmi dau seama că ar trebui în general să avem grijă ce ne dorim.

Strigătul pe care îl scoate fiica mea este un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată. Cred că l-aș putea compara doar cu cel al unui animal care moare. Mia cade în genunchi în mijlocul camerei. Urlă, un limbaj de neînțeles, pe care îl auzim cu toții prima dată. Suspinele ei sunt neîmplânzite, o izbucnire de care nu știam că Mia este în stare. Încep și eu să plâng.

— Mia. Iubito, murmur, dorindu-mi să o iau în brațe și să o îmbrățișez.

Dar doctorița Rhodes mă avertizează să am grijă. Întinde mâna spre mine ca să mă rețină, nu mă lasă să o consolez pe Mia. Gabe se apleacă spre mine și spre psihiatră și ne șoptește că acolo, în acel loc de pe podea unde a îngenucheat Mia isterică, cu mai puțin de o lună în urmă s-a aflat un cadavru însângerat.

Mia se întoarce spre Gabe, cu furie în ochii ei albaștri atât de frumoși, și îi spune răstit:

— L-ai omorât! Voi l-ați omorât!

Repetă cuvintele astea la nesfârșit.

Plânge și delirează, ne spune că vede sângele, sângele care se scurge din corpul lui lipsit de viață, sângele care pătrunde prin crăpăturile din

podeaua de lemn. Vede pisica rupând-o la fugă, lăsând urme însângerate prin încăpere.

Aude focul de armă cum rupe tăcerea din încăpere și sare ca arsă, retrăind totul din nou, chiar acum, aici, auzind geamul cum se sparge când glonțul trece prin el și bucățile de sticlă se împrăștie pe podea.

Spune că îl vede prăbușindu-se. Îi vede articulațiile incapabile să-i mai susțină corpul, care se întinde pe podea. Își amintește că ochii lui la un moment dat n-au mai privit-o, iar membrele i s-au contorsionat în poziții ciudate. Era sânge pe mâinile ei și pe haine.

– E sânge peste tot, suspină Mia cu disperare, trântindu-se pe jos.

Doctorița Rhodes spune că Mia experimentează un episod psihotic. Împing mâna psihiatrei la o parte, nu doresc nimic altceva decât să-mi consolez fiica. Îmi croiesc drum spre ea, spre Mia, când Gabe mă apucă de braț și mă oprește.

– Peste tot. Sânge roșu peste tot. Trezește-te! zbiară Mia la cineva invizibil de pe podea, în timp ce-și trage genunchii la piept și începe să se balanseze. Trezește-te! O, Doamne, trezește-te, te rog! Nu mă lăsa singură! *Nu mă părăsi.*

GABE

Ajunul Crăciunului

Nu sunt primul care intră în cabană. În mulțime, reperez fața dolofană a lui Hammill. Îl apuc de guler și-l întreb ce mama naibii a fost asta. Într-o zi oarecare, ar putea să mă caftească de să-mi meargă fulgii. Dar asta nu e o zi oarecare; azi, sunt un om care se poartă ca și cum ar fi posedat.

– Ar fi omorât-o.

Pretinde că Thatcher nu le-a dat de ales.

– Așa zici tu!

– Asta nu e jurisdicția ta, idiotule!

Un puști care arată de numai nouășpe, maxim douăzeci de ani, iese din cabană și zice:

– Nenorocitul e mort.

Hammill îi răspunde ridicând spre el degetul mare. Cineva aplaudă. Aparent, puștiul este lunetistul, un copil care habar n-are ce face. Îmi amintesc cum eram eu la nouășpe ani. Lucrul pe care mi-l doream cel mai mult pe lume era să pun mâna pe o armă. Acum numai gândul că va trebui s-o folosesc mă sperie până-n adâncul sufletului.

– Care-i problema ta, Hoffman?

– Aveam nevoie de el *viu*.

Cu toții își croiesc drum înăuntru cabanei. O ambulanță, cu sirena pornită, înaintează prin zăpadă. Văd luminile roșii și albastre sclipind, țipând parcă în noaptea întunecată. Când ajung, se chinuie să târască o targă prin zăpadă.

Hammill îi urmează pe băieți înăuntru. Urcă repede scările și intră. Lanternele luminează încăperea, până când cineva are inspirația să aprindă veioza. Îmi țin respirația.

Nu am mai întâlnit-o pe Mía Dennett în viața mea. Mă îndoiesc că ea măcar a auzit de mine. N-are nici cea mai vagă idee că, timp de trei luni, ea a fost singurul meu gând, singurul sens, figura pe care o vedeam în

spatele ochilor când mă trezeam, fața pe care o vedeam înainte să adorm.

Iese din cabană, condusă de Hammill, care o ține atât de strâns încât ar putea la fel de bine ca Mia să poarte cătușe. E acoperită de sânge. E sânge pe mâinile ei, pe haine, chiar și în păr. I-a pătat câteva șuvițe de păr blond. Pielea îi este înfricoșător de albă, aproape translucidă în lumina lanternelor, pe care nimeni nu are bunăvoința de a le închide sau îndrepta în altă parte. Arată ca o fantomă, cu o expresie goală pe chip, luminile sunt aprinse, dar nu este nimeni acasă. Lacrimile îi îngheață pe obraji în timp ce coboară scările din fața cabanei, cu Hammill foarte aproape în spatele ei.

– Eu primul, spune Hammill, în timp ce o conduce pe Mia departe de mine.

Ochii Miei stăruie câteva secunde asupra mea. Ceea ce văd în ea este Eve, cu treizeci de ani în urmă, înainte de James Dennett, înainte de Grace și Mia, înainte de mine.

Hammill, nenorocitul dracului.

L-aș stâlci în bătaie, dacă nu aș fi îngrijorat că asta ar speria-o și mai tare pe Mia. Nu-mi place deloc felul în care o atinge.

Înăuntru, dau peste cadavrul lui Colin Thatcher întins într-o poziție nefirească pe podea. O dată sau de două ori pe vremea când eram polițist ce patrula pe străzi, am ajutat la ridicarea unui cadavru. Nu se compară cu nimic pe lume. Atingerea cărnii moarte – împietrită și rece chiar din secunda în care sufletul părăsește corpul. Ochii, fie că sunt deschiși sau închiși, își pierd orice urmă de viață.

Ochii lui Colin sunt deschiși. Pielea îi este rece. E mai mult sânge decât am văzut vreodată.

Îi închid ochii și îi spun în șoaptă:

– Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit, Colin Thatcher.

Mă gândesc la Kathryn Thatcher în azilul ăla împutit. Îi văd expresia de pe fața îngrozită când îi dau vestea.

Băieții lui Hammill deja s-au pus pe treabă: fotografiile de la locul crimei, colectare de amprente, căutare de dovezi.

Nu știu ce impresie să-mi fac despre locul ăsta. Cu siguranță, nu este un cămin unde să poți trăi decent. Totul miroase îngrozitor. De fapt, nu

știi la ce m-am așteptat. Aparate medievale de tortură? Lanțuri și bice? Cătușe? Tot ceea ce văd este un loc micuț, urât, cu un brad de Crăciun în mijloc. Pare atât de inofensiv, încât până și apartamentul meu este mai înfiorător decât cabana asta.

– Ia uită-te la asta, îmi spune cineva, lăsând o geacă să cadă pe jos.

Mă ridic în picioare. Sub geacă, în lemnul dulapului, cineva a scrijelit cuvintele *Noi am fost aici*.

– Ce crezi despre asta?

Îmi trec degetele peste cuvintele încrustate în lemn.

– Nu știu.

Hammill intră și el în cabană. Are vocea atât de stridentă, că ar putea scula și morții din morminte.

– Fata e numai a ta, spune el, și îi dă un picior cadavrului de pe jos, să fie sigur că nu mai mișcă.

– Ce ți-a spus?, îl întreb, numai ca să fac conversație.

În realitate, nu dau doi bani pe ce i-a spus Mia *lui*.

– O să vezi și tu, zice.

Are ceva în voce care îmi trezește interesul. Plus un zâmbet arogant, ca și cum ar ști ceva ce eu încă nu am habar.

– E tare povestea, adaugă.

Mă aplec asupra lui Colin Thatcher pentru o ultimă privire. E mort de-a binelea, lungit pe podeaua de lemn.

– Ce naiba ai făcut?, îl întreb în șoaptă, apoi ies afară.

Stă așezată în spatele ambulanței deschise, iar un asistent îi verifică semnele vitale. Au învelit-o cu o pătură groasă. Verifică atenți dacă nu cumva o parte din sângele de pe ea îi aparține. Ambulanța e înconjurată de liniște acum, lumina și sirena au fost oprite. Se aud doar oamenii vorbind, cineva râde.

Mă apropiu de ea. Se uită în gol, îl lasă pe asistent s-o consulte, deși tresare la fiecare atingere.

– E tare frig aici, spun, și pe moment îi captez atenția. Are părul lung și îi cade pe față, acoperindu-i parțial ochii. Ceva greu de descifrat plutește în expresia feței ei – nu am idee ce înseamnă. Sânge uscat, înghețat, îi stă agățat de piele. Îi curge nasul. Scot o batistă din buzunar și i-o pun în mână.

Nu mi-a mai păsat niciodată atât de mult de cineva pe care l-am întâlnit pentru prima oară.

– Probabil ești extenuată. Trebuie să fi fost un chin prin ce ai trecut tu... O să te ducem acasă. Curând. Promit asta. Cunosce pe cineva care de abia așteaptă să-ți audă vocea.

Fac o pauză, apoi continui:

– Sunt detectivul Gabe Hoffman. Te-am tot căutat...

Îmi este aproape imposibil să cred că e prima dată când ne întâlnim. Am senzația că o cunosc pe Mia mai bine decât îi știi pe jumătate din prietenii mei.

Ochii ei se ridică spre ai mei pentru o secundă, apoi își găsesc drumul spre un sac gol pentru înfășurat cadavre, care este dus în interiorul cabanei.

– Nu e nevoie să te uiți, îi spun.

Dar nu se uită la sac, propriu-zis. Se uită la spațiul din jur. Pe lângă ea, mișună tot felul de oameni, vin și pleacă. Sunt majoritatea bărbați, o singură femeie. Unii fac în trecere referire la planurile de Crăciun: mers la biserică și apoi la cină cu socrii; stat până târziu pentru a asambla o jucărie complicată pe care nevasta a cumpărat-o online. Discuțiile obișnuite din timpul serviciului.

În orice alt caz de răpire, i-aș felicita pe toți pentru cât de bine au lucrat. Dar acesta nu este un alt caz.

– Detectivul Hammill ți-a pus câteva întrebări. Și eu am unele, dar mai pot să aștepte. Știu că asta nu a fost... ușor pentru tine.

Îmi trece prin minte să o mângâi pe păr sau să-i ating mâna, un gest simplu care s-o readucă din nou la viață. Are ochii pierduți. Își sprijină capul pe genunchi și nu spune nimic. Nici măcar nu plânge. Dar nimic din toate astea nu mă surprinde – este în stare evidentă de șoc.

– Știu că a fost un coșmar pentru tine. Pentru familia ta. Atâția oameni au fost îngrijorați. Te vom duce acasă la timp pentru Crăciun. Promit. O să te duc chiar eu, spun.

Imediat ce voi primi undă verde, o vom porni la drum, eu și cu Mia. O voi duce acasă, iar Eve o va aștepta cu brațele deschise, la ușă. Dar mai întâi trebuie să ne oprim la un spital pentru o examinare completă. Sper

ca reporterii să nu fi aflat deja și să nu ne aștepte în parcare la spitalul cu camere de filmat, microfoane și o rafală de întrebări.

Mia nu scoate niciun cuvânt.

Mă gândesc să o sun pe Eve și s-o las pe Mia să-i dea vestea cea bună. Îmi vâr mâna în buzunar; unde mama naibii îmi e telefonul? Ah, bine. Probabil e prea mult, prea curând. Nu e pregătită. Dar Eve stă ca pe ace și așteaptă vești de la mine. În curând.

— Ce s-a întreat?, aud într-un final vocea melodioasă a Miei.

Evident, îmi spun. Totul s-a petrecut atât de repede. Se luptă să înțeleagă ce s-a întâmplat.

— L-au împușcat. S-a terminat totul, îi răspund.

— S-a terminat totul.

Lasă cuvintele să-i cadă de pe limbă, în zăpadă.

Ochii ei încearcă să cuprindă toată priveliștea. Privește în jur, ca și cum ar vedea totul pentru prima dată. O fi posibil ca asta să fie prima dată când iese din cabană?

— Unde sunt?, șoptește ea.

Schimb o privire cu asistentul de la ambulanță, care ridică din umeri. Ei bine, la naiba, asta e mai mult treaba ta decât a mea, îi spun din privire. Eu prind oamenii răi. Tu ai grijă de ăia buni.

— Mia, spun.

Aud un telefon mobil sunând undeva departe. La naiba, seamănă după sonerie cu al meu.

— Mia, încerc din nou.

Arată speriată și zăpăcită când îi rostesc numele pentru a doua oară. Îl mai spun și a treia, pentru că nu-mi pot găsi cuvintele ca să continui. *Ce s-a întâmplat? Unde sunt?* Astea erau întrebări pe care eu mă gândeam să i le pun ei.

— Țsta nu e numele meu, spune cu o voce înceată.

Asistentul își strânge lucrurile. Vrea să fie consultată și de un medic, dar pentru moment totul este în regulă. Sunt ceva semne de malnutriție. Răni pe cale de a se vindeca. Dar nimic care să ne îngrijoreze prea mult chiar acum.

Înghit cu greu.

— Sigur că e numele tău. Ești Mia Dennett. Nu-ți amintești?

– Nu.

Scutură din cap. Nu e ca și cum nu-și amintește. Mai degrabă, e convinsă că eu greșesc. Se apleacă spre mine, ca și cum se pregătește să-mi divulge un secret, și-mi zice:

– Numele meu este Chloe.

Detectivul Hammill trece pe lângă noi și scoate un sunet grețos, arogant.

– Ți-am zis că e tare.

Se strâmbă batjocoritor la mine, pe urmă latră spre băieți:

– Haideți mai repede, să terminăm odată cu asta.

GABE

După

Când ajungem în oraș, la Grand Marais, ne cazăm la un hotel, un fel de han tradițional aproape de Lake Superior, cu un semn care spune că avem mic dejun inclus, chestie care mă atrage de prima dată. Zborul nostru e abia a doua zi dimineața.

Doctorița Rhodes i-a dat Mieii un somnifer care i-a tăiat filmul. Am dus-o în brațe până în camera mare, cu pat dublu, pe care o împarte cu Eve. Noi ceilalți am rămas pe hol, să vorbim.

Eve este un ghem de nervi. Știa că ideea asta fusese o greșeală. Merge până într-acolo încât aproape că mă învinuiește pe mine, dar se oprește la timp.

— Deși, mai devreme sau mai târziu, totul ar fi ieșit la iveală oricum, decide ea, dar nu-mi dau seama dacă într-adevăr crede asta sau o spune ca pe o scuză, ca să nu mă simt vinovat.

Mai târziu, o să-i reamintesc detaliile răpirii. Nu Colin Thatcher a fost creierul operațiunii, nu a lui a fost ideea s-o răpească. Există cineva acolo care îi vrea răul Mieii, care poate o caută, și avem nevoie de Mia pe cât de trează posibil, ca să-l prindem pe cel care a avut ideea asta. Trebuie să-i fi spus ceva Colin. Sigur i-a explicat despre ce a fost vorba.

Eve se sprijină de peretele holului, tapetat în nuanțe pastel. Doctorița s-a schimbat într-o pereche de colanți și papuci. Și-a prins părul într-un coc strâns, care îi face fruntea sa pară enormă. Își ține brațele încrucișate în timp ce ne spune.

— Se numește sindromul Stockholm. Victimele se atașează emoțional de răpitori. În timpul captivității, se leagă de aceștia și, când totul se termină, își apără agresorii și se tem de polițiștii care vin să le salveze. Nu este ceva neobișnuit. Vedem asta tot timpul. În situațiile de abuz domestic, în cele în care sunt abuzați copiii, în cazurile de incest. Sunt convinsă că ați auzit despre asta, domnule detectiv. O femeie sună la poliție și spune că soțul ei o bate, dar când poliția ajunge la ușa ei, se

răzgândește și începe să-și apere soțul. Sunt câteva circumstanțe care ajută la dezvoltarea sindromului Stockholm. Mia trebuie să fi fost amenințată de agresorul ei, ceea ce știm că s-a întâmplat. Trebuie să se fi simțit izolată de restul lumii și să fi simțit că-l are doar pe el aproape. Știm că s-a întâmplat și asta. O altă condiție a sindromului este ca victima să fi simțit o imposibilitate de a evada din captivitate. Se înțelege de la sine că așa s-a întâmplat. Și, în final, domnul Thatcher ar fi trebuit să-i arate o minimă dovadă de umanitate, cum ar fi...

- Să n-o lase să moară de foame, spun eu.
- Exact, încuviințează doctorița.
- Să-i dea haine cu care să se îmbrace. Adăpost, continui eu.

Mi se pare că are sens.

Dar Eve nu este de acord. Așteaptă până ce doctorița Rhodes ne spune noapte bună și se retrage, acolo unde nu ne mai poate auzi, și îmi spune:

– L-a iubit.

Are tonul ăla pe care-l au mamele care cred că știu tot despre copiii lor.

– Eve, cred că...

– L-a iubit.

Nu am mai văzut-o pe Eve atât de sigură de ceva vreodată. Stă în cadrul ușii și o privește pe Mia cum doarme. O supraveghează așa cum se uită mamele la copiii lor nou-născuți.

Eve doarme în pat cu Mia. Eu dorm pe fotoliu, deși am propria mea cameră. Dar Eve mă roagă să nu plec.

Cine sunt eu să-mi dau cu părerea, îmi spun, în timp ce mă învelesc cu o pătură de rezervă. Nu știu mai nimic despre cum e să fii îndrăgostit.

Niciunul dintre noi nu doarme.

– Nu eu l-am ucis, îi reamintesc lui Eve.

Dar nu contează. Pentru că cineva a făcut-o.

EVE

După

Pe toată durata zborului spre casă, Mia este absentă. Vrea să stea pe locul de la geam și își apasă fruntea de sticla rece. Nu răspunde când încercăm să îi vorbim, și din când în când o aud plângând. Îi văd lacrimile curgându-i pe obraji și căzându-i pe mâini. Încerc s-o consolez, dar se trage mai departe de mine.

Am fost cândva îndrăgostită, atât de demult încât nu-mi mai pot aminti. Am fost vrăjită de acel bărbat frumos pe care l-am întâlnit într-un restaurant din oraș, acel bărbat carismatic care m-a făcut să mă simt de parcă aș păși pe nori. Acum, acel bărbat nu mai este, și tot ce a rămas în spațiul dintre noi sunt sentimente rănite și cuvinte urate. El nu a fost luat cu brutalitate de lângă mine. M-am îndepărtat eu ușor, atât de departe încât să nu mai pot vedea acea față frumoasă, tânără, și zâmbetul convingător. Și, cu toate astea, chiar doare.

Doctorița Rhodes se desparte de noi la aeroport. Vrea s-o vadă pe Mia de dimineață. Împreună cu doctorița, am decis să creștem numărul de întâlniri la două pe săptămână. Tulburarea acută de stres este una, durerea pricinuită de moartea cuiva apropiat este alta.

— E foarte mult de procesat pentru cineva, spune doctorița.

O privim pe Mia, care își ține mâinile pe abdomen, ca și cum ar încerca să-l protejeze.

Copilul nu mai e un inconvenient, ci o ultimă urmă a lui, a bărbatului, ceva care să-i amintească de el.

Mă gândesc la ce i-ar fi făcut Miei avortul, dacă l-ar fi dus până la capăt. Cum ar fi distrus-o.

Găsim mașina lui Gabe în parcare. S-a oferit să ne conducă până acasă. Se chinuie să ne ducă toate bagajele, nu mă lasă să îl ajut. Mia merge mai repede decât noi, așa că ne luptăm să ținem pasul cu ea. Vrea să fie departe de noi, cred, ca să nu fie nevoită să privească tristețea de

pe chipul meu sau să se uite în ochii bărbatului despre care crede că l-a împușcat pe iubitul ei.

Se urcă pe bancheta din spate și până acasă nu scoate niciun cuvânt.

Gabe o întreabă dacă îi este foame. Nu răspunde.

O întreb dacă îi este îndeajuns de cald. Mă ignoră.

Traficul este rarefiat. Este o duminică mohorâtă, genul ăla de zi pe care de abia aștepti să-l petreci în pat. Radioul e deschis, cu volumul încet. Ușor, Mia adoarme, acolo, în spate. Îi văd părul nearanjat cum îi cade peste pomeții roz, încă amortiți de frigul iernii. Pleoapele i se mișcă în somn, probabil visează. Încerc să înțeleg, să-mi fac ordine în sentimente – oare cum cineva ca Mia s-a putut îndrăgosti de Colin Thatcher.

Apoi, ochii mei cad pe bărbatul care stă lângă mine, o persoană atât de diferită de James, încât situația este aproape comică.

– Îl părăsesc, îi dezvălui, în timp ce ochii nu mi se dezlipesc de șoseaua din fața noastră.

Gabe nu spune nimic. Dar, când mâna lui o apasă pe a mea, îmi transmite tot ceea ce este nevoie.

Ne lasă la ușă. Se oferă să ne ajute mai departe, dar îl refuz, spunându-i că ne descurcăm.

Mia își croiește drum în clădire fără să mă aștepte. Tăcuți, o lăsăm să o ia înaintea noastră. Gabe spune că se va întoarce de dimineață. Are ceva pentru ea.

Apoi, când ușa grea se închide și Mia nu ne mai poate vedea, se apleacă să mă sărute, ignorând trecătorii care se grăbesc pe trotuarele aglomerate, pe lângă noi, taxiurile care trec în goană pe stradă. Îi pun o mână pe piept și-l opresc.

– Nu pot, îi spun.

Mă doare mai mult decât îl doare pe el și mă uit cum mă privește mirat, așteptând o explicație, ochii lui blânzi întrebându-se de ce, apoi treptat începând să dea din cap. Nu are nimic de-a face cu el. Dar e timpul să-mi stabilesc prioritățile. Au fost nesincronizate prea multă vreme.

Mia îmi spune că mai întâi vine zgomotul de sticlă care se sparge. Îl vede luptându-se pentru o gură de aer. Este sânge peste tot și el întinde o

mână spre ea, dar Mia nu poate face nimic altceva decât să se uite neputincioasă cum se prăbușește.

Se trezește în patul ei, urlând. Până când ajung lângă ea, a căzut din pat, este pe podea, și vorbește cu cineva care nu e acolo. Îi șoptește numele.

— Te rog, nu mă părăsi, spune, și apoi începe să răscolească așternutul de pat, căutându-l pe el.

Aruncă pe jos pătura și smulge cearșafurile.

— Owen! strigă.

Apoi trece de mine, care stau în ușa dormitorului, și ajunge cu greu la baie, unde vomită.

Așa se întâmplă în fiecare zi.

În unele dimineți, grețurile nu sunt la fel de puternice. Dar acele zile, spune Mia, sunt cele mai grele. Când nu este preocupată de starea de greață, se gândește mereu că Owen a murit.

Stau degeaba în pragul ușii, nu pot face nimic.

— Mia, spun, apoi tac.

Aș face orice ca să-i dispară durerea, să i-o alung. Dar nu este nimic ce aș putea să fac.

Când este pregătită, îmi povestește despre ultimele momente din cabană, cum focurile de armă au sunat ca niște artificii. Despre cum s-a spart fereastra, sticla s-a împrăștiat pe jos, și aerul rece al iernii a pătruns înăuntru.

— Zgomotul m-a îngrozit, și am încercat să disting ceva afară, înainte să-l aud pe Owen cum începe să horcăie. Mi-a strigat numele. Chloe. Se lupta pentru o ultimă gură de aer. Picioarele nu mai puteau să-l susțină. Nu-mi dădeam seama ce s-a întâmplat.

Își scutură capul, retrăind momentul, așa cum a făcut-o deja de o sută de ori în mintea ei, și îmi pun o mână pe piciorul ei ca s-o opresc. Nu este nevoie să mai continue. Dar totuși o face. Face asta pentru că are nevoie, pentru că mintea ei nu mai poate ține doar în ea flashback-urile atât de dureroase. Sunt adunate în capul ei ca un vulcan gata să erupă.

— Owen?, strigă ea cu toată puterea, prinsă într-un moment care nu este cel prezent.

Îmi povestește mai departe:

– Pistolul îi cade din mână. Lovește podeaua. Întinde mâinile spre mine, ca și cum ar vrea să-l ajut. E sânge peste tot. A fost împușcat. Picioarele nu-l mai ascultă, nu-l mai pot susține. Încerc să-l prind, chiar încerc, dar este prea greu pentru puterile mele. Se prăbușește la pământ. Cad și eu, peste trupul lui. Owen! O, Doamne! Owen!!!

Îmi spune că în acel moment și-a imaginat coasta Rivierei Italiene. Mia, în acel ultim moment, la asta s-a gândit. Vapoarele plutind leneșe pe Marea Ligurică, vârfurile abrupte ale Alpilor și Apeninilor. A văzut o căsuță rustică din piatră ascunsă printre dealuri, unde ei aranjau grădina, tundeau iarba, plantau flori, până când îi dureau spatele. Ea și bărbatul pe nume Owen. Și-a imaginat că nu mai trebuiau să fie pe fugă. Erau acasă. În acel ultim moment, Mia a văzut copii alergând prin iarba deasă, ascunzându-se prin perdeaua de viță de vie. Aveau părul șaten închis, ca al lui, și ochii negri, tot ca el, și amestecau cuvinte în italiană printre cele englezești. *Bambino* și *allegro* și *vero amore*.

Îmi povestește cum sângele îi țâșnea din corp. Cum se întindea pe podea, cum pisica alerga înnebunită prin cameră și lăbuțele ei lăsau în urmă pete de sânge pe lemn. Din nou, ochii Mieii au pendulat prin camera de acum, ca și cum s-ar fi aflat chiar acolo, în momentul morții lui, deși pisica stă acum pe pervazul ferestrei ca și cum ar fi un bibelou de porțelan.

Spune că el se lupta din greu să respire, lua guri mici de aer cu mult efort. Sângele se împrăștiase peste tot.

– Ochii i-au devenit sticloși și nemișcați. Pieptul nu i s-a mai ridicat și coborât în ritmul respirației. L-am scuturat și l-am rugat să se trezească. Să nu mă părăsească. Deja nu mai mișca când ușa de la intrare s-a dat de perete. O lumină orbitoare și o voce masculină. Mi-au spus să mă îndepărtez de cadavru. Nu mă părăsi, te rog nu mă părăsi!

Se trezește în fiecare dimineață strigându-i numele.

Mia doarme în patul din dormitor. Eu îmi desfac canapeaua din sufragerie și dorm acolo, ca să-i fiu aproape. Refuză să tragă draperiile și să lase lumea de afară să-i pătrundă în cameră. Îi place tot mai mult întunericul, să își imagineze că este noapte pentru douăzeci și patru de ore și să se lase prada depresiei. De abia reușesc s-o mai fac să mănânce.

– Dacă n-o faci pentru tine, fă-o măcar pentru copil, o sfătuiesc.

Îmi spune că este singurul motiv pentru care mai continuă să trăiască.

Recunoaște, cu toată sinceritatea, că îi este aproape imposibil să continue să trăiască. Nu o spune când este complet lucidă, ci atunci când suspină, în culmea disperării. Se gândește la moarte, la toate modurile în care s-ar putea sinucide! Mi le enumeră. Îmi spun că n-o voi mai lăsa niciodată singură, nesupravegheată.

Luni dimineață, Gabe a venit la noi cu o cutie cu lucruri pe care le-a recuperat de la cabană. Le-a pus deoparte, ca dovezi.

– Mă gândeam să i le înapoiez mamei lui Colin, dar poate vreți și voi să aruncați o privire, ne-a zis.

Spera ca Mia să-i acorde un armistițiu. S-a ales doar cu o privire plină de reproș din partea ei, în timp ce murmură, cum o face mereu, *Owen*.

Când reușesc s-o scot mai mult cu forța din dormitor, stă și se uită absentă la televizor. Trebuie să fiu atentă la ce se uită. Știrile de seară o întorc pe dos, cu acele cuvinte repetate frecvent ca *moarte, crimă, condamnați*.

Îi tot zic Mieii că nu Gabe a fost cel care l-a împușcat pe Owen, dar ea spune că nu contează. Nu înseamnă nimic. Este mort. Nu-l urăște pe Gabe pentru asta. De fapt, nu simte nimic. Sufletul ei are doar un gol în interior, un gol care se întinde. Încerc să-i argumentez de ce poliția a făcut asta, vreau s-o fac să înțeleagă că ei nu-și doreau decât s-o protejeze. Ce au văzut ei în momentul ăla era un infractor cu o armă în mână și victima lui.

Mai mult decât orice, Mia se învinuiește pe ea însăși. Zice că ea a fost cea care i-a pus arma în mână. Mormăie noaptea, în somn, că îi pare rău. Doctorița Rhodes îi vorbește despre etapele durerii cauzate de moartea cuiva apropiat – negarea și furia. Într-o zi, îi promite ea, va reuși să se împace cu pierderea suferită.

Mia a desfăcut cutia pe care i-a adus-o Gabe și a scos din ea un hanorac gri închis. L-a apropiat de față; a închis ochii și l-a miroșit. Mi-a fost clar că are de gând să-l păstreze.

– Mia, iubito, lasă-mă să-l spăl, am rugat-o.

Mirosea groaznic, dar nu mi-a dat voie să i-l iau din brațe.

– Nu, a insistat.

Doarme îmbrăcată cu el în fiecare noapte, prefăcându-se că sunt brațele lui care o înconjoară și o strâng la piept.

Îl vede peste tot. În vise, sau când este trează. Ieri am insistat să ieșim la o plimbare. Era o zi plăcută de ianuarie. Aveam nevoie de aer curat. Ne sechestrasem în apartament zile întregi. Făcusem curat, spălasem chiuveța, cada, îi curățasem plantele, tăind ceea ce se uscaseră. Ayanna se oferise să ne facă o parte din cumpărături – lapte, suc de portocale, flori, ceva care să-i aducă aminte Miei de toate lucrurile din lume care sunt *vii*.

Ieri, Mia s-a strecurat într-o jachetă largă pe care a cules-o tot din cutia adusă de Gabe și am ieșit pe afară. La marginea scărilor, s-a oprit și a privit spre un loc imaginar de partea cealaltă a străzii. Nu am idee cât timp a stat uitându-se la locul ăla, în care ea vedea ceva ce pentru mine era absent, dar la un moment dat am apucat-o ușor de braț și i-am sugerat să mergem. Nu am reușit să-mi dau seama la ce se uita – nu era nimic acolo, doar o clădire cu patru etaje, un bloc de apartamente, cu schele în partea din față.

Iarna în Chicago este aspră. Dar, din când în când, Dumnezeu ne dă și câte o zi mai caldă, cu un pic de soare, care să ne reamintească că tot ce e rău vine și mai și trece. Trebuie să fie în jur de zece grade când ieșim la plimbarea sugerată de mine, genul ăla de zi în care adolescenții ies afară, într-un acces de teribilism, în tricouri cu mânecă scurtă sau în pantaloni trei sferturi, uitând că în octombrie ne zgribuleam când aveam temperaturile astea.

Ne plimbam pe străzile lăturalnice, pentru că acolo era mai puțin zgomot. Auzeam miezul orașului, zumzetul lui, în apropiere. Mia își țâra picioarele. Când să dăm colțul înspre Waveland, Mia și un tânăr au dat unul peste altul. Aș fi putut să previn ciocnirea, dacă nu aș fi fost cu ochii lipiți de o decorațiune de Crăciun care atârna la un balcon, complet nelalocul ei lângă zăpada care începea să se topească, amintind de primăvară. Bărbatul de care se ciocnise Mia era arătos, cu o șapcă de baseball trasă pe ochi, cu privirea în asfalt. Mia nu era deloc atentă pe unde mergea.

Imediat după ciocnire, începuse să plângă.

Bărbatul nu înțelegea ce se întâmplă.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, spusese el.

L-am rugat să nu se îngrijoreze, nu fusese vina lui.

Șapca pe care o purta bărbatul era identică cu cea pe care Mia o găsisese în cutia de la Gabe, șapcă pe care a pus-o lângă ea, pe pat, și care nu s-a mai mișcat de acolo.

Durerea și grețurile provocate de sarcină o trimit la baie de trei, patru ori pe zi.

Gabe a venit pe la noi și în după-amiaza asta, hotărât să ajungem la o concluzie, odată pentru totdeauna. Până azi, se mulțumise cu vizite scurte, doar cu scopul împăcării. Dar acum îmi amintește că a rămas o amenințare acolo, ceva necunoscut care poate lovi, iar polițiștii care ne supraveghează clădirea în care locuim nu vor putea să rămână acolo mereu. A luat-o pe Mia la o discuție. S-au așezat împreună pe canapea.

– Povestește-mi despre mama lui, spune ea.

Chestia asta poartă un nume. Fiecare dă ceva, ca să-l mulțumească și să-l împace pe celălalt.

Apartamentul Miei este mic, aproape cât o cutie. Are sufrageria, cu un televizor micuț și canapeaua. Mia întinde canapeaua când cineva vrea să rămână peste noapte. Am lustruit baia de o mie de ori, dar tot nu mi se pare îndeajuns de curată. Cada este înfundată – se umple de fiecare dată când îmi fac duș. Bucătăria e doar pentru o persoană; două nu încap. Nu poți sta în spatele frigiderului când se deschide ușa, fără să fii împins cu totul în cuptor. Nu are robot de spălat vasele. Caloriferul cu greu încălzește camera. Luăm cina pe canapea, pe care nu ne mai obosim s-o strângem, din moment ce în fiecare noapte o folosesc pe post de pat.

– Kathryn... începe Gabe.

Stă înghesuit pe o margine a canapelei. De zile bune, Mia tot întreabă de mama lui Colin. Nu am știut ce să-i spun, mai mult decât că Gabe s-ar putea să aibă răspunsurile. N-am întâlnit-o până acum pe femeie, deși în numai câteva luni vom fi amândouă bunici ale aceluiași copil.

Este o femeie foarte bolnavă. Are Parkinson într-un stadiu avansat.

Dispar în bucătărie și mă prefac că spăl vasele.

– Știu, îi spune Mia.

– E cât de bine poate fi cineva în situația ei. Doamna Thatcher trăiește acum într-un azil pentru bătrâni – nu putea avea grijă de ea de una singură.

Mia îl întreabă cum a ajuns bătrâna la azil. Din ce știa de la Colin – Owen –, mama lui locuia în propria ei casă.

– Eu am dus-o acolo.

– Tu?, se miră Mia.

– Da, eu, mărturisește Gabe. Doamna Thatcher avea nevoie de îngrijire constantă.

Asta îi aduce o bilă albă lui Gabe, în ochii Miei.

– Își făcea mereu griji pentru mama lui.

– Avea și motive. Dar acum este bine, o asigură Gabe. Am dus-o și la înmormântare.

Gabe face o pauză, pentru ca Mia să se obișnuiască cu ideea. Mi-a povestit și mie Gabe despre înmormântare.

S-a întâmplat la câteva zile după ce Mia s-a întors acasă. Eram absorbite de primele întâlniri cu doctorița Rhodes și încercam să-mi dau seama cum să fac ca bâzâitul frigiderului să n-o mai sperie din rărunchi pe Mia. Gabe decupase un necrolog din ziarul de Gary și mi-l adusese. Mi-a mai adus și o amintire de la înmormântare, o fotografie a lui, alb-negru. La acea vreme, fusesem scandalizată de ideea că individul avusese o înmormântare atât de decentă. Aruncasem fotografia în foc, uitându-mă cum flăcările îi înnegreau fața. Mă rugasem ca același lucru să i se întâmple și bărbatului care murise, să ardă în iad.

Mă opresc din ceea ce mă prefac că aș face și aștept să aud plânsul Miei, dar el nu vine. Fiica mea este liniștită.

– Ai fost la înmormântare?

– Am fost. A fost frumoasă. Pe cât de frumoasă putea fi...

Imaginea lui Gabe, în ochii ei, crește tot mai mult. Face salturi uriașe, chiar. Detectez o schimbare în vocea fiicei mele. Nu mai e plină de groază și dezgust. Se înmoaie, pierde puțin din defensivă. Eu, pe de altă parte, stau în mijlocul bucătăriei, cu o farfurie de ceramică în mână, și-mi amintesc cum îmi dorisem ca bărbatul pe care-l iubise Mia să ardă în flăcările iadului. Încerc să mă căiesc acum pentru acele sentimente.

– Coșciugul a fost...

– Închis. Dar au fost multe fotografii cu el. Și foarte mulți oameni. L-au iubit mai mulți oameni decât a știut vreodată.

– Știu, șoptește Mia.

Se lasă tăcerea. Mai multă tăcere decât pot eu suporta, îmi șterg mâinile ude pe materialul pantalonilor. Când trag cu ochiul la ce se întâmplă în sufragerie, îl văd pe Gabe așezat foarte aproape de Mia, iar ea își ține capul pe umărul lui. Un braț al lui Gabe stă pe talia ei. Mia plânge încet.

Aș vrea să mă bag și eu în scena asta, să-i dau umărul meu pe care să plângă. Dar nu îndrăznesc.

– Doamna Thatcher se va muta cu sora ei, Valerie. Va avea parte de îngrijire medicală ca să țină sub control boala.

Mă ascund la loc în bucătărie și mă prefac că nu trag cu urechea.

– Ultima dată când am văzut... erau ceva speranțe pentru ea.

Gabe face o pauză, după care spune:

– Povestește-mi cum ai ajuns acolo, în cabana aia.

Mia spune că astea sunt chestiile ușor de explicat.

Îmi țin răsuflarea. Nu știu dacă vreau să aud asta. Îi spune lui Gabe tot ceea ce știe, că Owen fusese angajat să o găsească și să o predea unui bărbat de care ea nu a auzit niciodată. Dar Owen nu putuse să o facă, așa că o dusesse într-un loc unde crezuse că amândoi aveau să fie în siguranță. Trag aer adânc în piept. O dusesse într-un loc unde crezuse că ea va fi în siguranță. Poate că nu fusese un nebun, la urma urmei.

Mia spune ceva despre o răscumpărare. Spune că are ceva de-a face cu James.

Am apărut în sufragerie, de unde pot auzi. Când Mia amintește numele lui James, Gabe se ridică brusc, nervos, de pe canapea și începe să măsoare cu pașii încăperea.

– Știam eu! repetă iar și iar.

Mă uit la copilașul meu, cum stă pe canapea cu ochii umflați de plâns, și mă gândesc că tatăl ei a avut puterea s-o protejeze de toate astea. Ies în fugă din apartament, găsind consolare în aerul înghețat al iernii. Gabe mă privește neputincios când plec, știind că nu ne poate consola pe amândouă deodată.

Când Mia merge să se culce, noaptea, o aud răsucindu-se în așternut. O aud plângând și rostindu-i numele. Stau în fața ușii dormitorului ei, dorindu-mi să fac ceva ca totul să dispară, dar știind că nu pot, că nu am

cum. Gabe spune că nu există nimic ce aş putea face. Doar să fii acolo pentru ea, îmi zice.

Mia îmi spune că ar putea încerca să se înece în cadă.

Că şi-ar putea tăia venele cu un cuţit din bucătărie.

Că şi-ar putea băga capul în cuptor.

Că ar putea sări de pe bloc.

Că ar putea să se aşeze în faţa trenului, noaptea.

GABE

După

Fac rost de un mandat și mă duc să percheziționez vila judecătorului. Este nervos la culme. Un polițist vine cu mine și încearcă să calmeze situația, dar judecătorul Dennett e pornit rău pe mine. Îmi spune că, atunci când îmi voi da seama că nu e nimic de găsit și voi pleca cu mâna goală, va trebui să-mi caut o nouă slujbă.

Dar chestia e că nu plec cu mâna goală. După cum se dovedește, găsim trei scrisori de amenințare ascunse printre dosarele judecătorului, pe care le ține într-un sertar încuiat. Scrisori care îi cer bani pentru răscumpărare. Scrisorile spun că Mia a fost răpită. În schimbul eliberării ei, răpitorii îi cer judecătorului o căruță de bani. Dacă nu va fi de acord cu condițiile, răpitorii amenință să-l dea în vileag că a luat mită 350 de mii de dolari, în 2011, pentru a închide ochii în fața unui caz de evaziune fiscală. Șantaj.

Ne ia ceva timp, interviuri peste interviuri, îmi pun la bătaie toată experiența mea ca detectiv și într-un final reușim să identificăm unul dintre pionii cheie ai încercării nereușite de răscumpărare, în persoana lui Dalmar Osoma, un bărbat somalez care a pus la cale tot acest plan diabolic. Trimitem o echipă să-l aresteze pe acest Osoma.

M-aș bate singur pe spate, felicitându-mă, dacă aș ajunge cu mâna până acolo. Dar nu ajung. În schimb, îl las pe polițistul cu care am lucrat s-o facă.

În ce-l privește pe judecătorul Dennett, în mod ironic, el este cel care rămâne fără slujbă. Este dat afară din barou. Și asta e doar cea mai mică dintre grijile lui. Momentan, își așteaptă procesul pentru obstrucționarea justiției și ascunderea unor dovezi esențiale. În paralel, este cercetat pentru acuzațiile de luare de mită. Sunt convins că e vinovat, bag mâna în foc pentru asta. De ce altfel ar fi ascuns scrisorile alea în dosare, gândindu-se că nimeni nu va da niciodată peste ele?

Îl iau la întrebări, înainte să fie trimis la închisoare.

– Ai știut. Ai știut tot timpul. Ai știut că a fost răpită.

Ce fel de om îi face asta propriului său copil?

Vocea lui abundă de egoism, dar, pentru prima dată, detectez în ea și o urmă de vinovăție:

– La început nu, n-am știut.

Este închis într-o celulă, la secție. Judecătorul Dennett în spatele gratiilor – o imagine la care am visat încă de când drumurile noastre s-au întâlnit. Stă pe marginea patului și se holbează la vasul de wc de lângă el, știind că mai devreme sau mai târziu va trebui să se pișe în fața noastră, a tuturor.

E prima dată când am senzația că judecătorul chiar este sincer.

Spune că, la început, a fost convins că Mia este ascunsă pe undeva, făcând ceva ce n-ar trebui. Îi stătea în fire.

– Mai fugise de acasă de atâtea ori, zice.

Apoi au început să vină scrisorile. Nu a vrut să afle nimeni că este corupt, că a acceptat mită toți anii aceia. Ar fi fost exclus din barou. Dar, recunoaște el, și pentru o secundă chiar îl cred, nu și-a dorit nici să i se întâmple ceva rău Mieii. Avea de gând să plătească răscumpărarea, ca s-o elibereze, dar și ca să-i facă să tacă. A cerut o dovadă că Mia este în viață. Nu i-au oferit niciuna.

Pentru că, spun eu, nu o aveau pe Mia.

Colin Thatcher o avea. Colin Thatcher îi salvase cel mai probabil viața.

– Am presupus că este moartă, spune judecătorul.

– Și?

– Dacă era moartă, nimeni nu trebuia să știe ce am făcut, recunoaște cu o modestie pe care nu aș fi așteptat-o din partea lui.

Modestie și remușcare? Îi părea rău pentru ce a făcut?

Mă gândesc la toate zilele când a stat în aceeași încăpere cu Eve, la toate nopțile în care a împărțit patul cu ea, și în tot timpul ăsta el crezuse că fiica lor era moartă.

Eve a înaintat actele pentru divorț și, când îi va fi acordat, va intra în posesia a jumătate din averea judecătorului. Sunt destui bani cât să înceapă o nouă viață, ea și Mia.

EPILOG

MIA

După

Stau în biroul întunecat, față în față cu doctorița Rhodes, și îi povestesc despre noaptea aia.

Ploaia cădea fără încetare, grea, iar eu și Owen stăteam pe întuneric și ascultam răpăitul ei pe acoperișul cabanei. Îi povestesc doctoriței cum ieșisem împreună pe afară, adunasem lemne pentru foc, și cum ploaia ne udase la piele înainte să apucăm să intrăm în cabană.

— Aia a fost noaptea în care ceva s-a schimbat între Owen și mine. A fost noaptea în care am înțeles de ce eram acolo, cu el. Că nu încerca să mă rănească, îi explic psihiatrei, amintindu-mi cum mă privise cu ochii lui negri și serioși, și-mi spusese: *Nimeni nu știe că suntem aici. Dacă ar ști, ne-ar omori. Pe mine și pe tine.* Dintr-odată, devenisem parte a ceva și eu, nu mai eram la fel de singură cum fusesem întreaga viață.

Mă salva. Și atunci s-a schimbat totul.

Sunt multe lucruri pe care i le spun doctoriței Rhodes, despre cabană, despre viețile noastre acolo, despre Owen.

— L-ai iubit?, mă întrebă.

Îi spun că da, l-am iubit. Ochii mi se umplu de durere și doctorița îmi întinde un șervețel pe deasupra mesei de cafea care stă între noi. Mi-l duc la ochi și încep să plâng.

— Spune-mi ce simți, Mia, mă roagă, iar eu îi spun cum îmi este dor de el, cum îmi doresc ca amintirile să nu se fi întors și eu să fi rămas în întuneric, complet neștiutoare că el murise.

Dar, bineînțeles, e mai mult decât atât.

Sunt lucruri pe care n-o să i le pot spune niciodată psihiatrei.

Îi pot spune cum tristețea mă bântuie zi de zi, noapte de noapte, dar nu-i pot vorbi niciodată despre vina pe care o simt. Știu fără dubii că eu l-

am pus pe Owen acolo în cabană, eu i-am dat pistolul. Dacă i-aș fi spus adevărul, ne-am fi putut gândi la un plan. Ne-am fi putut da seama împreună ce să facem. Dar în acele prime minute, în acele prime zile, am fost prea speriată să-i spun adevărul, de teamă pentru că nu știam cum avea să reacționeze, ce avea să-mi facă. Mai târziu, n-am mai putut să-i spun adevărul de teamă că va schimba lucrurile între noi.

Nu ar mai fi fost bărbatul care să mă apere de tatăl meu și de Dalmar. Chiar dacă eu știam că totul este o înșelătorie.

Mi-am petrecut întreaga viață căutând disperată pe cineva care să aibă grijă de mine. Și, în final, apăruse.

Nu voiam să pierd asta.

Îmi trec o mână peste burtă și simt copilul mișcându-se. Afară, dincolo de geamurile afumate, a venit vara. Căldura și umezeala care te împiedică să respiri. În curând, va veni pe lume copilul, un talisman de la Owen, și nu voi mai fi singură niciodată.

Este o imagine pe care o am mereu în minte. Sunt în școala generală și vin acasă într-o zi cu o lucrare la care am luat A, pe care mama o agață mândră de ușa frigiderului cu un magnet – Bee Happy, o albină cam penibilă – pe care i l-am cumpărat cu un Crăciun în urmă. Tata vine acasă și vede lucrarea agățată acolo. Își aruncă dezinteresat un ochi pe ea, după care îi spune maică-mii: *Profesoara aia de engleză ar trebui concediată. Mia e destul de mare ca să știe diferența dintre „there” și „their”, nu crezi, Eve?* apoi folosise lucrarea mea ca suport pentru pahar și, înainte ca eu să ies din încăpere, am văzut apa curgând pe foaie și întinzând cerneala.

Aveam doisprezece ani.

Mă gândesc din nou la acea zi de septembrie, când intrasem în barul întunecos. Era o vară frumoasă indiană, dar în bar era întuneric și pustiu, așa cum de altfel ar și trebui să fie un bar la ora două după-amiaza. Doar patronii stăteau tăcuți la o masă și își înecau necazurile în shot-uri de whisky. Locul era foarte puțin vizibil din stradă, o ușă ascunsă pe colțul unei clădiri din cărămidă, cu graffiti foarte colorat. Muzica se auzea încet, pe fundal. Johnny Cash. Nu eram prea aproape de casa mea sau de locurile pe care le frecventam de obicei, ci departe spre sud și vest, în

Lawndale, și observasem pe măsură ce mă apropiam de bar că eram singura persoană albă din cartierul acela. La bar erau așezate scaune înalte, iar rafturile pline cu sticle de băuturi alcoolice se aliniau la perete. Atmosfera era intoxicată de fum gros, care se ridica spre tavan, făcând locul cețos și opac. Ușa de la intrare era deschisă și proptită cu un scaun, dar până și aerul proaspăt al zilei de toamnă ezita să intre, parcă temându-se de necunoscut. Barmanul, un tip chel, dar cu cioc, dăduse din cap spre mine și mă întrebuse ce vreau să beau.

Am cerut o bere și mi-am croit drum spre fundul barului, către o masă apropiată de toaleta bărbaților, unde îmi spusese el că va fi. Când am dat cu ochii de el, parcă am simțit dintr-odată că mi se îngustează gâtul și nu mai pot respira. Ochii îi erau negri, așa cum este cărbunele, pielea neagră și cauciucată, ca roțile mașinilor. Era trântit pe fotoliu, cu o bere în față. Purta o haină de camuflaj, de care nu avea neapărat nevoie într-o zi caldă ca aceea. Jacheta pe care o purtasem eu mi-o dădusem jos și mi-o legasem în jurul taliei, pentru că îmi era cald.

L-am întrebat dacă el este Dalmar și m-a privit pentru un minut, ochii lui negri ca antracitul încercând să pătrundă dincolo de pielea mea, de părul meu, să înțeleagă cu cine avea de-a face și cât de hotărâtă eram. Mi-a inspectat și corpul și îmbrăcămintea – cămașa, blugii, geanta atârnată de gât, jacheta prinsă în jurul taliei.

Niciodată nu mai fusesem atât de hotărâtă să fac ceva pe cât fusesem atunci.

Nu îmi răspunsese dacă era sau nu Dalmar, ci mă întrebuse ce aveam pentru el. Când începuse să vorbească, îmi dădusem seama că avea o voce joasă, baritonală, și că ținea foarte mult la accentul african pe care-l purtase cu el. Probabil că nu ar fi renunțat la acesta nici cu prețul vieții.

M-am așezat pe scaunul aflat de partea cealaltă a mesei și am constatat că era un tip masiv, mult mai mare decât mine, mâinile lui, cu care luase grăbit plicul pe care-l scosesem din geantă și-l pusesem pe masă, erau de două ori mai mari decât ale mele. Era negru, negru ca ursul cu blana cea mai neagră, ca pielea negru albăstrui a balenei ucigașe, un animal de pradă care nu-și avea rival. Știa, pe când stătea vizavi de mine, la masa simplă și ieftină, că el era în vârful lanțului trofic, în timp ce eu eram o biată algă.

Mă întrebases cum putea avea încredere în mine, cum ar fi putut să știe că nu-mi bat joc de el.

Îmi adunasem toate resursele de curaj pe care le găsisem și-l întrebasesm, la rândul meu, încercând să nu clilesc:

– De unde aș putea ști *eu* că nu sunt trasă pe sfoară?

Răsese cu îndrăzneală și într-un mod destul de tulburător, apoi spusese:

– A, da. Dar, vezi tu, este o diferență. Nimeni nu-l trage pe sfoară pe Dalmar.

Și știusem atunci cu certitudine că, dacă ceva ar fi mers prost, Dalmar m-ar fi ucis fără să ezite.

Dar nu îmi dădusem voie să-mi fie frică.

A scos hârtiile din plic: dovezile pe care le aveam în posesia mea de mai bine de șase săptămâni, așteptând să mă hotărâsc ce să fac cu ele. Să-i spun maică-mii despre asta sau să merg la poliție părea prea ușor, prea banal. Trebuia ceva mai elaborat, o pedeapsă îngrozitoare care să se potrivească unei infracțiuni oribile. Să fie dat afară din barou nu compensa faptul că a fost un tată mizerabil, dar să piardă o sumă considerabilă de bani, plus pătarea definitivă a reputației, asta da, se apropia ceva mai mult. O pedeapsă mai corectă nu-mi venise în minte.

Dovada nu fusese chiar ușor de descoperit. Asta e sigur. Dădusem din întâmplare peste niște hârtii încuiate într-un sertar din biroul lui, într-o noapte când el o târâse pe mama la o cină cantabilă, la Navy Pier, și dăduse 500 de dolari pentru a sprijini o organizație non-profit a cărei misiune era să îmbunătățească sistemul de educație a copiilor săraci. Mi se păruse absurd – cinic, chiar – având în vedere ce părere avea el despre propria mea carieră.

Am ajuns la ei acasă în seara aia, cu Purple Line-ul până la Linden și, de acolo, cu un taxi. M-am prefăcut că am nevoie de un calculator, deoarece al meu e stricat. Mama mi l-a oferit pe al ei, cel vechi și încet, și m-a invitat să rămân peste noapte, pentru că ei oricum ieșeau în oraș. Am zis ok, dar nu am rămas. Am adus cu mine o sacoșă, de dragul aparențelor, dar și pentru că era perfectă pentru a aduna dovezile pe care intenționez să le găsesc. Câteva ore mai târziu, după ce disecasem pe toate părțile biroul lui taică-miu, chemasem un taxi care mă dusese

acasă, unde mă aștepta un computer perfect funcțional. Acolo am început să cercetez ceea ce găsisem în biroul lui, ca să-mi transform suspiciunile în dovezi imposibil de combătut.

Nu mă gândisem la luare de mită, la început, de fapt nu mă gândisem la ceva anume. Căutam orice. Taxe neplătite, falsificare de semnături, hărțuire, mărturii false. Dar am descoperit că primise bani pentru a da o sentință nedreaptă. 350.000 de dolari livrați într-un cont de care nimeni nu știa, o factură pe care o ținea într-un plic sigilat, dintr-un sertar încuiat. Norocul meu fusese că dădusem peste cheie într-o cutie antică de ceai, pe care un om de afaceri chinez i-o dăruise în urmă cu mulți ani. Cheia era acolo, printre frunzele de ceai sfărâmate. Micuță, argintie și perfectă.

– Cum vom face asta?, îl întrebasesm pe bărbatul așezat în fața mea.

Dalmar.

Nu aveam idee cum să-l numesc. Un asasin. Un ucigaș plătit. Până la urmă, asta era ceea ce făcea. Numele lui îmi fusese sugerat de un vecin dubios, care tot avea conflicte cu legea. Poliția venea de multe ori la ușa lui, în miez de noapte. Era genul de persoană care nu se mai oprea din vorbit și căreia îi plăcea să se laude cu tot ce făcea controversat, în timp ce urca scările până la etajul al treilea, unde locuia.

Prima dată când eu și Dalmar am vorbit la telefon – un apel scurt, la un telefon cu plată de la colțul străzii, ca să stabilim întâlnirea –, mă întrebasesm în ce fel îmi doresc să-lucidă pe taică-miu. I-am spus că nu, nu asta este planul, n-o să-l omorâm. Ceea ce plănuisem pentru taică-miu era de departe mult mai rău. Să aibă reputație proastă, să fie demonizat, să trăiască printre răufăcătorii pe care chiar el îi trimisese la închisoare – astea, pentru tata, erau cu mult mai rele decât moartea. Erau iadul pe pământ.

Dalmar mi-a spus că vrea șaiszeci de procente; mie îmi rămâneau patruzeci. Am dat din cap, încuviințând, pentru că nu eram în poziția de a negocia. Și patruzeci la sută din suma cerută pentru răscumpărare erau o grămadă de bani, oricum. Optzeci de mii de dolari, mai exact. O donație anonimă către școala la care lucram era ceea ce aveam în minte, când mă gândeam cum îi voi folosi.

M-am pregătit din timp, repetând detaliile în minte. Ca totul să pară autentic, nu voi dispărea pur și simplu. Era nevoie ca în urma mea să

rămână ceva dovezi, pentru investigația care avea să ia naștere – martori, amprente, înregistrări video. Nu am vrut să știu cine, ce și când va face. Trebuia să existe și un element surpriză, de care eu să n-am habar, care să-mi legitimeze comportamentul: o femeie îngrozită, într-o răpire diabolică în vederea răscumpărării. Găsisem și un apartament într-un bloc izolat, unde aveam să mă ascund, în timp ce profesioniștii, Dalmar și ai lui, se ocupau de tot.

Ăla fusese planul, oricum.

Dalmar mi-a dat niște bani cu care am plătit în avans trei luni de chirie pentru acel apartament-ascunzătoare, și am depozitat acolo sticle cu apă, fructe la conservă, carne congelată, pâine, astfel încât să nu fie nevoie să ies vreodată din ascunzătoarea mea. Am cumpărat prosoape de hârtie și hârtie igienică, coli de desen și creioane astfel încât să am acolo tot ce aș fi putut avea nevoie. Odată ce răscumpărarea ar fi fost plătită și, cu toate astea, tatăl meu dat în vileag, eu aș fi fost găsită de poliție în acel apartament, legată de un scaun, cu un căluș în gură. Răpitorul meu ar fi fost dispărut, de negăsit.

Dalmar voise să știe pe cine urma să ia ostatic, pe cine avea să țină până la primirea recompensei.

M-am uitat în ochii lui negri, șerpești, la capul lui ras și la cicatricea care-i tăia obrazul pe diagonală. Mi-am imaginat cum o macetă tăiașe adânc prin exteriorul lui vulnerabil, creând cu acea ocazie un om imposibil de atins în interior.

Ochii mei au dat roată barului, ca să mă asigur că nu suntem urmăriți. Toți erau bărbați, cu excepția unei chelnerițe pe la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată în blugi și într-un tricou prea strâmt. Cu toții, în afară de mine, erau negri. Un tip așezat pe scaunul înalt de la bar alunecase, fiind beat, și apoi se împleticise spre toaleta bărbaților. L-am urmărit cum a trecut pe lângă noi și a mers în continuare pana ce a intrat pe ușa din lemn greoi, apoi ochii mei s-au întors să-i întâlnească pe cei ai lui Dalmar – serioși și neiertători.

– Pe mine.

MULȚUMIRI

În primul și-n primul rând, un enorm mulțumesc agentei mele literare absolut minunate, Rachael Dillon Fried, care a avut încredere în *Fata cea bună* cât pentru noi amândouă. Nu-ți voi putea mulțumi niciodată îndeajuns, Rachael, pentru toată munca asiduă și sprijinul necondiționat, dar cel mai mult pentru convingerea ta că *Fata cea bună* ar putea fi mai mult decât un alt document în calculatorul meu. Dacă n-ai fi fost tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Editoarea mea, Erika Intranyi, a fost pur și simplu incredibilă pe toată durata procesului de publicare. Nu aș fi avut cum să-mi doresc un editor mai bun. Erika, ideile tale spectaculoase au șlefuit manuscrisul, transformându-l în cartea care este astăzi, și sunt foarte mândră de produsul final. Îți mulțumesc pentru oportunitatea minunată și pentru că m-ai încurajat să fiu cât mai bună.

Mulțumiri celor de la Greenburger Associates și Harlequin MIRA pentru ajutor, atunci când am avut nevoie.

Mulțumesc familiei și prietenilor, în special aceluia care n-au avut idee că scriu un roman, dar m-au recompensat cu sprijin și mândrie, mai ales mama și tata, familiile Shemanek, Kahlenberg și Kyrychenko. Îți mulțumesc și lui Beth Schillen pentru impresiile sincere de lectură.

Și, la final, îi mulțumesc soțului meu, Pete, care mi-a oferit șansa de a-mi trăi visul, și le mulțumesc și copiilor mei, care probabil sunt cei mai încântați pentru că mămica lor a scris o carte!

virtual-project.eu